DANIELLE STEEL

Păcatele mamei

Traducere: Graal Soft

Editura Litera

Bucureşti, 2014

Copiilor mei dragi.

Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara.

Vă doresc să vă găsiți slujbe şi cariere care să vă atragă şi să vă mulțumească.

Vă doresc să vă alegeți parteneri care să vă trateze cu dragoste şi respect şi care să vă susțină în tot ceea ce faceți şi să vă îmbogățească viața.

Vă doresc să faceți alegeri înțelepte.

Vă doresc să-i priviți pe cei pe care îi iubiți cu tandrețe, cu îngăduință (mai presus de toate) şi compasiune –, iar ei să facă la fel în privința voastră.

Vă doresc totodată ca ai voştri copii să vă încânte şi să vă respecte.

Vă doresc să primiți tot ce e mai bun în viață, să fiți peste măsură de iubiți, aşa cum vă iubesc şi eu.

Cu toată dragostea.

Mami/d.s.

Capitolul 1

Olivia Grayson prezida şedința consiliului director şi asculta cu atenție prezentările făcute, în timp ce ochii ei de un albastru intens îl studiau pe fiecare dintre membrii consiliului în parte. Avea privirea ageră şi intensă. Era absolut nemişcată, în costumul ei bine croit, cu pantalon şi sacou de culoare bleumarin, şi un şirag de perle în jurul gâtului. Părul drept era tuns bob, până la nivelul maxilarului, şi avea aceeaşi culoare albă, imaculată pe care şi-o menținuse încă de pe la treizeci de ani. Era una dintre acele femei care ieşeau în evidență, pe care nu puteai să nu le remarci. Era acel gen fără vârstă, cu pomeții înalți şi cu fața colțuroasă, cu mâinile elegante în care ținea un stilou aşezate peste carnetul de notițe. Întotdeauna lua notițe în timpul şedințelor şi reținea cu exactitate ce se petrecuse, în ce ordine, precum şi tot ce se spusese. Mintea ei ageră şi priceperea în afaceri îi aduseseră reputația de femeie inteligentă, dar mai mult decât orice era o fire pragmatică şi avea un simț înnăscut şi infailibil când venea vorba despre ceea ce era benefic pentru compania ei. Transformase profitabilul magazin cu obiecte de uz casnic pe care mama ei

îl moştenise cu ani în urmă într-o companie-model pentru operațiuni internaționale la scară foarte mare.

Fabrica – aşa cum rebotezaseră firma când se mutaseră din sediul inițial situat în suburbiile oraşului Boston în clădirea dezafectată a unei foste fabrici – reprezenta un succes uluitor, asemenea Oliviei Grayson. Era imaginea vie a puterii, aşa cum prezida peste ceilalți membri ai consiliului. Era puternică, inovatoare şi creativă, iar la doisprezece ani începuse deja să lucreze la Fabrică, după orele de şcoală.

Mama ei provenea dintr-o familie înstărită de bancheri din Boston, care pierduseră totul în timpul marii crize economice. Maribelle Whitman a lucrat ca secretară la o firmă de avocatură şi s-a căsătorit cu un tânăr agent de asigurări care a fost încorporat după atacul de la Pearl Harbor. Apoi a fost trimis în Anglia, în vara anului 1942, la patru luni după ce s-a născut fiica lor, Olivia. El a murit în timpul unui raid aerian, pe când Olivia avea un an. Tânără văduvă, Maribelle s-a mutat într-o suburbie modestă a Bostonului şi s-a angajat la Ansei Morris, la magazinul de unelte, ca să-şi poată întreține fiica. Timp de paisprezece ani, l-a ajutat pe patron să-şi facă afacerea tot mai profitabilă, a avut cu el o aventură amoroasă discretă, fără

să aştepte nimic din partea lui, şi şi-a crescut fiica din salariul pe care l-a câştigat. Iar când, pe neaşteptate, i-a moştenit averea patronului, Maribelle nu şi-a dorit nimic altceva mai tare decât să o trimită pe Olivia la facultate. Aceasta era însă dornică să intre în afaceri şi nu s-a arătat deloc interesată de studiu şi de viața academică. Avea pentru comerț o pasiune şi o dragoste care o determinau să-şi asume riscuri şi să facă mutări îndrăznețe, iar fiecare decizie pe care o lua catapulta pur şi simplu afacerea, pe poziții surprinzătoare şi la înălțimi amețitoare. În ciuda vârstei ei fragede, a făcut puține greşeli, iar instinctul nu a înşelat-o niciodată. S-a bucurat de respectului de admirația colegilor şi ale concurenței ani de zile. În lumea afacerilor, Olivia era un simbol.

La trei ani de la moartea lui Ansei, Olivia, în vârstă de optsprezece ani, proaspăt ieşită de pe băncile şcolii, a început să lucreze la Fabrică cu regim de normă întreagă. Viziunea ei a transformat mica afacere locală în ceva la care nici mama ei şi în mod sigur nici Ansei nu visaseră vreodată. Pe vremea aceea, mama ei era cea care conducea afacerile, Ansei murise deja. Olivia şi-a convins mama să adauge şi mobilier ieftin, cu un design simplu şi modern, pe lângă produsele obişnuite pe care Fabrica le vânduse până

atunci. Olivia a venit cu un plus de prospețime şi cu entuziasmul tinereții. A oferit un aspect modern designului produselor, la prețuri mici. A cumpărat instalații de baie de la furnizorii străini, mobilier şi echipamente de bucătărie moderne. În scurt timp, au devenit deopotrivă renumiți pentru designul inovativ la nivel internațional şi pentru calitatea şi siguranța produselor oferite, la prețuri surprinzător de rezonabile. Olivia a folosit volumul vânzărilor în avantajul lor şi a menținut prețurile mai jos decât ale oricui. La început, mama ei fusese îngrijorată, dar timpul a arătat că Olivia avusese dreptate. Instinctele ei s-au dovedit a fi impecabile.

Cincizeci şi unu de ani mai târziu, la vârsta de şaizeci şi nouă de ani, Olivia Grayson conducea un imperiu ce se întindea peste tot în lume şi o industrie care nu avea niciun fel de concurență, deşi mulți încercaseră. La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, Olivia devenise deja o legendă, cu tot cu Fabrica, renumită pentru designul creativ al tuturor echipamentelor pentru casă, de la unelte şi până la bucătării, la prețurile cele mai mici. Nu exista nimic pentru casă care să nu poată fi cumpărat de la Fabrică, iar ea călătorea constant în căutare de noi furnizori, de noi produse şi de un nou design. Imperiul ei era în continuă

creştere, odată cu renumele ei.

În mod remarcabil, chipul ei nu avea nimic aspru aşa cum stătea acolo, pe scaunul pe care şedea în mod obişnuit la şedința de consiliu, flancată de fiecare parte de fiii ei. Amândoi intraseră în afacerea de familie, Phillip, proaspăt absolvent al şcolii de afaceri, iar John cu un maşter în arte plastice şi design grafic.

Mama Oliviei se retrăsese de mult din afacere. Fabrica era produsul geniului Oliviei, iar averea colosală pe care o acumulase de pe urma acesteia reprezenta moştenirea ei pentru copii. Muncea de o viață întreagă pentru ceea ce avea acum. Olivia era întruchiparea visului american.

Deşi degaja o forță uriaşă, iar privirea îi era ageră, chipul ei avea ceva gingaş. Era o femeie pe care toată lumea o trata cu seriozitate, dar ea avea o fire veselă, fiind mereu la un pas de a-izbucni în râs. Era o persoană discretă şi ştia când să deschidă gura. Asculta întotdeauna cu atenție când i se prezentau idei noi, care apoi o incitau la noi creații, şi chiar şi acum nu excludea posibilitatea de-a extinde Fabrica în sfere noi, de-a o urca pe noi culmi. Nu se culca pe lauri, pasiunea şi principalul ei interes rămâneau legate de sporirea afacerii. Era şi acum la fel de entuziasmată cum fusese în anii tinereții.

În consiliul de administrație erau şase membri, pe lângă Olivia şi cei doi fii ai ei, Phillip şi John. Ea era preşedintele şi directorul executiv, iar Phillip era directorul financiar. Avea mintea limpede pentru finanțe, la fel ca tatăl lui, şi venise la companie de la Harvard Business School, după ce obținuse masterul cu magna cum laude. Era un bărbat liniştit, care semăna mai degrabă cu tatăl decât cu mama lui. Fiecare din fiii Oliviei moştenise câte ceva din abilitățile ei, dar niciunul din ei nu le avea pe toate. John, cel de-al treilea născut, avea talent la design şi o minte creativă. Era un artist, şi studiase artele plastice la Yale. Prima lui iubire era pictura, dar devotamentul față de mama lui îl trăsese de la o vârstă fragedă înspre afaceri. Olivia ştiuse dintotdeauna că el avea multe de oferit, cu simțul lui artistic şi cu pregătirea în domeniul designului. Era mai sociabil decât fratele lui mai mare şi îi semăna mamei în multe privințe, deşi partea financiară a afacerii era un mister pentru el. Trăia pentru estetică şi pentru frumusețea pe care o descoperea în jurul lui. Chiar şi în weekenduri îşi petrecea tot timpul liber ca să picteze. Mai presus de toate era artist.

La cei patruzeci şi şase de ani, Phillip era la fel de serios şi de aşezat cum fusese tatăl lui. Joe, tatăl lui Phillip, fusese contabil şi o ajutase pe Olivia să gestioneze afacerea, în

tăcere, din spatele scenei. Phillip îi moştenise acurateţea şi seriozitatea de care dădea dovadă când venea vorba despre finanţe şi nu luase nimic din spiritul creativ şi din entuziasmul mamei sale.

John moştenise simţul artistic înnăscut pentru design al mamei lui, şi, la vârsta de patruzeci şi unu de ani, ca artist, aducea constant un suflu nou din punct de vedere vizual, pe care compania îl oferea lumii. Avea un talent uriaş, pus în slujba Fabricii, visând în acelaşi timp să picteze tot timpul. Amândoi bărbaţii erau esenţiali pentru succesul afacerii, dar forţa vitală rămăsese tot mama lor, chiar şi acum, la şaizeci şi nouă de ani. Fabrica era în continuare o afacere de familie, chiar dacă, de-a lungul timpului, avuseseră frecvente ocazii să o vândă şi să fie listată la bursă. Olivia nici nu voise să audă, deşi Phillip fusese foarte tentat de unele dintre ofertele pe care le primiseră în ultimii ani. Olivia insistase că Fabrica era a lor, cu numeroasele ei magazine răspândite prin toată lumea, şi intenţiona să o păstreze astfel.

Afacerea lor se dezvolta spectaculos şi continua să crească exponenţial. Şi, atât timp cât ea era în viaţă, avea de gând să se asigure că la cârma companiei se află un Grayson. Cele două fiice ale ei nu erau deloc interesate de

afacere, dar ea ştia că băieții aveau să preia frâiele într-o zi şi îi pregătise bine pentru asta. Împreună, avea ea convingerea, cei doi urmau să fie capabili să păstreze imperiul pe care ea îl construise, şi nu era nici pe departe pregătită să se retragă sau să cedeze conducerea. Olivia Grayson era încă în plină putere, conducea Fabrica şi călătorea în toată lumea, exact aşa cum făcea de aproape cincizeci şi doi de ani. Nu dădea niciun semn că ar vrea s-o lase mai moale, ideile ei erau la fel de surprinzătoare şi de inovatoare ca întotdeauna, iar ea arăta cu zece ani mai tânără decât vârsta sa. Avea o frumusețe naturală, trăia cu pasiune şi dovedea de zece ori mai multă energie decât persoane cu vârsta pe jumătate cât a ei.

Cu stilul ei calm şi ordonat, ea a încheiat şedința de consiliu la scurt timp după prânz. Discutaseră toate problemele de pe ordinea de zi, inclusiv îngrijorările Oliviei în legătură cu câteva unități de producție din India şi din China. Principala preocupare a lui Phillip era marja finală de profit, care era mai semnificativă ca niciodată. Produsele pe care le vindeau, la prețuri incredibil de mici, le aduceau o grămadă de bani şi erau distribuite de Fabrică în toată lumea.

Olivia îşi dorise întotdeauna să ştie că fabricile lor aveau

practici de producție sănătoase. Iar în dimineața aceea Phillip îi asigurase din nou pe toți că, deşi nu aveau cum să ştie totul despre fabricile lor din Asia, se foloseau de o agenție serioasă de investigații industriale, şi totul părea în regulă. Iar tarifele pe care le plăteau le lăsau acele marje de profit de pe urma cărora beneficiaseră timp de ani de zile. Ei aveau un sistem pe care concurența îl invidia, dar pe care nu reuşise să-l egaleze. Olivia avea o baghetă fermecată.

John le prezentase în acea dimineață şi o serie de modele noi despre care ştiau cu toții că, în lunile următoare, aveau să le fie pur şi simplu smulse din mână de către clienții lor. Fabrica era cu un pas înaintea oricărei noi tendințe, cu un instinct sigur legat de ceea ce se vinde bine şi de ceea ce vor clienții, chiar înainte ca aceştia înşişi să o ştie. John avea un simț extraordinar al formelor, al designului şi al culorii. Combinațiile pe care le ofereau la prețuri mici şi designul de calitate, pentru articole pe care clienții lor pur şi simplu le cerşeau, erau imbatabile. Ei creau o nevoie şi apoi o satisfăceau. În fiecare an, Fabrica făcea un salt înainte din punct de vedere financiar.

Imperiul pe care îl fondase Olivia era solid ca o stâncă. Şi ea ştia că răposatul ei soț, Joe, ar fi fost mândru de ea, aşa cum fusese şi în timpul vieții. Fusese partenerul perfect

pentru ea. Şi niciodată nu se arătase surprins sau critic atunci când afacerea pe care o dezvoltaseră împreună o împiedica să-şi petreacă mai mult timp cu el sau cu copiii. Amândoi ştiau că era inevitabil ca ea să fie ocupată, mai ales când călătorea, dar chiar şi atunci când era acasă. Joe îi suplinise lipsa, cu un program de lucru mult mai predictibil şi cu îndatoriri mai puțin solicitante în cadrul firmei. Cu pregătire de contabil, fusese, până în momentul morții, directorul lor financiar, iar Phillip îi luase locul. La scurt timp după naşterea lui, mama Oliviei, Maribelle, se retrăsese din afacere ca să aibă grijă de copiii Oliviei, şi rolul acesta i se potrivise mult mai bine şi fusese mult mai puțin stresant pentru ea. În acel moment, afacerea îi depăşise oricum de mult puterile, fiind condusă de Olivia şi de Joe. Olivia fusese forța motrice a Fabricii şi ea ducea cu uşurință pe umeri acea răspundere, deşi asta a costat-o mai puțin timp petrecut alături de copiii ei. Încercase să se revanşeze față de ei pe măsură ce avansa în vârstă, îndeosebi de-a lungul celor paisprezece ani trecuți de la moartea subită a soțului, la şaizeci de ani. Decedase în urma unui atac de cord în timp ce ea era plecată să vadă nişte fabrici noi în Filipine.

Moartea lui Joe reprezentase o lovitură teribilă atât

pentru Olivia, cât şi pentru copiii lor. Din acel moment, ea fusese mai grijulie cu ei şi îşi stabilise ca obiectiv ca în fiecare an să plece împreună cu copiii şi cu nepoții în vacanță. Îi iubea, întotdeauna îi iubise, la fel şi pe soțul ei, dar îşi iubea şi afacerea. Fabrica era pasiunea şi viața ei. Era un foc etern şi mistuitor care o devora şi o ținea în viață. Joe înțelesese asta şi nu se arătase niciodată deranjat, iar copiii lor o ştiau şi ei, deşi unii o acceptau mai uşor decât alții.

Peter Williams, avocatul lor principal, participase şi el la şedința din acea dimineață, ca să discute unele dintre problemele pe care Phillip le ridicase, legate de impactul financiar implicat de eventuala decizie de a transfera producția din Asia în fabrici mai transparente, din Europa. Ştiau cu toții că asta ar putea afecta nefavorabil marja de profit, iar Phillip nu recomanda această măsură. Olivia îşi dorise ca avocatul să fie prezent la şedință. Iar Peter îşi exprimase, ca de obicei, opțiunile atent şi înțelept cântărite. Ea îl consulta în multe privințe, iar el o consiliase întotdeauna cu înțelepciune. Era conservator din fire, dar propunerile lui erau mereu practice, şi dădea dovadă de Creativitate atunci când încerca să-i ajute să găsească soluții la problemele juridice uneori încurcate. Într-o afacere

aşa vastă ca a lor, era inevitabil să apară astfel de probleme. O respecta nespus pe Olivia şi de aproape douăzeci de ani rezerva Fabricii cea mai mare parte a timpului său. Nu obiecta niciodată față de lungile ore pe care trebuia să i le dedice, de sacrificiile pe care trebuia să le facă sau de impactul asupra vieții personale. Fusese mereu fascinat de afacere şi de femeia care se afla la cârma ei, o femeie care îl impresiona profund.

— Ce impresie ți-a făcut şedința? l-a întrebat Olivia, în timp ce aşteptau împreună liftul.

Phillip şi John erau încă în sala de consiliu, iar ea trebuia să se întoarcă în biroul ei. Peter se întorcea şi el la biroul lui, la vreo zece străzi distanță de acolo. Dar cum Fabrica era cel mai mare client al lui, el era adesea prezent la sediul companiei. Cu patruzeci de ani în urmă, Olivia mutase sediul central de la periferiile oraşului Boston la New York. Copiii ei crescuseră în New York. După ce deschiseseră sucursale în New Jersey, Chicago şi Connecticut, dar şi în Long Island, New York-ul devenise o opțiune mai logică pentru sediul lor, decât o suburbie adormită din afara Bostonului. Când mai adăugaseră şi sudul, vestul mijlociu şi coasta de est, pentru ca în final să se extindă şi la nivel internațional, stabilirea sediului la New York devenise şi mai

logică. Birourile lor ocupau o clădire întreagă în Park Avenue, şi aveau depozite peste tot în țară, precum şi în Asia, America de Sud şi Europa. De treizeci de ani activau şi pe plan internațional. Olivia rămăsese credincioasă amplasamentelor lor vechi şi le menținea, dar adăugase şi altele noi. La nivel mondial, aveau acum aproape o sută de magazine, fiecare dintre ele profitabil şi înfloritor, în decursul anilor, Olivia greşise de puține ori, şi, atunci când o făcuse, îşi corectase rapid greşelile.

— Cred că Phillip a ridicat câteva probleme reale, i-a răspuns Peter când au intrat împreună în lift şi ea a apăsat butonul pentru etajul unde era biroul ei.

Biroul lui Phillip şi al lui John erau pe acelaşi palier cu al ei.

— Cred că supraveghem îndeaproape punctele cu potențial de risc. Deocamdată e tot ce poți face, a liniştit-o Peter.

— Nu vreau să folosesc fabrici cu practici îndoielnice.

Repeta ceea ce spusese în timpul şedinței, o adevărată mantra pentru ea. Avea o conştiință socială puternică, fiind mereu vigilentă. Avea un puternic simț al moralității, dar şi o minte limpede pentru afaceri. Era o femeie cu simț etic şi inimă bună.

— Nu cred că avem de ce să ne facem griji, din ce ştim. Şi căscăm bine ochii şi urechile, a zis Peter cu hotărâre.

— Te simți confortabil? l-a întrebat ea, sfredelindu-l cu ochii ei albaştri.

Nimic nu-i scăpa Oliviei – era unul dintre numeroasele lucruri pe care le admira la ea. Şi niciodată nu făcea rabat de la etică pentru o marjă mai mare de profit.

— Da, mă simt confortabil, i-a răspuns Peter, cu sinceritate.

— Bun. Peter, tu eşti barometrul meu, a zis ea zâmbind. Când tu nu te simți în largul tău din cauza unui lucru legat de fabricile noastre, atunci încep eu să mă îngrijorez.

Era un compliment impresionant, venind din partea ei.

— O să te anunț dacă se schimbă ceva. Cred că sursele noastre ne țin la curent aşa cum trebuie. Ai timp pentru un prânz pe fugă, înainte să ne întoarcem amândoi la muncă?

Olivia ştia că el muncea la fel de mult ca ea şi că nu avea aproape deloc timp liber. Le plăcea să discute despre afaceri şi să se pună la curent unul pe celălalt. Peter avea şaizeci şi trei de ani, era căsătorit, avea un băiat şi o fată, mari amândoi, şi se bucura de o carieră plină de satisfacții. Alături, duseseră multe bătălii pentru Fabrică – şi le câştigaseră.

— Nu pot, a zis ea, Cu părere de rău. Am de dat un interviu pentru The New York Times la ora unu şi jumătate şi pe birou am un munte de hârtii de care să mă ocup înainte de asta.

Îi era groază de ziua în care el avea să iasă la pensie. Se bizuia pe sfatul lui şi pe analiza corectă pe care o făcea situațiilor dificile şi prețuia nespus prietenia lui. Avea încredere în el mai mult decât în oricine altcineva. Şi, din fericire, el era un bărbat plin de viață şi sănătos – şi deocamdată nu avea de gând să se pensioneze.

— Ți-aş spune că munceşti prea mult, dar ar fi o pierdere de timp, a zis el cu un surâs trist, iar ea a râs.

Liftul s-a oprit la etajul ei.

— Spune-ți ție asta, a replicat ea, fluturând din mână în timp ce ieşea.

— Când pleci în concediu? a strigat Peter după ea, şi Olivia s-a întors să-i răspundă.

— În iulie, peste şase săptămâni.

Peter ştia despre călătoria pe care ea o făcea în fiecare an cu copiii, de ziua ei de naştere. De fiecare dată alegea un alt loc spectaculos cu care să-i ispitească şi unde să-i distreze. Era o tradiție pe care o începuse după moartea soțului ei, şi ştia că Joe ar fi fost perfect de acord. Era o încercare a ei de

a umple golul lăsat de pierderea tatălui lor şi de a compensa timpul pe care nu-l petrecuse cu ei când erau mici. Ştia că nu putea recupera timpul pierdut, dar vacanțele pe care le organiza erau momente minunate petrecute împreună, iar ea depunea mult efort şi gândea aceste sejururi în cele mai mici detalii, în fiecare an. Le considera un timp sacru.

Olivia i-a făcut lui Peter cu mâna şi s-a dus grăbită spre biroul ei, exact când uşile liftului se închideau. Era aproape ora douăsprezece şi jumătate, ceea ce însemna că mai avea o oră înainte ca reporterul de la The New York Times să sosească. O rugase deja pe asistenta ei să-i aducă o salată la birou. Nu voia să piardă timpul. Făcea adeseori asta sau sărea peste masa de prânz, ceea ce îi menținea silueta încă suplă, de fetişcană, pe care alte femei o invidiau şi o admirau. O ajuta să arate mai tânără decât vârsta ei, la fel cum făcea şi chipul ei surprinzător de lipsit de riduri. Ea nu se gândea niciodată la felul în care arăta.

Faptul că Peter o întrebase despre excursie îi amintise Oliviei de ceva, aşa că, în drum spre birou, s-a oprit să discute cu Margaret, asistenta ei.

— Au plecat e-mailurile despre sejur azi-dimineață?

— Le-am trimis azi la ora zece. Şi prânzul vă aşteaptă pe birou, împreună cu mesajele şi lista de telefoane.

Margaret plănuia să ia şi ea prânzul tot la birou. Ştia cât de ocupată era Olivia în zilele când aveau şedinţă de consiliu. Şefa ei avea să-şi petreacă restul zilei încercând să recupereze timpul şi probabil urma să lucreze până seara târziu. Margaret era pregătită să facă la fel. Niciodată nu o învinuise pe Olivia pentru timpul în plus petrecut la serviciu şi îşi aranjase viaţa personală în consecinţă. Devotamentul ei faţă de Olivia era pe primul plan. Şefa ei îi inspira pe cei care lucrau pentru ea să muncească la fel de mult pe cât o făcea ea însăşi. Toţi considerau că avea o energie stimulativă.

Olivia i-a mulţumit lui Margaret şi a păşit în biroul ei mare şi elegant decorat. Totul în el era luminos, aerisit şi bej. Pe pereţi atârnau picturi contemporane, unele dintre ele semnate chiar de fiul ei, dar şi o tapiserie manuală, din mătase bej, pe care o făcuse ea în Italia. Era un mediu de lucru plăcut; într-unul dintre colţuri se afla o canapea şi câteva fotolii. Peste o oră, acolo avea să ţină interviul. Era pentru secţiunea economică a ziarului The New York Times. Interviul urma să îi fie luat de un reporter tânăr pe care nu îl cunoştea. Margaret îi dăduse deja o fişă cu datele lui şi cu realizările acestuia de până atunci. Oliviei i se părea relativ inofensiv, chiar dacă puţin cam crud. Dar avea un respect

profund față de tineri şi aprecia întotdeauna o perspectivă înviorătoare şi ideile noi.

De aceea îi plăcea să stea de vorbă cu nepoții ei şi să-i aibă cu ea în vacanța de vară. Era un moment de care se bucurau împreună în fiecare an, la fel cum se bucura şi de timpul petrecut cu copiii ei. Anul acesta spera ca toți să fie entuziasmați de sejurul pe care îl organizase pentru ei. Se anunța a fi printre cele mai bune de până atunci. Din punctul ei de vedere, era o invitație, din al lor, un răspuns la comanda ei. Ştiau că ea se aştepta ca ei să fie prezenți, şi invitațiile ei erau greu de refuzat.

Ora care a urmat a zburat ca o clipă. Olivia a returnat zecile de apeluri telefonice şi a răspuns ea însăşi la mai multe e-mailuri. Nici nu a avut vreme să se atingă de salată înainte ca Margaret să o apeleze pe intercom ca să-i spună că a sosit reporterul de la The New York Times. Olivia i-a zis că îl aşteaptă în birou şi s-a ridicat să-l întâmpine. A ocolit masa de lucru şi l-a condus spre canapeaua şi fotoliile confortabile.

Bărbatul care s-a aşezat alături de ea şi i-a răspuns cu aceeaşi privire insistentă avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi era îmbrăcat în blugi, tricou şi adidaşi. Avea părul lung şi dezordonat şi părea să nu se fi bărbierit de mai

multe zile. Aspectul era unul obişnuit pentru cineva de vârsta lui. În mod clar nu se îmbrăcase elegant pentru această ocazie, ceea ce pe Olivia nu o deranja. Era obişnuită cu reporterii tineri şi oneşti. Cei mai mulți dintre ei păreau muți de admirație sau erau intimidați de prezența Oliviei, dar nu şi acesta. A început aproape imediat să o bombardeze cu întrebări. Pe Olivia nu a deranjat-o lipsa lui de delicatețe şi i-a răspuns la întrebări clar şi direct, cu o expresie plăcută pe chip, nedescurajată de stilul sau de înfățişarea tânărului.

Interviul a decurs bine, timp de aproape o oră, în ciuda sincerității nestăvilite a întrebărilor lui. I-a pus câteva întrebări dificile, şi ea le-a primit bucuroasă, cu răspunsurile gata pregătite. Apoi a surprins-o, abordând tema şedinței din acea dimineață. Reporterul era nu doar vigilent, ci şi foarte bine informat şi spera, în mod evident, să îi atingă punctul sensibil şi să o surprindă.

Pe chipul ei nu s-a zărit nimic în timp ce îi răspundea cu băgare de seamă.

— Sunteți îngrijorată de posibile încălcări ale legilor privind exploatarea copiilor în fabricile din Asia pe care le-ați folosit?

— Nu avem niciun fel de dovezi în acest sens, a zis ea

calm, deşi am făcut cercetări minuțioase. Subiectul acesta mă preocupă în mod constant, în oricare dintre aspectele afacerii noastre.

— Nu credeți că e drept să presupunem că în locurile acelea şi la prețurile pe care le plătiți, trebuie să existe nişte încălcări undeva, pe traseu?

— Eu nu pot să fac niciun fel de presupuneri, a răspuns Olivia cu calm. Noi continuăm să analizăm această posibilitate. Nu avem nicio dovadă a unor practici abuzive, de la niciuna dintre sursele noastre.

— Şi dacă, la un moment dat, veți avea, ce veți face atunci?

— Vom reacționa aşa cum se cuvine şi vom lua măsuri. Noi nu agreăm încălcări ale drepturilor omului, l-a asigurat Olivia. Şi nici abuzuri ale legislației exploatării copilului. Am patru copii şi trei nepoți. Condiția copiilor a constituit întotdeauna un subiect de mare interes pentru mine.

— Suficient încât să fiți dispusă să majorați prețurile dacă veți fi nevoită să schimbați fabricile de producție şi să începeți achiziția de produse din Europa, cu costuri mai mari?

— Absolut, a zis ea, fără să ezite. Fabrica nu susține niciun fel de încălcări ale legii, indiferent dacă e vorba

despre copii sau despre adulți.

Mulțumit pentru moment, reporterul a schimbat subiectul, dar ea îşi dădea seama că era suspicios în privința ei şi că avea o atitudine agresivă. Era sceptic față de ceea ce-i spusese Olivia, dar nu avea nicio dovadă care să demonstreze contrariul. Nu avea de unde să aibă. Fabrica era curată şi mai mult decât deschisă în acțiunile ei, ceea ce pentru Olivia era un motiv de imensă mândrie.

I-a acordat tânărului reporter mai bine de o oră şi jumătate, apoi asistenta ei a intrat şi a salvat-o, reamintindu-i de o altă întâlnire, pe care, de fapt, nu o avea. Dar o oră şi jumătate i s-a părut destul de mult pentru un interviu. El ar fi stat toată după-amiaza, dacă ea i-ar fi permis. Însă timpul Oliviei era prețios, avea de lucru şi un imperiu de condus.

Şi-au strâns mâinile, şi ziaristul a ieşit din biroul ei cu paşi săltați, arătând de parcă ar fi fost stăpânul lumii. Olivia a simțit că era un soi de bravadă şi, de îndată ce uşa s-a închis în urma lui, ea l-a sunat pe Peter Williams ca să-i spună despre întâlnire.

— M-a întrebat despre problemele cu legislația exploatării copiilor în fabricile din Asia, a zis Olivia, pe un ton preocupat, dar încântată de faptul că dăduseră dovadă de

vigilență şi ridicaseră problema la şedința de consiliu.

— Nu avem nicio dovadă că ar fi ceva, i-a reamintit Peter. Şi urmărim foarte, foarte îndeaproape chestiunea, a asigurat-o el.

— Şi tu tot nu eşti îngrijorat? l-a întrebat Olivia.

Când venea vorba despre asemenea chestiuni, nimeni nu era mai în măsură ca el să o consilieze. Avea deplină încredere în judecata lui Peter.

— Nu, nu sunt, a spus el cu blândețe. Olivia, suntem curați, chiar dacă a încercat el să te sperie. E o tentativă ieftină. Nu te lăsa prinsă! Noi supraveghem cu foarte mare atenție întreaga situație.

— O să vedem ce se întâmplă. Sper ca articolul să fie decent.

— Aşa o să fie, a zis Peter amabil. Cum ar putea să fie altfel?

Olivia a izbucnit în râs auzindu-i comentariul. Ştia foarte bine cum stau lucrurile. Presa nu era întotdeauna dreaptă şi arareori se dovedea amabilă, chiar şi cu ea.

— Ar putea să fie altfel, şi amândoi ştim asta, i-a reamintit Olivia. Avem pur şi simplu noroc, pentru că deocamdată lucrurile merg fără probleme. Chestia asta ar putea deveni o mare pacoste.

— Dacă se va întâmpla ceva, vom lua măsuri, a zis el, pe un ton egal şi calm.

Olivia ştia că el aşa avea să facă. Mai rezolvase şi alte probleme dificile, greve în fabricile lor, procese amenințătoare şi tot felul de alte inconveniente mari sau mici, iar asta făcea parte dintre sarcinile lui.

— Acum uită pur şi simplu de toate astea. Avem lucrurile sub control. Şi peste şase săptămâni o să fii în vacanță.

— Abia aştept, a recunoscut Olivia.

În ultimele câteva luni muncise foarte mult, aşa cum făcuse întotdeauna. Muncea zilnic până târziu, iar programul deplasărilor era unul foarte dur. Avea planificat un drum în Brazilia şi un altul în Noua Zeelandă.

— Meriți şi tu o pauză, a zis Peter cu bunătate.

Uneori el se întreba cum reuşea ea să jongleze cu toate şi cum supraviețuia stresului constant al responsabilităților. Se aşteptau atât de multe de la ea. Iar ea îşi purta greaua mantie a poziției cu răbdare, tărie şi grație. Peter ştia ce preț trebuia ea să plătească pentru asta, dar Olivia se plângea arareori, iar stresul nu se vedea niciodată pe chipul ei. Părea întotdeauna să aibă totul sub control. Câteva minute mai târziu, ea se întorcea la lucru şi uitase de interviu şi de conversația cu Peter. Totul era bine. Îngrijorările legate de

încălcările legislației privind exploatarea copiilor în fabricile lor păreau nefondate. Asta era tot ceea ce trebuia să ştie Olivia, şi, dacă se schimba ceva, ea avea să fie prima care să reacționeze. Iar Peter Williams o ştia şi el. Olivia Grayson era o forță de care trebuia să se țină cont, cum nu exista alta, şi să-l ferească Dumnezeu pe acela care ar fi crezut că era posibil să o amăgească fără să se aştepte la o ripostă din partea ei. Ziua aceea nu avea să vină niciodată, indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătească pentru asta. Olivia Grayson era o femeie de onoare. Tot restul acelei după-amiezi ea a muncit cu îndârjire la masa ei de lucru, exact aşa cum făcea în fiecare zi, aşa cum făcuse aproape cincizeci şi doi de ani extraordinari. Asta era tot ceea ce iubea mai mult în viață. Înflorea când muncea din greu şi aşa fusese întotdeauna. Olivia ştia că asta nu avea să se schimbe niciodată.

Capitolul 2

Olivia avea douăzeci şi doi de ani şi o ajuta deja de patru ani pe mama ei să conducă Fabrica, atunci când Maribelle s-a hotărât că ar trebui să aducă un consilier financiar care să le ajute să gestioneze aceste probleme. Se dezvoltau atât de repede grație schimbărilor aduse de Olivia, încât Maribelle nu mai făcea față de una singură contabilității. Angajase încă doi contabili, dar Olivia şi mama ei căzuseră de acord că aveau nevoie de ceva mai mult de atât. Prin intermediul băncii cu care lucrau, Maribelle şi-a întins antenele, şi nu după mult timp i-a fost recomandat un tânăr din Vermont. Joe Grayson avea o diplomă în afaceri şi economie şi după absolvire devenise contabil autorizat de stat. Avea douăzeci şi şapte de ani şi părea mult mai matur decât vârsta lui. Era un bărbat tăcut şi de încredere şi lucra în Boston de un an, făcând contabilitatea unor firme mici. Directorul băncii i l-a prezentat lui Maribelle, şi, la o săptămână după aceea, el verifica registrele lor contabile. După ce le-a studiat cu atenție timp de o săptămână, a făcut câteva sugestii care ei i s-au părut logice. L-a angajat imediat, şi, chiar dacă el mai lucra şi pentru alții, a devenit

rapid un element-cheie la Fabrică, fiind deseori prezent în birourile magazinului. Era un tânăr plăcut, deloc dificil, foarte pragmatic şi priceput la cifre. Era o fire echilibrată şi te puteai bizui pe el. Olivia a început să discute cu el unele dintre planurile ei de extindere şi a primit sfaturi utile. El nu-i spunea niciodată că pur şi simplu trebuia să facă un lucru anume, ci îi explica motivele, astfel că Olivia a început să se consulte cu el din ce în ce mai des.

Ce nu ştia ea în timp ce sporovăia cu el ori de câte ori acesta trecea pe la magazin era că tânărul era absolut fermecat de ea, mut de admirație pentru ideile ei progresiste. Nu-i era greu să observe că, ghidată puțin şi cu grijă, Olivia putea să transforme Fabrica într-o afacere importantă. Era cum nu se poate mai impresionat de cât de solide şi de fezabile erau planurile ei, şi i-a arătat cum să pună în practică mai bine ceea ce avea în minte. Curând, el a devenit un membru de valoare al echipei lor, şi Olivia avea un respect adânc pentru recomandările lui. El adăuga elemente despre care ea nu ştia nimic şi o învăța foarte multe.

Maribelle şi-a dat seama cu mult înaintea fiicei ei că Joe Grayson era îndrăgostit de Olivia. Maribelle l-a invitat într-o seară la cină, ca să ajute lucrurile să progreseze, şi din acel

moment el a devenit un oaspete frecvent: rămânea până târziu la birou, şi seara le însoțea acasă pentru o cină simplă. Din cauza timidității lui înnăscute, i-au trebuit şase luni până să o invite pe Olivia la o întâlnire, şi, când a făcut-o, fata a fost surprinsă. Nu se gândise niciodată la el în felul acesta, ci doar ca la un tovarăş de muncă ale cărui propuneri realiste le aprecia, la fel cum aprecia şi experiența lui în chestiunile financiare. La momentul acela, ajunsese să discute cu el despre aproape orice, iar el era întotdeauna entuziasmat şi uluit de planurile ei.

Când ieşeau să ia masa în oraş, vorbeau întotdeauna numai despre serviciu, ceea ce a făcut-o să fie şi mai uimită când, într-o seară, el i-a mărturisit că era îndrăgostit de ea. Oliviei nu-i trecuse niciodată prin cap o astfel de posibilitate, şi l-a privit nedumerită, dar nu a avut nimic de obiectat. De fapt, ideea o încânta. Făceau o echipă excelentă de lucru, ea ştia că el era aproape la fel de preocupat de Fabrică pe cât era ea însăşi şi aveau multe idealuri comune. El era un bărbat de o puternică moralitate şi avea valori – solide. Nu era un tip care să te incite, dar Olivia îşi dădea seama că era un om bun. În seara aceea a condus-o acasă după cină şi a sărutat-o pentru prima oară.

Perioada lor de logodnă nu a fost una agitată sau

incitantă, el nu i-a luat mințile, dar ea nici nu ar fi vrut asta. Olivia însăşi era o femeie rațională şi prefera prietenia pe care o construiau împreună şi felul lejer în care îşi împărtăşeau orice le trecea prin minte. Exact aşa cum ea avea încredere în el să le gestioneze banii, el era sigur că ideile ei creative legate de Fabrică erau unele solide, chiar dacă era vorba despre lucruri care nu se mai făcuseră până atunci. Îşi dădea seama că ea contura un model care putea servi drept şablon pentru multe alte magazine. Vorbele ei aveau întotdeauna sens din punctul lui de vedere, chiar dacă alții nu considerau la fel. Se înțelegeau perfect unul pe celălalt, uneori chiar şi fără cuvinte.

La trei luni după ce începuseră să iasă împreună, de Ziua îndrăgostiților, el i-a dat un inel cu un mic diamant şi a cerut-o în căsătorie. El nu avea părinți sau alți membri de familie în viață şi tot ce-şi dorea era să trăiască alături de ea. Când i-au spus mamei ei, Maribelle a considerat că era o idee excelentă şi s-a arătat foarte mulțumită. Joe Grayson era soțul perfect pentru fiica ei. Îi asigura feței o bază solidă, un fundament pe care se putea bizui în timp ce îşi construia noua şi temerara ei lume. Maribelle era încântată. Încă de la început, sentimentele Oliviei față de Joe nu au fost romantice sau copilăreşti, ci solide şi sigure, exact aşa cum

era şi dragostea lui crescândă pentru ea.

S-au căsătorit în cadrul unei ceremonii restrânse, la şase luni de când începuseră să iasă împreună şi la un an de când se cunoscuseră. Joe a renunțat la celelalte slujbe şi a venit să lucreze exclusiv pentru Fabrică – şi s-a amuzat când Olivia a transformat luna lor de miere într-o călătorie de achiziții pentru magazin. A dus-o în Europa pe economiile lui firave, şi au vizitat Anglia, Franța şi Italia, iar ultimele zile şi le-au petrecut în Danemarca, unde au cercetat designul mobilierului scandinav. Olivia a făcut câteva comenzi şi a descoperit câteva lucruri remarcabile. Dar cel mai important lucru pe care l-a descoperit în viața ei a fost legătura cu Joe. A fost exact lucrul de care au avut nevoie şi care i-a susținut pe amândoi. Lui Joe i-a adus o căldură şi o afecțiune de care nu mai avusese niciodată parte, iar Oliviei, un bărbat de nădejde în care se putea încrede. În afară de Ansei Morris, nu mai existase nicio figură masculină în viața ei. În plus, ştia că Joe este bărbatul potrivit pentru ea.

După luna de miere, Olivia s-a întors acasă entuziasmată până la extaz de ceea ce văzuseră în Europa şi însuflețită de planurile legate de magazin pe care le avea. Entuziasmul i-a crescut când marfa pe care o comandaseră a început să

sosească, şi a deschis multe dintre lăzi chiar ea însăşi. Ea şi Joe au trecut împreună în revistă noile echipamente, în toiul nopții. El era neobosit în dorința lui de a o ajuta cu tot ce îi stătea în putință. Lucrurile au mers atât de bine, încât Olivia a fost consternată când a început să nu se simtă bine. Habar nu avea ce putea să fie, însă, în scurtă vreme, a ajuns să se simtă foarte rău, iar Joe era profund îngrijorat.

S-a consultat cu mama Oliviei, şi ea a fost de părere că ar trebui să o consulte un doctor cât mai repede posibil. Joe a dus-o la un medic din Boston pe care i-l recomandase un prieten, şi Olivia a fost şi mai supărată când a aflat despre ce era vorba. Rămăsese însărcinată în luna de miere, ceea ce nu intra nicicum în planurile ei. Joe vorbise cu jind despre copii, dar amândoi căzuseră de acord că aveau să mai aştepte câțiva ani – Olivia se gândea la cel puțin cinci –, până când termina de implementat tot ceea ce avea în minte pentru extinderea Fabricii, ca să pună afacerea bine pe picioare şi poate să mai deschidă un magazin sau două. Nu era momentul potrivit pentru un copil, şi a plâns când a aflat vestea.

Se gândea că un copil avea să strice totul, însă Joe, în ciuda compasiunii pe care o avea față de suferința ei, era absolut şi pe deplin încântat. Nu-şi putea imagina ceva mai

grozav decât să aibă un copil cu ea. Olivia era femeia visurilor lui şi îi promise că avea să facă tot ce putea ca lucrurile să fie cât mai uşoare pentru ea. Apoi Maribelle a venit cu o idee irezistibilă. Le-a spus că era gata să se retragă şi să lase afacerea pe mâinile lor. Amândoi erau mult mai pricepuți decât ea, iar contribuția ei din ultimii ani fusese nesemnificativă. În plus, Joe avea controlul deplin al aspectului financiar. Nu mai aveau nevoie de ea... decât ca să aibă grijă de copilul lor.

Maribelle s-a oferit să se mute împreună cu ei şi să se ocupe de copil. Olivia a fost copleşită de bucurie. Ştia că pruncul avea să fie pe mâini bune, iar ea şi Joe puteau să muncească în continuare ca până atunci. Joe a insistat să facă şi el cât mai multe cu putință, astfel încât Olivia să aibă libertatea de a lucra. Era soluția perfectă, şi a ajutat-o pe Olivia să fie mai puțin tulburată de faptul că urma să aibă un copil mai repede decât plănuiseră. Iar Maribelle era de-a dreptul încântată. Să aibă grijă de copilul lor i se părea mult mai distractiv decât să lucreze la magazin. Făcuse asta ani de zile, iar acum, mulțumită Oliviei şi lui Joe, rezultatele îi întrecuseră orice aşteptări.

Cât despre Olivia, acum chiar nu era momentul să rămână acasă. Schimbările pe care voia să le implementeze

erau cruciale pentru reuşita afacerii şi nu sufereau amânare.

A lucrat până în ultima zi de sarcină, şi, când i s-a rupt apa, ea şi Joe erau la birou, noaptea târziu, şi făceau contabilitatea şi inventarul. Pentru o clipă, Olivia s-a speriat. Venise vremea. Se întâmpla cu adevărat. Joe a liniştit-o imediat, a sunat la doctor şi la Maribelle şi a dus-o cu maşina la spital. I-a fost foarte greu să o lase singură, dar nu i-au permis să asiste la naştere. A rămas în schimb în sala de aşteptare timp de douăsprezece ore. Maribelle venea din când în când la el, să-l vadă şi să-i spună cum mai stăteau lucrurile. I-a zis că primul copil era întotdeauna mai leneş, dar că Olivia era bine. Joe era înnebunit de grija ei şi spera că soția sa nu se chinuia prea tare. Era profund îndrăgostit de ea şi din că le-afară de entuziasmat de naşterea primului lor copil.

Pentru Olivia însă, a fost mai dur decât îşi imaginase sau decât ştia ea că avea să fie. Ar fi fost chiar şi mai speriată dacă ar fi ştiut cât de dureros urma să fie. Phillip a cântărit ceva mai mult de patru kilograme, şi, când Joe a putut în sfârşit să meargă la ea şi să o vadă, la câteva minute după naştere, ea arăta epuizată şi suferindă. Niciodată nu o iubise mai mult decât în acele clipe, iar copilul lor era cel

mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Au plâns amândoi uitându-se la el, şi Joe l-a ținut pentru prima dată în brațe. Lui i se părea un adevărat miracol, dar pentru ea fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. A doua zi însă, a început să-şi revină şi se gândea că bebeluşul era foarte drăgălaş. În primele câteva zile l-a alăptat, apoi au început să-i dea lapte cu biberonul, astfel încât Maribelle să-l poată hrăni şi în timpul nopții. Joe nu voia ca Olivia să se obosească peste măsură, şi, din câte îşi dădea seama, soția lui îndurase deja destule. La o săptămână de la naştere, i-a adus acasă pe ea şi pe copil, iar cu Olivia se purta ca şi cum ar fi fost de sticlă. Ea insista însă că se simțea bine. Avea douăzeci şi trei de ani, şi atât ea, cât şi copilul erau sănătoşi şi în putere.

Maribelle şi-a luat imediat în serios rolul cu Phillip, nu i-a mai dat drumul din brațe şi se agita permanent în jurul lui. În clipa când îl punea ea jos, tatăl lui, în culmea entuziasmului, îl lua imediat. Olivia abia dacă avusese timp să stabilească o legătură cu copilul, când, după o săptămână, s-a întors la Fabrică. Până când Phillip a împlinit o lună, ea a lucrat o jumătate de zi, apoi a trecut la program normal. Joe a considerat că era cam prea devreme şi voia ca Olivia să-şi recapete puterile, dar ştia cât de

nerăbdătoare era ea să se întoarcă la magazin, aşa că nu l-a lăsat inima să i se opună. Şi-a scurtat propriul program de muncă, astfel încât să se întoarcă acasă mai devreme la fiul lor, folosind ca pretext faptul că vrea să-i dea o pauză lui Maribelle, când, de fapt, voia să stea şi el cu Phillip.

Phillip a fost un copil fericit şi liniştit, cu o bunică şi un tată care îl răsfățau şi îi satisfăcea orice nevoie sau toană. Iar când Olivia ajungea acasă, seara, făcea cu rândul cu ei ca să-l țină în brațe. Ei încă nu-i venea să creadă că ea şi Joe aveau un copil. Avea senzația că era copilul altcuiva, dar, pe la şase luni, Phillip ajunsese deja să se lumineze la față ori de câte ori o vedea pe mama lui, iar uneori Maribelle îl aducea la magazin cu căruțul, ca să le facă o vizită părinților. Joe îl arăta pe Phillip la toată lumea. Bărbatul era un părinte înnăscut, ceea ce nu se putea spune şi despre Olivia, care era însă o mamă iubitoare, deşi nu stătea prea mult timp în preajma copilului. Principala ei preocupare era în continuare magazinul. Îşi punea în aplicare toate planurile şi în fiecare zi venea cu unele noi. Joe abia dacă putea ține pasul cu ea şi nu ar fi putut spune pe cine iubea mai mult, pe soția sau pe copilul lor. Era un bărbat profund fericit. Iar aranjamentul lor cu Maribelle care să aibă grijă de Phillip funcționa perfect pentru toți trei. Lui Maribelle îi

făcea plăcere să se ocupe de nepotul ei mai mult decât îi plăcuse să lucreze la magazin. Nu avea decât patruzeci şi opt de ani şi era încântată că s-a retras, mai ales dintr-un motiv aşa îmbucurător. Iar Joe era partenerul perfect pentru Olivia şi pentru planurile pe care ea le avea în privința magazinului.

Îi propusese deja să renunțe la vânzarea de utilaje şi scule şi să se concentreze pe produsele alese de Olivia care se vindeau bine. Ştia din evidențele contabile şi din profiturile în creştere cât de strălucită era soția sa. Ştia să recunoască un geniu atunci când îl vedea. Şi o învăța din ce în ce mai multe despre finanțe. Ea prindea foarte repede şi avea un respect din ce în ce mai mare pentru judecata lui, pentru gândirea pragmatică şi pentru sfaturile pe care i le dădea. În plus, Joe se purta minunat cu ea şi cu fiul lor. Olivia nu-şi putea dori mai mult. Căsătoria lor se dovedise cea mai bună decizie pe care o luase până atunci.

La scurt timp după naşterea lui Phillip, Olivia a decis să mai deschidă un magazin. La început, Joe a fost îngrijorat şi nu a vrut să se extindă prea mult, dar apoi, cum se întâmpla de obicei, şi-a dat seama că ea avea dreptate. În şase luni era deja totul pus la punct, undeva în Long Island, apoi a urmat un al treilea, în New Jersey, când Phillip avea

un an. Prima lui aniversare a coincis cu inaugurarea noului magazin. În seara aceea Olivia i-a spus lui Joe că vrea să deschidă un magazin în Chicago, şi el a înțeles că nu era chip să o oprească sau să o facă să încetinească ritmul. Era pe val, dar Joe mai ştia şi că avea dreptate şi că acela era momentul lor. În fiecare loc descoperise câte o veche afacere similară cu aceea pe care o aveau lângă Boston, magazinul lor central.

Când proiectul ei pentru magazinul din Chicago era în stadiu avansat şi găsiseră amplasamentul potrivit, Olivia a rămas din nou însărcinată. Nu s-a mai necăjit, aşa cum făcuse prima dată, pentru că Maribelle le-a spus că ar fi mai mult decât fericită să aibă grijă de amândoi copiii. Faptul că o lăsase pe ea să se ocupe de Phillip dăduse roade, iar Joe îşi petrecea şi el foarte mult timp cu copilul, ceea ce era un noroc, pentru că Olivia alerga în permanență între cele trei magazine pe care le aveau. Ştia din instinct tot ce era necesar unui cămin şi avea abilitatea de-a găsi, la prețuri foarte mici, furnizori serioşi, dornici să-i asculte propunerile legate de design. Ei se dezvoltau văzând cu ochii – şi ea la fel.

Când au deschis magazinul din Chicago, era însărcinată în nouă luni. Joe era îngrozit că avea să nască la lansare

sau în tren, dar ea a insistat că trebuie să fie prezentă. Era cel mai mare magazin al lor de până atunci şi s-a bucurat instantaneu de succes. Afacerea era deja în plin avânt a doua zi, când au plecat înapoi spre Boston, iar Joe a insistat ca ea să stea întinsă pe toată durata călătoriei şi să nu se mişte. Nu voia ca ea să fie obligată să nască în tren sau pe drumul spre casă. Se gândea că fusese nesăbuită să vină cu el. Deschiseseră trei noi magazine în doi ani şi câştigau mai mult decât visase Joe vreodată. Olivia nu dăduse niciodată greş până atunci, şi el nici nu credea că avea să se întâmple vreodată asta.

În seara când au ajuns acasă, ea a intrat în travaliu şi a ajuns la spital exact la timp. Liz a fost mai mică decât fratele ei, şi la două ore după ce ajunseseră la spital se născuse deja. Oliviei i s-a părut mai uşor decât la naşterea lui Phillip. Când Joe a intrat în salon, o ținea pe fetiță în brațe şi radia toată. Au numit-o Elizabeth, după răposata mamă a lui Joe, pe care Olivia nu o cunoscuse. Două săptămâni mai târziu, Olivia era înapoi la muncă, având program normal. Maribelle era fericită să aibă şi o nepoată căreia să-i poarte de grijă, şi un bebeluş în casă, din nou. A fost un moment fericit pentru ei toți. În plus, maternitatea parcă o făcuse pe Olivia mai creativă ca oricând. Joe nu putea decât să se

minuneze de câte făcea şi mai planifica să facă.

Olivia a început atunci să călătorească mai mult, ca să cumpere marfă pentru toate cele patru magazine sau pentru a căuta noi modele şi un design diferit. Când era plecată, Joe îi simțea lipsa, dar rezultatul a ceea ce făcea ea se regăsea constant în evidențele contabile. Olivia nu apuca niciodată să petreacă împreună cu el şi cu copiii atât timp cât şi-ar fi dorit, dar îi spunea lui şi îşi spunea şi sieşi că lucrurile aveau să se mai liniştească în curând, că aveau să adopte un ritm mai lent şi mai uşor de gestionat, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată. Era mai ocupată ca oricând, deşi se bucura să stea acasă, cu el şi copiii, ori de câte ori putea. Dar făcea milioane, şi Joe le investea cât de repede putea. Mulțumită Oliviei, viitorul lor şi al copiilor lor era asigurat. Era un fapt deopotrivă important şi pentru el, şi pentru Olivia. Ea acumula o avere de care aveau să se bucure cu toții timp de mulți ani. Fabrica devenise o legendă, iar Olivia Grayson la fel. Şi numele lui devenise deja faimos.

Oliviei nu-i fusese niciodată teamă să încerce lucruri noi sau să-şi asume riscuri, atâta vreme cât Joe era de acord cu ceea ce făcea ea. Nu mişca un deget fără acceptul lui. Iar el era de acord chiar şi cu numeroasele ei călătorii. Nu pleca niciodată din oraş înainte de a se consulta cu el, însă Joe

respecta ceea ce trebuia să facă ea ca să mențină şi să extindă ceea ce realizaseră împreună. Şi dacă asta însemna că ea nu reuşea să fie alături de copii atât de mult pe cât i-ar fi plăcut, Maribelle şi Joe îi țineau locul. Din câte îşi dădeau seama, sistemul funcționa, iar Phillip şi Liz erau doi copii fericiți care înfloreau susținuți de iubirea a trei oameni în loc de doi. Şi niciodată nu păreau trişti când mama lor era plecată din oraş sau la serviciu. Când se întâmpla aşa, Maribelle şi Joe le satisfăceau toate nevoile. Primeau afecțiune constantă, erau alinați sau ținuți în brațe, chiar dacă Olivia nu era acolo să o facă. Uneori asta o întrista, pentru că rata momente importate din evoluția lor. Nu fusese de față când Liz făcuse primii paşi sau când îi ieşise primul dinte, dar făcea ceva important şi pentru ei: le asigura traiul şi bunăstarea pentru anii care aveau să vină.

După alți trei ani, când s-a născut John, deschiseseră încă patru noi magazine şi aveau în total opt. Abia dacă au ajuns la timp la spital. Olivia îi supraveghease la inventarul pe care îl făceau unei noi serii de produse proiectate chiar de ea şi nu băgase de seamă primele semne ale travaliului. Joe a dus-o urgent la spital când a văzut-o că se îndoaie deodată de mijloc, iar John s-a născut în liftul care o ducea spre sala de naşteri. Joe a necăjit-o pe tema asta ceva mai

târziu, în timp ce își ținea la piept al doilea fiu.

— Nu ştiu la ce te pricepi mai bine, Olivia Grayson: să faci copii sau afaceri. Eşti a naibii de bună la ambele.

John era un copil frumos şi semăna foarte tare cu mama lui. Era liniştit şi stătea în brațele tatălui său cu o privire angelică. Când Joe i l-a dat înapoi Oliviei, el s-a cuibărit fericit la sânul ei. Phillip avea cinci ani pe atunci, iar Liz, trei. Maribelle era fericită să aibă grijă de toți trei şi o făcea fără greutate. Olivia şi Joe au angajat o menajeră care să o ajute şi o bucătăreasă, iar Joe pleca de la birou mai devreme, ca să dea şi el o mână de ajutor, de câte ori putea. Olivia nu reuşea niciodată să plece de la magazin mai devreme de ora cinei, dar ajungea negreşit înainte de ora la care copiii mergeau la culcare. Să-i ducă ea însăşi la culcare era un ritual sacru pentru ea, pe care nu-l rata decât atunci când era plecată în vreo călătorie, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des. Era responsabilă în egală măsură de familia ei şi de afacere.

Olivia a deschis primul lor magazin din străinătate într-o suburbie a Londrei, apoi au urmat unul la Paris şi un altul la Dublin. Au mai deschis două în Germania şi încă unul aproape de Milano. Pe urmă s-au extins în Suedia şi în acelaşi timp au lansat un magazin în Texas şi două pe

coasta de vest. Olivia a ajuns pe coperta revistelor Time, Business Week şi Fortune. Devenise una dintre cele mai importante femei din lumea afacerilor în Statele Unite. Nu era arogantă sau ostentativă; era inteligentă, temerară şi cu simț practic, iar viziunea ei asupra viitorului nu avea limite. Visa să deschidă peste tot în lume magazine bazate pe modelul lor de succes. Şi reuşea să mențină pentru produsele lor o calitate ridicată, un design atractiv şi prețuri competitive. Magazinul cu obiecte de uz casnic al lui Ansei Morris, extins într-o veche fabrică de la marginea Bostonului, devenise un fenomen la nivel mondial.

Căsătoria Oliviei cu Joe a continuat să fie una fără evenimente dramatice şi foarte trainică. El o susținea în tot ceea ce făcea, se ocupa de aspectele financiare în mod eficient şi nu aştepta decât foarte puțin din partea ei. Era foarte fericit să facă pur şi simplu parte din viața ei şi îi era cel mai mare fan. Mama ei o certa uneori pe Olivia pentru că nu petrecea mai mult timp cu copiii ei, dar aceasta se descurca cum putea mai bine. Îi iubea necondiționat, dar găsea că afacerile erau mult mai incitante decât îngrijirea copiilor. Joe îi ținea locul ori de câte ori putea. El şi Maribelle aveau grijă de copii când Olivia era ocupată, adică mai tot timpul. Călătorea în mod constant. Dar, de câte ori

era acasă, îşi petrecea serile cu Joe şi cu copiii. Nu simțea lipsa unei vieți mondene, agitate şi nici nevoia de a face paradă de averea lor. Îi plăcea doar să transforme afacerea lor într-un imperiu, şi, ca urmare a geniului ei în afaceri, averea lor creştea exponențial. Vorbea despre cum copiii lor aveau să ajungă într-o zi să lucreze alături de ei. Şi, cum nu-şi cunoscuse niciodată tatăl, aprecia felul în care Joe îşi juca rolul de tată pentru copiii lor. Acesta nu a ratat niciodată vreun meci de baseball de-al copiilor sau vreo partidă de la şcoală. Era un sprijin de nădejde, pentru toți. Era cineva pe care ea ştia că se putea bizui întotdeauna. Nu o dezamăgise niciodată şi ştia că nici nu avea să se întâmple asta vreodată.

Olivia considera că erau o familie perfectă. Trei copii erau mai mult decât visase ea vreodată. Când Phillip avea doisprezece ani, Liz zece şi Joe şapte, iar Olivia se gândea să deschidă un magazin în Australia, a rămas surprinsă şi deloc încântată să descopere că era iar însărcinată. Era prea ocupată ca să facă un copil şi nu-şi imagina cum de se întâmplase. Dar Joe a fost în culmea fericirii când i-a spus şi a zis că mai voia o fetiță. Olivia avea treizeci şi şase de ani atunci, iar Maribelle, şaizeci şi unu, dar s-a declarat dispusă să mai îngrijească un copil. Era complet devotată nepoților

şi uneori mai mamă pentru ei decât le era Olivia însăşi. Aceasta din urmă era prea mult timp plecată şi vizita în permanență magazinele pe care le aveau.

Cassandra s-a născut şapte luni mai târziu. De data asta a fost o naştere dificilă, Olivia a trebuit să facă cezariană, recuperarea a durat mai mult şi ea ardea de nerăbdare să se întoarcă la lucru. Dar copilul era minunat, şi Joe exuberant. Oliviei i-a fost mai greu să se ataşeze de ea decât de ceilalți. Sarcina nu fusese prea uşoară şi o încetinise şi mai mult, iar naşterea, mult mai grea. Fără ca măcar să-şi dea seama, era deranjată că fusese astfel lipsită de energia şi de timpul pe care voia să le dedice afacerii. Şi se considera şi prea în vârstă pentru încă un copil. Pe primii trei îi născuse în intervalul a cinci ani şi fuseseră cu toții în aceeaşi categorie de vârstă. Cassandra, sau Cassie, cum îi spuneau, a sosit în viața lor mai târziu şi nu s-a adaptat la fel de uşor. Chiar de la început a fost diferită. Toți cei trei copii Grayson erau blonzi şi semănau cu Olivia şi cu Joe. Cassie avea părul negru ca abanosul, ochii mari şi verzi şi nu semăna cu nimeni cunoscut. Şi, de cum a învățat să vorbească, primul ei cuvânt a fost „Nu”. Maribelle îi şoptea mereu ginerelui ei că fata era exact ca maică-sa. Şi Olivia avusese opinii ferme când era copil, dar fusese mult mai docilă decât Cassie, care

a devenit disidenta familiei.

Cassie era înnebunită după tatăl său şi încă de mică se plângea mereu că mama lor petrece prea puțin timp cu ei. Şi ceilalți observaseră asta, dar Olivia avea un imperiu de condus şi trebuia să se sprijine pe Joe şi pe mama ei, care făceau pentru copii tot ce ea nu avea vreme să facă. Încerca să fie prezentă la evenimentele importante, la piesele de la şcoală şi la recitalurile de balet, dar era dificil să acopere activitățile de zi cu zi, iar Joe făcea asta cu pricepere, fără să o critice vreodată pe Olivia pentru timpul pe care îl petrecea departe de ei. Înțelegea perfect ce încerca ea să facă şi ceea ce făcuse. Ştia că el singur nu ar fi fost în stare. Aşa că i-a ținut locul iar şi iar, şi iar, de câte ori s-a putut. Olivia spunea mereu că el era un sfânt. Ea îşi iubea copiii, dar el era soțul şi tatăl perfect.

Moartea lui Joe, la şaizeci de ani, a fost o lovitură teribilă pentru ea, ajunsă văduvă la cincizeci şi cinci de ani. Îi era imposibil să-şi imagineze lumea fără el, după douăzeci şi doi de ani petrecuți împreună. Şi a descoperit că singurul lucru care îi mai amorțea durerea pierderii era munca. Aia a fost perioada în care a muncit mai mult decât oricând. Cassie era deja la colegiu, ceilalți crescuseră, plecaseră de acasă şi erau căsătoriți, iar Liz avea la rândul ei copii. Nu mai aveau

nevoie de prezența ei zilnică. Iar când Cass a plecat în Anglia, Maribelle s-a mutat într-un aşezământ pentru oameni în vârstă. Avea optzeci de ani şi a considerat că venise vremea să facă acest lucru. Îi făcuse Oliviei un dar deosebit, de care Olivia era conştientă. Îi crescuse copiii în locul ei şi îşi dedicase treizeci de ani din viață îngrijirii acestora, astfel încât Olivia să-şi poată vedea de afacerile care le asigura tuturor traiul. După ce Cass s-a mutat şi ea de acasă, cum mama plecase şi viața îi era goală fără Joe, munca Oliviei a devenit viața ei. Şi anii au trecut.

S-au scurs astfel paisprezece ani de la moartea lui Joe, iar acum Olivia aştepta nerăbdătoare în fiecare an cele două săptămâni de vacanță pe care le petrecea cu copiii ei. Pierduse atât de mult din copilăria lor, încât acum prețuia timpul pe care îl petrecea cu ei ca adulți. În cazul lui Cass, era prea târziu să mai poată repara răul făcut. Cassie nu-i îngăduise mamei ei să o facă, şi de la moartea tatălui aşezase între ea şi Olivia o barieră de netrecut. Absența lui Joe era profund resimțită de toți. Fusese un om atât de bun şi de blând, încât pe Olivia o durea sufletul de câte ori se gândea la el. Ştia cât de norocoasă fusese când se măritase cu el şi îşi dădea seama de binecuvântările pe care el le adusese în viața ei.

Olivia începuse obiceiul vacanțelor anuale ca să îndrepte lucrurile între ea şi copii, încă de la moartea lui Joe. Ştia că asta nu putea compensa ceea ce nu făcuse înainte. Pe atunci nu-şi dăduse seama că, în timp ce se ocupase să le asigure viitorul, pierduse aşa mult din trecut şi din prezent. Ştia că, oricât ar încerca, nu putea să le facă pe toate. Joe a crezut până în ultima clipă că Olivia nu putea face nimic greşit. Iar ea ştia cât de norocoasă fusese pentru că a avut parte de dragostea unui bărbat aşa bun ca Joe. Îi iubise întotdeauna pe el şi pe copiii lor, chiar dacă fusese foarte mult timp plecată. Joe înțelesese asta. Dar nu toți copiii lor.

Olivia mai încerca încă să repare greşelile făcute cu copiii, să compenseze acele momente importante pe care le ratase când ei erau mici. Mama sa îi spusese că într-o zi aveau să o ierte, dar începea să se întrebe dacă era posibil. Timpul pe care li-l răpise odinioară nu putea fi returnat. Tot ce putea să facă acum era să încerce. Fusese întotdeauna cinstită cu ei. Îi iubise şi îi iubea şi acum, ca adulți, probabil chiar mai mult decât îşi dădeau seama sau puteau ei înțelege. Unii dintre ei erau mai înțelegători decât alții. Liz se dăduse peste cap ca să-i obțină aprobarea, chiar dacă oricum o avea din start. Nici John nu părea să-i reproşeze trecutul. Phillip o ținea la distanță, iar Olivia ştia că niciodată Cass nu avea să

o ierte pentru păcatele ei, dar mai ales pentru că nu fusese lângă Joe când acesta murise.

Şi, în definitiv, cine avea dreptul să spună cine are dreptate şi cine nu? Olivia nu se putea abține să nu se întrebe cât de diferit ar fi fost totul dacă ea ar fi renunțat să mai muncească după naşterea copiilor, dacă ar fi fost mai fericiți sau dacă fusese suficient că Joe şi mama ei le stătuseră aproape. Nu aveau să ştie niciodată. Viața lor ar fi fost cu siguranță mai simplă, dar poate că imperiul pe care îl construise pentru ei conta mai puțin în ochii lor decât sperase ea. Nu putea da timpul înapoi. Făcuse tot ce putea ea mai bine, şi încă mai făcea, oferindu-le momente deosebite şi memorabile vacanțe de vară. Aşa cum spera că vacanța din anul acela, pe iahtul minunat pe care îl închiriase pentru ei, să fie cea mai frumoasă dintre toate. Nu putea decât să spere.

Şi ştia că tot ceea ce avea să le lase într-o bună zi, realizat în peste cincizeci de ani de muncă asiduă, o să le asigure stabilitatea financiară atât lor, cât şi copiilor lor, dar şi copiilor copiilor lor, generații de-a rândul. Era darul Oliviei pentru ei, alături de dragostea ce le-o purta în suflet, fie că o înțelegeau şi îi iertau nereuşitele şi păcatele, fie că nu. Oliviei încă nu-i venea să creadă că timpul zburase aşa de

repede.

Capitolul 3

În ultimii ani, invitațiile Oliviei în vacanța de vară adresate copiilor ei sosiseră prin e-mail, cam cu cinci săptămâni înainte de momentul sejurului. Ştiau cu toții că aveau să vină negreşit şi că excursia era programată pentru ultimele două săptămâni ale lunii iulie, încheiată cu ziua ei de naştere, sărbătorită în ultima seară. Asta era tot ceea se puteau prevedea. Ceea ce nu ştiau şi ceea ce reprezenta în fiecare an o surpriză a Oliviei pentru ei era destinația. Era întotdeauna un loc fabulos, iar Olivia se străduia din răsputeri să le ofere ceva neobişnuit, care să-i dea gata pe toți.

Voia să fie un loc şi o excursie de care copiii ei să-şi amintească întotdeauna. La un moment dat a trebuit să găsească o destinație potrivită pentru copii, atunci când nepoții ei erau mici. Acum ajunseseră la o vârstă rezonabilă, între adolescență şi douăzeci şi ceva de ani, când se puteau distra în aceleaşi locuri ca adulții, dar trebuia să fie suficient de animat cât să se simtă toți bine, nu doar un loc liniştit care să le asigure adulților odihna. Mai trebuia să se asigure că fiii ei, care îndrăgeau acest sport, aveau unde să

pescuiască. Phillip era pasionat de golf. Atât lui, cât şi lui John le plăcea să navigheze, o pasiune împărtăşită şi de tatăl lor, pe când erau copii. Merseseră şi în tabere de navigație în copilărie. Vacanța trebuia să fie într-un loc în care să le placă şi femeilor din grupul lor – fiicele, nurorile şi nepoatele ei –, iar ea voia să se relaxeze şi să se distreze la rândul ei, ceea ce scotea din discuție excursiile prin munții din Nepal, de exemplu. Opta întotdeauna pentru lux, nu pentru aventură. Îndiferent care erau temerile lor legate de vacanța în familie, Olivia încerca să ofere o vacanță care să încorporeze toate nevoile şi dorințele tuturor, să le calmeze temerile şi orice altceva legat de faptul că vor petrece aproape două săptămâni împreună, sub acelaşi acoperiş. Era o provocare interesantă şi întotdeauna dorise să fie ceva special, o vacanță de neuitat pentru ei toți. Era ceva ce ea putea să facă pentru ei.

În primul an a închiriat un castel în Perigord, Franța, cu tot personalul. Fusese incredibil de frumos, cu terenurile, viile pitoreşti şi o zonă pentru călărie în apropiere, în Dordogne. Nepoții ei erau mici pe atunci, dar le plăcuse şi lor. A mai fost o vilă spectaculoasă în St. Tropez, cu tot cu bărci cu motor şi o plajă privată; o moşie fabuloasă în Spania; şi o insulă privată în Grecia, care a avut cu adevărat

succes. A mai fost o casă renumită în St. Jean Cap Ferrat, care apoi s-a vândut pentru şaptezeci şi cinci de milioane de dolari, un Schloss în Austria, o insulă privată în Caraibe, unde a fost foarte cald, dar fabulos, şi o reşedinţă Vanderbilt din Newport. Olivia nu i-a dezamăgit niciodată şi spera să nu o facă nici în acel an. Locul pe care îl alesese în ultimă instanţă, după aproape un an întreg de cercetări, a fost şi el un secret până când au primit invitaţiile, pe întâi iunie.

Când Amanda Grayson, soţia lui Phillip, a deschis e-mailul în acea dimineaţă, a fost prima care a aflat alegerea din anul acela. Era iahtul cu motor Lady Luck, de aproape o sută de metri lungime, construit cu doi ani în urmă şi ancorat în Monaco. Aveau să facă o croazieră pe Mediterana, în Italia şi Franţa. Nava era dotată cu tot luxul şi confortul imaginabile, inclusiv cu o sală de sport, spa, o sală de cinematograf şi un salon de coafură, totul fiind completat cu antrenori, asistenţi şi un echipaj de douăzeci şi patru de membri, cu tot felul de aşa-zise accesorii pentru apă, de la scutere acvatice la veliere şi bărci de viteză, pentru deliciul copiilor. Olivia se întrecuse pe sine.

Amanda stătea nemişcată, complet inexpresivă, în timp ce citea lista celor incluse pe navă. Era o excursie cu care se resemna în fiecare an. Cum Olivia era soacra ei şi

angajatorul soțului totodată, Amanda considera invitația ca fiind un ordin ce trebuia îndeplinit. Şi, dincolo de tot luxul, reprezenta totuşi o perioadă de două săptămâni de vacanță petrecute cu soacra ei, o femeie extrem de puternică şi care se bucura de succes. Amanda ar fi preferat un sejur doar cu Phillip. Dar acestuia îi plăceau vacanțele în familie, fiind încântat să petreacă timp cu fratele şi cu surorile lui, şi până şi Amanda trebuia să recunoască faptul că Lady Luck arăta spectaculos.

În timp ce citea e-mailul din partea soacrei ei, Amanda a început să se gândească la garderoba de care avea nevoie. Ştia că Liz, cumnata sa, avea să poarte ținute la modă, asemenea fiicelor ei, căci păreau să se îmbrace toate din aceeaşi valiză. Chiar dacă hainele arătau prea tinereşti pentru Liz, ea avea un corp bine lucrat şi putea să-şi permită asta. Soția lui John semăna exact cu o profesoară de liceu, ceea ce şi era, indiferent de cum se îmbrăca. Hainele ei arătau întotdeauna de parcă i-ar fi fost date de studentele ei când acestea se plictiseau de ele. Iar Olivia avea să poarte rochii de în, eşarfe colorate şi ținute marca Lilly Pulitzer. Se îmbrăca întotdeauna bine şi potrivit cu vârsta ei, fără să fie ostentativă.

Olivia era interesată de afaceri, nu de modă. Era cu mult

mai avangardistă în designul mobilierului pe care îl alegea decât în privința propriei garderobe. Avea să se tundă perfect, în stilul ei bob caracteristic, şi desigur urma să poarte şiragul de perle pe care Joe i-l oferise ca să marcheze succesul inițial al afacerii lor, la care nu renunțase niciodată din sentimentalism. Mai purta încă, la paisprezece ani de la moartea lui, verigheta îngustă de aur, precum şi nişte cercei simpli şi o brățară de aur, acestea fiind bijuteriile ei de zi cu zi. Toate erau cât se poate de modeste. Dar dacă Amanda avea să meargă în vacanță în locuri fabuloase – şi împotriva voinței sale –, ea intenționa să se îmbrace pentru acea ocazie specială, şi nu pentru cei din jurul ei.

Niciunul dintre membrii familiei Grayson nu simțea nevoia să facă paradă de averea lor sau să fie infatuat, lucru pe care Amanda nu l-a înțeles niciodată. Dacă tot aveau atât de mulți bani, de ce să nu-i cheltuiască? Asta era o artă pe care ea continua să i-o predea lui Phillip de când se căsătoriseră, cu nouăsprezece ani în urmă. Ea avea patruzeci şi patru de ani. Cei doi se cunoscuseră pe vremea când Phillip urma cursurile la Harvard Business School, iar ea era studentă la drept, tot la Harvard. Amanda era neruşinat de ambițioasă pe plan profesional. S-au căsătorit când ea a absolvit, şi imediat Amanda a intrat într-o

renumită firmă de avocatură. A urmat o Ascensiune rapidă spre pozițiile de conducere, şi de doisprezece ani era partener în firmă. Câştiga ea însăşi excelent, dar nu ar fi reuşit niciodată să adune o avere aşa mare precum aceea pe care avea să o moştenească Phillip într-o zi şi de care dispunea deja. Tatăl lui investise precaut şi strălucit banii şi deschisese fonduri pentru copiii lui. Fratele şi surorile lui Phillip duceau o viață lipsită de griji, deşi modestă, iar mama lor deținea o casă frumoasă situată pe o proprietate din Bedford, dar nu aveau obiceiul de a-şi etala banii, cel puțin nu fără un scop precis, cum ar fi o donație caritabilă semnificativă.

Amanda încercase ani de zile să-l facă pe Phillip să se bucure de banii pe care îi avea. Cumpăraseră o casă în East Seventies, pe care ea o umpluse cu frumoase obiecte antice, dintre care multe cumpărate din Londra. Iar Phillip avea o mică, dar elegantă ambarcațiune cu pânze, pe care o ținea la un club de iahting din Southampton, unde aveau şi o căsuță. Cariera fiecăruia reprezentase principalul obiectiv din viața lor. Amanda era profund preocupată de viața lor mondenă, şi nu aveau copii. Ea susținuse încă de la început că prezența copiilor le-ar distrage atenția de la țelurile lor, i-ar secătui de energie şi de bani. Nu voia copii, şi îl făcuse şi

pe Phillip să nu-şi dorească. Mai important chiar, spusese că nu aveau nevoie de copii, că se aveau unul pe celălalt şi duceau o viață minunată. Ce-şi puteau dori mai mult? Copiii nu ar fi altceva decât un impediment.

Phillip nu avea niciun fel de regrete în privința lipsei copiilor. Nici sora lui, Cass, nu avea copii, din aceleaşi motive ca el. Amintirile lor din copilărie erau marcate de lipsa mamei. El nu intenționa să facă acelaşi lucru altcuiva, iar Amanda nu simțea nevoia de a deveni mamă. Nu exista în ADN-ul ei nevoia de a deveni părinte – şi nici într-al lui. Soția lui avea o oarecare detaşare pe care Phillip o găsise întotdeauna atractivă. Aparenta ei lipsă de emoții, față de orice în afara carierei sale, reprezenta pentru el o provocare. Nici el nu era genul care să se lase pradă emoțiilor, dar avea momente de profundă afecțiune față de Amanda, la care ea răspundea rareori la fel. Era cu adevărat regina ghețurilor, şi, când i-a cunoscut pe părinții ei, Phillip a văzut că şi ei erau la fel. Erau nişte oameni distanți, ambițioşi şi egocentrici. Amândoi avocați. Şi s-au arătat profund impresionați de averea lui Phillip şi de afacerea pe care într-o zi avea să o moştenească.

Amanda tânjea după momentul când Phillip urma să conducă el totul şi o rodea faptul că Olivia nu avea nicio

intenție să se dea la o parte, să se retragă şi să lase imperiul în seama celui mai mare dintre fiii ei. După părerea Amandei, Olivia exercita încă un control destul de mare, nu doar asupra Fabricii, ci şi asupra copiilor ei. Tot ce voia Amanda era ca Phillip să preia frâiele, dar el era mulțumit să stea tăcut în umbra mamei sale, în funcția lui de director financiar. Spre deosebire de Amanda, el nu tânjea după lumina reflectoarelor. Amanda îl acuza adeseori că era „proprietatea" mamei lui, şi asta îl enerva, dar nu simțea nici nevoia şi nici dorința de a-i dovedi soției lui că se înşela. Phillip era mulțumit cu situația lui şi fericit să o lase pe Amanda să se ocupe de treburile casei. Ea le gestiona viața mondenă, decidea cu cine se întâlneau, iar el ştia cât de hotărâtă era să cunoască oameni importanți şi să devină în final judecătoare. Prestigiul şi aparențele erau importante pentru Amanda, cu mult mai importante decât erau pentru el. Phillip trăise ani de zile în umbra mamei lui şi, în mai multe privințe, asta îi convenise. Nu avea nici cea mai vagă dorință de a prelua conducerea şi nu avea nevoie de toate bătăile de cap care veneau odată cu funcția de director executiv. Văzuse cum asta îi acaparase mamei sale viața şi cât timp îi consumase de-a lungul anilor. În schimb, el era fericit să meargă în weekend cu barca sau să joace golf şi să

plece de la birou la ora şase fix.

Nu voia să stea la birou până la miezul nopții, aşa cum făcea adeseori mama. Lui, sau să-şi petreacă viața prin avioane, către alte oraşe sau țări străine, şi ştia că fratele lui, John, simțea exact la fel. Ştiau amândoi prea bine ce preț trebuia să plăteşti pentru o viață ca a mamei lor. Amanda vedea faptul că el nu era ahtiat după putere drept un defect major şi nu îl lăsa niciodată să uite asta. Se certau deseori din această cauză, şi, când ea pornea o tiradă despre mama lui, Phillip o ignora sau pur şi simplu pleca din cameră. Lui îi plăcea viața pe care o ducea.

Amanda era înaltă şi avea un aer impunător, era blondă, cu ochi de un albastru glacial şi o siluetă superbă. Mergea frecvent la sală, cu excepția weekendurilor. Se îmbrăca bine şi nu o deranja să dea bani grei pentru asta. Lui Phillip îi plăcea să aibă la braț o soție frumoasă. Şi era perfect conştientă că ea, copil singur la părinți, nu se dădea în vânt după familia lui şi le considera pe amândouă surorile lui nişte ciudate, iar fratele lui, neglijabil ca artist, şi cumnata lui, profesoară de colegiu, nu prezentau niciun fel de interes pentru ea. Soția lui John, Sarah, nu-şi jucase rolul social şi nu era interesată decât de domeniul academic şi de demersuri intelectuale. Singura persoană din familie pe care

Amanda o admira cu adevărat era mama lui Phillip, deşi nu fusese niciodată prea apropiată de ea şi nu o plăcea cu adevărat. Dar trebuia să o respecte pentru felul cum transformase un magazin amărât într-un fenomen de nivel mondial. Amanda nu putea să nu-i recunoască acest merit. Şi-ar fi dorit ca Phillip să-i semene mai mult, dar niciunul din fiii Oliviei nu avea ambiția mamei lor. Semănau mai mult cu tatăl lor, care se mulțumise să rămână în spate şi să facă parte din sistemul de susținere a Oliviei. Joe Grayson nu-şi dorise niciodată mai mult de atât, iar fiii lui erau la fel.

Olivia era singură în pasiunea ei pentru o viață intensă, luând lumea de coarne cu geniul ei creativ şi financiar. Amanda nu-şi dorea altceva decât să fi avut şi ea aceleaşi ocazii ca Olivia. Beneficia însă de pe urma numelui ei şi nu avea rețineri în a se folosi de asta ori de câte ori putea. Făcea, aşadar, tot ce-i stătea în putință ca să-l folosească pentru a obține numirea în magistratura federală, scop pe care îl urmărea de câțiva ani. Îşi dorea cu ardoare să devină judecător şi îşi folosea toate relațiile pe care le avea în acest scop. O enerva faptul că Phillip nu făcuse mai mult ca să o ajute să-şi împlinească țelul, dar el susținuse mereu că nu cunoştea oamenii potriviți care să o ajute. Amanda era

sigură că soacra ei ştia astfel de oameni, dar nu îndrăznise niciodată să-i ceară ajutorul, iar Olivia nu se oferise niciodată. Relația dintre cele două femei fusese mereu politicoasă, dar lipsită de afecțiune. Amanda adora orice ocazie care o făcea să fie pomenită în articolele mondene. Oliviei nu-i păsa deloc de asta şi nu era interesată decât de publicațiile de afaceri, unde apărea regulat pe prima pagină. Phillip nu apăruse niciodată şi nici că-i păsa. Şi el nu era deloc impresionat atunci când Amanda reuşea să facă în aşa fel încât să fie pomeniți de presă la vreun eveniment monden.

— Ce citeşti aşa atentă? a întrebat-o Phillip.

Intrase în bucătărie şi o văzuse cum citea un e-mail cu o expresie serioasă pe chip, în timp ce cafeaua i se răcea alături. Şi-a turnat şi lui o ceaşcă şi s-a aşezat în fața ei, la masa din bucătărie. Ca întotdeauna, Amanda era minunat aranjată, într-un costum de în de culoare crem. Era machiată perfect şi avea părul lung şi blond dat pe spate. Arăta ca un manechin.

— Invitația pentru vară, a mormăit ea, în timp ce continua să citească despre iaht.

— La ce? a întrebat Phillip, în timp ce îşi scotea un iaurt din frigider.

Amanda nu gătea. Avea altele de făcut cu timpul ei liber şi era mereu la regim. În ziua aceea fusese la sală, ca de obicei, la ora şase dimineața, dar rezultatele se vedeau. Avea o siluetă spectaculoasă şi, la fel ca mama ei, nu-şi arăta nici pe departe vârsta. Amanda putea să treacă drept o femeie de treizeci de ani, nu de patruzeci şi patru, cât avea...

— Vacanța de ziuamamei tale, i-a explicat Amanda, continuând să citească detaliile.

Nu părea nici entuziasmată, nici mulțumită. Nu era niciodată aşa când venea vorba despre acea vacanță. Şi considera că nepoatele şi nepoții ei nu ar trebui să ia parte – pentru adulți era obositor să îi aibă drept companie. Cel mai mult o deranjase când erau mai mici. Dar nici acum nu aveau nimic în comun. În fiecare vacanță anuală, ei şi Amanda se ignorau reciproc şi politicos, chiar dacă Phillip se distra uneori cu ei şi îi plăcea să stea de vorbă cu nepotul lui, Alex, în timp ce mergea cu el şi cu John la pescuit. Era singura legătură a lui Phillip cu tineretul, iar Alex era un puşti inteligent. Era în prima clasă de liceu şi spera să meargă să studieze la Stanton, nu la Princeton, unde mama lui preda literatura.

— Anul ăsta unde ne duce? a întrebat-o Phillip curios.

Se bucura de vacanțele petrecute cu fratele şi cu surorile

lui, în ciuda lamentărilor Amandei în legătură cu ei. Învățase să nu acorde atenție nemulțumirilor ei, dat fiind că oricum participa. Singurul lui regret era că nu făcuseră astfel de excursii şi pe vremea când trăia tatăl lui. Existaseră vacanțe cu familia în Mâine, dar mama lui îşi petrecea o mare parte a timpului vorbind la telefon, iar ea şi tatăl lui discutau tot timpul despre afacere şi făceau planuri pentru noile extinderi pe care le avea ea în plan. Era singurul lucru care o interesa pe atunci – sau cel puțin lui Phillip aşa i se părea. Olivia pur şi simplu nu avea timp pentru ei atunci când erau mici. Figura maternă din viața lui şi a celorlalți frați ai lui fusese bunica Maribelle – sau Bunibelle, cum îi spuneau ei. Locuise cu ei şi fusese omniprezentă în viața lor. Ea şi tatăl lor fuseseră cei care îi crescuseră. Olivia îi vedea doar între două călătorii şi când ajungea acasă, de obicei târziu, de la birou. Tatăl lor le repetase mereu, cu insistență, că mama lor îi iubea nespus, şi poate chiar aşa era, dar, din punctul lui Phillip de vedere, nu existase niciun fel de dovadă, în toată copilăria.

Phillip îi era încă teribil de devotat lui Bunibelle şi o vizita cât de des putea. Se retrăsese până la urmă la un aşezământ pentru oameni în vârstă din Long Island. Era un centru luxos, şi ea se simțea foarte bine acolo, părea

mulțumită. Toată viața ei fusese o persoană fericită. Asta își amintea el cel mai bine despre copilăria lui: dragostea și bucuria pe care ea le împărtășise cu ei și afecțiunea cu care îi copleșea. La nouăzeci și cinci de ani, privirea încă îi era scânteietoare, iar el o tachina mereu și o întrebă dacă avea un drăguț nou, ceea ce o făcea să râdă. Cu câțiva ani înainte existase un domn de nouăzeci și doi de ani care fusese foarte atent cu ea, dar apoi murise. Maribelle nu era însă o persoană tristă. Indiferent de circumstanțe, ea văzuse paharul mai mult de jumătate plin cu binecuvântări, dacă nu chiar dând pe dinafară. Iar cei patru nepoți ai ei reprezentaseră una dintre marile bucurii ale vieții sale. Phillip încercase adeseori să o facă pe Amanda să vină cu el în vizită la bunica lui, dar ea nu își făcuse decât rareori vreme pentru asta. Era prea ocupată la birou, cam ca mama lui când era tânără. Amanda avea un soi de răceală pe care el nu o mai întâlnise la nicio femeie.

— A închiriat o ambarcațiune, a zis Amanda, privindu-l cu detașare.

Surprins, Phillip a ridicat dintr-o sprânceană.

— Asta o s-o enerveze foarte tare pe sora mea Liz. Mă întreb dacă o să vină. Are rău de mare. Mama știe asta. Oare de ce a ales o ambarcațiune de data asta?

— Nu cred că pe asta o să aibă rău de mare, a zis Amanda, misterios. E cam cât pachebotul transatlantic QE2. Are stabilizatoare de ruliu şi toate dispozitivele moderne posibile care să asigure o croazieră fără tangaj. Scrie tot în e-mail, a continuat ea, în timp ce Phillip se întorcea spre computer ca să vadă şi el.

S-a uitat la fotografii şi a citit câteva minute textul, apoi a fluierat şi s-a uitat la Amanda zâmbind.

— Asta zic şi eu barcă! Un echipaj de douăzeci şi patru de oameni, spa, salon de coafură, sală de cinema, două veliere, trei bărci de viteză? Anul ăsta mama s-a întrecut pe sine. Ai dreptate, Liz o să fie bine. Cred că aniversarea a şaptezeci de ani e o chestie mai serioasă decât m-am gândit eu. Se pare că o să ne distrăm.

Amanda l-a privit cu reproş, dar asta nu i-a redus entuziasmul. Ambarcațiunea era fabuloasă, iar el era nerăbdător să plece. Amanda avea să se obişnuiască şi ea cu ideea. Aşa făcea în fiecare an, mai mult sau mai puțin, în funcție de locul ales şi de cât de mult îi plăcea. Phillip nu vedea cum ar fi putut ea să reziste ofertei de acum. Pentru el, Lady Luck părea un fel de paradis. Şi urma să poată pescui împreună cu fratele lui şi să încerce bărcile cu pânze de pe iaht, acelea listate la capitolul „accesorii pentru apă”.

O barcă de o sută de metri era o ambarcațiune al naibii de mare.

— Nici nu am cu ce să mă îmbrac, a zis ea pe un ton de gheață.

— Tu niciodată nu ai, a replicat el, zâmbindu-i.

Asta auzea în fiecare an. Garderoba ei era un element-cheie pentru Amanda, iar felul în care arăta era important pentru ca ea să se simtă în largul ei, nu doar în excursie, ci şi în viața de zi cu zi.

— Du-te la cumpărături, simte-te bine. Phillip nu-i refuza niciodată Amandei ceea ce îşi dorea. Nu avea cu cine altcineva să cheltuiască banii, şi îi plăcea să-şi răsfețe soția. Presupun că o să ai nevoie de o întreagă garderobă nouă, a zis el, zâmbindu-i, şi de astă dată ea i-a răspuns cu un surâs.

Într-un fel, aveau un mariaj perfect, cu excepția faptului că ea şi-ar fi dorit ca el să fie mai ambițios, în vreme ce el era fericit aşa cum era.

— Ştii că urăsc excursia asta, a spus Amanda, oftând şi sorbind din cafea.

Vasul arăta cu adevărat fabulos – doar că ea nu voia să stea „blocată” împreună cu familia lui, timp de două săptămâni.

— Niciodată nu e chiar aşa rău pe cât te aştepți tu să fie, i-a reamintit Phillip. Se pare că o să vizităm nişte locuri interesante, şi vasul este într-adevăr superb. Până la urmă vei ajunge să te simți bine.

Amanda a încuviințat din cap, fără să fie dispusă să recunoască în fața lui.

— Poți să mergi deja la cumpărături. O să te simți mai bine.

— Mulțumesc, a spus ea şi ba sărutat fugar pe obraz, apoi a trecut pe lângă el şi şi-a mai turnat încă o ceaşcă de cafea.

Amanda ştia că el avea dreptate. O ambarcațiune aşa impunătoare ca Lady Luck avea să îmbunătățească semnificativ vacanța din anul acela. S-a uitat la ceasul de la mână în timp ce îşi reîncălzea cafeaua. Trebuia să fie la tribunal peste o jumătate de oră, dar poate că după-amiază avea să meargă la cumpărături.

S-a aşezat înapoi la masa din bucătărie în timp ce Phillip citea avid despre barcă. S-a oprit şi a privit-o.

— Deci, să accept invitația? a întrebat el.

— Am de ales?

— Să fiu sincer? Nu, a zis el cinstit.

Nu o mințea niciodată, şi Amanda ştia că vacanța cu

familia lui era ceva ce i se cerea să accepte în fiecare an. Olivia ar fi distrusă dacă ei nu ar merge şi se străduise să facă lucrurile cât mai plăcute pentru ei, iar copiii apreciau asta. Se revanşa pentru anii şi pentru timpul pierdut.

— Atunci haide, acceptă, a spus ea pe un ton plictisit.

Phillip a apăsat tasta de răspuns şi a scris un e-mail scurt în care accepta invitația mamei sale, apoi a apăsat pe „Trimite” şi i-a zâmbit Amandei.

— Gata, a zis el, în timp ce Amanda s-a ridicat şi şi-a luat servieta şi geanta. Să ai o zi bună! Ne vedem diseară, a adăugat, urmărind-o cu privirea.

— Mulțumesc, i-a răspuns ea şi a ieşit.

Nu s-a oprit să-l sărute de rămas-bun. Nu o făcea niciodată. Phillip s-a apucat să citească pe îndelete e-mailul despre iahtul pe care îl închiriase mama sa, în vreme ce se gândea la soția lui. Era ciudat, dar ea părea întotdeauna inaccesibilă pentru el. De nouăsprezece ani se tot chinuia să-i cucerească inima. Era inabordabila regină a ghețurilor pe care avea s-o iubească mereu, dar care nu avea să fie niciodată a lui pe deplin. Ştia că era oarecum pervers, dar cumva asta îi făcea plăcere. Iar faptul că nu putea avea persoana iubită era dureros, dar atât de familiar. Aşa simțise toată viața lui, încă din copilărie.

Liz, sora mai mică a lui Phillip, stătea aplecată asupra computerului, cu ochii la monitorul gol, când a sosit e-mailul. Sunetul vocii computerului care spunea „Ai un e-mail!” a făcut-o pur şi simplu să tresară când a văzut de la cine era, căci avea o bănuială că se cam apropia momentul să sosească, şi de câteva zile îi era groază că urma să primească acel mesaj. În fiecare an ura la fel de tare acel moment, dar şi mai tare ura să meargă în vacanța prilejuită de ziua de naştere a mamei ei. Întotdeauna era persoana în plus – sau cel puțin aşa se simțea. Avea patruzeci şi patru de ani şi toată viața ei se simțise ratata familiei.

Cu ochii pe jumătate închişi, era concentrată asupra monitorului, încercând să scrie o nuvelă. Încă de copilă voise să scrie. Pe la douăzeci de ani, publicase povestiri, apoi scrisese un roman. Prin intermediul unui prieten, găsise un agent literar, dar niciun editor nu voia să se atingă de roman. Spuneau că nu era îndeajuns de comercial, că personajele ei nu erau perfecte, iar subiectul, slab. Agentul o îndemnase să mai încerce – nu tuturor le erau publicate cărțile de la prima încercare. Cu al doilea roman a fost şi mai rău. Agentul a îndemnat-o să-l rescrie de trei ori, dar tot nu a fost convins. A revenit la povestiri şi a scris şi câteva poezii, care au fost publicate într-o revistă

literară. După aceea a fost ocupată să se mărite, să facă copii şi să se mențină pe linia de plutire. A devenit prea secătuită emoțional ca să mai scrie şi s-a simțit prea instabilă ca să mai încerce.

Cu câțiva ani în urmă reîncepuse să scrie povestiri, dar în ultimii trei nu mai scrisese nimic. Era complet şi profund blocată. Încă mai încerca să scrie, în ciuda a toate cele întâmplate, dar niciodată nu termina nimic. Acum, că amândouă fetele ei plecaseră de acasă, şi-a spus că venise momentul: acum ori niciodată. În ultimele luni încercase serios să scrie din nou, iar de câteva săptămâni se străduise să se aşeze în fața computerului în fiecare zi. Nu ieşea nimic. Pur şi simplu stătea acolo şi plângea. Avea un blocaj mintal şi emoțional – şi, mai rău de atât, ea era singurul membru al familiei care nu realizase absolut nimic în toată viața. Din punctul ei de vedere, faptul că publicase câteva povestiri pe care nu le citea nimeni nu conta absolut deloc. Nu conta că agentul ei spusese că are talent. Asta se întâmpla când avea douăzeci, treizeci de ani. Acum, la patruzeci şi patru, nu realizase nimic, nu se bucurase de nicio victorie, nu avea vreo carieră, iar anii în care stătuse acasă pentru a le îngriji pe cele două fete ale ei erau parte din trecut.

Fiica ei Sophie îşi făcea masteratul în informatică la MIT în Boston, după ce luase diploma de licență la Universitatea Columbia. Era un geniu în matematică şi spunea că voia să studieze şi managementul afacerilor. La fel ca bunica ei, avea o minte croită pentru afaceri, şi la douăzeci şi trei de ani se pricepea mult mai bine decât mama ei să-şi poarte singură de grijă. Era o tânără strălucitor de inteligentă, frumoasă şi foarte independentă. Era rezultatul primului mariaj al lui Liz, cu un pilot francez de formula unu. La douăzeci şi unu de ani, Liz se îndrăgostise nebuneşte de el, renunțase la facultate şi fugise ca să se mărite cu el. Rămăsese imediat însărcinată, însă el murise în timpul unei curse, la doar câteva săptămâni după naşterea lui Sophie. Doi ani mai târziu, cu Sophie după ea, Liz se mutase la Los Angeles şi începuse să se vadă cu un actor renumit, Jasper Jones. Avea douăzeci şi trei de ani, aceeaşi vârstă pe care o avea Sophie acum, dar fără să aibă vreuna dintre aptitudinile şi capacitățile ei. Sophie era o tânără pragmatică. Liz fusese întotdeauna mai idealistă. Liz încercase să obțină o slujbă ca scenarist şi, în schimb, se încurcase cu Jasper. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Se căsătoriseră când ea era însărcinată în luna a şasea, iar mariajul lor durase unsprezece luni.

La divorț, Carole avea opt luni. Acum avea douăzeci de ani şi era o visătoare, la fel ca părinții ei. Avea multe talente şi era o fată inteligentă, dar părea să nu-şi găsească drumul. Spunea că ar vrea să devină artist plastic, dar nu avea intenții serioase. Luase lecții de actorie, dar avea trac. Făcuse modeling şi spunea că ar vrea să se mute la L.A., dar nu avea un plan clar stabilit şi nicio slujbă din care să se întrețină acolo. De câteva ori pe an mergea în California, să-şi vadă tatăl. După o carieră cu bune şi rele, acesta făcea filme şi se căsătorise cu o producătoare care avea mai mult succes decât el. Încă era căsătorit cu ea şi aveau trei copii, toți băieți. Lui Carole îi plăcea să meargă la ei în vizită şi îi plăcea atmosfera din L.A. Îi surâdea ideea de a se muta acolo, să locuiască împreună cu tatăl ei şi cu familia acestuia, dar încă nu se simțea pregătită să plece din New York.

Liz era în permanență îngrijorată din cauza ei. Devenise o adevărată cloşcă, şi amândouă fetele ei o tachinau pe tema asta. Le suna de trei ori pe zi ca să vadă ce făceau. Nu voia decât ca ele să fie fericite. În ultimii douăzeci de ani, fetele ei fuseseră principalul element de interes din viața lui Liz. Nu dorise să fie ca mama ei şi să nu îşi ia în serios rolul de mamă. Aşa că lăsase totul la o parte pentru ele, iar acum ele

plecaseră, iar ea nici măcar nu ştia sigur dacă mai putea să scrie. Îşi promisese că avea să încerce, dar nu reuşea nimic, şi o îngrozea ideea de a merge din nou în vacanță cu familia şi de a se vedea nevoită să le explice, din nou, de ce nu făcuse nimic în ultimul an. Cum să explici aşa ceva unor oameni ca ei?

În opinia ei, fratele ei, Phillip, era primul după mama lor în ierarhia uimitorului imperiu pe care aceasta îl construise singură, cu sprijinul tăcut şi plin de afecțiune

îl tatălui lor. Phillip era urmaşul la tron. Soția lui era un avocat de succes, partener într-o firmă importantă de avocatură, şi se uita de sus la ei toți. Era frumoasă, slabă, elegantă şi îi asigurase pe toți că avea să devină judecător. John, celălalt frate al lui Liz, era un artist incredibil şi un geniu al designului. Soția lui avea un doctorat şi era profesoară de literatură la Princeton. Iar Cass, sora ei mai mică, nu participase niciodată la vacanțele aniversare. Se distanțase de ei toți după moartea tatălui lor, dar devenise unul dintre cei mai importanți producători muzicali din lume, locuia la Londra şi de cinci ani trăia cu un renumit star rock, mai tânăr cu zece ani decât ea, Danny Hell. Liz se întreba neîncetat cum ar fi putut să concureze cu oameni ca ei. Ea nu făcuse altceva decât să scrie câteva povestiri

imperfecte, avusese două căsătorii ratate şi crescuse două fete minunate. Sophie şi Carole erau singura realizare, dar nimeni din familia ei nu se arăta impresionat de asta. Ştia că toți o considerau o ratată absolută.

Mama ei avusese întotdeauna o atitudine blândă față de scriitura ei şi încerca să o încurajeze, dar Liz se temea că era doar politicoasă. Le părea rău pentru ea. Liz se opintise şi se luptase toată viața ei ca să se mențină pe linia de plutire. Singurul lucru pe care îl făcuse cu încredere deplină fusese să îşi crească fiicele. Ca mamă, nu se îndoise niciodată de sine şi îşi iubea fetele mai mult decât orice sau oricine pe lumea asta. Dar era şi singura din familia ei care nu terminase niciodată facultatea, se căsătorise de mai multe ori şi avusese mariaje ratate. Nu avea nicio carieră, trăia din fondul fiduciar şi toată viața fusese paralizată de teama că avea să dea greş.

Liz locuia la o fermă din Connecticut pe care tot plănuia să o reamenajeze şi să o reconstruiască de vreo zece ani, de când o cumpărase, dar nici asta nu reuşise niciodată. Pur şi simplu nu îşi făcuse curaj să se apuce. Deşi structura şi elementele de bază ale construcției erau frumoase, ferma era în stare jalnică, acoperişul era fisurat şi se tot stricau lucruri pe care ea nu ştia cum să le repare.

În unele privințe, i se părea că viața ei era aidoma casei: avea potențial, dar se descompunea şi se dezintegra în tăcere. Iar acum trebuia să meargă iar în călătorie cu ei toți. Nu avea curajul să procedeze ca sora ei mai mică, adică să refuze invitația mamei lor. Liz făcuse întotdeauna ceea ce se aştepta din partea ei, nu voia să supere pe nimeni, aşa că ea şi fetele participau în fiecare an. Fetele se distrau de minune, iar Sophie şi bunica ei erau suflete-pereche, tot aşa cum era Liz cu propria bunică, dar în fiecare an Liz se jura că nu avea să mai meargă niciodată. Pur şi simplu era prea stresant pentru ea să se compare cu ei şi să le îndure comentariile, dojenile ocazionale şi criticile aşa-zis constructive legate de viața ei. Nimeni nu înțelegea ce făcea ea cu propria-i viață şi cu timpul ei, mai ales acum, când fetele plecaseră. Era imposibil să le explice că uneori îi luă o zi întreagă doar ca să se dea jos din pat.

Singura persoană care îi înțelegea nesiguranța extremă era Bunibelle, pe care Liz o vizita în fiecare săptămână în Long Island. La fel ca în cazul lui Phillip, şi pentru ea bunica fusese adevărata mamă. Olivia îi era mai mult ca o prietenă. Întotdeauna bună cu ea şi plină de compasiune, dar Liz avea convingerea că pur şi simplu erau prea diferite ca să se poată înțelege vreodată una pe cealaltă. Bunibelle îi spunea

mereu lui Liz să-i acorde o şansă mamei ei, că aceasta regreta timpul pe care nu-l petrecuse cu ei când erau copii, dar Liz era sigură că era mult prea târziu. Şi excursia aniversară îi întărea în fiecare an această convingere. Petrecea două săptămâni cu ei în locuri superbe, simțindu-se ca o ciudată, agonizând în mijlocul lor. Iar acum invitația aştepta în computer, şi Liz nu avea curajul să o deschidă. A stat multă vreme aşa, holbându-se la ea, apoi, în final, a dat clic pe ea s-o deschidă şi s-a uitat la fotografiile cu iahtul acela enorm.

— Rahat! a zis Liz cu voce tare, aşezată în bucătăria ei. Şi acum eu ce ar trebui să fac?

Simțea că i se face rău doar uitându-se la fotografiile uriaşei ambarcațiuni. Citea descrierea tuturor facilităților pe care le oferea, dar nici asta nu îi era de folos. Dacă familia ei avea să fie la bord, ştia că ea urma să se simtă îngrozitor şi nelalocul ei, fie că avea sau nu să aibă rău de mare. Dar la fel de sigur ştia şi că amândouă fiicele ei ar fi fost fericite să petreacă zilele acelea în familie, pe o ambarcațiune fabuloasă. Coafor, spa, sală de cinema, bărci – mama ei se dăduse peste cap. Liz ştia că nu-şi putea priva fetele de o vacanță ca aceea pe care o plănuise mama ei. Şi nici nu voia să rateze ocazia de a fi cu fiicele ei. Şi aşa petrecea acum

foarte puțin timp cu ele, pentru că fetele erau în cea mai mare parte a timpului ocupate cu prietenii lor. Ca în fiecare an, Liz simțea că nu are de ales. Dacă voia să-şi vadă copilele şi să petreacă o vacanță cu ele, trebuia să accepte şi tot restul. Gândul ăsta o deprima.

A recitit de câteva ori e-mailul în care era descrisă ambarcațiunea şi apoi l-a trimis mai departe ambelor ei fiice. Pe urmă, cu sufletul greu, a apăsat butonul de răspuns. „Mamă, îți mulțumesc!" a scris ea în mesajul către mama ei. „Arată incredibil! Abia aşteptăm să venim. Fetele vor fi încântate! Cu drag, Liz". A citit de câteva ori mesajul, apoi a apăsat tasta de expediere. Soarta îi era pecetluită. Îşi repeta mereu în gând „şi o luăm de la capăt". Nu avea cu ce să se îmbrace, dar ştia că putea să împrumute ceva de la fete. Mai avea încă aceeaşi siluetă fragilă pe care o avusese şi când era de vârsta lor. La față arăta mai bătrână, dar trupul îi rămăsese neschimbat.

După ce a răspuns invitației, a luat un carnet de notițe şi s-a dus în grădină. Erau acolo două scaune paradite, cu nişte perne rupte, dar, dacă se aşeza cu grijă, nu risca să cadă. Avea o idee nostimă pentru o carte pentru copii. Nu scria genul ăsta de povestiri de obicei, ilar poate că asta urma să-i distragă atenția şi s-o înveselească. Nu avea nimic

altceva de făcut şi nici nu putea să scrie marele roman american în următoarele şase săptămâni, aşa că nu strica să scrie ceva amuzant pentru ea însăşi. Nimeni din familie nu avea să fie impresionat de o carte pentru copii, dar asta nu mai conta. Se resemnase să fie ratata familiei, cea care nu realizase nici de data asta nimic.

Sarah Grayson a dat o fugă acasă între orele de curs, să mai ia nişte cărți pe care le uitase. Căsuța mică şi cochetă, aflată exact la marginea campusului Universității Princeton, era liniştită. John, şeful departamentului de design şi creație pentru mama sa, era la serviciu, Alex, fiul lor, era la şcoală, tocmai termina primul an de liceu, iar labradorul lor auriu dormea buştean, întins la soare. Câinele şi-a ridicat capul când a auzit-o pe Sarah intrând, apoi l-a lăsat iar să cadă. Era prea obosit ca să se mişte sau să facă orice altceva decât să dea din coadă şi să adoarmă la loc.

Sarah şi-a verificat e-mailurile, să vadă dacă vreunul dintre studenți nu-i scrisese despre temă sau nu-i cerea ajutorul, şi a observat mesajul de la soacra ei. L-a deschis repede şi a rămas cu gura căscată când a văzut fotografia iahtului Lady Luck.

— Măiculiță, Doamne! a zis ea şi s-a lăsat să cadă pe scaunul de la birou, ca să citească rapid şi restul textului.

Era mai mult decât copleşitor, dar ştia că Alex avea să fie încântat – la fel şi John, probabil. Excursiile de vară erau distractive, dar întotdeauna mai dificile pentru ea. Părinții ei fuseseră nişte liberali şi activişti convinşi, tatăl ei fusese profesor de biologie la Universitatea Berkley, mama predase studii feministe când subiectul acesta devenise unul popular. Tatăl ei fusese unul dintre primii susținători ai mişcării pentru drepturile civile, şi, deşi ştiau că John are bani, nu au înțeles niciodată pe deplin câți bani avea şi nici ce însemna asta. De fapt, nici ea. Din fericire, ea şi John împărtăşeau aceleaşi convingeri politice şi aceeaşi filosofie de viață. În fiecare an cedau cea mai mare parte a venitului lui John pentru cauze filantropice şi doreau ca fiul lor să aibă valori morale autentice, care să nu se bazeze pe avere personală sau pe fascinația pentru bani.

Fusese alegerea lor să trăiască într-o casă mică şi să-şi petreacă timpul într-o comunitate academică. Alex ştia că bunica lui era bogată, dar nu avea habar cât de avută era, că într-o zi tatăl lui urma să moştenească un sfert din acea vastă avere sau că avea deja foarte mulți bani. Se străduiau să nu se vadă nimic din toate astea. John avea o Toyota pe care o folosea ca să ajungă în oraş în fiecare zi. Sarah conducea o Honda veche, pe care o cumpărase de la un

student, cu o mie de dolari, iar când Alex şi-a dorit o bicicletă, l-au pus să-şi ia o slujbă după şcoală şi să şi-o cumpere singur. Sarah nu voia ca fiul lor să fie corupt de averea mai mult decât descurajatoare a familiei Grayson. Pentru ei, vacanțele de vară erau ca nişte excursii la Disneyland, şi ani buni Alex fusese suficient de mic pentru a nu face legătura între castelul şi vilele închiriate şi prețul care trebuia plătit pentru ele. Dar iahtul pe care Olivia îl rezervase acum şi despre care citea Sarah în e-mail era cu totul altceva. Avea să fie greu să-i explice asta lui Alex. Din punctul de vedere al lui Sarah, Olivia ar fi trebuit să dea acei bani celor care aveau nevoie de ei, şi nu să-i cheltuiască pentru familie, ca să petreacă o vacanță luxoasă pe Mediterană. Singurul lucru care o făcea să se simtă mai bine era faptul că John o asigura că Fabrica dona sume mari de bani, în fiecare an, unor cauze nobile. Dar era limpede că vacanța de anul acesta o costase pe Olivia o avere.

Sarah se simțea vinovată chiar şi pentru faptul că se uita la fotografiile iahtului, ştiind că aveau să se afle la bordul lui. Îşi dorea ca soacra ei să fi ales ceva mai modest, dar ştia cât de importante erau pentru ea aceste sejururi şi că Olivia voia să le ofere tot ce era mai bun copiilor şi nepoților ei. Era

un gest bine intenționat, dar Sarah îl dezaproba oricum. Bănuia că şi soțul ei avea să fie fericit şi că urma să se bucure de ocazia de a merge la pescuit şi de a naviga împreună cu fratele lui. Erau ca doi copii când se întâlneau în afara orelor de serviciu.

Iar în ochii ei, la cei patruzeci şi patru de ani ai lui, John se purta tot ca un copil.

Sarah tocmai împlinise patruzeci de ani. Se căsătorise imediat după ce terminase facultatea. Planul lor inițial fusese să se înscrie împreună în Corpul Păcii şi să plece în America de Sud, dar în luna de miere ea a rămas însărcinată, şi asta a schimbat totul. Au rămas într-un mic apartament din New York, iar mama lui l-a convins pe John să facă un masterat în design şi, pentru că avea o familie de întreținut, să i se alăture în firmă. El nu avusese inima să o refuze. Iar Sarah se întorsese şi ea la şcoală, până la urmă, mai întâi ca să-şi ia masteratul în literatură rusă şi europeană, iar apoi pentru doctoratul în literatură americană. Erau zece ani de când preda la Princeton, şi mutarea lor acolo fusese benefică pentru ei, căci fuseseră incluşi din nou într-o comunitate academică. John încă mai visa să renunțe la slujbă şi să devină un artist cu normă întreagă, dar spunea că nu putea să-i facă asta mamei sale.

Aşa că visele lui de artist au fost date deoparte, probabil pentru totdeauna, şi a trebuit să se mulțumească să picteze doar în weekenduri. Îşi expusese de câteva ori lucrările la o galerie locală şi în cadrul expozițiilor de artă de la universitate, unde erau expuse lucrările profesorilor sau ale partenerilor lor. De fiecare dată a vândut totul. Era o confirmare a talentului său, dar avea un gust dulce-amărui. Succesul lui la expoziții îl făcea întotdeauna să-şi dorească să poată renunța la serviciu şi să se dedice exclusiv picturii.

Uşurința cu care a rămas însărcinată cu Alex, mai devreme decât plănuiseră, i-a făcut pe amândoi să spere la mai mulți copii. Sarah ar fi vrut patru sau cinci, şi binecuvântarea banilor lui John însemna că îşi puteau permite să facă asta, dar o sarcină ectopică, petrecută la doi ani după naşterea lui Alex, i-a făcut să-şi schimbe planurile şi le-a anulat visurile. Nici măcar cu fiertilizarea în vitro Sarah nu a mai reuşit să rămână vreodată însărcinată. Au încercat acest lucru de cinci ori înainte de a accepta înfrângerea şi de a renunța. A fost o dezamăgire greu de suportat, dar Alex era un băiat minunat, bucuria vieții lor. Vorbiseră despre posibilitatea de a adopta un copil din America Centrală sau din America de Sud, dar, odată ce şi-au terminat studiile, au devenit amândoi aşa acaparați de

slujbele lor, încât până la urmă au decis că un copil atât de formidabil ca Alex era de-ajuns pentru ei. La fel ca verişoarele lui, Sophie şi Carole, Alex avea o relație minunată cu bunica lui. Abia aştepta vacanțele de vară şi din când în când mergea cu trenul până în oraş ca să ia prânzul cu ea. Bunica îi promisese că aveau să viziteze împreună China, atunci când el o să termine liceul, iar Alex vorbea despre asta tot timpul, în vreme ce se uita la e-mail, Sarah ştia că băiatul avea să fie în extaz la vederea vasului pe care bunica lui îl închiriase pentru vacanța de vară.

Sarah a oftat şi a apăsat pe butonul de răspuns. Iahtul era în mod clar superb şi o făcea să se simtă vinovată că împărtăşea cu ei un astfel de lux extrem, dar mai ştia şi că soțul şi fiul ei aveau să fie încântați. I-a scris Oliviei un răspuns scurt, în care îi mulțumea şi o asigura că vor fi prezenți; l-a expediat, a luat în grabă cărțile după care venise acasă pentru următoarele ore de curs, a trecut iute pe lângă câinele adormit, care a dat iar din coadă, şi a ieşit din casă. Zece minute mai târziu, intra în sala de curs, iar iahtul pe care tocmai îl văzuse şi cu care urma să călătorească în luna iulie aproape că îi ieşise din minte. Tot ce o interesa acum erau studenții cărora urma să le predea, clasa ei şi viața academică, pe care o iubea. Şi, aşa cum

făceau în fiecare an, nu aveau să spună nimănui despre vacanță, cu atât mai puțin anul acesta. Niciuna dintre cunoştințele lor nu ar fi înțeles.

O lume cu iahturi şi croaziere pe Mediterană era mult prea departe de viața lor reală. Din punctul de vedere al lui Sarah, aceea era viața Oliviei, nu a lor.

E-mailul către fiica cea mai mică a Oliviei, Cass, i-a parvenit acesteia din urmă la Londra, la ora trei după-amiază. L-a primit pe telefonul Blackberry, în timp ce se afla într-o întâlnire, la care planifica un turneu de concerte pentru unul dintre cei mai mari clienți ai lor. Cassie Grayson s-a uitat la mesaj şi a ştiut instantaneu despre ce era vorba. Mai întâi a văzut fotografia iahtului şi a închis mesajul, fără să mai citească detaliile. Se întreba de ce mama ei se mai obosea să îi trimită în fiecare an invitația, de vreme ce nu mergea niciodată. Timp de paisprezece ani o tot refuzase. Nu avea de gând să se lase cumpărată de o vacanță într-un castel din Franța sau pe un iaht fabulos. Nu era interesată. Plecase din Statele Unite la douăzeci de ani, după moartea tatălui ei, şi îşi construise singură o viață frumoasă în Anglia. Întrase în lumea muzicală, ca producător, îşi făcuse singură averea şi nu voia nimic de la niciunul dintre ei, cu atât mai puțin de la mama sa. În ceea

ce o privea pe Cass, Olivia îşi ratase şansa. Nu-i păsa de ceea ce-i spunea bunica ei de fiecare dată când o vedea. Cass susținea mereu că relația cu mama ei se terminase din punctul său de vedere. Cass nu avea amintiri care să o includă şi pe mama ei, ci doar cu tatăl şi cu bunica. Olivia fusese prea ocupată să-şi edifice propriul imperiu ca să mai petreacă timp şi cu ea. Pentru ceilalți mai făcuse oarece eforturi ca să ajungă acasă de la birou la o oră decentă. Când apăruse Cass, pe neaşteptate, la şapte ani după John, fusese prea târziu. Pentru amândouă, mamă şi fiică. Fuseseră cei mai agitați ani din viața mamei ei, iar Cass nu simțea nici dorința, nici nevoia de a-i acorda acum o a doua şansă.

Cass era fericită cu viața pe care o ducea. Avea o afacere pentru care muncea din greu şi pe care o construise de una singură; avea prieteni şi de cinci ani trăia cu un bărbat pe care îl iubea. Pentru Cass, relațiile cu familia, exceptând-o pe bunica ei, se încheiaseră odată cu moartea tatălui lor. Întotdeauna o învinovățise pe mama ei pentru că nu fusese acolo atunci când se întâmplase, După un atac de cord sever, tatăl ei mai rezistase două zile. Cassie era convinsă că el o aşteptase pe soția lui să se întoarcă acasă. A durat o zi ca să dea de ea în Filipine şi alte două ca ea să ajungă acasă

– el a murit cu doar câteva ore înainte ca ea să ajungă. Cassie era convinsă că, dacă mama ei ar fi sosit acasă la timp, tatăl ei ar fi fost salvat. Pentru ea, aceasta a fost picătura care a umplut paharul. Nu a iertat-o niciodată pe mama ei, şi trei luni mai târziu a plecat de acasă. Pe fraţii şi pe sora ei nu i-a mai văzut decât de câteva ori de atunci. Nu avea nimic în comun cu ei. Despre Phillip credea că era un scorţos îngâmfat. Pe nevastă-sa, care i se părea o scorpie, nu putea s-o sufere. Nu avea nimic împotriva lui Sarah şi a lui John, dar nici nu simţea că au ceva în comun, iar biata Liz era aşa de nesigură şi înspăimântată să intre în competiţie cu mama ei, încât abia dacă era în stare să respire. Pe Cass o deprima simplul fapt să se gândească la ei şi o făcea cât mai rar cu putinţă.

Singura cu care păstrase o strânsă legătură era bunica ei, pe care o vizita ori de câte ori afacerile o aduceau în Statele Unite – şi uneori făcea drumul ăsta doar ca să-şi petreacă o după-amiază împreună cu ea. Bunibelle nu se schimbase. Era aceeaşi femeie minunată şi iubitoare ca întotdeauna şi mereu o ruga pe Cassie să-şi deschidă inima către mama ei. Cassie o asculta doar, fără să scoată o vorbă, ca să nu se certe cu bunica ei sau să o supere.

În ciuda sentimentelor ei faţă de mama sa şi mai ales ca

să îi facă pe plac bunicii, Cass se întâlnea cu mama ei o dată sau de două ori pe an. Uneori luau masa împreună, când Cass era la New York sau când Olivia avea treabă la Londra. Mesele erau scurte şi stresante. Niciuna din ele nu ştia ce să-i spună celeilalte. Olivia nu avea idee cum să se revanşeze pentru trecut, tleşi i-ar fi plăcut să o facă. Cass nu împărtăşea cu ea nimic şi nu-i povestea nimic despre viața ei. Nici măcar despre Danny Hell nu pomenise nimic. Olivia aflase despre el de la Liz, care citea despre el prin tabloide. Singurul lucru pe care îl ştia Olivia despre Cass era că avea o afacere ce se bucura de succes şi că fiica ei pomenise de câteva ori despre faptul că nu voia să aibă copii.

Spunea că era prea ocupată pentru ei şi că nu voia să aibă nimeni o copilărie ca a ei. Accentuase acest lucru în repetate rânduri.

La fel de clare erau şi refuzurile ei de a li se alătura pentru vacanțele în familie. În ceea ce o privea pe Cass, neamul Grayson nu mai era familia ei. Phillip simțea acelaşi lucru în privința ei şi nu făcea niciun efort să o întâlnească. Nu o mai văzuse de cel puțin zece ani. Lui John îi părea rău de ea, dar se simțea ciudat din cauza atitudinii adoptate de ea şi nu voia să o supere pe mama lui întâlnindu-se cu

Cassie. Lui Liz îi lipsea sora ei şi i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea şi să o apropie de fetele ei. Dar începuseră cu toții să creadă că se adunaseră prea multe animozități. Singura care nu renunțase niciodată la ideea că nepoata ei, Cass, trebuia să revină în familie era Maribelle. Îi spusese Oliviei să nu înceteze niciodată să se vadă cu ea şi să păstreze pe cât posibil legătura cu ea, şi într-o bună zi Cass avea să se întoarcă acasă. Olivia nu mai credea asta, dar o invita pe Cass în fiecare an în vacanța de vară şi continua să ia masa cu ea ori de câte ori putea.

Când a revenit la birou, Cass a trimis acelaşi răspuns ca în fiecare an, refuzând invitația mamei ei. Răspunsul ei era întotdeauna scurt şi clar: „Mulțumesc, nu. Să aveți o vacanță frumoasă! Cass".

Olivia a văzut mesajul pe telefonul ei Blackberry, după interviul pentru The New York Times. L-a citit şi la închis. Nu putea spune că era o surpriză, dar o durea chiar şi aşa. O bucățică din ea murea de fiecare dată când mezina ei o respingea. Ştia de ce o făcea, înțelegea. Nu o blama, dar tot o durea sufletul că se întâmpla aşa. Apoi, cu un oftat, cu mesajul trimis şi primit, amândouă femeile – despre care Maribelle spunea că semănau aşa tare în unele privințe – s-au întors la muncă. Maribelle le cunoştea bine, mai bine

decât oricine altcineva.

Capitolul 4

În seara de dinaintea plecării, Phillip s-a întors de la birou şi a găsit-o pe Arnanda cu patru valize deschise în care tot punea diverse. În plus, mai era o geantă atârnată de o uşă, saci speciali pentru încălțăminte şi o cutie Louis Vuitton pentru pălării aşezată pe jos, cu câteva pălării deja puse în ea. Phillip a privit descurajat scena din dormitorul lor.

— Pentru cât timp ne-a invitat? Un an? a întrebat-o el, privindu-şi inexpresiv nevasta. Tocmai am numărat şapte bagaje.

— Şi mai e o geantă pentru articolele de toaletă, i-a reamintit ea, pentru că acum nu le mai poți lua în bagajul de mână în avion.

— Ce uşurare, a zis el, făcând o grimasă către ea. Mă gândeam că poate o să iei zece valize. N-am ajuns decât la opt.

Întotdeauna lua prea multe cu ea.

— Nu pot să port numai blugi şi un tricou pe un iaht ca ăla, a zis Amanda şi l-a privit enervată, în timp ce Phillip îşi aşeza propria lui valiză pe pat.

Necesarul lui vestimentar era mult mai puțin complicat.

Nu-i trebuia decât un pantalon kaki, jeanşi albi, o pereche de blugi, nişte tricouri, un blazer, pantofi sport, şlapi, o pereche de mocasini, două slipuri şi o cravată, pentru orice eventualitate. Astfel avea acoperită orice ocazie s-ar fi ivit, de la cina într-un restaurant la înotul pe o plajă. Şi toate intrau într-o singură valiză.

Amanda s-a uitat la el iritată, în timp ce îşi îndesa lucrurile în valize. După zece minute, el terminase, şi ea nu era decât la jumătatea procesului, înconjurată de rochii de mătase, blazere de bumbac şi vreo şase ținute noi. Nu avea de gând să poarte aceleaşi haine în fiecare seară. Aşa cum nici soacra ei nu avea s-o facă, ştia bine. Cu Liz şi Sarah era altă poveste, şi, după părerea Amandei, amândouă se îmbrăcau întotdeauna prost, deşi fetele lui Liz arătau de obicei drăguț.

— Să ştii că ăsta nu e un concurs, să vedem care poate să ia mai multe haine. Sora mea nu-şi ia niciodată mai mult de un bagaj.

— Asta pentru că poartă hainele fetelor ei.

Şi – ar mai fi vrut ea să adauge – arată ridicol în costume de baie pe care nu le-ar purta decât adolescentele, iar Sarah era întotdeauna varză. Mai purta încă acelaşi stil de costum de baie ca acum optsprezece ani, înainte de a se mărita,

când avea cu vreo cinci kilograme mai puțin. Încă mai avea haine de pe vremea studenției, îi plăcea să cumpere haine din magazinele organizațiilor caritabile, şi arăta ca atare, ceea ce Amandei i se părea dezgustător. Nu putea înțelege de ce cineva căsătorit cu un Grayson ar face aşa ceva. Ea se dusese la Saks, Barney s şi Bergdorf s ca să-şi cumpere haine noi, pentru vacanță. Şi îşi luase şi trei pălării. Nu stătea niciodată la soare decât bine protejată, acoperită cu cremă de protecție solară şi cu o pălărie mare pe cap. De aceea nu-şi arăta vârsta. La patruzeci şi patru de ani, se ținea foarte bine. Mergea regulat la dermatolog şi făcea săptămânal tratamente faciale de exfoliere a pielii. Iar de câteva ori pe săptămână îşi aplica o mască acasă. Amanda: nu avea de gând să îmbătrânească prematur sau să fie, prost îmbrăcată.

— Ai mâncat? a întrebat-o Phillip cu interes.

Lui îi era teribil de foame, iar Amanda nu avea de ■ gând să pregătească cina. Niciodată nu o pregătea.

— Am mâncat o salată la birou, înainte să plec, a zis ea, împachetând încă o rochie fără mâneci.

Phillip ştia că, şi dacă s-ar fi schimbat de patru ori pe zi timp de două săptămâni, tot n-ar fi putut purta toate hainele pe care urma să le ia cu ea – nici măcar pe cele pe

care le împachetase deja.

— Vrei ceva de mâncare? l-a întrebat cu o privire care spunea că ea ar fi preferat ca el să spună nu.

Expresia de pe chipul ei era clară. Bucătăria e închisă. Plecau în vacanță. Şi a doua zi trebuia să se scoale în zori.

— O să-mi fac un sandviş imediat, a răspuns el. Cred că John şi Sarah zboară cu acelaşi avion ca noi, a spus Phillip cu un aer mulțumit.

Cei doi frați se înțelegeau bine, deşi erau foarte diferiți.

— Cu toți banii pe care mama voastră îi cheltuieşte pentru un iaht ca acesta, te-ai fi aşteptat să închirieze un avion care să ne ducă până acolo. E aşa un coşmar în ziua de azi să zbori cu o cursă comercială, a comentat Amanda, de parcă îşi petrecuse întreaga viață prin avioane private, ceea ce nu era cazul.

În viața ei nu se suise într-un avion privat. Dar i-ar fi plăcut.

— Ar fi fost ridicol de scump, a mustrat-o Phillip. Preler să îi cheltuiesc în vacanță, nu ca să ajung acolo, a spus el cumpătat, ca un adevărat responsabil financiar rare stă cu ochii pe cheltuieli.

Phillip s-a dus în bucătărie ca să-şi ia ceva de mâncare şi, când a revenit, Amanda tot nu-şi închisese valizele. Poate că

există totuşi o logică în nebunia ei, dar principiul de bază părea totuşi să fie „ia tot ce ai”. Iar Phillip nu-şi putea imagina ce avea să facă ea cu atâtea haine odată ajunşi pe iaht, în afară de faptul că avea să pară exagerat îmbrăcată pentru ocazia respectivă. Dar şi pe uscat tot aşa se îmbrăca. Cu un an înainte, avusese douăsprezece valize pentru vacanța petrecută la un castel al cărui nume nici măcar nu şi-l mai amintea.

— Mamei tale îi place întotdeauna cum mă îmbrac, a zis ea bosumflată. Acum poți să le închizi, a adăugat Amanda, făcând un gest măreț cu mâna spre bagajele ei.

Pentru Phillip, acesta a fost un soi de avertisment despre cum avea să fie vacanța: Amanda urma să facă paradă, purtându-şi hainele noi şi privind superior spre sora şi spre cumnata lui, pentru că le considera plicticoase şi prost îmbrăcate. Amanda nu făcuse niciodată vreun efort ca să se integreze. Pe Phillip îl considera un premiu, dar ceilalți nu prezentau niciun interes pentru ea, şi asta se vedea limpede. El nu îndrăznea să-i ceară să se poarte frumos cu ceilalți, pentru că asta ar fi stârnit-o. În vacanțe era de obicei mai afectuoasă cu el, când avea chef, dar numai atunci când erau singuri în cameră. Ei nu-i plăceau demonstrațiile publice de afecțiune, şi nici lui, de altfel. Dar până şi el

trebuia să recunoască faptul că un iaht ca Lady Luck oferea interesante posibilități romantice, chiar dacă Amanda nu avea habar ce e acela romantism. Phillip ştia că totul în viață era o negociere, şi lui îi plăcea că ea avea o carieră de succes. Îi tolerase întotdeauna atitudinea pe care o afişa în prezența familiei lui, deşi toți erau drăguți şi amabili cu ea.

Amandei îi plăcea să fie în centrul atenției şi era nefericită când nu se întâmpla astfel, dar acesta era rolul mamei lui Phillip. În primul rând, ea închiriase iahtul pentru ei, iar la sfârşitul vacanței era ziua ei de naştere.

Când Amanda a terminat definitiv cu împachetatul, se făcuse miezul nopții, dar ea se aştepta ca Phillip să care bagajele în holul de la intrare. Când a încercat, bărbatul a descoperit că fiecare cântărea o tonă.

— Ce-ai pus în ele, pietre? a întrebat-o.

— Nu. Pantofi, a zis ea inocentă.

— Nu uita că broşura spune că nu poți purta pantofi pe punte.

— N-o să port, a zis Amanda şi s-a dus să facă o baie fierbinte.

Phillip era aşa încântat de aventura pe care o promitea excursia şi de timpul pe care avea să-l petreacă împreună cu ea, încât s-a arătat foarte iubitor cu ea când Amanda a

revenit în pat. Dar femeia nu era interesată. A zis că era obosită şi că trebuia să se scoale devreme a doua zi. Pasiunea lui trebuia să aştepte până aveau să urce pe vas. Chiar şi în ajunul plecării, Amanda rămânea la fel de inabordabilă ca întotdeauna. Dar de astă dată acest lucru nu l-a mai excitat, ci l-a făcut să se simtă uşor deprimat, aşa că s-a întors cu spatele şi a adormit.

Deloc surprinzător, în casa lui John şi a lui Sarah era lin adevărat haos în seara dinaintea plecării. John s-a întors târziu de la birou, iar Sarah avusese de corectat lucrări de examene finale şi un milion de e-mailuri de la studenții ei şi de la participanții la cursurile de vară. Iar Alex îşi invitase zece prieteni la o pizza şi o baie în piscină. Peste tot erau valize şi nimic nu fusese împachetat. Sarah ştia că avea să stea trează toată noaptea ca să spele prosoape, după plecarea amicilor lui Alex. Îl făcuse să promită cel puțin că avea să i le aducă, astfel încât să se usuce până dimineață, când urmau să plece la aeroport, întotdeauna puşi pe economii, îi dăduseră liber femeii care le făcea curățenie o dată pe săptămână pentru cele două săptămâni cât aveau să lipsească, şi nu voia să găsească prosoapele pline de mucegai când se întorcea din Europa.

Nici măcar nu se gândise ce voia să împacheteze – avea să

aleagă ce-i sărea mai repede în ochi din garderobă. Iar John primise o scrisoare prin care era invitat să participe la o expoziție de artă la Princeton, în octombrie, aşa că era în camera pe care o folosea ca atelier şi îşi trecea în revistă lucrările mai recente. Voia să fie sigur că avea destule pentru o expoziție cum se cuvine. Din clipa în care se ivea ceva de făcut în domeniul artistic, John uita de orice altceva.

Sarah s-a dus în spatele casei, să-l caute, şi l-a găsit privind încruntat la câteva tablouri pe care le sprijinise ele perete. Avea nevoie de douăsprezece lucrări recente pentru expoziție. Nici măcar nu a auzit-o pe Sarah când a intrat în încăpere şi a ridicat surprins ochii atunci când a zărit-o.

— Pur şi simplu nu ştiu, a bombănit el.

Părul lui Sarah era zbârlit şi-n dezordine, răsfirat în toate direcțiile, iar ea purta pantaloni scurți tăiați dintr-o pereche de jeanşi, şlapi şi un maiou şi şi-ar fi dorit ca înainte de vacanță să fi slăbit cele vreo trei kilograme vie care se tot plângea. Acum era prea târziu, dar ştia că John o iubea aşa cum era. Erau îndrăgostiți nebuneşte unul de altul încă din facultate şi erau căsătoriți de optsprezece ani.

— Ce părere ai? a întrebat-o John, întorcându-se spre Sarah cu o expresie-îngrijorată. Nu sunt sigur că treaba asta

nouă pe care am făcut-o este definitivată. Mi-aş dori să-mi fi dat un răgaz mai mare înainte de expoziție.

— Întotdeauna spui asta, l-a liniştit ea, venind în spatele lui ca să-i cuprindă mijlocul cu brațele. Ai un talent fantastic şi întotdeauna vinzi toate lucrările pe care le expui. Poate că pentru tine nu pare încă „definitivată", dar aşa va fi pentru toți ceilalți. Şi îmi place această nouă direcție pe care a luat-o creația ta. Demonstrează forță.

Paleta lui coloristică devenise mai îndrăzneață. Era un artist foarte bun, şi arta fusese pasiunea lui de o viață. Designul era slujba lui. Pictura era dragostea lui. Şi Sarah, bineînțeles. Sarah era iubirea vieții lui. Alex era rezultatul acelei iubiri, dar Sarah era izvorul. Se considerau binecuvântați pentru că se găsiseră unul pe celălalt.

— Şi tu spui întotdeauna că îți plac toate lucrările mele, a zis el, privind înapoi la ea, peste umăr, şi zâmbindu-i. Cum am avut eu norocul să te găsesc?

— Baftă chioară, cred. Nu vreau să par lipsită de respect față de îngrijorările unui mare artist, dar, dacă nu ne apucăm de bagaje, o să umblăm goi pe iahtul ăla elegant pe care l-a închiriat mama ta.

Angoasa ei de fiecare an, legată de lucrurile pe care ar trebui să ia cu ea şi de aşteptările pe care le aveau ceilalți de

la ea, o împiedica să-şi facă bagajele altfel decât pe ultima sută de metri. Asta şi faptul că muncea pe brânci la Princeton, că era mereu la dispoziția studenților ei şi că ura să se gândească la haine, mai ales în lumea aceea rarefiată în care trăia mama lui. Era un stil de viață cu totul diferit de al lor. Lui Sarah îi plăcea modul în care trăiau ei, chiar dacă mica lor casă din Princeton era veche şi nu în cea mai bună stare. Li se potrivea. Cel mai mult i se potrivea ei.

Pentru că aşa crescuse, John putea să se mişte în cercurile înalte ale mamei lui, dar se simțea la fel de fericit şi cu boema lor viață academică. Sarah nu pusese niciodată piciorul în cealaltă lume înainte să se mărite cu John. Părinții ei erau profesori, la fel ca toți prietenii lor. Nu-şi amintea să-l fi văzut pe tatăl ei purtând vreodată cravată, iar mama ei se încălța cu pantofi cu talpă de plută când ieşeau în oraş. La fel purta şi Sarah de obicei, dar ştia ce efort trebuia să depună de dragul Oliviei. Mai demult, asta o îngrozea şi o umplea de teama ca nu cumva să facă vreo gafă sau să folosească furculița nepotrivită la dineurile elegante date de mama lui. Acum ştia că lui John nu-i păsa şi că o iubea indiferent de ce se întâmpla.

Chiar şi când fuseseră săraci, Olivia crescuse înconjurată de lucruri deosebite. Chiar dacă pierduse toți banii, familia

mamei ei îi lăsase moştenire o minunată argintărie şi porțelanuri. Iar John era inteligent, blând şi fermecător oriunde mergea. Sarah se îndrăgostise de el pe loc atunci când îl cunoscuse, în facultate. Nu avea idee cine era, de fapt, el şi nici nu ştia despre uriaşa lui avere. HI era un tip simplu, fără aere şi pragmatic, amabil cu toată lumea, săraci sau bogați. Spre deosebire de Phillip, fratele lui, pe care Sarah îl considera un snob. Mama lor nu era aşa, dar era atât de puternică şi se bucura de un asemenea succes, încât avea lumea la picioare. Fusese ceva copleşitor de asimilat. Sarah nu trebuia să reziste însă alături de el în lumea aceea decât o dată pe an, în vacanțele de vară, sau uneori, foarte rar, la câte o cină servită la reşedința din Bedford a Oliviei. Din fericire însă, mama lui John avea rareori invitați şi era mai tot timpul plecată. Tot ce o interesa pe Sarah era ca averea lui John să le ofere garanția că nu aveau să-şi piardă casa şi că Alex o să ducă o viață bună. Restul era prinos din punctul ei de vedere. Şi ea avea nevoie de foarte puține în viață. Îşi iubea soțul, dar nu şi lumea lui.

— Mă apucă nevricalele de fiecare dată când trebuie să fac bagajele pentru vacanțele astea, i-a mărturisit ea, deşi el ştia deja.

— Eşti minunată, şi te iubesc, a spus John, întorcându-se să o sărute.

Au rămas îmbrățișați îndelung, şi Sarah a oftat. Viața cu John era o reală încântare.

— Nu-mi pasă cu ce te îmbraci, şi nici pe mama nu o interesează. Tot ce vrea ea e ca noi să ne distrăm. Cred că anul ăsta va fi senzațional.

El şi Alex erau entuziasmați de iaht, chiar dacă ei i se părea descurajam. Cel puțin la castelul pe care îl închiriase soacra ei anul trecut se putea gândi la istoria acestuia. Iahtul nu reprezenta decât bani şi era cu mult mai bătător la ochi decât i-ar fi plăcut lui Sarah.

— Tu nu vrei decât să mergi la pescuit cu fratele tău, a zis ea, iar John a zâmbit, cu un aer de puştan.

Ei i se părea că arăta tot ca un student, nu ca un bărbat de patruzeci şi unu de ani, cu o slujbă importantă. Era modest şi foarte chipeş. Ea îl considera senzațional şi cu o minte sclipitoare. Sarah era o femeie extrem de inteligentă şi recunoştea că era o snoabă intelectuală.

— E adevărat, a admis el în legătură cu pescuitul. Eu şi Philip am vorbit despre asta azi-dimineață. Apropo, zburăm cu acelaşi avion până la Nisa.

— Sper că mama ta ne-a luat bilete la clasa economică, a

zis Sarah cu o expresie îngrijorată, în timp ce el îşi punea cu grijă tablourile deoparte şi stingea luminile în atelier.

Urma să hotărască la întoarcere ce lucrări să ducă la expoziție. Astă-seară nu avea vreme.

— Nu pot să sufăr când o văd cum cheltuieşte atâția bani pe bilete la clasa business.

Sarah refuza pur şi simplu să călătorească la clasa întâi. Spunea că era imoral şi nu voia ca Alex să capete obiceiuri proaste sau să uite ce era cu adevărat important pe lume.

— Cred că putem să presupunem că a ales clasa lui siness sau clasa întâi, a zis John blajin, încercând să o prevină.

îşi cunoştea bine pe mama. Nu avea să-i trimită în branța la clasa economică. Voia ca ei să stea confortabil şi să li se acorde atenție pe toată durata zborului. Pe urmă a început să râdă, gândindu-se cât de diferită era Sarah de soția lui Phillip.

— Fac pariu că Amanda se plânge că mama nu a închiriat un avion pentru noi. Aşa face în fiecare an.

— Este o nebunie, a zis Sarah, cu o privire profund dezaprobatoare.

Dar aşa ceva era tipic pentru Amanda. Sarah o suporta, dar cumnata ei reuşea să o enerveze în fiecare an.

— Eu nu aş fi mers cu un avion particular. Mama ta ar trebui să dea săracilor banii ăştia.

— Nu te îngrijora, chiar o face.

Sarah ştia asta, altfel nu ar fi acceptat să meargă în excursie. Ideea de a cheltui atât de mulți bani era total împotriva firii ei. Nici măcar nu-şi putea imagina – şi nici nu voia să-şi imagineze – cât plătise Olivia pentru iahtul închiriat. Gândul ăsta o făcea să se cutremure.

Au traversat bucătăria înapoi către dormitor şi i-au văzut pe Alex şi pe prietenii lui afară. Veniseră mai mulți, şi totul se transforma într-o petrecere. Şase dintre puşti jucau polo în piscină. A ieşit afară pe uşa din spate şi le-a reamintit să nu se joace prea brutal. Când a revenit, John mânca o felie de pizza, şi a luat şi ea una. Asta avea să le fie cina, căci ea trebuia să facă bagajul pentru ea şi Alex. Ştia că John îşi purta singur de grijă.

— Încetează să-ți mai faci griji pentru ei, sunt copii buni, a liniştit-o el, pentru că Sarah avea un aer serios.

— Nu vreau ca vreunuia dintre copiii ăştia buni să i se întâmple ceva. Joacă prea dur. În fiecare an câte unul dintre puştii pe care îi ştim se răneşte în piscină. Ştii ce? Nu vreau să se întâmple şi la noi.

Era îngrijorată pentru fiul lor şi pentru toți ceilalți. Cu un

an în urmă, unul dintre studenții ei rămăsese paralizat în urma unui accident în piscină. Se întâmplase, dar nu voia să li se întâmple şi lor.

— Nu fac decât să se distreze.

Lui Alex îi plăcea tot ce ținea de activitățile sportive şi făcea parte din echipa de înot a şcolii. Juca fotbal şi lacrosse, făcea parte din echipa de baschet şi era un sportiv înnăscut. La cei şaptesprezece ani ai lui, era mai interesat de sport decât de fete, ceea ce pentru ei era, într-un fel, o uşurare. Nu avuseseră parte de drame, de iubiri neîmplinite sau de inimi frânte. Îi plăcea pur şi simplu să petreacă timpul cu amicii lui şi îi aducea acasă cât de des putea. Uneori câte doisprezece prieteni ai lui Alex şi vreo şase studenți de-ai ei se aflau în bucătăria lor sau răspândiți prin living ori făcând grătar în curtea din spate. Aveau o casă unde tinerii se simțeau bine. Aceasta era viața pe care şi-o aleseseră.

Când au revenit în dormitor, Sarah s-a uitat consternată la valizele goale. Nu avea idee ce să pună în ele – aşa se întâmpla întotdeauna. John a râs şi a tras-o pe pat. Şi-a strecurat o mână pe sub tricoul ei şi i-a mângâiat sânii plini. Îi iubea trupul şi absolut totul la ea. A început să-i tragă încet jeanşii în jos. Sarah l-a oprit imediat şi a sărit jos din

pat ca să închidă uşa şi s-o încuie.

— Sunt copii în casă, i-a reamintit ea, iar el a râs.

— Când nu sunt copii la noi în casă?

Ei nu reuşiseră să facă decât unul, dar copiii altora li se încurcau mereu printre picioare. John nu găsea niciodată casa cufundată în linişte când revenea de la slujbă. Era plină de viață, de râsete şi de tineri răspândiți peste tot. Era căminul pe care şi l-ar fi dorit când era copil. Prietenos şi neceremonios, în care părinții sunt prezenți în cea mai mare parte a timpului.

Imediat ce a încuiat uşa de la dormitor, Sarah s-a întors în pat, şi au început să se sărute cu patos şi să-şi cerceteze unul altuia trupul. În câteva clipe, au rămas fără haine pe ei, John a stins lumina şi au dat frâu liber pasiunii nestăvilite. S-a scurs ceva vreme până s-au întins unul lângă altul gâfâind şi satisfăcuți, îmbrățişați precum doi naufragiați în furtună.

— Uau! a zis el cu o voce răguşită.

— Întotdeauna e uau cu tine, s-a auzit vocea voioasă a lui Sarah, din întuneric. Sper să nu ajungem niciodată prea bătrâni ca să mai facem asta.

— Nu cred că se va întâmpla, i-a răspuns el, rostogolindu-se pe o parte ca să o privească în lumina lunii.

După el, Sarah era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Aşa era de douăzeci de ani. Întotdeauna o considerase astfel, şi nu se schimbase nimic.

— Cred că o să te trag după mine în pat şi când o să ai nouăzeci de ani. Când Alex o să plece la facultate, o să te alerg gol în jurul mesei din bucătărie, în fiecare seară.

— Abia aştept, a zis Sarah zâmbind, în timp ce se ridică şi aprindea lumina.

Valizele erau tot acolo. Nu se umpluseră ca prin farmec în timp ce ea şi John făcuseră dragoste.

— La naiba, tot mai trebuie să facem bagajele.

Iar ea mai trebuia să ducă şi câinele la vecini, care promiseseră să-i poarte de grijă în lipsa lor. Avea o grămadă de treabă în seara asta.

— Vrei să-l duci tu pe Jeff la vecini?

— Sigur, a răspuns John bine dispus. O să-mi fac bagajul când mă întorc.

— Nu-i lăsa să-ți ofere un pahar de vin. O să stai acolo toată seara, l-a prevenit ea, în timp ce John îşi trăgea o pereche de jeanşi, cu zâmbetul pe buze.

Putea să facă duş şi când se întorcea. Îi plăcea ideea că trupul ei fusese parte dintr-al lui cu doar câteva minute în urmă.

— Da, şefa, a zis el necăjind-o şi descuind uşa.

Acum patul lor era deranjat, şi oricine ar fi intrat ar fi putut să-şi dea seama ce se petrecuse. Asta se întâmpla frecvent în casa lor. Cedau adesea în fața pasiunii pe care o împărtăşeau unul pentru celălalt, şi amândoi sperau să petreacă mult timp împreună, în cabina lor de pe iaht. Erau deja renumiți pentru că trăgeau zilnic „un pui de somn”.

O jumătate de oră mai târziu, când John s-a întors, Sarah împacheta, de zor şi umpluse o jumătate de valiză cu pantaloni scurți, blugi, un şort decolorat, un maldăr de tricouri înscripționate cu sloganuri sau cu numele „Princeton”, precum şi câteva rochii înflorate preferate, pe care le avea de ani de zile şi pe care le luase şi în alte asemenea excursii. Îşi pusese şi două perechi de şlapi şi o pereche de pantofi de sport, în caz că aveau să meargă pe teren accidentat sau să cațăre pe stânci. Ştia că nu era prea probabil să facă asta cu mama lui, dar lui Liz îi plăcea să alerge, şi poate aveau să facă o excursie pe undeva cu copiii. Amanda, ştia şi asta, avea să poarte sandale aurii şi pantofi cu toc cui.

Când a terminat bagajele, era aproape miezul nopții, şi între timp John îşi făcuse deja valiza, cu pantaloni sport, un blazer albastru, foarte subțire şi uşor, blugi, câteva cămăşi

bleu şi mocasinii pe care avea să-i poarte la cină, fără şosete. Avea un stil clar şi garderoba care să-l susțină, chiar dacă nu purta acele haine nicăieri în altă parte. Sarah a mai adăugat câteva şaluri şi s-a uitat epuizată la John. Când şi-a închis valiza şi a pus-o pe podea, lângă a lui, John stătea întins pe pat şi se uita la televizor, iar Alex şi prietenii lui erau încă afară.

— Ei, asta-i gata, a zis ea, arătând de parcă ar fi urcat pe Everest.

Să facă bagajele pentru o vacanță cu mama ei avea exact acest efect asupra ei.

— La ce oră crezi că ar trebui să-i trimit acasă pe copii?

— Poate pe la unu? Alex şi-a făcut bagajul?

— Probabil că nu. O să verific.

Încă avea de gând să i-l facă ea, dar, când a intrat la el în cameră, a descoperit că şi-l făcuse deja. Băiatul creştea. Valiza, geanta sport, geanta aparatului de fotografiat şi cea de la laptop stăteau pe podea, una lângă alta. Băiatul era pregătit, aşa că măcar de un lucru scăpaseră.

Acum nu mai avea decât să strângă în bucătărie şi să spele un maldăr de prosoape, după ce prietenii lui aveau să plece. S-a întors în camera lor şi s-a uitat la televizor împreună cu John vreme de vreo oră, apoi amicii lui Alex au

început să plece din proprie inițiativă. Majoritatea fetelor aveau stabilită de părinți ora de întoarcere acasă, iar băieții trebuiau să le conducă. Sarah l-a întâlnit pe Alex în bucătărie la puțin timp după ora unu, când arunca cutiile goale de pizza.

— Mami, mulțumesc. Ne-am distrat, a zis el, sărutând-o pe obraz. Vrei să te ajut cu prosoapele?

— Sigur, a răspuns ea zâmbindu-i.

Ştia că era o femeie norocoasă. Avea un soț minunat, pe care îl adora, şi un fiu formidabil, pe care îl iubea la tel de mult. Alex semăna cu John, dar avea un păr rebel, zbârlit, la fel ca al ei. Iar părul ei arăta întotdeauna şi mai rău în zilele toride ale verii din New Jersey. Arăta ca şi cum şi-ar fi băgat degetele în priză. Părul lui Alex era puțin mai uşor de aranjat şi îi stătea foarte bine aşa cum era tuns.

Au încărcat împreună maşina de spălat, iar ea a verificat dacă nu mai rămăseseră farfurii sau pahare goale afară. Nu mai erau decât câteva cutii goale de suc în gunoi, pe care le-a adus în casă. Alex s-a dus apoi la culcare, iar la ora două prosoapele erau spălate şi totul în casă se liniştise. Trebuiau să se scoale cu toții la ora patru, să plece la aeroport la cinci ca să fie acolo la ora şase şi să se îmbarce în zborul de ora opt. Din fericire, puteau să doarmă în avion. Zborul până la

Nisa dura şase ore, ceea ce însemna că aveau să ajungă acolo la opt seara ora locală, şi sperau ca până la ora zece să fie pe iaht.

Când frații ei se trezeau în New Jersey şi New York, pentru a ajunge la avion, afară era încă întuneric, dar Liz era deja trează la ferma ei din Connecticut. În seara aceea avea să ia un zbor de noapte către Franța, împreună cu Sophie şi cu Carole, iar între timp lucra la cartea ei. Era cea mai ciudată chestie. Ideea cărții îi venise ca o străfulgerare, nu semăna cu nimic din ce făcuse până atunci, îmbinând fantezia cu realul. O începuse în ziua în care primise invitația de la mama ei pentru excursia de vară. Era povestea unei fetițe şi a prietenilor ei imaginari: un copil singuratic şi universul din jurul ei, pe care şi-l crease şi îl populase singură. Când era copilă, Liz avusese şi ea o prietenă imaginară care o ajutase să traverseze perioadele confuze, de singurătate, şi avea senzația că scriind cartea rezolva unele dintre misterele din viața ei. Nu era o capodoperă, dar era o carte profundă, însă Liz nu era sigură dacă aceasta era cea mai proastă ori cea mai bună scriere a ei. Lucra la ea zi şi noapte, de şase săptămâni. Aproape o terminase, dar mai voia să o finiseze, înainte de a pleca. Nimeni nu citise niciun cuvânt din ceea ce scrisese, nu

spusese nimănui despre ea, şi, ca de obicei, Liz era speriată. Poate că această carte era dovada concludentă că nu avea talent şi că îşi pierduse mințile. Nu era un roman şi nicio carte pentru copii. Era o proză fantastică şi prinsese contur în acele pagini fără ca ea să-şi fi rezervat prea mult timp de gândire. În timp ce soarele răsărea, Liz lucra frenetic chiar în ziua în care urma să plece în vacanță.

Cu un weekend mai înainte, Sophie şi Carole veniseră acasă, îşi împachetaseră hainele pentru vacanță şi îşi lăsaseră valizele la ea. Apoi îşi făcuse şi Liz bagajele. Cele şase valize stăteau lângă uşă, gata pregătite. Avea să le întâlnească pe fete la ora zece seara, direct la aeroport, cu toate bagajele, ca să ia zborul de la miezul nopții. Trebuia să plece de acasă la ora opt. Spre marea ei uimire, când s-a oprit, la ora şapte, adunase cincisprezece ore de lucru neîntrerupt. Aşa o ducea de şase săptămâni. Cartea o ținea în priză. Se gândise să-i ceară lui Sarah să o citească în timpul sejurului, dar dacă nu avea să-i placă? Liz nu suporta gândul la încă un eşec.

Sarah scria de ani de zile povestiri literare şi nuvele cu tentă intelectuală, care fuseseră publicate în presa academică. Nimeni nu auzise de ele, dar Liz le citise şi le considera foarte bune. Stilul amintea de Joyce Carol

Oates, care preda şi ea la Princeton şi era idolul literar al lui Sarah. Pentru Liz, ar fi dificil să-i arate lui Sarah mica ei scriere fantastică, dar nu ştia ce altceva să facă şi nu avusese curajul să-şi sune agentul – şi poate că nici n-o să-l aibă vreodată. Însă, când s-a oprit din scris, la ora şapte seara, ştia că făcuse tot ce îi stătea în puteri. A printat cartea şi a îndesat manuscrisul în bagajul de mână, împreună cu laptopul, apoi a urcat să facă un duş. Avea o oră ca să se pregătească şi să plece de acasă. Urma să plece la aeroport cu un microbuz.

În timp ce stătea sub duş, se gândea la ce scrisese şi se ruga să fie de calitate. Probabil că nu era, dar ştia că se străduise. Asta însemna ceva. În visurile ei, Liz spera să scrie o carte pe care lumea să o ia în seamă şi să o înțeleagă, care să fie la fel de plină de înțelesuri pentru ei pe cât era şi pentru ea. Poate că aceasta era acea carie. Partea înspăimântătoare era să arate cartea altcuiva. Nici măcar fetelor nu le spusese despre ea. Avuse prea multe încercări nereuşite, povestiri care nu se finalizaseră, proiecte pe care nu le dusese la capăt, jumătăți de manuscris şi poezii neterminate, care zăceau prin sertare. De această dată măcar o terminase – şi în doar şase săptămâni. Povestea cursese din ea ca un şirag de perle desfăcut, împrăştiat

peste tot şi apoi adunat în mâinile ți, ca nişte nestemate.

Fetele o ajutaseră să-şi aleagă hainele pentru vacanță şi îi oferiseră unele dintre ținutele lor, pentru că toate trei purtau aceeaşi mărime. Liz avea două costume de haie vechi pe care le lua în fiecare vacanță, iar fetele făceau topless când erau în Europa, ca toate fetele de vârsta lor. Şi Liz ar fi putut să o facă, aspectul fizic îi permitea, chiar şi la patruzeci şi patru de ani, dar nu credea că mama ei ar fi de acord. Faptul că făcuse doi copii la o vârstă tânără nu lăsase nicio urmă pe corpul ei. Dar la anii ei ştia că lumea se aştepta să fie respectabilă, oricât de frumos lucrat îi era corpul. În plus, aveau să! le destui oameni prin preajmă. Cât despre restul hainelor pe care şi le luase, erau fie vechi ținute de vară de ale ei, fie lucruri pe care le împrumutase de la fete. Nu avea nimic fabulos cu ea şi nici nu-i păsa, de fapt. Ca de obicei, Amanda avea să fie stindardul modei pentru ei, ceea ce lui Liz i se părea o prea mare bătaie de cap. Dar ştia că fratelui ei îi plăcea să aibă o soție cu care să facă paradă.

Liz a fost gata chiar la ținc, dar şi-a dat în ultima clipă seama că uitase să-şi lase afară o ținută pentru acea seară. S-a uitat la ea în dulap, dar nu a găsit nimic, aşa că s-a dus la dulapul lui Sophie şi a căutat prin lucrurile pe care fata le

avea acasă şi nu le pusese în bagaje. A găsit o pereche de pantaloni scurți albi, o cămaşă albă de bumbac din garderoba proprie şi o pereche veche de sandale de care uitase, care se legau cu şireturi în sus pe picior. Părul ei lung şi blond era încă ud de la duş şi îl lăsase aşa, umed, să-i cadă pe umeri. Nu s-a obosit să se machieze pentru un zbor de noapte, în care n-avea să facă altceva decât să doarmă. Când a sosit microbuzul, a deschis uşa larg şi a scos toate bagajele. În timp ce şoferul le încărca, s-a asigurat că luminile erau stinse, a activat alarma, s-a mai uitat o dată în geanta de mână, să vadă dacă manuscrisul era acolo, apoi a încuiat de două ori uşa de la intrare.

Era în maşină când i-a sunat telefonul mobil. Era Sophie, care voia să vadă ce făcea. Ea era organizatorul în familie, persoana responsabilă. Carole era mai puțin eficientă, mereu distrată şi puțin confuză. Iar Liz întotdeauna uita lucruri, cum ar fi poşeta, cheile sau să pună alarma. De data asta însă, totul era sub control.

— Ți-ai amintit să activezi alarma? a întrebat-o Sophie, de control, pe un ton matern, aproape convinsă că mama ei nu o făcuse, surprinsă când Liz i-a spus da. Ai stins luminile? Ai paşaportul cu tine?

— Bineînțeles.

Liz ar fi trebuit să se enerveze, dar ştia că întrebările feței erau bine intenționate şi ei i se mai întâmplase de-a lungul anilor să uite lucruri.

— Ai luat valizele noastre?

— Nu, doar pe a mea, a zis Liz inocentă, ca s-o necăjească, lăsând-o pe Sophie cu gura căscată. Cred că am luat totul, a continuat mama ei râzând.

Inclusiv prețiosul ei manuscris, şi-a amintit Liz, în vreme ce Sophie îi spunea că aveau s-o aştepte la aeroport. Ea şi Carole luaseră împreună un taxi. În sfârşit, Liz simțea că făcuse tot ce trebuia. Timp de şase săptămâni, cât cartea cursese pur şi simplu din mintea ei, avusese

O stare de bine cum nu mai experimentase de ani de zile. Aproape că era pregătită să-şi petreacă două săptămâni cu mama ei. Aproape. Îşi petrecuse întreaga viață tânjind cu disperare după aprobarea mamei şi niciodată nu simțise că o câştigase cu adevărat, nu neapărat pentru că Olivia ar fi avut o atitudine critică la adresa ei, ci mai degrabă pentru că Liz simțise întotdeauna că era o ratată. Drumul ei fusese presărat cu visuri spulberate, relații eşuate, rezultate dezamăgitoare şi promisiuni față de sine însăşi pe care nu le respecta niciodată. Singurul lucru pe care îl făcuse cum trebuie, sau bine, fusese să fie cu adevărat mamă pentru

fetele ei. Avea toate instinctele materne care Oliviei îi lipsiseră cu desăvârşire.

Dar Olivia clădise un imperiu, iar Liz ştia că ea nu ar fi putut niciodată să facă asta. Până acum, nici măcar nu fusese în stare să scrie o carte de succes. Poate că de data iista lucrurile aveau să stea diferit, dar lui Liz îi venea greu să creadă că aşa urma să se întâmple.

Era imposibil să concurezi cu mama ei şi la fel de imposibil să te ridici la înălțimea ei. Liz o vedea ca pe un fel de zeiță, pe un vârf de munte către care nu urca nicio potecă, o zeiță la care nu puteai ajunge. Când era copil, visase să-i facă pe plac şi să o facă fericită şi mândră de ea, şi îşi dorise aşa mult asta, încât nici măcar nu încercase vreodată. Cum să impresionezi o zeiță, când tu nu eşti decât un biet muritor? Excursiile astea de vară erau un chin pentru Liz, o torturau cu toate dorințele copilăriei ei care nu fuseseră niciodată înăbuşite de tot şi nici nu aveau să fie. Nu o învinovățea pe mama ei, spre deosebire de sora ei mai mică şi de fratele lor cel mai mare. Ştia că Olivia fusese ocupată, dar îi lăsase lui Liz o dureroasă sete în suflet pe care nimic nu o putea potoli în afară de dragostea ei pentru fetele ei şi dragostea lor pentru ea. Amândouă fuseseră simple accidente, dar se dovediseră a fi cele mai mari

binecuvântări din viața ei, cu mult mai mult decât tații lor.

Căsătoria cu tatăl lui Sophie nu ar fi rezistat oricum, chiar dacă el nu ar fi murit, iar Jasper, tatăl lui Carole, era un excentric frumos şi narcisist. Era inofensiv şi incompetent şi îşi petrecuse o viață făcând copii frumoşi, după chipul lui, fără să facă nimic pentru ei. Nu era nimeni în viața ei şi nici nu fusese vreodată. Bărbații cu care Liz se încurcase de atunci, chiar dacă pentru scurt timp, nu se dovediseră mai buni. Ea era prima care să recunoască faptul că avea gusturi îngrozitoare la bărbați. Întotdeauna se lăsa impresionată de vorbele şi de înfățişarea lor, nu şi de fapte. Cu toții fuseseră frumoşi, dar niciunul nu se dovedise în stare de o relație adevărată şi nici în stare să o iubească. Părea să aleagă întotdeauna oameni incapabili de iubire sau oameni indisponibili, aşa cum fusese mama ei. Ea avea nevoie de un bărbat ca tatăl ei, dar niciodată nu se simțise atrasă de genul acesta, şi, prin urmare, era destinată unei vieți de singurătate şi de frustrări. Iar în anii din urmă o lăsase baltă şi hotărâse că era prea târziu. La patruzeci şi patru de ani, nu se mai aştepta să găsească iubirea vieții ei, şi, chiar şi atunci când făcea eforturi în acest sens, se mulțumea cu aventuri scurte. Erau de-ajuns.

Când a ajuns la aeroport, fetele o aşteptau deja. Au

predat toate trei bagajele şi au făcut formalitățile necesare. Erau foarte bine dispuse, iar Sophie a remarcat ce picioare lungi are mama lor. Erau trei femei frumoase, la ghişeul de înregistrare, şi atrăgeau privirile apreciative ale bărbaților.

— Mamă, de unde ai luat pantalonii ăştia scurți? a întrebat-o Sophie, cu o privire suspicioasă.

— Din dulapul tău. Am uitat să las afară din bagaj ceva cu care să mă îmbrac în seara asta. Pot să ți-i dau înapoi când ajungem pe vas.

I-a aruncat o privire prin care-şi cerea scuze, iar Sophie a zâmbit. Carole vorbea la telefon cu o prietenă şi nu era atentă la ele.

— L-am lăsat acasă pentru că sunt prea scurți. Arăți cam sexy, mamă, a adăugat Sophie, cu un uşor aer dezaprobator.

De fapt, chiar erau prea scurți ca să fie purtați într-un loc public.

— La vârsta mea, crede-mă că nu se uită nimeni, a asigurat-o Liz pe fiica ei.

Părul i se uscase de acum şi îi cădea în bucle lejere, încadrându-i fața.

— Aşa crezi tu. Sunt vreo zece tipi care deja te-au măsurat din cap până în picioare.

— Nu-ți face griji! În avion o să mă acopăr cu o pătură.

Sophie purta o rochie albă şi scurtă de în, iar Carole – o fustă mini înflorată şi un tricou alb, cu sandale sexy în stil roman, cu şireturi pe picior. Arăta incredibil, ea de obicei, era o făptură superbă, asemenea părinților ei. Sophie era şi ea frumoasă, semăna cu Liz, doar că avea părul negru.

Au urcat în avion la clasa întâi. Şi pe ceilalți Olivia îi trimisese tot cu clasa întâi. Voia ca sejurul lor să înceapă aşa cum trebuie – confortabil, amuzant şi comod pentru ei. Era un dar mic pe care li-l oferea, iar Liz şi letele erau încântate când şi-au ocupat locurile în avion. Fetele au vrut să vadă un film, iar Liz a spus că preferă să doarmă. În schimb, după decolare, şi-a scos din geantă manuscrisul şi a început iar să-l redacteze. Făcea asta de câteva săptămâni. Fetele nici nu au băgat de seamă ce citea. Stăteau amândouă şi sporovăiau entuziasmate despre excursie. Amândouă îşi iubeau bunica şi întotdeauna se distrau cu ea. Olivia era mult mai atentă cu nepoții ei decât fusese cu propriii copii. Acum avea mai mult timp, şi ei erau mai interesați de ea şi de ceea ce realizase, iar afacerile reprezentau universul ei.

După decolare, o stewardesă le-a oferit şampanie. Amândouă fetele au luat câte un pahar, şi Liz a cerut un

pahar de Bloody Mary. A băut cu sorbituri mici, în timp ce îşi redacta în linişte cartea, apoi a pus băutura alături şi a uitat de ea, până când, o jumătate de oră mai târziu, au ajuns într-o zonă cu turbulențe, şi paharul i s-a vărsat în poală. Stewardesa a adus repede şervețele umede şi a ajutat-o să şteargă. Liz a reuşit să-şi salveze manuscrisul, dar şortul lui Sophie şi cămaşa ei albă erau un dezastru, iar ea nu avea nimic altceva cu care să se schimbe. S-a uitat la fete, a râs şi a ridicat din umeri. Nu conta, de fapt, putea să-şi schimbe hainele când ajungeau pe vas.

Când avionul a ajuns deasupra oceanului, după două ore, toate trei îşi transformaseră scaunele în paturi şi dormeau buştean. În ciuda temerilor obişnuite ale lui Liz legate de petrecerea timpului în compania familiei sale, ştiau toate că aveau să fie două săptămâni fabuloase. Şi, în afară de micul incident cu paharul de Bloody Mary, începuseră în stil mare.

Capitolul 5

Când Olivia a sosit în portul din Monaco, cu o zi înainte de data la care era programat să ajungă copiii ei, vederea iahtului pe care îl închiriase pentru vacanță i-a tăiat răsuflarea. Aproape o sută de metri de lux în stare pură şi o privelişte superbă. Toți cei douăzeci şi patru de membri ai echipajului erau aliniați pe punte, în uniforme, aşteptând sosirea ei. Căpitanul era pe cheiuri, gata să o escorteze la bord şi să o prezinte echipajului. Acesta era compus dintr-un număr egal de femei şi bărbați, şi ei i-ar fi fost imposibil să-şi amintească toate numele tuturor. Nava avea un bar imens pe punte, cu un aranjament spectaculos de orhidee puse într-o vază de cristal, şi o stewardesă i-a oferit şampanie, pe care a refuzat-o. Era obosită după drumul lung şi oricum rareori bea alcool.

Zona de relaxare de pe punte era frumos mobilată, iar pe puntea superioară exista un heliport, alături de o zonă mare pentru băi de soare. Secundul a condus-o în jurul navei, i-a arătat sala de cinematograf, sala de sport şi pe cea de spa. În fiecare dintre săli a văzut membri ai echipajului, iar în salonul de coafură erau trei tinere aflate la dispoziția ei. A

zărit salonul principal şi zona de luat masa de pe punte, s-a uitat în grabă în dormitoarele somptuoase unde aveau să stea copiii ei şi în sfârşit a fost condusă spre propriul dormitor, pe care personalul îl numea Apartamentul Proprietarului, mobilat frumos şi decorat cu obiecte de artă impresionante. Exista un pat matrimonial imens, care te poftea la somn, cu aşternuturi călcate impecabil. Abia aştepta să se bage în el. Zborul o obosise, dar era prea entuziasmată să se afle aici. Au întrebat-o dacă în seara asta avea să cineze la bord sau în oraş, iar ea le-a spus că intenționa să rămână la bord. Voia să se odihnească înainte de sosirea tuturor. După aceea, aveau să fie permanent ocupați. Privind împrejur, Olivia nu se putea abține să nu se gândească la cât de binecuvântată era pentru că avea posibilitatea să le ofere aşa ceva copiilor şi nepoților ei. Toți anii aceia de muncă grea meritaseră, chiar dacă nu prea le fusese în preajmă în copilărie. Acum erau cu toții tare norocoşi, laolaltă cu ea. Olivia nu luase niciodată drept garantate rezultatele a tot ce realizaseră ea şi Joe.

Când stewardesa a lăsat-o singură în cabina ei, după ce i-a despachetat bagajele, Olivia s-a răsfățat cu o baie lungă. A revenit la etaj după aceea, îmbrăcată cu un caftan lung şi alb de în, iar cina i-a fost servită pe punte, într-o veselă

superbă din porțelan franțuzesc, pe masa împodobită cu vaze mici cu flori şi cochilii de scoică din argint. I-au servit exact ceea ce le ceruse, o omletă, salată şi fructe proaspete la desert. Olivia se relaxa în linişte, se bucura de priveliştea oferită de celelalte iahturi din port, când un steward a venit cu un telefon şi i-a spus că o căuta cineva. Spera să nu fie vreunul dintre copii, care să-şi anuleze venirea în ultima clipă pentru că apăruse ceva neprevăzut. Când a răspuns, a fost surprinsă să audă vocea lui Peter Williams. Imediat a cuprins-o îngrijorarea, gândindu-se că se întâmplase ceva grav la birou.

— Am avut o săptămână aşa agitată, că nici nu am apucat să-mi iau rămas-bun de la tine înainte să pleci, i s-a scuzat el, şi Olivia a zâmbit auzindu-l.

S-a simțit imediat uşurată că era doar un simplu telefon de curtoazie.

— Cum e iahtul?

— Absolut incredibil, a răspuns Olivia, cu un surâs cât toată fața şi cu o voce pe care Peter deja o simțea mai relaxată. Este cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. La finalul celor două săptămâni, eu o să refuz să plec.

— Pare o decizie excelentă. O să te distrezi de minune cu

copiii, a spus el.

Îi făcea întotdeauna plăcere să discute cu ea, şi în ultima vreme nu prea avuseseră răgazul să stea de vorbă. Fuseseră prea ocupați să rezolve şi să evite problemele legate de afacerea ei. Peter era bucuros că ea îşi luase o vacanță. Ştia ce însemnau pentru ea vacanțele cu copiii şi că îi făceau foarte bine. Întotdeauna revenea arătând mult mai tânără şi plină de idei noi – şi cu o grămadă de istorisiri amuzante din călătorie.

— Cred că şi nepoților mei o să le placă. Seamănă mai mult cu un vapor decât cu un iaht. Vreau să încerc accesoriile pentru apă împreună cu ei. Vreau să mă plimb cu scuterul acvatic înainte de a mă întoarce acasă.

— Ai grijă, Olivia, a zis el pe un ton grijuliu, şi ea a râs.

— Întotdeauna am vrut să învăț să merg cu motocicleta, dar acum e prea târziu pentru asta.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Cu energia pe care o ai, nu e prea târziu pentru nimic.

— Ba da, este, a zis ea devenind pentru o clipă serioasă. În călătoria asta o să am o zi de naştere teribilă.

— Nu există zile de naştere teribile când arăți aşa ca tine. Am uitat cât împlineşti, dar, oricâți ani ar fi, nu arăți de vârsta pe care o ai.

— O, ba da, a zis ea încăpățânată. Chiar mă gândeam la asta. Nu ştiu când au trecut anii. Acum eşti tânăr, şi a doua zi, fără să-ți dai seama, totul s-a terminat. Excepție face mama mea, care arată fantastic la vârsta ei.

— Şi tu la fel. Nu te-ai schimbat deloc în cei douăzeci de ani de când ne cunoaştem.

— Peter, te-a lăsat vederea, dar îți mulțumesc. Apropo, tu când pleci în concediu?

Olivia ştia că în fiecare an Peter pleca în Mâine cu familia. Avea o casă frumoasă, pe unde fusese şi ea odată, când trecuse prin zonă ca să vadă un nou amplasament pentru magazin şi Peter o chemase să ia masa acolo. Era o casă veche şi frumoasă, de familie, plină cu antichități din perioada de începuturi a Americii şi un portic mare, de modă veche.

— Plec săptămâna viitoare. Emily e deja acolo cu fiica noastră. Eu şi Eric ne ducem săptămâna viitoare.

Ştia că amândoi copiii lui erau căsătoriți şi aveau copii mici. Peter avea să petreacă şi el un timp cu familia lui. Le prindea bine tuturor să iasă o vreme din stresul ritmului zilnic. Munceau din greu tot anul.

— O să mergem la pescuit şi cu barca cu pânze. Vreau să joc şi puțin golf. De luni de zile nu am mai avut vreme de

asta.

— Mulțumită mie, a zis ea pe un ton apologetic, în timp ce se lăsa pe spătarul scaunului, relaxată, şi se uita în jur. Nici nu-ți poți imagina cât de minunat e totul. Stau aici pe iahtul ăsta superb, în portul Monaco, şi am castelul chiar deasupra capului. Uneori nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt.

Peter admirase întotdeauna la ea faptul că nu considera nimic ca venind de la sine, nu era niciodată blazată şi arăta respect față de soarta care-i surâsese.

— O meriți. Ai câştigat pe merit toate astea. Sper să te distrezi pe cinste.

Singurul motiv pentru care o sunase fusese ca să-i ureze călătorie plăcută.

— Mulțumesc, Peter. Şi tu la fel. Drăguț din partea ta că ai sunat.

— Ne vedem când te întorci. Ai grijă, Olivia! Şi, apropo, la mulți ani!

— Hai să uităm de partea asta, da? a zis ea râzând.

În comparație cu mama ei, Olivia era o tinerică, dar pentru ea şaptezeci de ani însemnau foarte mult.

— Distracție plăcută în Mâine.

— Mulțumesc, a răspuns Peter cu căldură, apoi au închis

amândoi.

Olivia a rămas privind peste bord, la apă, cu gândul la Peter şi la afacerile pe care le lăsase în New York. Ea şi fiii ei aveau să se întâlnească în fiecare dimineață pe punte şi să treacă în revistă faxurile şi e-mailurile pe care ea urma să le primească în continuare cât timp avea să fie în vacanță. O țineau la curent cu absolut totul, chiar şi atunci când era plecată. Nu putea să-şi neglijeze afacerile timp de două săptămâni, la fel cum nu puteau nici Phillip şi John. Se petreceau prea multe la firmă în fiecare zi ca ei să nu țină legătura. Iar Olivia ştia cum să dea de Peter, dacă apărea vreo criză. Spera să nu fie cazul.

Puțin mai târziu, Olivia s-a întors în cabina ei şi s-a vârât în pat devreme, cu una dintre cărțile pe care le luase cu ea. A citit câteva minute, apoi a stins lumina, îi ceruse stewardesei-şef să o trezească dimineață, ca să nu doarmă până târziu. A doua zi voia să cutreiere prin Monaco, să facă nişte cumpărături şi să se familiarizeze cu iahtul înainte de sosirea celorlalți. Phillip şi John ajungeau cu acelaşi avion, seara, iar Liz, în dimineața următoare. După aceea aveau să ridice ancora. Abia aştepta să pornească la drum, să-i vadă pe copii sosind şi să înceapă călătoria. Chiar înainte de a adormi, şi-a pus în minte să o sune a doua zi pe mama ei. O

vizitase cu o zi înainte de a pleca; Pe urmă ochii i s-au închis şi a alunecat încet în somn. În cabina cufundată în întuneric, a dormit ca un bebeluş. Ultimul ei gând înainte de a adormi a fost că o aşteptau două săptămâni de vis într-o uluitoare vacanță pe Lady Luck.

În ziua în care aştepta sosirea copiilor, Olivia a petrecut un timp relaxant în Monaco. A făcut ceva cumpărături la magazinele din zonă, toate sucursale ale celor mai luxoase magazine din Paris – Dior, Chanel, Yves Saint Laurent, Lanvin, Hermes, Louis Vuitton. Nu a cumpărat mare lucru, dar s-a distrat privind. Când era la serviciu, nu avea niciodată timp de cumpărături şi de obicei avea lucruri mult mai importante pe cap, cum ar fi conducerea afacerii şi tot felul de probleme care apăreau prin diverse locuri din lume unde situația era mai tulbure. Avea o asistentă care se ocupa de cumpărăturile ei personale, care ştia ce-i place şi îi trimitea lucrurile acasă, la Bedford, spre aprobare. Aşa că acum plimbatul prin magazine era un lux. Singurele momente când avea vreme să se uite prin cutiile pe care i le trimitea asistenta era seara, târziu.

Căpitanul trimisese un membru al echipajului să o însoțească şi să-i care cumpărăturile, dar şi o maşină cu şofer, care să o aducă înapoi la iaht. S-a bucurat de o zi

relaxantă, care i-a făcut foarte bine, şi, când a ajuns înapoi pe vas, o aştepta prânzul. Şi-a petrecut după-amiaza citind un roman, ceea ce era un lux pentru ea. Şi-a verificat e-mailurile, dar toate erau despre chestiuni minore. A răspuns repede la ele şi s-a întors la cartea pe care o citea.

La ora şase, după un masaj şi un duş, Olivia s-a schimbat pentru cină. Purta un caftan de mătase de culoarea lavandei şi s-a desfătat cu un pahar de şampanie pe punte. Explorase iahtul, ca să li-l poată prezenta nepoților ei când aveau să sosească. Ştia cât de încântați urmau să fie de accesoriile pentru apă, mai ales Alex. Olivia abia aştepta să-i vadă pe cei mici. Era entuziasmată şi de prima lor escală, la Portofino. Nu mai fusese acolo de la weekendul petrecut împreună cu Joe la Hotel Splendido, după deschiderea magazinului lor de lângă Milano. Era un port fermecător, cu restaurante de modă veche şi un şir de mici magazine. Era sigură că tuturor avea să le placă. Iar noaptea, oraşul era spectaculos, cu vechea lui biserică şi castelul de pe coline frumos luminate.

Căpitanul îi spusese că iahtul era prea mare ca să poată intra în port şi că aveau să ancoreze în dreptul unor stânci în afara danei. Aveau să ajungă în oraş cu şalupa în doar câteva minute. Iar noaptea, a zis că, dacă doreau, puteau să

înoate cât stăteau ancorați. Era convinsă că tinerii aveau să fie încântați să facă asta. Sejururile pe care le organiza în fiecare vară le erau destinate exclusiv, dar şi ea se distra nemaipomenit.

Olivia a luat cina pe punte, la ora opt, şi pe la nouă era deja nerăbdătoare să-i vadă pe copii sosind. Secundul a venit să-i spună că zborul nu avusese întârzieri şi a anunțat-o că erau deja în maşină. În sfârşit, imediat după ora zece, a văzut maşina în care erau John şi Phillip oprind la cheiuri, cu o dubiță în spate plină cu valize. Cei cinci au coborât. Arătau puțin obosiți şi cam şifonați, dar au început să zâmbească şi să turuie entuziasmați când au văzut iahtul. Pe urmă au observat-o pe Olivia, aplecată peste balustradă, făcându-le cu mâna şi zâmbind fericită. Amanda avea o pălărie albă enormă, iar Olivia nu-i putea zări fața. Alex a urcat pe pasarelă, urmat de amândoi fiii ei, iar nurorile încheiau plutonul. Amanda purta rochie şi arăta impecabil, în pofida orelor lungi de zbor. Sarah avea o pereche de blugi scurți tăiați, un tricou cu Princeton şi sandale, părul dezordonat şi un zâmbet nervos. Părea oarecum timidă, dar Olivia ştia că, după o noapte la bord, avea să se simtă mai relaxată. Aşa se întâmpla întotdeauna. Amanda a urcat la bord cu un aer de superioritate, de parcă

ar fi fost proprietara ambarcațiunii. O clipă mai târziu, erau cu toții împrejurul Oliviei, vorbind cu însuflețire, iar nepotul ei a îmbrățișat-o cu putere, şi ea i-a răspuns cu încântare. Olivia nu uita niciodată cât de importantă fusese propria ei mamă pentru copiii ei şi cât de puternică era legătura dintre ei. Încerca, pe cât putea de bine, să facă şi ea la fel, chiar dacă nu mai locuia cu ei, aşa cum făcuse Maribelle. Dar avea o bună relație cu nepoții, şi aşa fusese mereu.

— Uau! Bunico! Asta zic şi eu barcă! a exclamat Alex, privind în jur uluit.

— Stai să vezi când țioi arăta restul! i-a promis Olivia, punându-şi un braț în jurul umerilor lui. Au o grămadă de accesorii pentru apă. Mâine o să le scoatem ca să le încercăm.

Îi ceruse bucătarului să pregătească un bufet pentru ei, şi acesta făcuse o treabă excelentă. Erau tot soiul de preparate sushi, despre care ştia că erau pe gustul lor, carne rece şi friptură, felii de pui, multe salate, paste de tot felul şi o masă întreagă cu deserturi elegante. Era un adevărat festin! Stewardesele le-au turnat şampanie, şi după câteva minute de la sosire erau deja la masă, cinau şi stăteau de vorbă, complet revigorați după zbor. Chiar şi Sarah s-a simțit mai în largul ei odată ce a început să mănânce, iar Alex se

aşezase lângă bunica lui şi îi povestea despre toate lucrurile pe care voia să le facă. Ei i se păreau de-a dreptul amuzante.

Nou-veniții au rămas pe punte până aproape de miezul nopții, apoi ambele cupluri s-au dus la cabinele lor. Olivia a văzut privirile conspirative schimbate între John şi Sarah şi a surâs în sinea ei, ştiindu-le semnificația. Cei doi nu-şi puteau lua mâinile unul de pe celălalt, şi era încântată să-i vadă aşa fericiți şi cu o căsătorie atât de solidă. Ea şi Joe simțiseră la fel, în toți anii cât fuseseră împreună. De fapt, se apropiaseră din ce în ce mai mult, de-a lungul anilor, şi deveniseră tot mai îndrăgostiți. Copiii lor şi afacerile pe care le construiseră împreună, precum şi respectul reciproc le sudaseră relația. În cazul lui John şi al lui Sarah, cei doi erau încă asemenea unor studenți, profund îndrăgostiți. Olivia a observat că şi Alex îi urmărea, în timp ce coborau scările. El a rămas să mai stea de vorbă cu bunica lui şi şi-a mai luat desert. Produsele de patiserie erau delicioase, şi mai existau şi şerbeturi, în vreo douăsprezece arome. Alex dormise tot zborul şi a zis că nu era obosit. Pentru el, fusul orar era devansat cu şase ore, şi nu se grăbea să meargă la culcare. Olivia l-a întrebat ce a mai făcut în ultima vreme, iar el i-a povestit despre toate sporturile în care se implicase

şi i-a spus că aştepta încrezător să fie admis mai devreme la Stanford. Olivia a promis că o să trea! că să-l vadă ori de câte ori avea să ajungă pe coasta de vest, şi mergea des în zona aceea, ca să verifice starea magazinelor de acolo. Vizita personală la magazinele lor era o practică pe care o începuse cu treizeci de ani în urmă, iar programul ei de vizite nu devenise niciodată mai puțin intens.

Când Alex a terminat de mâncat, l-a dus să-i arate sala de cinematograf, care i-a plăcut la nebunie, apoi sala de sport şi i-a cerut unui membru al echipajului să le arate plutele, micile ambarcațiuni cu pânze, bărcile de viteză şi scuterele acvatice. Au verificat jucăriile gonflabile pe care le puteau folosi, toate fiind deja umflate şi pregătite. Una dintre ele arăta ca o banană uriaşă, pe care puteau să o încalece vreo şase oameni deodată, dacă rezistau, aşa cum le-a explicat membrul echipajului. Asta era şmecheria! Mai erau trei mici bărci drăguțe, cu pânze, şase scutere acvatice şi mai multe bărci de viteză. Familia care deținea iahtul avea tot ceea ce şi-ar putea dori. Alex abia aştepta să le încerce pe toate. Privea totul cu ochii mari. Olivia a izbucnit în râs şi l-a întrebat dacă avea s-o ia cu el pe scuterul acvatic.

— Aş fi foarte bucuros, bunico, a zis el, zâmbind. «Mâine.

I-a făcut promisiunea, şi amândoi au râs, apoi Alex a

strâns-o în brațe, ca să pecetluiască înțelegerea.

— Să ştii că nu scapi, l-a prevenit Olivia. Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, dar mi-e frică să mă sui de una singură.

— E stabilit, bunico.

Apoi au revenit pe punte, şi la ora două noaptea Alex a plecat în sfârşit să-şi caute cabina. Olivia a mers cu el şi a văzut că bagajele îi fuseseră despachetate. În cameră erau un televizor imens şi o serioasă colecție de filme.

— Ai grijă, nu sta treaz toată noaptea. Nu vrei să fii epuizat mâine. Dimineață poți să dormi până mai târziu, dar vom ridica ancora la prânz, de îndată ce vor ajunge Liz şi fetele. O să ne oprim undeva să înotăm, iar prânzul îl luăm în drum spre Portofino.

— Vreau să încerc banana aia cu fetele. Am văzut chesi ia asta odată, într-un film, şi mi s-a părut foarte nostim, l ot căde au de pe ea pe rând.

— La chestia asta nu cred că mă înscriu, a zis Olivia, râzând cu el.

La câteva minute după aceea, l-a sărutat şi l-a îmbrățişat din nou, apoi a ieşit din cabină. El pornise deja televizorul, ca să-şi pună un film, iar ea s-a întors în cabina oi, cu un surâs fericit pe chip. Sejurul acesta şi iahtul orau perfecte

pentru ei, mai ales pentru Alex, care îndrăgea atât de mult sporturile nautice. Olivia nu ştia de ce, dar, cât stătuse de vorbă cu el, i se păruse oarecum preocupat sau însingurat. Ceva nu i se păruse în ordine. Sau poate nu era nimic în neregulă, şi băiatul era doar stresat din cauza înscrierii la colegiu. Îi părea rău pentru el. Copiii din ziua de azi trebuiau să facă față unor presiuni prea mari. Nu discutase niciodată cu el despre asta, dar se întreba dacă într-o zi avea să dorească să intre şi el în afacere. Alex nu avea decât şaptesprezece ani, deocamdată era prea devreme să-l întrebe. Sophie, pe de altă parte, care avea douăzeci şi trei de ani, ardea de nerăbdare să vină să muncească pentru ea şi vorbise despre asta de pe vremea când nu era decât o copilă. Iar Olivia ora şi ea nerăbdătoare ca acest lucru să se întâmple. Visul său era ca într-o zi toți nepoții ei să muncească la firmă, dar ştia că nepoata ei Carole nu îşi dorea aşa ceva. La voia fie să devină artist plastic, fie să lucreze pentru tatăl şi mama ei vitregă, în producția de film. Afacerile nu-i stârneau deloc interesul. Nu acelaşi lucru se putea spune despre sora ei, Sophie. Iar Alex era prea tânăr ca să-şi dea seama ce voia. Se considera norocoasă şi de situația actuală, cu fiii ei alături. Ea şi Joe îşi doriseră mereu să se întâmple astfel, şi aşa fusese. Era fericită că şi

el văzuse cum visul lor prindea viață. Amândoi băieții lucrau deja la firmă când tatăl lor murise. Asta îi făcuse să devină şi mai responsabili, la o vârstă fragedă, şi acum ea se bizuia în mare măsură pe ei, chiar dacă ea era în continuare maestrul de ceremonii şi spera să rămână astfel timp îndelungat. Dar cei trei făceau o treabă bună împreună. Îi aducea mai aproape de ea acum, ca adulți. Aveau în comun Fabrica.

Când Olivia s-a dus în cabina ei, a stat o vreme întinsă în pat, gândindu-se la copiii şi la nepoții ei. Aştepta cu nerăbdare să petreacă mai mult timp alături de ei şi era mulțumită că şi ei păreau să fi aşteptat această fabuloasă vacanță.

Dimineața, Olivia s-a dus pe punte. Amanda prezida deja la masa cu micul dejun. Purta un pantalon scurt de mătase, albastru-deschis, şi o bluză asortată, precum şi o pălărie foarte drăguță, tot bleu. Olivia purta o pereche de pantaloni largi, albi, şi o bluză albă, apretată, părul alb era coafat impecabil, iar manichiura şi-o făcuse cu o zi în urmă, la salonul de pe navă. Amanda părea gata pentru orice. Sarah părea somnoroasă şi avea părul ciufulit când a apărut. A spus că dormise ca un bebeluş, iar toți cei trei bărbați ai familiei mai dormeau încă. Olivia bănuia că Alex stătuse

treaz până târziu, uitându-se la filme.

— M-am gândit că ai vrea să mergi la cumpărături în dimineața asta, i-a spus Olivia Amandei, pe un ton amabil. Magazinele din Monte Carlo sunt de-a dreptul fabuloase. Liz nu va sosi decât pe la ora unu, şi atunci o să plecăm, aşa că ai toată dimineața la dispoziție.

— Mi-ar plăcea, a zis Amanda, zâmbind cu gura până la urechi.

— Eu cred că o să rămân aici. Am ceva de citit, a zis Sarah în şoaptă.

Pentru Olivia nu era o surpriză. Sarah nu era deloc interesată de cumpărături, şi acest lucru se vedea.

— Poate vrei un masaj la spa, i-a propus Olivia.

Era un excelent director de croazieră, şi unicul ei țel ora ca fiecare dintre ei să se distreze după bunul-plac. Aici nu existau activități obligatorii. Voia ca pentru ei să fie un soi de paradis, nu o tabără militară.

— Poate că o să mă duc, a zis Sarah cu o privire visătoaio, în timp ce comanda o omletă pentru micul dejun.

Era ceva păcătos de luxos în faptul că aveai pe cineva la dispoziția ta în orice clipă. Se simțea vinovată şi fusese sincer supărată că Olivia le luase bilete la clasa întâi, dar mai devreme sau mai târziu răsfățul devenea seducător.

Olivia se răsfăța şi ea aici, deşi în viața de zi cu zi rareori îşi rezerva timp pentru răsfăț. Dar aici era lin adevărat paradis, chiar şi pentru ea.

Olivia a aranjat ca un şofer şi un membru al echipajului să o ducă pe Amanda la cumpărături. O jumătate de oră mai târziu, au apărut şi cei doi băieți ai ei, arătând somnoroşi şi relaxați. Deja discutau despre pescuit, au comandat ouă Benedict, iar stewardul le-a oferit câte un exemplar din Herald Tribune. Amanda tocmai pleca. Sandalele aurii şi o geantă de plajă tot aurii îi completau ținuta, şi purta nişte cercei mici cu diamante. Când a coborât de pe iaht, arăta perfect.

Alex a fost ultimul care li s-a alăturat şi a anunțat că se uitase la două filme, unul după altul, şi că adormise la ora cinci dimineața, înainte de sfârşitul celui de-al doilea, dar era bine dispus. Abia aştepta să sosească şi verişoarele lui, şi, după micul dejun, el şi Olivia au jucat gin rummy. A bătut-o fără drept de apel de trei ori.

Când Amanda a revenit după sesiunea de cumpărături, ducea patru sacoşe şi părea extaziată. Phillip o aştepta pe punte, pentru că John şi Sarah se întorseseră în cabina lor, să tragă un pui de somn după micul dejun. Nimeni nu comenta frecventele lor dispariții, deşi, în secret, Olivia le

găsea întotdeauna amuzante. Alex îi aruncase o privire fugară când cei doi plecaseră, dar nu zisese nimic. Iar Phillip era fericit să-şi vadă soția – se plictisise fără, ea.

În timp ce ei stăteau la palavre, o maşină a oprit la cheiuri, urmată de dubița pentru bagaje. Din ea au coborât trei tinere spectaculos de frumoase, şi Alex a scos un țipăt de încântare. Erau Liz, Sophie şi Carole. Fetele arătau drăguțe şi vioaie, şi, când Liz li s-a alăturat pe punte, râdea. Părul îi era încâlcit ca naiba şi arăta de parcă ar fi fost cineva măcelărit în poala ei.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o Olivia, uitându-se uluită la ea, apoi a sărutat-o, fericită să o vadă.

— Am intrat într-o zonă cu turbulențe şi am vărsat paharul cu Bloody Mary.

Amanda o fixa cu o privire evident dezaprobatoare, iar Olivia a început să râdă. Accidentele de genul acestuia erau tipice pentru fiica ei. Când era copil, întotdeauna vărsa ceva pe ea, şi, dacă era cineva care răsturna un pahar în timpul cinei, aceea era Liz. Era distrată şi stângace, dar totuşi drăgălaşă.

— Mamă, asta zic şi eu barcă! a exclamat Liz, uitându-se la eleganța ieşită din comun care îi înconjura.

— Au nişte brățări pe care să ți le pui la mână, ca să nu

ai rău de mare, i-a spus mama ei. Se pare că sunt foarte eficiente. I-am întrebat.

La aceste cuvinte, un steward i-a întins câteva lui Liz şi le-a oferit şi celorlalți. Nimeni altcineva nu s-a mai arătat interesat, dar Liz nu le-a refuzat, ci şi le-a pus la mână.

— Ce-ar fi să mergeți tu şi fetele la cabinele voastre şi pe urmă să veniți înapoi pe punte? O să ridicăm ancora în câteva minute. O să luăm prânzul undeva unde putem înota.

Olivia făcuse planul de dimineață, împreună cu căpitanul. Câteva clipe mai târziu, Liz şi fetele coborau spre cabine. Alex s-a oferit să le facă turul iahtului. Olivia auzea cum motorul se ambalează şi mateloții desfăceau odgoanele de pe cheiuri şi fixau balustradele de protecție. Toată lumea era ocupată când John şi Sarah au revenit pe punte, cu un aer relaxat, fiecare cu brațul în jurul taliei celuilalt.

Când au ieşit din port, erau cu toții pe punte. Liz se schimbase într-o altă pereche de pantaloni scurți şi un tricou alb. Fetele vorbeau aprins cu Alex, care le spunea despre banana gonflabilă pe care o puteau călări, iar Amanda îi povestea lui Phillip despre cât de senzaționale erau magazinele din Monaco şi despre lucrurile frumoase pe care şi le cumpărase. Olivia asculta sporovăială din jur şi

zâmbea în sinea ei. Asta era exact ceea ce-şi dorise. Cu toții se simțeau minunat.

Căpitanul le-a făcut o scurtă demonstrație de siguranță în caz de incendiu sau de „om la apă”. Le-a spus unde se aflau vestele de salvare în cabina fiecăruia şi unde erau bărcile de salvare. După aceea, au fost gata de plecare.

S-au dus cu toții pe puntea pentru plajă de la prora vasului, în timp ce Lady Luck aluneca grațios afară din port şi se îndrepta către Italia. Au navigat timp de o oră, apoi s-au oprit să arunce ancora. Echipajul a scos accesoriile pentru apă, aşa că cine voia putea să înoate. Olivia i-a reamintit în şoaptă nepotului ei de promisiunea făcută.

— Nu uita de plimbarea cu scuterul acvatic, i-a şoptit ea, iar Alex a chicotit ca un copilaş.

— Bineînțeles că nu, bunico.

Olivia a coborât la cabină să-şi pună un costum de baie, şi, când a revenit, totul era pregătit, şi câțiva membri ai echipajului stăteau în şalupe, gata să-i ajute sau să-i urmeze cât erau pe scuterele acvatice. Cineva dăduse drumul la muzică, iar nepoatele ei purtau doar slipuri şi nimic altceva, fără să pară că le-ar păsa de asta. Liz avea şi sutien, iar corpul ei arăta senzațional. S-a aruncat în apă şi, câteva clipe mai târziu, toată lumea a urmat-o. Alex, călare

pe scuterul acvatic, îi întinse o mână bunicii sale. Aceasta s-a suit cu uşurinţă în spatele lui, şi ambii ei fii au privit-o îngroziţi. Liz şi fetele înotau deja către o plajă îngustă, Sarah stătea pe platforma din spatele iahtului, bălăngănind din picioare, iar Amandapărea să se întrebe dacă să intre sau nu în apă.

— Ce faci? a strigat Phillip spre mama lui, tocmai când Alex pornise motorul scuterului.

— Fac o tură cu Alex, i-a răspuns Olivia cu un surâs larg, apoi au ţâşnit cu viteză, urmăriţi de o şalupă cu un membru al echipajului.

Echipajul îi supraveghea îndeaproape, ca să se asigure că nimeni nu avea să fie rănit, iar Alex a fost nevoit să arate un permis de conducere pentru scutere acvatice, ca să i se permită să-l folosească. Din fericire, avea permis de când împlinise şaisprezece ani. S-a avântat pe luciul apei cu bunica lui în spate, ţinându-l strâns cu braţele în jurul taliei. Se distra de minune la fel ca şi Alex. Phillip şi John se uitau unul la celălalt şi clătinau din cap.

— Dacă mi-ar fi spus cineva că într-o bună zi o să fiu martor la asta, nu l-aş fi crezut. De ce nu a făcut astfel de lucruri şi cu noi când eram copii?

Phillip a rostit cuvintele cu o notă de melancolie în glas.

Mama pe care o ştia şi de care îşi amintea nu era aşa. Persoana aceasta era cu totul altcineva.

— Era prea ocupată, a zis John simplu, apoi a plecat s-o convingă pe Sarah, care se pusese pe fotografiat, să intre cu el în apă. Ea şi John erau fotografii familiei, şi rezultatele erau senzaționale. Era întotdeauna amuzant să privească fotografiile după vacanță. La început, Sarah fusese oarecum copleşită de familia lui. Erau un grup impresionant şi cu totul diferit de lumea din viața lor obişnuită, de la Princeton. Dar era fericită să-l vadă pe Alex distrându-se. Şi faptul că făcea fotografii o ajuta să se relaxeze. Erau cu toții într-o dispoziție formidabilă.

Când Liz şi fetele au revenit înot de pe plajă, cei trei tineri au încercat să se urce pe banana trasă de una din şalupe, dar au căzut imediat cu toții, cu chiote de încântare şi hohote de râs. Adulții îi urmăreau de pe punte, i. Izând la rândul lor. Pentru toți părea foarte amuzant, cei trei copii aveau exuberanța şi rezistența pe care ți le conferă tinerețea.

— Ar trebui să o încercăm şi noi, la un moment dat, a; is John către fratele lui mai mare, care a zâmbit.

Amanda a intervenit imediat.

— Pe mine să nu vă bazați, a comentat ea.

Se schimbase deja cu un costum de baie uscat şi îşi pusese o pălărie imensă, roz, care să o protejeze de soare.

Au avut parte de un prânz generos, iar apoi echipajul a ridicat ancora şi au pornit din nou, îndreptându-se vie astă dată direct spre Portofino. Planul era să ajungă acolo la timp pentru cină şi să meargă la un restaurant din port. Li se spusese că şi magazinele erau deschise până la miezul nopții. Fiecare avea câte ceva după care să ardă de nerăbdare.

În timp ce Lady Luck naviga spre Italia cu viteză mă-ximă, John şi Sarah jucau scrabble, restul dormeau sau citeau, iar copiii se retrăseseră să vadă un film în sala de cinema. Amanda decisese să-şi facă manichiura, aşa cum îi propusese Olivia, şi toți păreau fericiți şi relaxați.

După ce au jucat scrabble, John a făcut câteva schițe cu portretul lui Sarah. După călătoriile lor estivale, se întorcea întotdeauna cu câteva caiete pline de schițe.

Când au ajuns la Portofino, era ora opt şi jumătate seara, şi echipajul a legat vasul imens de stânci şi a lăsat ancora în apă. Micuțul oraş-port era scăldat în lumini, şi s-au retras cu toții să se îmbrace şi să se pregătească pentru cină. Aveau rezervări pentru ora nouă şi jumătate la un restaurant despre care căpitanul i-a asigurat că era

excelent.

S-au reîntâlnit pe punte după o jumătate de oră, au ciugulit câteva antreuri delicioase, nerăbdători să ajungă la țărm şi să exploreze oraşul. O şalupă mare i-a luat, şi doar câteva minute mai târziu ajungeau la cheiuri. Trei membri ai echipajului i-au condus până la restaurant.

— Mă simt de parcă merg în vizită la familia regală, a chicotit Olivia şi fiecare din nepoatele ei a prins-o cu brațul de talie, continuând să meargă.

Alex păşea lângă ele, iar cei trei copii ai Oliviei îi urmau la distanță, privind-o alături de nepoții ei şi discutând între ei.

— Uneori mă întreb dacă ştim cine e cu adevărat.

E aşa diferită față de cum era... Cu ei... a zis Phillip urmărind-o pe mama lui alături de nepoții ei.

Olivia râdea şi vorbea, părând fericită şi relaxată. Phillip nu-şi amintea ca ea să fi arătat vreodată astfel în tinerețea lui.

— Cred că se simte cu adevărat bine în prezența copiilor, a spus Liz cu blândețe, fericită să vadă că fetele se distrau aşa bine cu bunica lor.

Propria ei relație cu bunica sa fusese întotdeauna importantă pentru ea – era bucuroasă să vadă că şi fetele ei aveau parte de ceva asemănător.

— De ce? a venit întrebarea lui Phillip, care pentru o clipă a părut rănit. Cu noi nu s-a simțit niciodată bine.

— Ba, probabil că da, doar că era altfel. Era mai tânără, şi noi la fel. E mai uşor când nu e vorba despre copiii tăi, a răspuns Liz.

— Poate, a admis Phillip, fără să pară convins.

Nu aceasta era mama pe care o ştia. Era cineva cu totul diferit, care se suia pe scutere acvatice, râdea şi se juca. Nu-şi putea aminti nici măcar o singură ocazie în care să o fi văzut astfel pe vremea când era el copil. Deşi cât erau mici mai stătuse cât decât cu ei, pe măsură ce crescuseră, Olivia devenise din ce în ce mai obosită, mai ocupată sau tot mai mult plecată. Nu-şi amintea decât de bunica, de tatăl lui şi de o mamă pe care – îşi dădea acum seama – nu o cunoscuse niciodată. Toată viața se simțise înşelat, iar faptul că acum o vedea aşa îl făcea să se simtă şi mai rău. Dacă era capabilă să dăruiască astfel de bucurii, de ce nu făcuse asta şi cu ei?

Numai Liz părea să-şi dea seama că poate atunci lucrurile stătuseră diferit, că în acele momente resimțea presiunea a ceea ce încerca să realizeze. Liz admitea şi faptul că o parte din ea se maturizase între timp. Prea târziu pentru ei, dar măcar nu prea târziu pentru nepoții ei. Iar în ceea ce o

privea pe Liz, Bunibelle le oferise toată atenția maternă de care aveau nevoie. Dar Phillip îşi dorise să o primească de la propria mamă şi încă îi purta pică pentru ceea ce nu fusese în stare sau nu avusese timp să-i ofere.

— Cred că se îmblânzeşte pe măsură ce îmbătrâneşte, a adăugat John, iar Phillip a clătinat iar din cap.

— Eu nu am observat asta la birou.

Dar cel puțin vedeau asta acum. Era ceva.

Au aruncat, pe fugă, un ochi prin magazine, şi Amaneta a hoinărit printr-un magazin de pantofi, apoi a intrat la Hermes, iar după aceea s-au dus cu toții la cină la un restaurant intim, unde chitareştii se plimbau printre mese şi cântau serenade clienților. Li s-a oferit o masă pe terasă, iar ei s-au aşezat care cum a vrut. Nepoții s-au aşezat în preajma Oliviei, şi aceasta a sporovăit cu ei până când au comandat. Pastele au fost delicioase, şi abia după miezul nopții s-au oprit să ia o înghețată şi au revenit înapoi la cheiuri, unde îi aştepta şalupa. Castelul şi biserica erau sus, pe colinele gemene, luminate, exact aşa cum îşi amintea Olivia, iar în câteva minute ei erau înapoi pe iaht. De cum au ajuns, au văzut că echipajul lansase pe apă sute de lumânări plutitoare. Arătau asemenea unor crizanteme plutitoare şi fuseseră puse pentru ca ei să poată înota

noaptea. Tinerii au chiuit cu încântare când le-au văzut şi s-au dus în cabinele lor ca să se schimbe, iar adulții au aşteptat pe punte. Era o imagine superbă. Phillip şi John au comandat coniac, iar Amanda şi Sarah au băut şampanie. Liz a coborât să se schimbe, împreună cu fetele, iar Olivia s-a aşezat fericită pe un fotoliu ca să urmărească spectacolul.

De cum au apărut, tinerii s-au aruncat în apă de pe puntea de încărcare şi au înotat printre lumânări, în apa caldă. Liz era şi ea în apă, alături de ei, şi arăta ea însăşi ca un copil, iar Olivia a fost şi ea tentată, pentru o clipă, să li se alăture. Să fie în preajma lor era ca şi cum ar fi băut din fântâna tinereții. Nu se mai distrase aşa bine de ani întregi. Cele două cupluri stăteau şi ele fericite pe puntea alăturată, vorbind liniştiți şi bucurându-se de scena romantică. Mai puteau încă să vadă biserica şi castelul în depărtare, iar lumânările care pluteau pe apă erau magice.

Sarah şi John au fost primii care au coborât la cabina lor, chiar înainte ca tinerii să iasă din apă, iar Phillip şi Amanda i-au urmat, câteva minute mai târziu.

— Ce amuzant a fost, a zis Liz, cu răsuflarea tăiată.

— Aşa se pare, a spus mama ei, zâmbindu-i, şi o clipă mai târziu toți copiii le-au înconjurat, cu apa picurând de pe ei.

Au hotărât să se schimbe şi să meargă să vadă un film. Timpul petrecut împreună era pentru ei ca o petrecere nesfârşită. Olivia adora să le fie în preajmă, şi la fel şi Liz.

— Mamă, eşti obosită? a întrebat-o ea pe Olivia.

Fusese o zi lungă pentru toți, iar ea şi fetele abia sosiseră în acea dimineață. Ceilalți se bucuraseră de un somn zdravăn cu o noapte în urmă.

— Câtuşi de puțin, a răspuns Olivia, cu o expresie relaxată. Cred totuşi că o să mă duc la culcare, a adăugat ea şi s-a ridicat.

Petrecuse o zi minunată cu copiii şi cu nepoții ei. Asta şi urmărea cu asemenea excursii, şi prima zi petrecută împreună fusese fără îndoială un mare succes. Spera ca şi restul vacanței să fie la fel. Chiar şi Sarah se relaxase până la urmă şi pe timpul cinei devenise vioaie, deschisă şi mult mai naturală. Singura care nu se schimbase şi nici nu se relaxase niciodată cu adevărat era Amanda, dar erau cu toții obişnuiți cu asta, an după an.

— Te duci şi tu să vezi filmul cu copiii? a întrebat-o Olivia pe Liz.

— Nu, cred că o să lucrez...

S-a oprit singură înainte de a rosti „carte” şi s-a uitat la mama ei cu o expresie panicată. Nu voia să-i spună despre

asta. Ce rost avea? Dacă, aşa cum se întâmplase cu tot ce mai scrisese, nu era bună de nimic?

— O să îmi fac somnul de frumusețe, a continuat ea. Copiii stau prea târziu, pentru mine.

— Şi pentru mine, a spus Olivia, în timp ce se îndreptau împreună spre cabine.

Olivia a sărutat-o blând pe obraz, întrebându-se la ce lucra fiica ei de fapt. Era sigură că nu la somnul de frumusețe îi stătea ei mintea. Se întreba dacă nu cumva Liz lucra la o carte nouă. Dar era îndeajuns de înțeleaptă ca să nu pună întrebări. A sărutat-o şi i-a urat noapte bună, apoi s-a dus în cabina ei, mulțumită de cât de bine decursese totul. Într-adevăr, fusese o primă zi foarte bună.

Capitolul 6

A doua zi, Amanda s-a întors în Portofino cu şalupa, împreună cu un membru al echipajului. Era nerăbdătoare să umble prin magazine şi să vadă ce putea găsi. Lirau câteva magazine mici şi luxoase, înşirate de-a lungul portului, unele italieneşti, altele franţuzeşti, un magazin de bijuterii nostime, aşa că, atunci când a revenit pe iaht, era încărcată de cumpărături. Membrul echipajului pe care îl luase cu ea arăta ca un animal de povară, cărând şase sau şapte sacoşe, iar Amanda avea un aer victorios. Când a plecat în oraş, purta o rochie scurtă, roz, fără bretele, cu o pălărie asortată, şi s-a întors arătând ca un cumpărător desăvârşit. Phillip spunea întotdeauna că pentru Amanda cumpărăturile erau o formă de relaxare, aşa că el nu se plângea. Olivia suspecta că aşa şi stăteau lucrurile. Ca un beneficiu suplimentar, Amanda arăta întotdeauna ca ieşită de pe o pagină din Vogue. Olivia ştia că fiului ei îi plăcea asta.

Amanda era frumoasă, fără îndoială, dar nu era niciodată o fiinţă caldă, nici măcar în momentele ei cele mai bune. Pe Olivia asta o îngrijora. În mod ciudat, deşi ai ferise pentru că

ea fusese prea ocupată când el era copil, Phillip îşi alesese de soție o femeie la fel de preocupată de cariera ei, dacă nu chiar mai mult. Într-atât încât nici măcar nu-şi dorise copii. Olivia nu o considerase niciodată o companie prea amuzantă. Era mult prea încrâncenată în tot ce făcea şi prea hotărâtă să devină judecător. Voia să cunoască oamenii potriviți, să fie văzută la evenimentele „potrivite". Nu era nimic spontan la ea. Până şi cumpărăturile păreau în cazul ei ceva calculat şi dinainte stabilit. Era greu să ți-o închipui cu părul în dezordine sau râzând prosteşte. Părea lipsită de umor şi era rece cu ei toți, deşi nu-i spusese nimeni lui Phillip aceste lucruri. Nu era nici el o persoană spontană şi era serios de fel, dar Olivia nu putea să nu se gândească la faptul că o femeie mai nepretențioasă probabil l-ar fi înmuiat, ceea ce nu îi putea strica. Phillip nu comentase însă niciodată răceala de care dădea dovadă Amanda, aşa că poate pe el nu-l deranja şi o plăcea aşa cum era.

Olivia se distra mult mai tare cu Liz, a cărei simplitate era în multe privințe înduioşătoare. Era inteligentă, amuzantă şi frumoasă şi nu părea niciodată conştientă de asta. Era prima care se lua peste picior, ceea ce era adorabil. Oliviei îi plăcea să discute şi cu Sarah, care era vehementă, dar

extrem de inteligentă şi îndrăgostită nebuneşte de John, ceea ce pe Olivia o încânta nespus.

O emoționa să o vadă aşa iubitoare cu fiul ei.

Olivia ajunsese să-şi cunoască mai bine copiii ca adulți decât îi cunoscuse în copilărie. Acum era mult mai conştientă de punctele lor sensibile, de temerile şi de slăbiciunile lor şi se îngrijora pentru ei mai mult decât o făcuse când ei erau tineri. Când erau mici, îi avuseseră pe bunica şi pe tatăl lor să-i protejeze, iar Olivia le stătuse prin preajmă când şi cât putuse. Pe atunci nu trebuia să facă altceva decât să aibă grijă ca ei să fie sănătoşi, în siguranță şi la căldură, să-i ferească de necazuri sau să-i oprească de la a face prostii în perioada adolescenței. Acum însă, miza era mult mai mare, la fel şi riscurile, iar prețul greşelilor pe care le-ar fi putut face crescuse enorm. O soție sau un soț nepotrivit, o decizie proastă, o problemă serioasă de sănătate – aflați la patruzeci de ani şi ceva, copiii ei păreau mai vulnerabili decât în copilărie. Şi ea nu putea face aproape nimic pentru a-i proteja. Trebuia să-i respecte ca adulți, să pretindă că nu observa când păreau nefericiți şi să nu uite că nu trebuia să-şi bage nasul. Se întreba la modul serios dacă Phillip era cu adevărat fericit cu Amanda, dacă ea îi era suficientă, dacă el nu voia altceva decât un

manechin, o femeie obsedată de statutul lor social şi de slujba ei. Era greu de aflat, şi ea nu putea să-l întrebe, deşi uneori era tentată.

Când restul grupului s-a trezit, echipajul a eliberat iahtul de odgoanele care îl țineau legat de stânci şi au pornit mai departe, să caute un loc bun pentru înot şi pentru joaca tinerilor. Era aproape de ora prânzului când l-au găsit, dar conveniseră cu toții să mănânce mai târziu. Phillip şi John voiau să meargă la pescuit. După ce au ancorat într-un loc potrivit pentru înot, în dreptul unei plaje, băieții au plecat cu una dintre şalupe, cu un membru al echipajului şi cu echipamentul pentru pescuit. John a promis să revină cu cina, şi, în vreme ce se îndepărtau, Olivia nu s-a putut abține să nu se gândească la faptul că semănau cu tatăl lor în multe privințe. Amândoi erau bărbați buni, liniştiți şi de nădejde, care îşi iubeau şi îşi susțineau soțiile – iar John se purta frumos cu copilul lui. Iar o zi la pescuit era ca un colț de rai pentru ei. O făcea să zâmbească gândindu-se la Joe, ştiind cât de încântat ar fi fost de felul în care crescuseră şi cât de devotați erau afacerii de familie. Ar fi fost foarte, foarte mândru, aşa cum era şi ea.

Copiii au încercat din nou banana înainte de prânz, cu aceleaşi rezultate ca în ziua anterioară. Au căzut cu roții, în

mai puțin de un minut, cu chiote. Sarah a încercat să le facă o fotografie, dar căzuseră prea repede. Olivia se amuza doar uitându-se la ei, la fel ca toți ceilalți. Lui Liz i-a căzut de două ori sutienul de la costumul de baie când a încercat să se urce şi ea pe banană, iar Alex aproape că şi-a pierdut şortul de baie. Părea foarte amuzant. Singura care nu se distra era Amanda, care îşi turna cremă de protecție solară pe brațele ei lungi şi grațioase, pentru ca apoi să decidă să stea la umbră. Nu acorda nici cea mai mică atenție veseliei generale. Era nepăsătoare cu toți deopotrivă.

La ora trei, toată lumea a revenit pe iaht pentru masa de prânz. Phillip prinsese un peştişor şi îl aruncase înapoi, dar amândoi erau hotărâți să pescuiască mai serios la următoarea oprire. Deciseseră că locul nu era potrivit. Din nou, meniul pregătit era îmbelşugat şi delicios. Erau două mese lungi pentru bufet şi o masă rotundă în mijlocul punții, toate încărcate cu mâncare, din care şi-au luat cu toții pe săturate. Sarah a zis că nu-l văzuse niciodată pe Alex mâncând atât, dar tuturor le era foame şi le era greu să reziste bunătăților, aşa că nimeni nu a încercat să o facă.

Liz, Sarah şi Amanda şi-au dat întâlnire la sala de sport mai târziu în acea după-amiază, propunându-şi ca apoi să încerce salonul de frumusețe. După prânz, au mers cu toții

să facă schi nautic. Toată lumea, în afară de Sarah şi Olivia, s-a ridicat şi a tras câteva ture bune în jurul iahtului, şi, când au revenit cu toții la bord, erau foarte bine dispuşi.

Plănuiau să rămână ancorați pentru cină şi apoi să navigheze noaptea spre insula Elba. Căpitanul i-a asigurat că apele liniştite din jurul insulei aveau să fie excelente pentru pescuit. Phillip şi John ardeau de nerăbdare.

În după-amiaza aceea, după aventura cu schiul nautic, toată lumea s-a întins pe puntea de plajă, cu excepția Amandei, care coborâse la cabină să tragă un pui de somn. Era clar că avea nevoie de o pauză de la compania atâtor oameni. Iar Phillip părea mult mai sociabil după două zile petrecute alături de fratele şi de sora lui. Olivia s-a gândit că avea să-i facă bine să se mai destindă. Era mult prea serios şi uneori mai bătrânicios decât vârsta pe care o avea. Era foarte liniştit şi respectabil, dar devenea din ce în ce mai lipsit de deferență pe măsură ce trecea timpul. Acum îi povestea lui John istorisiri ciudate despre o partidă de vânătoare la care luase parte, iar Liz îi mărturisea în şoaptă lui Sarah despre cartea ei.

— Să fiu cinstită, pur şi simplu nu ştiu să-ți spun dacă este senzațională sau groaznică. E diferită de tot ce am scris eu vreodată. E alegorică în mare parte, despre lanteziile în

care trăieşte un copil, dar în unele privințe este de-a dreptul filosofică. Mi-e frică să i-o trimit agentului meu – ar putea să creadă că mi-am pierdut mințile. Nu i-am mai dat un telefon de ani de zile.

— Vrei să arunc şi eu un ochi prin ea? s-a oferit Sarah, în timp ce soarele cobora spre apus, şi ei se relaxau cu toții.

În timpul acestor vacanțe petrecute împreună, aveau sentimentul că erau cu adevărat o familie, nu simpli oameni independenți, fără legătură unii cu alții. Ca să mențină această legătură dintre ei, Olivia îi aduna împreună în fiecare an – şi deocamdată se părea că tactica ei funcționa. Chiar şi membrii prin alianță se înțelegeau mai bine, iar verii se distrau de minune.

— M-aş bucura dacă ai face-o, a zis Liz, şi un fior de teamă i s-a furişat de-a lungul şirei spinării. Doamne, Sarah, ce mă fac dacă e groaznic de proastă?

— Atunci o să scrii altceva. Uneori trebuie să încerci lucruri diferite.

Sarah ştia că Liz era de mult timp într-un blocaj. Se bucura să afle că scria din nou şi era curioasă să vadă ce ieşise.

— Mi-ar plăcea să o citesc, a spus ea entuziast.

Niciuna din ele nu şi-a dat seama că Olivia stătea chiar în

spatele lor, scăldată de ultimele raze de soare.

— Şi mie, a zis ea în şoaptă. Pot să o citesc şi eu după Sarah?

Când i-a auzit vocea mamei sale, Liz a sărit de pe locul ei şi s-a întors, cu o panică evidentă în privire.

— Mamă, nu e tocmai terminată, trebuie să mai lucrez la ea.

Olivia a încuviințat din cap, dar părea dezamăgită. Voia să facă lucruri împreună şi să afle mai multe despre ele acum, dar uneori era dificil să deschidă acele porți şi nu putea pătrunde în sanctuarul lor interior decât dacă era poftită. În cazul de față, nu fusese.

— Mi-ar plăcea să o văd atunci când o să fii tu pregătită, a spus Olivia, şi Liz a încuviințat, gândindu-se că asta nu avea să se întâmple, probabil, niciodată.

Ultima persoană cu care ar fi vrut să-şi împărtăşească eşecurile era mama ei. După părerea lui Liz, Olivia reuşise în tot ce făcuse, în vreme ce ea nu făcuse niciodată nimic important sau valoros. Ceea ce nu înțelegea ea era că Olivia o considera o mamă extraordinară – şi ăsta era domeniul în care ea simțea că dăduse greş. Fiecare dintre ele avea propriile talente şi puncte-forte. Olivia reuşise în afaceri, iar Liz se descurcase minunat acasă, cu fetele ei. Însă Liz se

considerase întotdeauna o ratată. Şi dacă noul ei manuscris era încă o demonstrație a acestui fapt, nu avea niciun imbold să îi arate mamei sale dovada.

Aşadar, Liz a schimbat subiectul, şi cele trei femei s-au îndreptat spre sala de sport. Când au revenit după ultima lor sesiune de înot, Olivia a jucat scrabble cu nepoții ei, în timp ce Phillip şi John discutau despre afaceri. De dimineață, fiecare primise câteva e-mailuri de la birou, pe care le dezbătuseră deja cu mama lor. La magazinul lor din Cleveland avusese loc o grevă, dar conflictul fusese aplanat, iar Olivia nu se arăta îngrijorată. Le reamintise să trimită o copie a e-mailurilor lui Peter Williams, ca să fie pus la curent. Dar munca era ultimul lucru care o preocupa în timp ce se juca împreună cu nepoții ei. Sophie etalase un cuvânt din şapte litere, dar lui Alex i-au ieşit două, şi a câştigat fără drept de apel.

După jocul de scrabble, Olivia a mers la un masaj, şi în seara aceea toți s-au îmbrăcat mai lejer pentru cină. Urmau să ia cina mai devreme, ca apoi să poată porni spre Elba. Îi aştepta o călătorie de opt sau nouă ore, urmând să ajungă acolo înainte de-a se lumina. Elba era un loc adormit, cu zone bune pentru înot şi excelent pentru ca băieții să pescuiască, fiind situat la jumătatea drumului între

Portofino şi Sardinia, acolo unde plănuiau să petreacă mai multe zile.

Au luat cina la ora nouă şi la zece jumătate porniseră ileja spre Elba. Copiii au hotărât să-şi petreacă restul serii în sala de cinematograf, iar cei mari au hotărât cu toții să se culce devreme. Niciunul dintre ei nu era obişnuit cu atâta mişcare şi erau cu adevărat obosiți după

O zi lungă petrecută când în apă, când afară. Însă cu toții se simțeau mai sănătoşi şi mai relaxați decât atunci când sosiseră.

Sarah şi John au fost primii care s-au retras. Sarah avea cu ea manuscrisul lui Liz, care îi stârnise curiozilatea. Amanda s-a dus să-şi facă un masaj înainte de culcare. Phillip şi Olivia erau singurii rămaşi pe punte.

El avea un pahar cu vin în mâini şi stătea gânditor, în timp ce urmăreau amândoi dâra de spumă pe care iahtul o lăsa în urma lui. Cerul era plin de stele în acea noapte magnifică. Olivia se bucura de linişte şi se uita cum chipul fiului ei devenea tot mai serios în timp ce privea marea şi îşi bea vinul. Pentru prima dată după

O lungă perioadă, Olivia avea sentimentul că putea comunica într-adevăr cu el. Phillip avea ceva atât de trist în privire, încât ea pur şi simplu nu a putut rezista.

Dincolo de divergențele lor din trecut sau de regretele amândurora legate de copilăria lui, la urma urmelor, ea îi era mamă.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat ea în şoaptă.

Phillip a rămas multă vreme tăcut, apoi a clătinat din cap, dar nu s-a uitat în ochii ei, ci doar a mai luat o gură de vin.

— Phillip, eşti fericit?

Atunci el a privit-o, cu o expresie de uimire pe chip, i-a şi cum el nu-şi pusese niciodată această întrebare.

— E ciudat să mă întrebi asta, a răspuns el, dar nu părea supărat. Da, cred că sunt. De ce mă întrebi?

Era o ocazie la care Olivia sperase, pe care o aştepta de mult timp. Căsătoria lui era un mister pentru ea.

Nu regăsea în ea nimic din căldura sentimentelor împărtăşite de ea şi de Joe, oricât de ocupați fuseseră, ® Soția pe care şi-o alesese Phillip nu era genul de femeie pe care Olivia şi-o – dorise pentru băieții ei. Prefera categoric relația plină de o afecțiune fățişă dintre John şi Sarah, dar cei doi fii ai ei erau tare diferiți, iar Sarah nu i s-ar fi potrivit deloc lui Phillip.

— Căsătoria mea cu tatăl vostru a fost cu totul altfel. Tu şi Amanda sunteți mult mai reci unul față de celălalt. Pe tine nu te deranjează?

— Ni se potriveşte, a zis el simplu.

— Dar e suficient?

Preț de o clipă, Phillip a părut furios, şi Olivia s-a temut că mersese prea departe. Era un lucru delicat să-ți întrebi copiii adulți despre viața lor personală, şi resen-timentele lui stăteau ca un zid între ei. Ea tocmai îndrăznise să treacă peste acel zid, şi Phillip părea pe cale să reacționeze vehement. Olivia călcase pe domeniul vieții lui personale.

— Dar cu ce drept mă întrebi tu aşa ceva? Mamă, nu mi-ai fost niciodată alături când eram copil. Tata şi Bunibelle au fost, însă tu nu, niciodată. A fost suficient? Nu, dacă vrei să ştii cu adevărat, nu a fost. Când erai prezentă, erai minunată, dar asta nu se întâmpla prea des. Şi acum vii şi mă întrebi dacă soția mea îmi oferă destul?

— E aproape la fel de ocupată cum eram şi eu, a zis Olivia cu blândețe, dar fără menajamente. Succesul meu a fost un accident. Nu l-am programat, nu am tânjit după el. M-a lovit ca un tsunami, şi am început să înot cât de repede am putut ca să nu mă înec. Dar nu am luat niciodată decizia să îl caut eu. Amanda este o femeie foarte ambițioasă. Ea şi-l doreşte. Uneori mă îngrijorează faptul că lângă ea vei rata exact acele lucruri pe care le-ai ratat şi cu mine – mai mult timp împreună, f cineva care să-ți fie alături când ai nevoie,

cineva care să f te spele pe spate sau să te țină de mână când eşti speriat sau trist. Aşa făcea tatăl tău cu mine. Pe Amanda însă nu o văd procedând aşa cu tine. E prea ocupată să ajungă acolo unde vrea ea să ajungă.

Amândoi ştiau că Amanda era o regină a ghețurilor, dar Olivia nu a zis asta cu voce tare.

— Şi acum nu-i mai ai alături pe Bunibelle şi pe tatăl tău, care să compenseze. Mă întristează că eşti hotărât să nu faceți copii. Poate că eu am făcut greşeli, şi nu au fost puține, dar voi, copiii, sunteți cel mai bun lucru din viața mea. Şi aşa ați fost întotdeauna. Aş fi nefericită fără voi.

— E drăguț din partea ta să spui asta, a zis Phillip, fără prea mare convingere. Pentru noi aşa e mai bine. Cred că oamenii care nu au timp pentru copiii lor nici n-ar trebui să-i facă. Amanda este destul de deşteaptă ca să ştie asta, şi eu la fel. Poate că suntem doar nişte persoane foarte egoiste.

Olivia ştia că Amanda chiar aşa era, dar Phillip avea şi o latură iubitoare, pe care femeia potrivită i-ar fi putut-o accentua, însă Amanda nu era câtuşi de puțin interesată să facă asta. Era mult prea preocupată de propria persoană, de ceea ce Phillip putea să facă pentru ea şi cum ar putea să-i slujească propriilor ambiții. Olivia nu se putea abține să nu se întrebe cu ce se alegea Phillip în schimb. La fel ca ea, fiul

ei era preocupat numai de afaceri. Nici măcar atunci când erau ocupați peste măsură, ea şi Joe nu renunțaseră la gesturile tandre. Între Phillip şi Amanda nu vedea nimic de acest gen.

— Eu nu cred că eşti egoist, i-a răspuns Olivia cu generozitate, încă puțin surprinsă că purtau această discuție şi că Phillip o îngăduise.

Îl luase prin surprindere, şi vinul contribuise şi el. Ştia că Phillip era sincer cu ea, surprinzător de deschis şi neprefăcut.

— Şi Cass spune că tot de asta nu vrea copii. Zice că îşi dă seama că e prea ocupată.

Pe Olivia o durea să vadă cum absențele ei frecvente din tinerețe îi afectaseră copiii în aşa măsură încât doi dintre ei hotărâseră să nu aibă copii, ceea ce din punctul ei de vedere însemna o mare pierdere. Ştia însă că nici ea nu ar fi reuşit fără mama ei şi fără Joe. Soțul ei fusese dispus să facă mai mult decât îi cerea rolul de tată, iar mama Oliviei dusese întreaga povară a creşterii celor patru copii, zi după zi. Pentru ea, acesta fusese un mare dar şi făcuse posibilă existența familiei ei într-un mod altfel imposibil. Olivia era pe deplin conştientă de acest lucru şi le era etern recunoscătoare.

— Nu toată lumea e făcută să aibă copii, a zis Phillip, privindu-şi mama drept în ochi. Unii dintre noi sunt destul de isteți ca să-şi dea seama de asta.

Cuvintele lui merseseră drept la țintă, şi mama lui a simțit cum o lovesc drept în inimă, cu o durere surdă.

— Poate că nu m-am purtat cum trebuie, dar nu regret că v-am făcut, pe niciunul. Vă iubesc şi v-am iubit întotdeauna foarte mult.

Se întreba dacă Phillip avea nevoie să audă acele vorbe. Dar simțea că era momentul să i le spună.

— Da, e plăcut să ştiu asta, a zis el, apoi a sorbit şi restul de vin, a pus paharul jos şi s-a ridicat.

Discuția avansase până acolo unde era el dispus să meargă, dar Olivia era emoționată de faptul că el îi îngăduise să pătrundă atât de adânc dincolo de zidul lui interior. De obicei, Phillip se ferea cu încăpățânare şi până atunci nu o lăsase niciodată dincolo de acel zid. Olivia era bucuroasă că putuse aborda acest subiect. Încă nu ştia dacă el era cu adevărat fericit cu Amanda, dar avea senzația că nici el însuşi nu ştia asta. Bănuia că Phillip nu-şi punea prea multe întrebări, ci accepta pur şi simplu lucrurile evidente şi situația curentă. Olivia se gândea că Amanda era o femeie foarte norocoasă. Din câte îşi dădea ea seama, nora

ei avea aşteptări foarte mari şi oferea foarte puțin în schimb. Nu-i plăcea să vadă asta, dar lui Phillip nu părea să-i pese – presupunând că băga asta de seamă. Aşteptările lui, din punct de vedere afectiv, păreau minime, şi el însuşi fixase foarte jos ştacheta.

Şi-a sărutat mama pe frunte şi a coborât în cabina lui. Olivia a rămas singură pe punte, cu ochii spre întinsul mării şi cu gândul la fiul ei.

Când Phillip a intrat în cabină, Amanda era întinsă în pat şi citea o revistă. A zâmbit când a văzut-o. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte din satin alb, părul era proaspăt periat şi după masaj îşi făcuse şi unghiile.

Îi plăcea luxul pe care i-l oferea iahtul.

— Unde ai fost? a întrebat curioasă.

— Am băut un pahar cu mama.

— Ce drăguț. Şi ți-a dat voie să vii la culcare?

— Amanda, nu trebuie să-mi dea mama voie să fac ceva. Sunt angajatul nu proprietatea ei.

— N-aş fi crezut, a replicat ea pe un ton rece, şi el a privit-o ca şi cum auzea asta pentru prima oară.

Nu era însă prima dată când spunea aşa ceva. Era un refren vechi.

— De ce te supără aşa tare că lucrez pentru ea? E o

slujbă excelentă. Într-o bună zi o să conduc toată firma, aşa că n-ar fi rău să învăț cum s-o fac.

John nu era făcut pentru afaceri, şi ştiau cu toții că nu ar face niciodată nimic altceva decât creație şi design, la care era de-a dreptul genial. Phillip era cel care într-o zi avea să ia locul mamei lor. De aceea se dusese să studieze la Harvard şi îşi luase masteratul în adminisi rarea afacerilor.

— Ştii deja cum să conduci o companie, i-a răspuns Amanda, privindu-l încruntată. Maică-ta ar trebui să-ți cedeze locul. Sunteți ca prințul Charles şi regina Angliei. Maică-ta o să conducă afacerile până la o sută de ani, iar tu o să ai noroc dacă o să-ți lase frâiele când tu o să ai optzeci de ani.

— Sper să ajungă să trăiască până la o sută de ani, a răspuns Phillip, generos. O să preiau afacerea atunci and o să fie ea pregătită să mi-o lase. Şi nu mă grăbesc să îmi iau pe cap toate problemele pe care le are ea.

— Tocmai asta spun şi eu, a continuat Amanda, furioasă. Dacă ai fi cu adevărat bărbat, ai fi dispus să preiei de pe acum bătăile de cap. Câți ani avea ea când a intrat în afaceri? Optsprezece? Şi tu câți ani ai? 9 Patruzeci şi şase? Acum ar trebui să o faci. Tu şi John ar trebui să o scoateți cu forța.

— E groaznic să spui aşa ceva, a zis Phillip, şocat.

Amanda nu fusese niciodată atât de directă.

— E stânjenitor pentru mine să recunosc faptul că sunt căsătorită cu un simplu director financiar. Parcă aş vorbi despre un contabil. Ar suna mult mai bine dacă ai fi director executiv. Asta ar trebui să fii. Chiar acum.

— Îmi pare rău dacă te simți prost, Amanda. Şi, sincer să fiu, tatăl meu a fost contabil. Nu cred că mama s-a simțit vreodată stânjenită că s-a căsătorit cu el. Ba, dimpotrivă, cred că a fost foarte mândră de el. Poate că n-a fost o mamă bună, dar tatăl meu a considerat-o întotdeauna o soție perfectă.

Phillip începea să se întrebe dacă el ar fi putut spune acelaşi lucru despre soția lui. Unele dintre lucrurile sub«liniate de mama lui şi întrebările pe care i le pusese nimeriseră la fix, chiar dacă el nu recunoscuse asta în fața ei. Auzise fiecare vorbă pe care i-o spusese ea. Amanda îşi alesese prost momentul în care să sară la el şi să-l umilească spunându-i că era „proprietatea" mamei sale. El nu era proprietatea nimănui – şi nici ea. Phillip nu; voia să fie deținut de nimeni, ci doar iubit. Şi uneori îi era greu să-şi dea seama dacă Amanda îl iubea.

— Sper ca într-o bună zi să te maturizezi şi să preiei

conducerea, a zis ea, oftând.

De când intrase în cabină, Amanda îl umilise înl continuu.

Phillip nu a mai spus nimic, ci a intrat în baie. Amândoi ziseseră destule pentru o singură seară.

Când a ieşit din baie şi a păşit în dormitor, spălat pe dinți şi doar cu boxerii pe el, Amanda era în pat, silueta ei suplă profilându-i-se pe sub aşternuturi. S-a băgat şi el în pat, a stins lumina şi imediat i-a simțit degetele reci cum îl mângâie pe spate şi i se strecoară încet spre partea din față a şortului. Poate că încerca să se revanşeze lață de el, dar Phillip i-a luat mâna cu blândețe şi i-a îndepărtat-o, apoi s-a întors într-o parte, cu spatele la ea.

— Nu ai chef? l-a întrebat ea cu voce mătăsoasă în întuneric, în timp ce Phillip se minuna de cât de insensibilă era.

Cum putea să creadă că el ar fi vrut să facă dragoste cu ea acum? Practic, îi spusese că nu era îndeajuns de bărbat.

— Astă seară nu, i-a răspuns cu răceală, iar Amanda s-a îndepărtat delicat de lângă el şi s-a întins pe jumătatea ei de pat.

Niciunul din ei nu a mai scos vreun cuvânt.

Capitolul 7

Când s-au trezit a doua zi dimineață, erau la Elba. Era

O insulă mică şi adormită, renumită pentru că Napoleon fusese ținut prizonier pe ea. După ce cu o seară în urmă se culcaseră devreme, toți adulții s-au trezit în zori. Tinerii stătuseră până târziu să vadă filme şi deocamdată nu îşi făcuse niciunul apariția.

Phillip şi John au luat un mic dejun copios şi au plei al cu şalupa la pescuit. John îşi luase cu el şi un caiet pentru schițe, pentru orice eventualitate. Olivia se uitase atentă la fiul ei cel mare, căutând să vadă dacă dădea vreun semn că ar fi supărat pe ea, dar Phillip părea bine dispus şi, înainte să plece, a sărutat-o pe creştet. Olivia se simțea uşurată. Amanda nu scosese decât câteva vorbe şi după micul dejun s-a retras în cabină susținând că o doare capul, dar soacra ei şi-a dat seama că ea şi Phillip avuseseră un schimb de replici, ceea ce nu era însă ceva neobişnuit în cazul lor. Uneori nu-şi vorbeau cu orele sau nu se băgau în seamă o zi întreagă.

După micul dejun, Sarah a aşteptat un moment pot t ivit pentru a sta de vorbă cu Liz. Amanda plecase deja la ea în

cabină, să se culce. Olivia îşi citea e-mailurile şi verifica faxurile, băieții plecaseră la pescuit şi copiii încă dormeau. Era cel mai bun moment pentru a-i da cumnatei ei vestea cea rea. Erau amândouă întinse pe şezlongurile de pe punte, şi Sarah s-a întors către Liz, cu un aer foarte serios.

— Ți-am citit manuscrisul, a zis ea, şi apoi a rămas tăcută un minut.

Lui Liz vorbele ei i-au sunat ca un răpăit de tobă. Îi era groază de ceea ce avea să urmeze.

— Şi? Cum ți s-a părut?

— Sincer? a întrebat Sarah, cu o ezitare care nu a durat mai mult de o secundă. Îmi pare rău să o spun, dar nu am înțeles. Este o carte pentru copii, o fantezie. Dar copiii nu citesc o astfel de carte. Nu are nimic real sau alegoric în ea. Nu cred că există ceva în ea pe care cineva ar vrea să-l citească.

Avea aerul că se scuză atunci când spunea asta, dar era foarte categorică.

Liz a încuviințat din cap, încercând să-şi înăbuşe lacrimile. Nu voia ca Sarah să vadă cât de rănită era.

— Am scris-o din inimă. Speram să fie bună. Pur şi simplu a luat o cu totul altă direcție decât cea pe care merg eu de obicei, şi nu mi-am dat seama.

Acum ştia. O dăduse din nou în bară.

— Trebuie să te întorci la ce scriai înainte, i-a spus Sarah, pe tonul ei profesoral. Era vocea autorității absolute. Era acelaşi ton cu care făcea praf câte un student. Vorbele ei păreau cioplite în piatră. Unele dintre nuvelele tale de început sunt chiar bune. Asta pur şi simplu nu e. Aş vrea să-ți spun că este, dar pur şi simplu nu pot. Dacă încerci să o vinzi, o să te faci de râs. Agentul tău o să ți-o arunce în cap. Conceptul e interesant, dar povestea nu merge. Parcă ar fi o parodie după Alice în Țara Minunilor, şi cititorul nu-şi dă seama dacă glumeşti sau eşti dusă cu capul.

— Dusă cu capul, cred, a răspuns Liz pe un ton plat când Sarah i-a întins manuscrisul, şi chiar în acel moment Olivia a ridicat ochii din calculator, a văzut expresia de pe chipul fiicei sale şi a înțeles ce se întâmplase.

Nu auzise ce spusese Sarah, dar Liz părea distrusă când şi-a îndesat manuscrisul la fundul genții, de parcă aceasta ar fi fost un coş de gunoi, şi acolo era locul manuscrisului. Pe Olivia o durea inima să vadă expresia fiicei ei. Ar fi vrut să o ia în brațe şi să o sărute, ca s-o facă să se simtă mai bine. Dar, în schimb, a continuat să-şi citească fără grabă e-mailurile şi a aşteptat până când Liz a trecut pe lângă ea, în drum spre cabină. Avea de gând să ascundă manuscrisul

într-un sertar şi să-l distrugă după ce ajungea acasă. Olivia a oprit-o în drum şi i-a făcut semn, bătând cu palma locul de lângă ea.

— Putem să stăm de vorbă un minut? a întrebat-o blând, iar Liz i-a zâmbit – cu gura, dar nu şi cu ochii.

Ochii ei spuneau că era deprimată şi încerca să pară veselă de dragul mamei sale. Nu voia ca ea să ştie cât de supărată era. Olivia o cunoştea însă destul de bine – la urma urmelor era copilul ei, chiar dacă fusese o mamă mai mult plecată. Nu era oarbă la trăirile copiilor ei sau la ceea ce conta pentru ei.

— Sigur, mamă. Despre ce? S-a întâmplat ceva? Bunibelle e bine?

— Da, e bine. Am vorbit cu ea aseară. Un tip de vreo nouăzeci de ani s-a mutat în apartamentul de lângă al ei, şi zice că e foarte drăguț. Nu se ştie niciodată.

Au râs amândouă. Maribelle era încă frumoasă şi plină de viață, chiar şi la nouăzeci şi cinci de ani.

— Nu ştiu exact ce ți-a spus Sarah, dar pot să bănuiesc. Am văzut-o doar că ți-a dat înapoi manuscrisul, şi vreau să-ți aminteşti un lucru. Sarah este o mare, mare snoabă intelectuală. E plină de ifose academice şi, indiferent ce a publicat, nu a vândut probabil mai mult de vreo şase

exemplare prietenilor. Nu are nici cea mai vagă idee de cerințele la nivel comercial. Nu vreau ca tu să pui la suflet, indiferent ce ți-a spus. Mai arată şi altcuiva – de exemplu, agentului tău.

— A zis că nu e îndeajuns de bună cât să i-o arăt lui, pentru că m-aş face de râs. E doar încă unul din şirul meu interminabil de rateuri. Mamă, nu-ți face griji din pricina asta!

— Nu îmi fac griji de asta. Despre tine e vorba. Te iubesc, dar de data asta pur şi simplu instinctul îmi spune că Sarah greşeşte. Mie îmi place mobila în stil Ludovic al XV-lea şi nimeni nu iubeşte antichitățile mai mult ca mine. Dar nu vând antichități, vând cele mai ieftine şi mai vandabile chestii care există – şi se vând ca pâinea caldă, de cincizeci de ani. Nu vreau să spun că lucrarea ta e un fel de antichitate, dar Sarah nu ştie decât atât. Poate că ai scris o capodoperă a artei comerciale care poate să devină un bestseller. Sarah n-ar recunoaşte-o nici dacă ar muşca-o de fund.

Liz a izbucnit în râs, cu ochii scăldați în lacrimi.

— Trebuie să ceri părerea cuiva care se pricepe la literatura comercială. Ea habar nu are.

— A zis că e un rahat, scurt şi la obiect, a spus Liz, cu

buza tremurând.

Olivia i-a luat mâna, a ridicat-o la buze şi i-a sărutat-o.

— Asta înseamnă că ai picat examenul la materia ei, dacă ai fi la Princeton. Dar Princeton nu înseamnă lumea toată, a zis ea, continuând să o țină strâns de mână. Vezi iahtul ăsta? Am dat o avere pe închirierea lui, şi ne putem permite să o facem. Dacă vrem, putem chiar să-l cumpărăm, şi asta din vânzarea de bunuri comerciale normale, nu de antichități rafinate. Dar ceea ce vând eu arată minunat şi e pe gustul oamenilor, care vin în magazinele noastre din toată lumea ca să le cumpere. Liz, literatura comercială înseamnă ceea ce se cumpără, nu genul de chestii pe care crede Sarah că ar trebui să le scrii. Vrei să mă laşi să o citesc şi eu? Îți promit că am să fiu sinceră cu tine. Dar am eu sentimentul că s-ar putea să fie bun. Eşti o fată inteligentă şi o scriitoare minunată, iar eu, una, am încredere în instinctele tale şi îmi dau seama că eşti entuziasmată de ce ai scris.

— Am fost, a zis Liz pe un ton trist, în timp ce două lacrimi i se rostogoleau pe obraz. Şi dacă şi tu îmi spui că e la fel de prost cum a afirmat şi Sarah?

— Atunci o să scrii altceva. Nu este sfârşitul lumii. Ascultă, unele dintre seriile de mobilă pe care le-am

proiectat au fost destul de nereuşite. E pe încercate, şi trebuie să ai curajul să încerci din nou.

— Asta este ce-mi lipseşte, a răspuns Liz, cinstit. Întotdeauna dau greş. Şi îmi e frică să încerc din nou.

— Încearcă să nu-ți mai fie. Ai mult mai mult talent decât crezi.

Olivia a întins mâna, ca Liz să-i dea manuscrisul, dar aceasta a ezitat.

— Dă-mi-l acum, te rog! Dacă snoaba de cumnată-ta are voie să-l citească, atunci pot şi eu. În plus, cred că tot ce a spus a fost din răutate. Poate că e doar geloasă pentru că ea nu are imaginația ta.

— Crede-mă, mamă, nu e geloasă. Pur şi simplu crede că e o porcărie.

— Fac pariu cu tine că nu are dreptate, a zis Olivia ferm, dar Liz tot nu a făcut niciun gest. Uite ce e, dă-mi voie să te lămuresc. Eu sunt o femeie care exercită putere. Oameni din toată lumea sunt îngroziți de mine. Aşa că tu ce problemă ai? De ce nu faci aşa cum îți spun?

Liz a râs la vorbele mamei sale.

— Pentru că tu eşti mama mea şi te iubesc şi ştiu că nu eşti de temut, te prefaci doar. Pretinzi numai că eşti groaznică.

A fost rândul Oliviei să râdă.

— Numai să nu-ți scape aşa ceva în fața concurenței mele. Am auzit că sunt îngroziți din pricina mea. Aşa că dă-mi cartea.

Cu aceste vorbe, Liz a scos în sfârşit manuscrisul din geantă şi i l-a întins mamei, cu o privire îndurerată.

— Dacă nu îți place, să nu-mi spui cât de groaznică e.

O s-o aruncăm împreună peste bord sau facem o ceremonie de ardere a cărții, sau aşa ceva.

— Vedem noi. O să fiu sinceră, dar politicoasă, ceea ce e mai mult decât pot să spun despre Sarah. Nu cred că, în lumea editorială, dacă spui cuiva că a scris o carte imposibil de citit, se poate spune că ai bune maniere.

Poate că şi noi ar trebui să discutăm cu ea despre felul în care se îmbracă. Arată de parcă sunt de căpătat.

Liz a râs iar.

— Şi nu cred că se rade pe picioare. E norocoasă că fratetău este îndrăgostit nebuneşte de ea. O mulțime de bărbați ar considera că picioarele păroase şi pantofii Birkenstock cu pantaloni scurți, sport nu sunt ceva chiar atât de drăguț. Poate că John are nevoie de un control oftalmologie. O să-i pomenesc despre asta, a zis Olivia cu o privire gânditoare, apoi s-a ridicat, cu cartea lui Liz în brațe.

— Mersi, mamă. Nu-i nicio problemă dacă n-o să-ți placă. Acum mă cam aştept la asta şi n-o să fie chiar un şoc. Până să i-o arăt lui Sarah, eram foarte entuziasmată de ea. Credeam că am făcut ceva special şi unic, dar presupun că nu e aşa.

— Nu te grăbi chiar atât de tare să accepți înfrângerea, a dojenit-o Olivia. Dacă tu crezi în cartea asta, zbate-te pentru ea! Nu te întinde pe jos, abandonând lupta.

— Nu pot să mă lupt dacă nu e bună de nimic.

— Câte aprecieri proaste a primit Shakespeare? Sau

Dickens? Victor Hugo, Baudelaire, Picasso? Toți marii artişti primesc recenzii proaste. Hai să nu renunțăm aşa repede. Şi, indiferent de ce cred eu, că e bine sau rău, tu tot ar trebui să-i telefonezi agentului tău, când ne întoarcem. El poate aprecia cel mai bine ce se vinde.

— N-am mai vorbit cu el de trei ani. Probabil a şi uitat cine sunt.

— Mă îndoiesc... Nuvelele tale au fost minunate. Liz, eşti talentată. Nu trebuie decât să insişti, să nu te dai bătută. O s-o facem pe Sarah să-şi înghită vorbele, a adăugat Olivia în şoaptă, pe un ton conspirativ.

Apoi a sărutat-o pe Liz pe obraz şi a dus manuscrisul la ea în cabină, unde l-a băgat într-un sertar. Nu voia ca fiica

ei să se răzgândească şi să i-l ia înapoi înainte ca ea să aibă şansa de a-l citi. Avea de gând să o facă neapărat chiar în seara aceea şi era bucuroasă că Liz fusese în sfârşit de acord să i-l dea. O durea sufletul pentru ceea ce-i provocaseră lui Liz vorbele cumnatei. Sarah fusese prea brutală. Olivia se întreba dacă aceasta era geloasă pe Liz sau doar era atât de puristă, încât nu recunoştea o ficțiune populară atunci când o vedea. Ideile ei erau mult prea înalt academice. În orice caz, Olivia avea de gând să se lămurească singură. Liz era aşa entuziasmată de carte, încât ceva îi spunea Oliviei că era bună.

Când a revenit pe punte, cei tineri îşi făcuseră şi ei apariția şi luau micul dejun. Fetele voiau să înoate şi Alex avea de gând să exploreze zona cu un scuter acvatic. De îndată ce a anunțat ce intenționa, bunica lui l-a bătut pe umăr, cu o mină serioasă.

— Nu uita că îmi eşti dator încă o tură.

— Sigur, bunico, numai să termin de mâncat.

Olivia s-a aşezat şi a stat de vorbă cu ei, iar nepoții i-au povestit despre filmele pe care le văzuseră seara trecută. Olivia nu auzise de niciunul şi le-a spus că trebuia să înceapă să se uite cu ei la filme dacă voia să se țină la curent. Copiilor li s-a părut o idee bună.

Sarah citea o revistă literară, şi Liz a zâmbit către mama ei, peste capetele celor tineri. Îi era recunoscătoare pentru ceea ce-i spusese. Poate că nu era adevărat, dar era drăguț din partea ei. Era sigură că Sarah avea dreptate şi că mama ei urma să fie de aceeaşi părere. Acum i se părea foarte puțin probabil ca povestea fantastică şi aiurită pe care o scrisese să aibă vreo valoare. Îşi făcuse, ca de obicei, iluzii deşarte şi din nou dăduse greş. Era obişnuită cu asta. Pentru ea, indiferent de domeniu, succesul – nu eşecul – reprezenta o surpriză.

După micul dejun, Olivia a plecat cu Alex pe scuterul acvatic şi din nou s-a distrat pe cinste. Liz şi fetele au înotat până la o plajă din apropiere. Au luat prânzul târziu, când s-au întors de la pescuit Phillip şi John. De astă dată amândoi prinseseră nişte peşti de dimensiuni decente şi erau foarte încântați. Bucătarul le-a gătit trei dintre ei pentru prânz, şi toată lumea a mâncat şi i-a apreciat.

Olivia a propus ca după masa de prânz să meargă pe insulă şi să exploreze Elba, dar nimeni nu s-a arătat interesat. Copiii s-au întins la soare şi apoi s-au dus să înoate. Sarah şi John s-au retras pentru un nou pui de somn, iar Amanda s-a izolat de restul, cu capul într-o carte. Phillip s-a dus să pescuiască împreună cu un membru al

echipajului. Când tinerii s-au întors de la înot, Olivia a jucat din nou scrabble cu ei. Se distra de minune, în timpul jocului, John a revenit pe punte şi a început să facă schițe ale peisajului care îi înconjura. Desenele erau minunate, iar el părea cufundat în lumea lui în timp ce le făcea.

În seara aceea au luat cina devreme, ca să poată porni iar la drum. Urma să navigheze pe timpul nopții spre Sardinia şi plănuiau să intre în port înainte de ivirea zorilor. De această dată, toate femeile voiau să meargă la cumpărături.

Nu se ştie de ce, în timpul cinei Phillip şi John au început să vorbească despre copilăria lor, iar Liz li s-a alăturat. Au povestit despre o excursie la Disneyland pe care au făcut-o odată când Olivia era plecată. Despre casa pe care au închiriat-o în Aspen, pe timpul vacanței de primăvară, despre câinele pe care îl găsiseră, dar pe care stăpânii lui îl recuperaseră mai apoi. Despre festa îngrozitoare pe care i-o jucaseră unui vecin şi pentru care fuseseră nevoiți să-şi ceară scuze. Poveştile erau amuzante, şi treceau de la una la alta, dar pe Olivia a întristat-o faptul că ea nu fusese prezentă la niciuna dintre istorisirile, vacanțele, glumele sau întâmplările acelea. Nicio povestire nu o includea şi pe ea, ci doar pe Joe şi pe Bunibelle. Aceasta a făcut-o să înțeleagă cât de mult fusese plecată şi cât de multe ratase, iar la

sfârşitul cinei avea o expresie de sinceră întristare. Avusese parte de cea mai puternică ilustrare a gradului în care îi dezamăgise şi înțelesese cât de puțin le fusese alături. Când auzea acum toate acestea, se simțea groaznic. Alex a observat privirea bunicii şi după cină i-a şoptit:

— Bunico, ai pățit ceva?

Era sincer îngrijorat. Alex era un băiat sensibil, care îşi iubea foarte tare bunica.

— N-am nimic.

Nu voia să-i spună de ce era supărată, şi Alex a cuprins-o delicat cu brațul. Apoi au pus muzică şi o vreme au dansat toți. Când au pornit iar să navigheze, fetele au adus un joc nou pe care Olivia nu-l mai văzuse, şi au învățat-o să-l joace, în timp ce Phillip şi John jucau zaruri, şi Sarah cu Liz au intrat şi ele, cu miza pe bani. Phillip s-a dovedit a fi marele câştigător, douăzeci de dolari. Olivia a câştigat şi ea o tură din noul joc. Amanda coborâse din nou, ca să citească. John şi-a întrebat fratele dacă soția lui se simțea bine, şi Phillip i-a zis că nu are nimic, aşa că John nu a mai insistat.

Au petrecut încă o seară amuzantă, şi adulții au coborât la cabine înaintea tinerilor. Olivia a rămas să le țină companie şi să-i supravegheze. Nu voia să cadă nimeni

peste bord cât timp navigau. Până la urmă, Sophie şi Carole s-au dus să vadă un film siropos, iar Alex a mai rămas să stea un timp de vorbă cu bunica lui.

— Bunico, te simți bine? a întrebat-o el din nou.

Legătura dintre ei era chiar mai strânsă decât cea pe care o avea cu nepoatele.

— Nu am nimic. Atunci a hotărât să fie sinceră cu el. Era destul de mare ca să înțeleagă. Când copiii mei erau mici, am pierdut foarte multe momente cu ei. Munceam tot timpul, şi acum îmi pare rău. Nu poți să schimbi trecutul şi să-ți repari greşelile. Asta e bine de ținut minte. E mai bine să faci lucrurile cum trebuie de la început, pentru că nu ai decât o singură ocazie.

— Eu cred că ai făcut ce trebuie. Toată lumea pare să fie în ordine.

— Sper să fie aşa. Dar le-a lipsit o mamă care să fie lângă ei. Şi eu am pierdut foarte multe. Bunicul tău şi străbunica au stat cu ei mai mult decât mine.

— Da, dar, dacă nu ai fi făcut atâtea, acum nu am fi avut tot ce ne înconjoară, a zis Alex, arătând spre iaht cu un zâmbet.

Olivia a râs.

— E adevărat, dar nu asta contează, i-a reamintit ea.

— Nu, a admis băiatul, dar cu siguranță este plăcut.

Bunico, ador ambarcațiunea asta. Îți mulțumesc mult că ne-ai luat cu tine.

— Şi eu mă simt foarte bine, a zis Olivia, fericită că nepotul ei se simțea minunat.

Cu toții petreceau minunat, iar Amanda era exact aşa cum îi stătea în fire şi se distra în aceeaşi măsură în care făcea orice altceva. Nu era o fire de gaşcă, iar familia Grayson era o gaşcă formidabilă.

— Dar tu? l-a întrebat ea pe Alex. Tu eşti bine? Totul e aşa cum îți doreşti în viața ta?

Oliviei îi plăcea să ştie ce i se întâmpla nepotului ei, ce-l preocupa şi cu ce se ocupa. Adeseori purta lungi discuții şi cu Sophie. Nu era la fel de apropiată şi de Carol, care era mai aiurită şi uneori puțin pierdută, ca Liz. Olivia şi Sophie aveau mai multe în comun.

— Sunt bine, a zis Alex, cam fără tragere de inimă.

— Dar...?

Olivia era hotărâtă să afle tot. Îşi iubea sincer nepotul.

— Nu ştiu. Ai zis că tu nu prea ai fost prezentă când tata, Phillip şi Liz erau mici. Părinții mei sunt cu mine tot timpul. Nu pleacă niciodată nicăieri fără mine. Însă, într-un fel, chiar dacă sunt prin preajmă, nu sunt prezenți cu adevărat.

Unii dintre prietenii mei spun că părinții lor se urăsc Eu cred că ai mei se plac prea mult unul pe celălalt. Întotdeauna stau într-un colț şi şuşotesc sau se sărută, sau sunt în dormitor „să tragă un pui de somn”. Ştiu că mă iubesc, dar uneori simt că în viața lor nu e loc pentru mine, ci doar pentru ei. Sunt aşa apropiați, că nu mai încape nimeni altcineva între ei. Uneori stau în casă şi nu am pe nimeni cu care să vorbesc. Cel puțin copiii tăi se aveau unii pe alții. Eu nu mă am decât pe mine.

Era dilema copilului singur la părinți, dar părea mai mult decât atât. Olivia înțelegea la ce se referea el. Idila continuă dintre Sarah şi John îi excludea din universul lor pe toți ceilalți, inclusiv pe fiul lor. Olivia îl compătimea pe Alex.

— E foarte dificil. Eşti norocos că ai doi părinți care se iubesc aşa mult. Dar înțeleg de ce asta te face să te simți exclus.

Chiar şi pe vas, cei doi dispăreau permanent în cabina lor, şi nu era greu să-ți imaginezi ce făceau acolo. Alex se simțea, probabil, stingher să trăiască împreună cu ei în aceeaşi casă, şi, după spusele lui, chiar aşa era.

— Le-ai spus vreodată ceva despre asta?

— Nu, oricum nu s-ar schimba nimic. Aşa au fost întotdeauna, şi, oricum, peste un an merg la facultate. După

ce am să plec, pot să facă ce-or vrea. Acesta e motivul pentru care vreau să plec, deşi mama ar vrea să rămân la Princeton. Eu vreau să scap. Dar, dacă i-aş spune motivul, ar fi foarte supărată.

Olivia bănuia că era adevărat.

— Şi... Of, nu ştiu... Sunt pregătit să plec şi să merg mai departe.

Bunica lui simțea că el avea să-i mai spună şi altceva, dar apoi s-a răzgândit şi nu a mai făcut-o.

— Mai e şi altceva?

— Nu, atât. Şi nu vreau să le spui ce ți-am zis.

— Nu le spun. Dar poate că tu ar trebui să o faci, la un moment dat, ca să ştie ce simți.

— Lor nu le pasă decât de ei doi, a zis Alex trist. Mi-aş fi dorit să am un frate sau o soră.

Gândindu-se la ce-i spusese el, Olivia şi-a dat seama cât de ironică era viața. Cea mai mare parte a timpului ea fusese un părinte absent, aşa că John îşi făcuse o cauză din a fi tot timpul acasă cu fiul lui, dar era aşa înnebunit după soția lui, încât ajunsese să-şi îndepărteze copilul, care era la fel de singur cum ar fi fost şi dacă părinții nu ar fi fost prezenți. Ea şi-a dat seama că suntem cu toții orbi la greşelile pe care le facem, oricât de evidente sunt ele în ochii

celorlalți şi indiferent cine sunt cei pe care îi rănim. Până la urmă, copilăria lui Alex a fost chiar mai singuratică decât a tatălui său – cel puțin copiii Oliviei îi avuseseră pe tatăl şi pe bunica lor, care le acordaseră atenție. Alex nu avea pe nimeni, în afara celor doi părinți care erau înnebuniți unul după celălalt, într-atât încât ajunseseră să-i excludă pe toți din preajmă.

În seara aceea, Alex şi bunica lui au stat de vorbă; pe punte multă vreme, în timp ce nava se îndrepta spre Sardinia, sub lumina lunii. Navigarea pe timpul nopții i se părea Oliviei liniştită şi minunată, iar când Alex s-a dus la culcare, ea s-a retras la ea în cabină, s-a băgat în pat şi a luat manuscrisul lui Liz. Abia aştepta să-l citească.

Capitolul 8

A doua zi au ajuns în strâmtoarea Bonifacio imediat după răsărit. Era o întindere de apă între Corsica şi Sardinia, iar căpitanul o prevenise că era posibil ca trecerea să nu fie chiar lină, dar că nu avea să dureze mult şi marea avea să devină iar calmă. Exact când au intrat în tangaj, Olivia a fost trezită de o serie de hurducături serioase, care au făcut nava să se zguduie. Nu-i era greaţă, dar senzaţia nu era plăcută. A rămas în pat o vreme, atentă la ce se întâmpla, apoi s-a hotărât să se urce pe punte şi să se uite. Oricum nu mai putea să doarmă şi să stea în pat era şi mai rău, pentru că simţea cum ambarcaţiunea cădea în gol după fiecare val mare. Se întreba dacă şi ceilalţi se treziseră.

Când s-a urcat pe punte, în cămaşă de noapte şi halat de baie, a văzut-o pe Liz ghemuită într-un colţ protejat al punţii şi i s-a părut cam verde la faţă. Până acum nu avusese rău de mare, dar traversarea strâmtorii Bonifacio însemna o oră sau două de navigat pe o mare agitată.

— Îţi e greaţă? a întrebat-o Olivia pe fiica ei, cu un aer îngrijorat.

Liz încă purta brăţările pe care i le dăduseră membrii

echipajului şi era convinsă că până atunci funcționaseră.

Olivia nu era sigură dacă era o chestiune psihologică sau chiar funcționau, dar, dacă Liz credea că dau rezultate, era în ordine.

— Puțin, a recunoscut Liz, schițând un zâmbet. Totul a luat-o razna dintr-odată.

— O să se termine repede. Este aşa doar între Corsica şi Sardinia. Căpitanul zice că nu va dura mai mult de

O oră.

Din fericire, nava avea stabilizatoare de ruliu, altfel ar fi fost mai rău, iar Lady Luck era o ambarcațiune cu tonaj destul de mare, cu carena din oțel, care ajuta şi ea la menținerea stabilității.

Olivia i-a dat apoi o veste bună, care spera să-i distragă atenția de la marea agitată.

— Aseară ți-am citit cartea. De două ori. Voiam să fiu sigură de reacția mea, atunci când urma să discut cu tine. M-ai ținut trează jumătate din noapte, a spus zâmbind. Liz, îmi place. E absolut formidabilă. Nu am nicio îndoială că se va găsi cineva care să vrea s-o publice. Cred că o să ajungă un bestseller cât ai clipi, o carte din acelea culte de care se îndrăgosteşte toată lumea.

— Spui doar aşa, a spus Liz, jelindu-se. Nu trebuie să mă minți.

— Niciodată nu te-am mințit, a răspuns Olivia serioasă, aşezând un şal de caşmir peste umerii fiicei sale, care tremura din pricina brizei de dimineață. Sarah habar nu avea la ce se uita. Şi, dacă nu-ți suni agentul când ajungi acasă, o s-o fac eu.

A străpuns-o cu privirea pe fiica ei, şi Liz a zâmbit.

— Chiar crezi că e bună de ceva? a întrebat ea, arătând şi simțindu-se din nou copil.

— Categoric. Este exact aşa cum ți-am spus ieri. Nu e mobilă în stil Ludovic al XV-lea, nu-i nici Shakespeare, clar este exact ce vrea toată lumea să citească, exact aşa cum fac eu la Fabrică. Cred că vei avea şi tu la fel de mult succes cu cartea ta. Apropo, îți trebuie un titlu, i-a amintit mama ei.

— Mă gândeam să-i spun Rahat, a răspuns Liz, şi amândouă au izbucnit în râs.

— Titlul ăsta are ceva ațâțător, a adăugat Olivia, şi iar au râs.

Şi-a pus mâna pe după umerii feței ei şi a privit-o drept în ochi.

— Sunt foarte, foarte, foarte mândră de tine. E fabuloasă! Am avut presimțirea că aşa va fi. Îți mulțumesc fiindcă ai

avut curajul să mă laşi să o citesc. Sunt foarte încântată, pentru tine, în legătură cu cartea asta.

— Acum ce fac? a întrebat Liz, nervoasă.

Fusese sigură că nici mamei ei n-avea să-i placă.

— Sună-ți agentul. El o să ştie cărei edituri să o arate...

Ideea că s-ar putea să existe cineva care să i-o publice, a lăsat-o pe Liz cu răsuflarea tăiată.

— Mi-e frică, a recunoscut ea cinstit.

Toată viața ei fusese pregătită pentru eşec. Nu se gândise niciodată cum ar fi să se confrunte cu succesul. S-ar putea să fie chiar mai rău.

— Tuturor ne este frică. Şi mie mi-e frică de multe ori. În viață, foarte multe lucruri pot să meargă prost, cum a fost când tatăl tău a murit aşa tânăr, iar al meu chiar mai tânăr. Cred că trebuie să mai ai şi noroc. Sper din suflet să se întâmple acum.

— Mulțumesc, a spus ea şi a strâns-o de mână pe mama ei.

Ceea ce-i spusese Olivia însemna totul pentru ea. Şi, fără să ştie de ce, avea mai multă încredere în mama ei decât în Sarah. Mama ei avea dreptate că Sarah era o intelectuală snoabă. Nu înțelesese nimic din ce încercase! Liz să facă. Dar mama ei pricepuse.

— O să-mi sun agentul când ajung acasă.

Apoi Olivia a adus în discuție ceva care o bântuise toată noaptea, împreună cu cartea lui Liz.

— Știi, toate povestirile alea pe care tu și băieții le-ați spus aseară, de când erați copii... M-au făcut să înțeleg cu adevărat cât de mult am lipsit. Nu-mi amintesc de niciuna dintre întâmplările acelea. Îmi pare tare rău i-a am fost așa mult timp absentă. Dacă aș putea schim. IM ceva, aș face-o. Acum e prea târziu, dar vreau să și îi că îmi pare rău.

— Știu, mamă. Și, sincer, nouă ne-a fost bine. Tati și Bunibelle s-au purtat minunat cu noi, și la fel și tu, când erai acasă. Cineva trebuia să facă tot ce ai făcut în, și nu cred că tata ar fi putut. S-a întâmplat să fii tu.

— Și totuși, am pierdut așa mult din copilăria voastră.

I u și John păreți împăcați cu asta. Dar Cass și Phillip nu vor reuși niciodată.

— Phillip a fost întotdeauna un nemulțumit, chiar și rând era copil, a spus Liz, și Olivia a râs.

Chiar și din amintirile ei, era adevărat. Iar Cass fusese furioasă din ziua când se născuse. Liz fusese un copil fericit și senin, la fel ca John. Asta le-a fost firea, încă de mici.

Cele două femei au stat așa, ținându-se de mână, până ce tangajul s-a potolit și s-au putut bucura de o dimineață

calmă şi însorită. Olivia simțea că între ele se petrecuse ceva important, şi Liz avea acelaşi sentiment. Într-un fel, totul se datora cărții. Dar Liz ierta cu uşurință, mai repede decât ceilalți. Olivia şi-a dat seama că nu toți copiii ei aveau să o ierte, însă, chiar dacă o făceau doar unii dintre ei, fie şi numai Liz, tot era un mare dar. Pentru Phillip şi Cass, păcatele ei erau de neiertat – sau cel puțin aşa i se părea Oliviei acum. Iar regretele ei nu schimbau trecutul. Istoria nu se putea rescrie, şi ceea ce conta era cum o vedeau copiii ei, oricât de bune fuseseră intențiile ei.

Pe măsură ce se apropiau de Sardinia, marea devenise iar plată, şi la intrarea lor în Porto Cervo, când au andocat alături de iahturi la fel de mari ca al lor, Liz se simțea din nou bine. Ea şi Olivia au comandat micul dejun şi tocmai terminau de mâncat când ceilalți au urcat pe punte. Amanda a zis că ea simțise tangajul şi părea puțin cam lividă. Phillip şi John nu simțiseră nimic. Sarah nu părea deranjată, iar tinerilor li se păruse amuzant. Nici Liz, nici mama ei nu au pomenit despre faptul că Olivia citise cartea şi îi plăcuse. Au hotărât să se comporte diplomatic şi să nu spună nimic, pentru a t nu pune la îndoială autoritatea literară a lui Sarah.

Amanda era şi ea bucuroasă că urma să meargă pe uscat.

Sardinia era bine-cunoscută pentru magazinele ei scumpe. Era un loc frecventat de bogați şi de celebrități, iar Amanda parcă înviase numai uitându-se la celelalte iahturi şi gândindu-se la oamenii de pe ele.

Echipajul era pregătit să-i escorteze la mal de îndată ce erau gata. După masa de prânz aveau să meargă să înoate, dar, până atunci, cumpărăturile erau la ordinea zilei. Chiar şi Olivia era nerăbdătoare să meargă prin magazine.

Fiecare magazin important din Italia era reprezentat pe insulă. Gucci, Prada, Loro Prana, Bulgari, Grisogono şi o varietate de magazine locale la fel de scumpe, care vindeau orice de la blănuri la bijuterii. De-a lungul por. Itului erau câteva galerii de artă, pe care Alex împreună cu tatăl şi cu unchiul lui le-au explorat ca să le treacă timpul. Sarah s-a întors pe iaht înaintea celorlalți, pentru că nu a vrut să cumpere niciuna dintre hainele pe care le-a văzut. I se părea totul mult prea scump, aşa că li ■, s-a alăturat băieților. John a studiat cu interes picturile din galeriile de artă. Celelalte femei au rămas în oraş până la ora prânzului şi au revenit încărcate cu sacoşe. Olivia îşi cumpărase chiar şi o scurtă de blană, iar feței, l nepoatelor şi nurorii ei le-a oferit o sesiune de cumpărături la Prada şi la alte câteva magazine. Întotdeauna era generoasă cu ele când mergeau

împreună în vacanță şi! voia ca toate să se distreze. Lui Liz i-a cumpărat o jachetă! superbă din piele neagră, iar Amanda şi-a găsit o haină neagră, de lână, foarte elegantă. Când s-au întâlnit cu ceilalți pe punte, erau încântate de cumpărăturile făcujte. Prânzul tocmai se servea, şi căpitanul s-a oferit să le facă o rezervare la Billionaire, un cunoscut club de noapte local. Oliviei i s-a părut distractiv.

— Nu suport cluburile de noapte, a zis Amanda când au aşezat să ia prânzul, şi buna dispoziție de dimineață li dispăruse ca prin farmec. Eu rămân aici.

— Am auzit că e un loc senzațional, a încercat Olivia ■■a o încurajeze, fără niciun efect.

Phillip a spus însă că avea să li se alăture, iar tinerii abia aşteptau să meargă.

— N-am mai fost într-un club de ani de zile, a recunoscut Olivia.

Însă îşi dorea să fie cât mai mult cu ei şi îi plăcea să-i privească pe cei tineri cum se distrau. În tinerețe, ei şi lui Joe le plăcuse să danseze, dar pe atunci dansurile erau cu totul altfel. El fusese un dansator minunat, şi se distraseră nemaipomenit.

— Bunico, o să te învățăm noi, a insistat Sophie, iar sora şi vărul ei i-au ținut isonul.

Când căpitanul le-a spus că nu se întâmpla mai nimic înainte de miezul nopții sau chiar şi mai târziu, au rugat să li se facă rezervare pentru atunci. Iahtul a ieşit din port imediat ce au terminat prânzul, au găsit un loc ferit unde să înoate, iar Olivia a urcat din nou pe scuterul acvatic, cu Alex. Acum se simțea foarte bine în spatele lui. Phillip şi John au luat alte două scutere şi s-au luat la întrecere, dând roată iahtului. Se amuzau la fel de tare ca tinerii.

Au rămas acolo până aproape de ora cinei, au fost la sala de sport şi la masaj şi s-au pregătit fără grabă pentru cină. Au cerut să li se servească masa la ora zece, urmând ca după aceea să plece la Billionaire. Când s-au reunit pentru cină, făcuseră cu toții efortul de a se îmbrăca elegant. Olivia avea pantaloni albi de satin şi o bluză frumoasă de organza. Amanda purta o rochie albă mulată, chiar dacă nu mergea la clubul de noapte. Liz îmbrăcase o bluză fără mâneci, legată după gât, pe care o împrumutase de la una din fetele ei. Acestea arătau amândouă fabulos, în rochițe sexy, iar Sarah purta una dintre rochiile ei înflorate, şi coafeza de pe iaht făcuse minuni cu părul ei. Nu mai arăta ca o profesoară, ci mai degrabă ca o tânără drăguță, şi, de cum a văzut-o, John s-a luminat. Alex purta blugi negri şi o cămaşă albă. Erau frumoşi cu toții când s-au aşezat la masă

şi chiar mai frumoşi când ați ajuns la clubul de noapte. Femeile îşi completaseră ținutele cu pantofi cu toc, şi, când au ajuns, au fost nevoiți să se adapteze din nou mersului pe uscat.

Clubul era pe jumătate gol la momentul respectiv, şi un chelner i-a condus în separeul rezervat de căpitanul iahtului. În jumătate de oră, locul roia de tinere frumoase, bărbați chipeşi, oameni veniți de pe iahturi şi alții care aveau proprietăți pe insulă. Cei mai mulți erau italieni, deşi Olivia a auzit vorbindu-se şi franceză, engleză, spaniolă, germană şi rusă. Locul era înfiorător de scump, iar lumea arăta destul de aparte. Muzica bubuia, şampania curgea, chelnerii se strecurau prin mulțime ducând artificii şi chelneriţele împărțeau podoabe care luminau în întuneric. Peste tot împrejurul lor era, o dispoziție sărbătorească. După un pahar cu şampanie, Alex şi cele două verişoare ale lui au dus-o pe Olivia pe ringul de dans, şi, până să-şi dea seama, bunica ■ lor se contorsiona împreună cu restul mulțimii şi se distra senzațional.

— Cine e femeia aceasta? l-a întrebat Phillip pe fratele lui, cu un surâs larg. Nu poate să fie mama noastră, pentru că nu îmi amintesc să o fi văzut vreodată dansând astfel.

Olivia, care dansa cu Alex, părea să aibă jumătate din

vârsta ei adevărată, şi copiii ei erau impresionați de cât de repede învățase toate mişcările potrivite şi cum reuşea să arate în acelaşi timp demnă şi sexy, cu pantalonii ei de satin şi cu pantofii cu toc înalt. Câteva minute mai târziu, Phillip a luat-o pe sora lui şi a condus-o şi pe ea. Pe ring. Băuse votcă simplă şi era într-o dispoziție de zile mari. Sarah şi John stăteau în fundul separeului şi se giugiuleau, ca doi puştani.

Şampania curgea în voie, iar Phillip dovedise o jumătate de sticlă de votcă, înainte de a trece pe bere.

Nu mai dansase niciodată aşa mult într-o singură noapte. A luat la dans chiar şi o femeie îmbrăcată cu o rochie sexy, scurtă, apoi a revenit la Liz. Observase un bărbat italian care se ținea după ea, şi a hotărât că sora lui avea nevoie să fie salvată. Liz a părut dezamăgită de gestul lui.

— Cine era tipul ăla? Îl cunoşti? a întrebat-o Phillip, şi ea a ridicat din umeri şi a zâmbit vinovat.

— Zice că e de pe un alt iaht. E din Milano şi tocmai mă invita să-mi petrec weekendul cu el.

Cu douăzeci de ani în urmă, bărbatul ar fi fost feblețea ei, exact genul care o băga întotdeauna în bucluc. Acum o distra doar să flirteze cu el şi era mai uşor să rămână cu grupul cu care venise. Dar era plăcut să aibă pe cineva care

îi acordă atenție. Nu-l mai văzuse niciodată pe fratele ei mai mare aşa expansiv, nici dansând atât – şi probabil nici atât de beat.

Era ora trei şi jumătate dimineața, şi petrecerea încă era în toi când au plecat din club. Olivia spunea că o dureau aşa tare picioarele, încât abia mai putea merge, dar meritase. Cu toții se distraseră pe cinste. John şi Sarah era singurii relativ treji din grup, dar şi ei băuseră destul de multă şampanie. Fusese chiar mai bine decât la Revelion, şi erau toți gălăgioşi şi năvalnici când au ajuns pe iaht. Tinerii au mai pus muzică şi au continuat să danseze, dar Olivia era, în sfârşit, epuizată. S-a aşezat pe una dintre canapele, atât de obosită, că nici nu se mai putea mişca.

— De ani de zile nu m-am mai distrat aşa bine, a zis ea, zâmbind cu gura până la urechi. E posibil să fi băut un pic prea mult, a mai adăugat pe un ton serios, la care Phillip a râs zgomotos.

— Nu eşti singura, mamă. Eşti o dansatoare pe cinste, n zis el.

Şi-a amintit deodată cum dansau părinții lui când el era mic. Avea aşa puține amintiri despre ei doi împreună.

— Şi tu la fel, i-a răspuns Olivia, zâmbind către fiul ei cel mare.

Au mai rămas cu toții pe punte încă o oră, şi era aproape cinci dimineața când au plecat în sfârşit la culcare. Phillip a spus că voia să se ducă la pescuit, dar fratele lui l-a convins să aştepte până a doua zi.

Olivia s-a îndreptat agale spre cabina ei, gândindu-se la soțul său, dorindu-şi să fi fost şi el acolo. I-ar fi plăcut şi lui, dar, chiar şi fără el, ea se simțise bine dansând cu nepoții şi bând puțin prea multă şampanie. Fusese o seară minunată, şi uitaseră toți că Amanda nu îi însoțise. Phillip fusese plin de viață în lipsa ei. Era o latură a lui pe care niciunul dintre ei nu o mai văzuse de ani întregi.

Petrecuseră o seară de neuitat, şi încă mai aveau mai bine de o săptămână de vacanță. Olivia s-a întins pe pat, doar pentru o clipă. Pe urmă intenționa să se scoale şi să se dezbrace, dar nu a mai apucat. A adormit profund, cu hainele de petrecere pe ea, cu sandalele cu toc într-o mână şi cu un surâs pe buze. Dimineață avea s-o sune pe mama ei, să-i povestească totul, dar mai întâi trebuia să doarmă.

Capitolul 9

Când s-au reîntâlnit la micul dejun, pe la amiază, toată lumea se cam resimțea după noaptea trecută. Olivia arăta surprinzător de proaspătă, dar spunea că abia mergea. Phillip purta ochelari cu lentile fumurii şi a cerut un pahar de Fernet Branca, băutura pe care o folosea în tinerețe împotriva mahmurelii.

— Cred că s-ar putea să am o tumoare pe creier, a zis el, şi toată lumea a râs.

Amanda era extrem de tăcută. Urcase singură pe punte de la ora nouă dimineața.

— Se pare că v-ați distrat cu toții formidabil, a spus ea cu afectare.

Fusese însă alegerea ei să nu meargă în club.

— Bunica a dansat de-a rupt podelele, i-a explicat Alex, şi iar au râs toți.

— M-am simțit senzațional, a confirmat Olivia. Excluzând băşicile de la picioare.

— Eu cred că am fost de acord să-mi petrec weekendul cu un italian din Milano, a spus Liz, cu o privire uluită.

Adusese la masă un flacon cu aspirină pe care şi l-au ilat

din mână în mână. Erau un grup jalnic acum, dar niciunul dintre ei nu regreta. Durerile de cap din dimineața aceea erau o nimica toată.

— Cred că, dacă azi ies să înot, o să mă înec, a spus

I iz, întrebându-se câte pahare de şampanie băuse cu o seară în urmă. Pierduse şirul. Carole, Alex şi Sophie se distraseră şi ei, dar băuseră mai puțin decât adulții.

Până la urmă, au decis să scoată iahtul din port şi să ia prânzul ancorați în larg. Au mers pe rând la masaj, şi pe la ora trei începuseră să se simtă cu toții mai bine, aşa că s-au hotărât să înoate. Au luat-o mai uşor şi au râs pe rupte de ce făcuseră în seara dinainte – cât îşi mai aminteau din ea. Chiar şi Olivia a recunoscut că băuse mult prea multă şampanie, şi, în timp ce se întorceau în port, pe seară, a sunat-o pe Maribelle şi i-a povestit totul.

Maribelle a luat-o prin surprindere mărturisindu-i că primise vizita lui Cass în ziua anterioară. Era la New York împreună cu unul dintre clienții ei şi trecuse să-şi vadă bunica. Când a auzit, Olivia s-a gândit că i-ar fi plăcut să fie şi ea aici, dar ştia că fiica ei nu avea să meargă niciodată cu ei. Se simțea însă uşurată să afle că era bine şi fericită.

— Nu se ştie niciodată, a răspuns Maribelle, când Olivia a zis că şi-ar fi dorit să fie şi Cass pe iaht.

Nu avea trei copii, ci patru. Cassie era copilul pierdut, cel care îi scăpase printre degete şi pe care nu-l mai putea recupera. Întotdeauna i se păruse o teribilă pierdere, chiar dacă se mai vedeau din când în când. Dar între ele era acum o distanță prea mare şi prea multe merseseră prost, încât lucrurile păreau imposibil de reparat.

— Se mai întâmplă şi minuni. Oamenii se mai schimbă. Viața reuşeşte cumva să rezolve lucrurile, a spus Maribelle filosofic, cu înțelepciunea datorată vârstei.

Oliviei însă îi venea greu să creadă. Mama ei a râs când i s-a povestit despre noaptea anterioară. S

— Parcă ați fi o adunătură de bețivani neruşinați, a zis ea când Olivia i-a descris scena.

Singurul lucru şi mai şocant decât cantitatea de bău§ tură a fost nota de plată. Dar fusese suficient de anesteziată cât să nu-i pese.

— Aseară cu siguranță aşa am fost, dar ne-am distrat. Strănepoții tăi m-au pus să dansez toată noaptea.

Olivia îşi dorea ca în tinerețe să fi petrecut mai mult timp astfel, dar niciodată nu avusese vreme pentru aşa ceva. Uneori este mai uşor să faci astfel de lucruri la bătrânețe.

Şi ceilalți au vorbit cu Maribelle câteva minute şi i-au spus că le era dor de ea şi i-au promis să o sune iar peste

câteva zile.

În seara aceea au mâncat pe vas, şi, după cină, au ieşit din port şi s-au îndreptat spre Corsica. Aveau să navigheze noaptea, şi lui Liz îi era groază să treacă iar prin strâmtoarea Bonifacio, dar prognoza meteo era favorabilă, şi căpitanul spusese că se aştepta la o traversare lină. Apoi, ca din senin, la jumătatea drumului către Corsica, s-a stârnit mistralul. S-a pornit brusc şi în forță, marea a devenit înspăimântător de agitată, iar vasul se zguduia săltând pe coamele talazurilor. Copiii erau în sala de cinematograf, iar adulții se retrăseseră în cabinele lor. Liz a fost prima care a bătut la uşa mamei ei, în timp ce iahtul gemea sub picioarele lor.

— Ne scufundăm? a întrebat ea panicată.

— Nu.

Olivia i-a zâmbit liniştitor, dar nu încăpea îndoială că tangajul şi salturile vasului erau neplăcute, iar iahtul se izbea de apă cu putere şi cu un zgomot înspăimântător, de fiecare dată când cădeau în hăul căscat în urma unui val.

— Cred că este doar o furtună neaşteptată, a liniştit-o mama ei, deşi era ea însăşi puțin speriată, chiar dacă nu avea rău de mare.

Liz era livid㠄.

— Să-mi pun vesta de salvare? a întrebat ea, cu ochii căscați.

— Nu cred că este cazul, i-a răspuns Olivia în vreme ce Phillip şi-a făcut apariția în cabină, cu un aer foarte preocupat.

— Amandei îi este destul de rău. Crezi că ar trebui să ne întoarcem?

Erau în largul mării, la jumătatea distanței dintre Sardinia şi Corsica, şi Oliviei întoarcerea din drum nu i se părea o soluție, dar nu putea nega că era din ce în ce mai rău. Ambarcațiunea grea se legăna nebuneşte.

— Mă duc să discut cu căpitanul, a zis Olivia, încercând să nu pară îngrijorată.

Sarah şi John au apărut şi ei, apoi toți copiii au ajuns în apartamentul Oliviei. Membrii echipajului treceau pe coridoare, adunau obiectele fragile de pe mese şi aşezau pe podea tot ce s-ar fi putut sparge. Aveau un aer preocupat, dar nu se arătau îngrijorați, ceea ce era liniştitor.

— Pe dracu, ne scufundăm, a spus Liz, apucând-o pe mama ei de mână.

— Da?

Carole şi Sophie s-au uitat una la alta, şi Sophie a început să plângă.

— Ba nu ne scufundăm, şi, dacă ar fi fost vreun pericol, căpitanul ne-ar fi anunțat, a strigat Olivia, ca să le acopere vocile, în timp ce iahtul continua să se repeadă în hăurile create de furtună, izbindu-se şi zguduindu-se. O să vorbesc cu căpitanul, a mai spus ea pe un ton hotărât, şi tot grupul a urmat-o în cabina de comandă, unde căpitanul urmărea ecranele radarelor şi ajusta diverse cadrane.

Când au intrat, căpitanul s-a uitat la ei, părând să-şi ceară scuze din privire.

— Îmi cer iertare. E mistralul. Credeam că o să-l putem evita, dar a venit mai devreme decât ne aşteptam.

Vântul bătea cu cincizeci de noduri şi vasul era acum la mila lui.

— Suntem în pericol? a reuşit Liz să îngaime.

— Absolut deloc. În două ore vom ajunge la adăpostul țărmului, şi acolo va fi mult mai bine. Chiar dacă vântul va continua să sufle cu putere în următoarele două zile, marea va fi mai liniştită.

— Ca acum? a întrebat Sarah puțin îngrijorată, de lângă John.

— Nu, va fi mai calmă decât acum. Aici, în strâmtoare, e deosebit de agitată.

— N-ar trebui să ne întoarcem la Porto Cervo? s-a

interesat Phillip, cu gândul la Amanda, care era albă ca varul şi zăcea în cabină.

— Ar fi la fel. Ar dura două ore sau chiar mai mult ca să ne întoarcem. Este mai bine să ne continuăm drumul. În două ore o să vă simțiți mai bine, i-a asigurat căpitanul.

Câteva minute mai târziu, Olivia îşi conducea trupa înapoi, la zona de relaxare de pe aceeaşi punte cu apartamentul ei. Secundul şi două stewardese le-au oferit de mâncare şi băuturi, dar au refuzat cu toții, şi puțin mai târziu Liz a dispărut şi s-a întors cu vesta de salvare pe ea.

— Pentru orice eventualitate, a zis ea, şi ceilalți au râs.

Nu era însă deloc amuzant să te afli pe o mare pe timp de furtună. Tinerii aveau un aer neliniştit, iar John şi Sarah erau de-a dreptul îngrijorați. Numai Phillip şi Olivia păreau calmi.

Au stat cu toții în salon două ore, dar abia după trei ceasuri au ajuns să se bucure de adăpostul coastei corsicane. Marea era încă agitată, dar vântul se domolise, şi în final s-au întors toți la cabinele lor, să se odihnească. Nava se tot balansa şi se clătina, dar mai puțin. Liz a întrebat-o pe Olivia dacă nu putea să rămână să doarmă cu ea şi s-a culcat cu mama ei, ținând-o de mână, fără să-şi scoată vesta de salvare.

Abia spre dimineață vântul s-a domolit suficient încât iahtul să nu se mai clatine aşa violent. Ce mai noapte! Cei care reuşiseră să doarmă s-au trezit a doua zi în Corsica într-o stare mult mai bună. Vântul încă sufla cu putere, dar ambarcațiunea era mult mai stabilă decât în noaptea anterioară. Îşi rezervaseră o zi ca să înoate şi să pescuiască în zona de coastă a Corsicăi, înainte de a naviga noaptea înapoi spre Franța, unde aveau de gând să-şi petreacă restul sejurului. Erau deja de o săptămână la bord şi parcurseseră destul de multe mile. Au decis să nu înoate, pentru că marea era încă agitată. Au petrecut o zi liniştită la bord, şi în noaptea următoare s-au îndepărtat de Corsica, pornind spre Franța. Ceilalți s-au retras în cabinele lor, osteniți după noaptea anterioară, dar Alex şi Carole s-au dus să vadă un film, iar Sophie a rămas pe punte, de vorbă cu bunica ei. Olivia voia de mult să discute ceva cu ea, şi acesta părea un moment potrivit.

— Ce părere ai dacă vii să lucrezi pentru mine după ce îți iei masteratul? Am mai discutat despre asta şi înainte, dar vreau să te asigur că vorbesc serios. Cred că ai completa minunat echipa mea. Şi, după un an sau doi, poate o să vrei să conduci unul dintre magazinele noastre din străinătate.

Privirea lui Sophie s-a luminat imediat ce bunica ei a

pomenit acest lucru. De ani de zile visa la asta. Voia să lucreze pentru bunica ei şi să devină a treia generație care intra în afacere. Iar ideea de a conduce singură unul dintre magazine o încânta. Era felul în care bunica ei voia să o învețe cum se conduce o afacere, de la nivelul cel mai de jos.

— Cât de repede pot să încep?

— Din ziua în care ai absolvit. Asta însemna peste doar şase luni. Am vrut doar să-ți fac oferta înainte de a-ți oferi serviciile altcuiva, a zis Olivia, cu zâmbetul pe buze.

Sophie ardea de nerăbdare.

— Bunico, asta este ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac. Şi cred că soră-mea are de gând să se mute în L.A. Când ne întoarcem acasă. Vrea să lucreze pentru tatăl ei şi pentru soția lui. Vorbeşte de mult despre asta.

— Ştiu. Cred că ar fi bine pentru ea. Cred că are nevoie să-şi rezolve problema asta. Visează să fie cu el de mult timp, deşi s-ar putea să-i vină greu mamei tale.

— Deja i-a spus, şi mama nu are nimic împotrivă. Cred că în New York nu prea are nicio țintă şi e greu de pătruns în lumea artistică de acolo. S-ar putea ca în L.A. Să fie mai bine pentru ea, deşi o să-mi fie dor de ea, a încheiat Sophie melancolic.

— Şi mie, a spus Olivia, dar era entuziasmată că Sophie

acceptase să lucreze pentru ea.

În sfârşit, venea următoarea generație. Şi poate că într-o zi avea să li se alăture şi Alex. Olivia avea speranțe foarte mari în ceea ce îl privea. Cât despre Sophie, ea era o adevărată stea. Olivia avea sentimentul că nepoata ei urma să ajungă departe, după ce-şi rafina abilitățile şi învăța mersul afacerii. Avea o minte nemaipomenită pentru afaceri şi se arătase interesată de Fabrică încă de copil, exact aşa cum făcuse şi Olivia, când lucrase la magazinul inițial de articole de uz casnic, pe când avea doisprezece ani. I se păruse cel mai interesant loc de pe pământ, şi acum credea la fel. Şi ştia că şi Sophie gândea tot aşa.

Au vorbit până târziu în noapte despre planurile pe care le avea Olivia pentru ea şi despre visurile lui Sophie, şi, când s-au dus la culcare, Olivia avea sentimentul că făcuse un pas important. Era momentul să deschidă porțile, să întâmpine noua generație şi să-i ia alături pe cei tineri.

A doua zi dimineață, când s-au trezit, erau la St. Jean Cap Ferrat, în Franța, unul dintre cele mai luxoase locuri de pe Riviera franceză. Într-una dintre veri, Olivia închiriase o casă aici, o vilă imensă. La micul dejun, când au ancorat, Amanda părea să fi înviat privind la casele scumpe şi vorbind despre proprietarii acestora. Amanda manifesta un

clar interes față de oamenii cu averi colosale. Ca şi cum pe toți ceilalți îi vedea drept o pierdere de vreme.

Când Alex a auzit despre oferta pe care Olivia i-o făcuse lui Sophie, a simțit că-l apucă gelozia şi le-a mărturisit asta în timpul mesei de dimineață. Sarah s-a arătat profund deranjată de reacția lui. Voia ca Alex să lucreze pentru o fundație sau să devină un soi de activist politic. Nu-i plăcea ideea ca el să muncească pentru Fabrică, şi, ele obicei, când Olivia vorbea cu el despre asta, încerca să se asigure că mama lui nu era prin preajmă.

Alex îi spusese bunicii lui că, imediat ce avea să termine facultatea, voia să vină să lucreze pentru ea. Olivia fusese încântată de idee. Dar, deocamdată, Sophie era cea care urma să vină la firmă, la sfârşitul anului. Iar Liz era mulțumită. Ştia că era un lucru potrivit pentru Sophie şi că fusese visul ei dintotdeauna care devenea, în sfârşit, realitate. Alex trebuia să termine şcoala, să meargă la facultate, aşa că era prea devreme pentru a-l include în planurile lor. Sarah se simțea uşurată.

În acea dimineață, Olivia a lăsat-o şi pe Sophie să participe la discuția despre afaceri pe care o avea cu Phillip şi cu John, şi fata a contribuit cu câteva idei surprinzător de bune. Şi unchii ei au fost impresionați. Şedința din ziua

aceea s-a nimerit să fie numai bună pentru participarea ei – ca niciodată, nu au fost probleme, şi au primit veşti deosebit de bune despre cifrele de vânzări la noua linie de produse pe care John tocmai o introdusese. Sophie abia aştepta să se alăture echipei.

După terminarea şedinței, au dus iahtul la Cap dantibes pentru prânz şi au ancorat în față la Hotel du Cap. Era unul dintre numeroasele locuri extraordinare unde Olivia fusese împreună cu Joe. Petrecuseră aici un weekend fabulos, în partea de hotel numită Eden Roc. Mâncarea era senzațională, camera fusese fabuloasă, şi îşi petrecuseră zilele într-o cabană separată, unde se servea prânzul. Fusese cel mai romantic loc din câte vizitase împreună cu Joe. Olivia făcuse deja o rezervare pentru toată familia ei, pentru prânz.

Au mers cu şalupa până la pontonul hotelului şi au luat masa de prânz la restaurantul de lângă piscină. Au stat la balconul care dădea spre Marea Mediterană şi s-au desfătat cu mâncăruri delicioase. Nepoții ei au văzut mai mulți tineri de vârsta lor, şi le-ar fi plăcut să poată rămâne acolo, dar se distrau pe cinste şi la bordul iahtului. Lady Luck era o privelişte impresionantă, ancorată chiar în fața hotelului; toată lumea se întreba cine se afla la bord. Ca întotdeauna,

în hotel se aflau câțiva americani şi mulți nemți, precum şi o varietate de bine-cunoscuți aristocrați francezi. Era exact genul de loc după care era înnebunită Amanda. La prânz i-a spus lui Phillip că ar trebui să revină la un moment dat şi să petreacă o săptămână acolo. Lui Phillip nu-i trecuse niciodată aşa ceva prin minte. El era fericit să-şi petreacă timpul în căsuța lor din Hamptons sau pe ambarcațiunea cu pânze pe care o ținea la clubul de iahting din apropiere. Nu simțea nevoia să impresioneze pe nimeni venind la Hotel du Cap, în sudul Franței, dar ştia că soției lui i-ar plăcea.

După prânz şi după o plimbare în împrejurimi, au revenit la ponton, şi şalupa i-a dus înapoi pe iaht. Cu toții începeau să se simtă ca acasă pe el. Au înotat şi au stat la plajă, apoi au navigat lent înapoi la St. Jean Cap Ferrat, unde plănuiau să ancoreze pentru noapte. Amanda îşi amintise că aveau nişte prieteni care locuiau acolo. Le-a telefonat şi aştepta cu nerăbdare să meargă să ia cina cu ei în seara aceea. Au invitat-o şi pe Liz să îi însoțească. Sarah şi John au spus că vor să petreacă o seară liniştită la bord. Olivia plănuise să petreacă seara împreună cu copiii. Voiau să organizeze o petrecere cu dans. John şi Sarah au coborât în cabina lor imediat după cină.

Oliviei îi plăcea să îi aibă pe copii numai pentru ea. Au

dansat o vreme pe muzica de pe CD-urile pe care le aduseseră cu ei. Pe urmă au jucat toți patru Monopoly, şi, când fetele s-au dus la culcare, a rămas singură pe punte cu Alex. De zile bune avea senzația că îl frământa ceva, dar nu avea idee despre ce era vorba. Odată ce au rămas singuri, Alex a păstrat mult timp tăcerea.

Olivia se întreba dacă nu cumva era supărat de oferta pe care i-o făcuse ea lui Sophie, dar Alex înțelesese că era încă prea tânăr. Mai avea cinci ani de şcoală, înainte de a se putea alătura echipei.

— Alex, pot să te ajut cu ceva? a întrebat Olivia, hotărâtă să spargă gheața.

— Nu ştiu, bunico, a răspuns el în şoaptă, privind-o drept în ochi.

Era un puşti foarte direct, dar ea simțea că era ceva care îl deranja.

— Uneori lucrurile sunt mai complicate decât par, a zis el după o clipă de ezitare.

— Asta cu siguranță aşa este, a răspuns Olivia, zâmbindu-i. Dacă ți-ai dat seama de asta, eşti cu mult înaintea celor de-o seamă cu tine.

— Dacă îți spun un secret, juri să nu-l mai spui nimănui?

— Da, bineînțeles. Nu şi-ar fi încălcat jurământul decât

dacă afla că Alex făcea ceva periculos pentru el, dar asta nu i-a mai spus-o. Mi se pare că ai ceva pe suflet.

— Poate că da, a zis el precaut. Nu vreau ca mama şi tata să afle.

Oliviei nu-i suna prea bine.

— De ce nu?

— Nu cred că ar face față.

Era măgulită că lui i se părea că ea putea accepta dezvăluirea lui. Dar văzuse mai multe în viață decât Sarah şi John. Ei erau cu treizeci de ani mai tineri decât ea şi duceau o viață ferită. Olivia trăise mai multe experiențe în viața ei şi văzuse mai multe aspecte ale lumii.

— Păi, atunci ce-ar fi să mă pui la încercare?

Voia să-l ajute, iar el era evident dornic să discute cu cineva. Dar Olivia nu era pregătită pentru ceea ce urma să-i spună.

— Bunico, sunt gay.

Olivia s-a oprit o clipă, s-a uitat la el şi a încuviințat din cap. Era surprinsă, dar nu voia ca el să creadă că îl dezaproba. Nu era adevărat, chiar dacă îşi dădea seama că asta avea, cu siguranță, să-i complice viața nepotului ei. El simțea deja că nu putea să le spună părinților lui. Olivia nu era sigură de ce simțea el că aceştia nu ar putea face față

adevărului. Alex nu părea să aibă prea mare încredere în ei.

— Eşti sigur? a întrebat ea calmă. Ce te face să crezi asta?

Alex a surâs în fața inocenței ei, ca şi cum tocmai i-ar spus că avea oreion şi ea voia să afle care erau simptomele, ca să se asigure că nu greşeşte.

— Mă simt atras de alți băieți, nu de fete.

— Ei, asta chiar că lămureşte treburile, nu? a comentat Olivia, zâmbind stânjenită când a înțeles cât de prosteşte sunase întrebarea ei. Când ți-ai dat seama?

— Acum vreo patru ani, când aveam treisprezece ani, a răspuns el cu glas sigur. M-am întrebat şi înainte. Şi nu am fost chiar sigur, până anul ăsta. E la şcoală un băiat care îmi place foarte tare. Şi nu m-am simțit niciodată atras de vreo fată. Cu fetele nu vreau să fiu decât prieten.

Alex simplifica lucrurile pentru ea. Olivia nu l-a întrebat cât de departe mersese cu băiatul de la şcoală pe care îl plăcea. S-a gândit că ar fi total lipsită de delicatețe.

— Ai mai spus cuiva?

— Nu. Numai ție.

— Şi de ce crezi că părinții tăi nu ar reacționa prea bine? Mama ta este profesor de colegiu. Are tot timpul contact cu copiii.

— Nu e acelaşi lucru. Ai mei au idei foarte demodate. Tot timpul mă întreabă dacă nu am o iubită. Mama crede doar că sunt prea tânăr şi că îmi place mai mult sportul decât îmi plac fetele.

Asta i-a reamintit Oliviei de cât de orbi putem fi în faţa lucrurilor care se petrec în preajma noastră, chiar în propriul nostru cămin. Sarah şi John se pare că nu aveau nicio idee despre cine era cu adevărat fiul lor.

Îl iubeau, dar se aşteptau să fie exact ca ei. Olivia presupunea că asta este o greşeală fatală pe care o fac mulţi părinţi – nu reuşesc să-şi dea seama cine sunt copiii lor. Avea propriile ei regrete legate de Cass, şi, dată fiind relaţia lor tensionată, Oliviei i se părea ironic faptul că nepotul ei alesese să discute tocmai cu ea, demonstrându-i că avea atât de multă încredere în ea. Avea mai multă încredere în ea decât avea ea însăşi.

— Ce pot face să te ajut? Vrei să vorbesc eu cu ei?

— Nu. Voiam doar să ştie cineva cine sunt eu cu adevărat.

Era o dorinţă rezonabilă, şi o emoţiona că el alesese să rişte şi să-i facă ei această dezvăluire.

— Eşti şocată?

— Nu, nu sunt, a răspuns ea cu sinceritate, sprijinindu-

se de spătarul fotoliului. Sunt puțin tristă pentru tine, fiindcă sunt de părere că uneori calea aceasta este una dură. Nu vei fi acceptat de toată lumea. Şi poate că nu vei avea copii. Şi ăsta e un lucru trist. Deşi ai putea să adopți sau să foloseşti o mamă-surogat ca să ai un copil. Nimic din toate acestea nu este imposibil, poate doar ceva mai complicat.

Toate acestea i se succedau rapid prin minte, dar în clipa aceea problemele lui Alex erau mult mai simple. Avea nişte părinți care nu ştiau absolut nimic despre el şi despre ceea ce simțea. Era un băiat singuratic.

— Cred că ar trebui să le spui şi să le acorzi o şansă, a zis Olivia imparțială, şi Alex a scuturat din cap.

— Cred că şi-ar ieşi din minți. Mai ales tata. Mama ar putea să treacă peste asta – aşa cum ai spus şi tu, are şi studenți gay. Dar tata nu cred că ar putea să accepte. Poate că nici n-ar mai vrea să stea de vorbă cu mine sau m-ar alunga de acasă.

I se citea spaima în privire. Mai auzise şi alte poveşti de groază, despre alți băieți gay şi reacțiile părinților lor, mai ales ale taților. Şi le amintise pe toate şi acum ele îl influențau.

— Uiți un lucru important, i-a reamintit bunica lui.

Părinții tăi te iubesc. Asta schimbă totul. Tu eşti singurul lor copil.

— Asta e şi mai rău, a spus Alex cu disperare în ochi. Dacă ar mai fi avut încă un copil, unul heterosexual, nu ar fi aşa de rău. Toate visurile lor legate de cine ar trebui să fiu apasă pe umerii mei.

Olivia nu putea să nege acest lucru.

— Ce zici dacă le spunem împreună?

Încerca să îl ajute, dar era evident că el nu se simțea pregătit să le împărtăşească şi lor adevărul.

— Poate, într-o bună zi, bunico. Nu acum. Voiam doar ca tu să ştii.

Olivia a simțit că acesta era secretul pe care îl ascunsese şi fusese pe punctul de a i-l împărtăşi în urmă cu câteva zile. Era uşurată că, până la urmă, îi spusese.

— Alex, sunt măgulită că ai avut încredere în mine, a zis ea solemn. Promit să nu spun nimănui. Dar cred că tu ar trebui să o faci, cât mai curând. Poate o să-şi dea singuri seama.

— Nu cred. Refuză să înțeleagă. Nici măcar nu şi-au dat seama că nu mă interesează fetele. La şaptesprezece ani, toți prietenii mei sunt interesați. Să fim serioşi, sportul nu înlocuieşte sexul, a zis el râzând, răspunzând astfel la

întrebarea pe care şi-o pusese ea mai devreme, despre băiatul pe care el îl plăcea.

— Sper că eşti atent cu SIDA, a zis Olivia ferm.

Pentru el era o chestiune serioasă, acum, că devenise activ din punct de vedere sexual, şi aşa părea a sta lucrurile.

— Evident, a răspuns Alex şi a privit-o mândru. Sunt gay, nu tâmpit.

— Iartă-mă, a spus Olivia şi a surâs.

Avea sentimentul că se maturizase în seara aceea. Se dovedise că nepotul ei era mai sofisticat decât ea când venea vorba despre lucrurile fireşti.

— Vreau doar să ştii că sunt lângă tine, dacă ai nevoie. Poți să vorbeşti cu mine oricând. Tot ce trebuie să faci este să pui mâna pe telefon.

De fapt, Alex chiar aşa făcea din când în când.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Vorbesc serios. Şi dacă vrei să discut eu cu ei, o fac. Este posibil ca mătuşa ta Liz să ne poată ajuta cu tatăl tău. Întotdeauna ascultă de ea.

Din când în când, folosise ea însăşi acest tip de abordare cu tatăl lui Alex. Întotdeauna funcționa cu John. Sora lui mai mare avea asupra lui o influență pe care nu o mai avea

nimeni în afară de soția lui.

— Îți mulțumesc, bunico, a zis Alex şi a cuprins-o în brațe.

Părea uşurat şi arăta iar ca un puştan. Faptul că îi împărtăşise secretul îi luase o mare piatră de pe inimă. Ăsta fusese unul dintre momentele definitorii din viața lui. Ea nu țipase, nu leşinase. Îl iubea în continuare. Voise să-i vadă reacția, şi totul era bine. Apoi s-a gândit la altceva care conta pentru el.

— Mai vrei să lucrez pentru tine într-o bună zi? a întrebat-o îngrijorat.

— Bineînțeles, a răspuns Olivia, şocată de astă dată. Ce importanță are?

— Nu vei fi stânjenită să ai un nepot homosexual în afacere?

— Sigur că nu. Sunt mândră de tine, oricum ai fi. Şi, după absolvirea facultății, o să fiu şi mai mândră.

Alex părea mulțumit de răspunsul ei; după câteva minute s-au îmbrățişat şi au mers la culcare.

Olivia a rămas întinsă în pat, cu gândul la el şi la tot ce-i spusese. Faptul că avusese încredere în ea reprezenta un compliment uriaş. Era probabil mai mult decât ar fi făcut propriii ei copii. Îi dovedise din nou cât de importantă era

legătura dintre ei. Acum tot ce avea ea de făcut era să-şi dea seama cum să-l ajute să le spună părinților lui. Mai devreme sau mai târziu, trebuiau să afle şi ei. Iar Olivia spera că aceştia aveau să fie la înălțime în clipa în care se hotăra el să le spună. Nu-şi putea imagina ca fiul ei să se poarte altfel. Era sigură că Alex îi subestima. Dar numai timpul avea să arate dacă el avea dreptate. Iar ea nu putea decât să spere că temerile lui în ceea ce îi privea erau greşite şi că părinții lui aveau să se arate iubitori şi să îl susțină. Dacă nu urma să se întâmple aşa, avea să se simtă foarte dezamăgită. Şi-ar fi dorit să îi poată spune mamei ei despre asta, dar promisese să nu o facă. Şi ea îşi respecta întotdeauna promisiunile. Făcuse un jurământ al tăcerii, şi secretul lui era în siguranță cu ea.

Capitolul 10

Când s-au trezit a doua zi dimineață, Amanda a povestit încontinuu despre cei cu care se întâlniseră cu o seară înainte. Erau nişte oameni pe care îi ştiau din New York, şi ea era profund impresionată de casa pe care aceştia o închiriaseră. Phillip părea să se fi distrat, iar Liz a spus că erau nişte persoane foarte drăguțe. Dar Amanda era cea mai încântată de vizita lor.

După ce au luat micul dejun, au început încet călătoria către St. Tropez, uşurați că marea era din nou calmă. Au oprit să înoate lângă insula St. Marguerite, în dreptul oraşului Cannes. Era locul unde fusese închis omul cu masca de fier, presupusul frate al regelui. Olivia le-a povestit istorioara, şi nepoții ei au fost deosebit de impresionați. Nu departe de ei, tăcut, John stătea şi făcea schițe ale insulei, în timp ce Olivia vorbea.

Au ajuns la St. Tropez după-amiaza târziu, şi căpitanul rezervase pentru ei un loc la docul din extremitatea portului. Era singurul loc îndeajuns de mare pentru iahtul lor. Fetele voiau să exploreze magazinele şi să ia pulsul locului şi imediat ce au pus piciorul pe uscat au fost asaltate de

paparazzi care făceau fotografii oricui debarca de pe un iaht mare, presupunând că era cineva celebru. Le-au urmărit pe scutere şi le-au tot fotografiat.

Amanda a fost încântată, în vreme ce restul s-au simțit enervate. Au cutreierat oraşul, unul dintre cele mai aglomerate locuri de vacanță din sudul Franței. Toată lumea voia să vadă şi să fie văzută în St. Tropez. Olivia s-a simțit uşurată când s-au întors pe iaht. Echipajul pusese draperii de jur împrejurul punții, astfel încât să aibă intimitate şi în port.

Din cauza asaltului acelor paparazzi, au hotărât să ia cina la bord. Voiseră să încerce un restaurant local, dar era pur şi simplu prea multă bătaie de cap să țină piept ferocității presei. În loc de cină, au ales să meargă la țărm ca să petreacă încă o seară în club, aşa că au făcut rezervări pentru La Cave du Roy. Căpitanul i-a prevenit că s-ar putea să nu fie la fel de distractiv ca la Billionaire, dar, odată ajunşi acolo, s-au simțit la fel de bine, deşi au băut ceva mai puțin.

— Cred că mama se transformă într-o persoană pe care nici măcar nu o cunoaştem, a comentat Phillip, privind-o pe Olivia, care dansa cu Alex.

De fapt, era destul de bună şi învățase toate mişcările în

seara când fuseseră la Billionaire. De data aceasta, Amanda hotărâse să li se alăture. A fost dezamăgită că nimeni nu i-a făcut nicio fotografie, dar pe ringul de dans părea destul de drăgăstoasă cu Phillip. Durase ceva timp ca ea să se încălzească, iar Phillip să uite comentariul ei cum că n-ar fi cu adevărat bărbat. În cea mai mare parte a călătoriei, răceala dintre ei nu trecuse neobservată, ceea ce o îngrijorase destul de mult pe Olivia. Dar, după seara în care au cinat cu prietenii lor, la St. Jean Cap Ferrat, Amanda părea într-o dispoziție mai bună. Simțea că își recăpătase propria identitate şi nu mai era doar o parte din mulțime.

Au stat în La Cave du Roy până la ora trei şi nu s-au dus la culcare decât pe la patru. A doua zi dimineață, Olivia s-a trezit de dimineață şi s-a aranjat. Fabrica avea un magazin în Draguignan, mai departe de țărm, şi Olivia voia să-l viziteze. I-a invitat pe Sophie şi pe Alex să o însoțească, alături de cei doi fii ai ei. Când s-au urcat în maşină, ea era proaspătă ca un trandafir, dar ceilalți arătau obosiți. Olivia era însă ca un cal de curse când avea ceva de făcut sau vreun magazin de vizitat. Conducerea magazinului fusese anunțată, şi toată lumea îi aştepta. Şi-a petrecut douş ore făcând turul magazinului, şi Sophie era încântată să fie cu ei, din moment ce ştia că peste şase luni avea să lucreze

pentru Fabrică. Poate că acesta era unul dintre magazinele pe care bunica ei avea să o lase să le conducă într-o zi. Era unul dintre magazinele lor noi.

După aceea, Olivia a făcut o şedinţă cu Phillip şi cu John, pentru a discuta despre lucrurile pe care le observase în timpul vizitei şi despre schimbările pe care voia să le facă. Sophie a participat şi la ea şi a rămas impresionată de simțul de observație al bunicii ei. Văzuse totul, până la cel mai mic detaliu. Verificase inclusiv sala pentru pauze şi discutase cu câțiva dintre membrii personalului în franceză. Alex fusese şi el impresionat. Iar acum între ei se crease o legătură specială. Deşi nu zicea niciunul nimic, modul tăcut în care se uitau uneori unul la altul spunea totul – iar iubirea ei pentru el era cât se poate de evidentă.

În seara aceea, copiii ei şi partenerele lor au luat cina în St. Tropez, iar ea şi nepoții au ales să rămână la bord. S-au jucat o vreme, apoi s-au uitat la un film şi au mâncat floricelele trimise de bucătar pentru ei. Erau încă în sala de cinematograf când ceilalți s-au întors. Se distraseră foarte bine cu toții, şi Phillip nu s-a putut abține să nu remarce faptul că mama lor era foarte schimbată în această vacanță, chiar şi în timpul întâlnirilor lor de afaceri. Era mult mai relaxată şi mai puțin încrâncenată decât acasă. Singura ei

dorință era ca ei să se simtă bine şi să se distreze. Îl făcea să fie chiar mai furios că ea îşi petrecuse aşa puțin timp cu ei în copilărie.

— Când o să-ți treacă? l-a înfruntat Liz, când el a zis cu glas tare ce gândea.

Cei trei copii rămăseseră pe punte după ce Amanda, Sarah şi Olivia plecaseră să se culce.

— Poate că niciodată, i-a răspuns el cu asprime. Eu n-am avut mamă toată copilăria mea. Şi nici tu.

I le ce eşti aşa dornică să uiți asta?

— Pentru că sunt de părere că a făcut cum a putut ea mai bine. Şi a făcut o sumedenie de alte lucruri pentru noi. Când era acasă, se purta întotdeauna frumos cu noi. E drept că era mult timp plecată. Şi ce? Alți părinți fac o mulțime de alte lucruri, mult mai rele. Eu am fost tot timpul acasă pentru copiii mei. De unde ştiu eu că nu se vor supăra pe mine într-o zi din alt motiv? Nu poți să faci mereu cum e mai bine. Ție îți e uşor, tu n-ai copii. N-o să vină nimeni niciodată să-ți spună ce ai greşit. Tu poți să rămâi copil toată viața şi să fii mereu supărat pe ea. Uită-te şi tu cât de tare se străduieşte acum. Se zbate în fiecare an să ne ofere o vacanță în care să putem fi toți împreună. Se străduieşte, Phillip, şi tu nu poți s-o ierți pentru ce a fost.

Mie mi se pare de-a dreptul greşit.

— Păi, ia ascultă aici, domnişoară psihoterapeut, a sărit Phillip furios. Liz, nu-ți mai dă nimeni înapoi copilăria, şi, din punctul meu de vedere, ea a distrus-o pe a mea. În toți anii aceia eu nu am avut mamă.

— Ba ai avut. Nu era perfectă – în fine, nici altă mamă nu ar fi fost. Şi, dacă te uiți la ea acum, mie mi se pare a naibii de bună.

— Asta e părerea ta. Eu nu văd lucrurile la fel.

— Păcat! Nu vei fi niciodată în stare să ierți – pe tine sau pe oricine altcineva – dacă nu înveți să o ierți pe ea. Tu eşti perfect? N-ai dat-o niciodată în bară?

— Nu când a fost vorba despre copilăria a patru copii. De aceea nici nu am copii.

— Îmi pare rău pentru tine, a zis Liz în şoaptă, şi atunci John a intervenit şi a schimbat subiectul.

Nu a spus-o, dar considera că Liz avea dreptate. În fiecare an, mama lor se dăduse peste cap să îi distreze regeşte, şi trebuia să recunoască faptul că se purta minunat cu nepoții. Din punctul lui de vedere, asta compensa multe. El nu fusese aşa nefericit ca Phillip. Pentru el.

Bunibelle şi tatăl lor fuseseră de-ajuns. Iar când mama lor era acasă, era precum cireaşa de pe tort. Pentru Phillip,

atât timp cât ea era plecată, nimic altceva nu fusese suficient. Dar nici în prezent el nu era o persoană fericită. Mereu se văicărea de câte ceva şi avea o soție care se înfrâna de la a-şi manifesta afecțiunea şi aprobarea, ceva ce mama lor nu făcuse niciodată. Ea fusese plecată, dar, ori de câte ori revenea acasă, îi făcea să se simtă iubiți. Phillip şi Cass pur şi simplu refuzau, chiar şi în prezent, să o accepte aşa cum era, să recunoască faptul că ea se străduise şi să îi ierte greşelile. Lui John îi părea o irosire a energiilor. Patruzeci de ani de furie i se păreau o sentință nedreaptă. John considera că mama lor nu merita pedeapsa pe care o primea, mai ales dacă se gândea la tot ce făcuse, şi încă făcea, pentru ei în alte privințe. Apoi au renunțat la subiect, dar Phillip era în continuare supărat. Considera că fratele şi sora lui erau mult prea îngăduitori cu mama lor, iar Cass avea dreptate. Dacă nu ar fi lucrat cu ea, şi el s-ar fi ținut la distanță.

A doua zi au plecat din St. Tropez şi s-au îndreptat iarăşi spre Antibes. Nu s-au mai oprit la Hotel du Cap, ci au andocat în rada portului vechi şi s-au dus în oraş cu şalupa, ca să hoinărească în jurul bastioanelor. Olivia i-a dus pe toți, cu taxiul, până la o bisericuță pe care o ştia, situată în vârful unei coline. Alături era şi un far ce domina întreaga

coastă, de unde priveliştea îți tăia răsuflarea. Biserica, numită Notredame de Bon-Port, fusese ridicată în secolul al unsprezecelea şi avea o capelă ce data din secolul al patrulea. Se spunea că acolo fuseseră înfăptuite miracole. S-au plimbat prin biserică, şi Olivia a aprins o lumânare pentru Joe. Pe urmă au ieşit, au mâncat înghețată şi au admirat priveliştea.

— Cum Dumnezeu ai descoperit locul ăsta? a întrebat-o Sarah, sincer interesată.

Făcuse deja zeci de fotografii cu capela şi cu priveliştea din jur.

— Eu şi Joe am găsit-o când am stat la Hotel du Cap. Întotdeauna mi-am dorit să mă întorc la un moment dat. Doar că nu m-am gândit niciodată că o voi face fără el.

A surâs trist, şi Sarah i-a atins uşor brațul, compătimitoare. Apoi au rămas cu toții tăcuți şi aşa au fost şi pe timpul drumului de întoarcere în port. Olivia nu a spus nimic, dar aprinsese o lumânare şi pentru Alex, pentru ca tranziția lui către recunoaştere să fie lină, indiferent când avea să se întâmple.

În seara aceea au cinat în port, apoi s-au întors pe iaht. Dimineața urma să revină la Monaco, pentru a-şi petrece ultimele zile ale vacanței şi pentru a sărbători ziua de

naştere a Oliviei. Chiar fusese o călătorie perfectă, pentru toți. Până şi Phillip şi Amanda păreau să se înțeleagă mai bine. Iar Alex arăta mult mai fericit decât la început. Sophie primise promisiunea unei slujbe, după absolvire. Liz urma să-şi sune agentul imediat ce avea să ajungă acasă şi primise asigurarea mamei ei că scrisese o carte bună. Olivia făcuse tot posibilul ca ei să se simtă bine, dar se şi distrase de minune. În fiecare an, cel mai frumos cadou pe care şi-l făcea singură era vacanța petrecută cu familia ei.

Grație organizării meticuloase a Oliviei, a doua zi torul s-a desfăşurat conform planului. Dimineața au ajuns la Monaco, şi, după ce la micul dejun i-au urat Oliviei la mulți ani, s-au relaxat cu toții şi au stat de vorbă. După masa de prânz luată la bord, cu iahtul ancorat în port, au scos din nou barca, astfel ca toată lumea să poată înota. Phillip şi John s-au dus iar cu şalupa la pescuit. Olivia s-a mai urcat o dată pe scuterul acvatic, împreună cu Alex, iar copiii au făcut o ultimă încercare cu banana. La finalul zilei, au oprit în port şi i-au organizat Oliviei o cină aniversară somptuoasă, cu caviar, sufleuri şi tort, la desert. Apoi s-au dus la cazinou, în timp ce Olivia i-a ținut companie lui Alex, la bord, şi au jucat gin rummy. Mai târziu, s-au întâlnit cu toții la Jimmyz şi au dansat până la ora trei dimineața, dar

au stat treji până pe la patru, discutând despre această vacanță. Echipajul le făcuse bagajele, aşa că erau gata de plecare. Până la prânz, aveau să fi părăsit cu toții iahtul. Olivia considera că fuseseră cele mai fericite două săptămâni din viața ei şi cu toții s-au arătat de acord. S-au îmbrățişat şi i-au urat din nou la mulți ani, apoi s-au retras în cabinele lor, pentru ultima noapte pe vas.

În seara aceea, în timp ce restul lumii era la cazinou, Olivia şi Alex discutaseră din nou dacă era sau nu bine să le spună părinților lui că era gay, şi ea îl încurajase încă o dată să le mărturisească adevărul. Alex credea în continuare că ei nu ar da dovadă de înțelegere şi nu era dispus să rişte. Când s-a dus la culcare, Olivia s-a gândit la el. Avea atât de multe lucruri la care să se gândească, dar şi atâtea amintiri fericite pe care să le ia cu ea. După ce aveau să plece de pe iaht, ceilalți urmau să meargă acasă, iar ea trebuia să plece la Londra, să verifice magazinul lor de acolo. Era în renovare de şase luni, şi voia să vadă ce progrese se făcuseră. Fusese primul lor mare magazin din Europa, şi Olivia era ataşată de el.

A doua zi dimineață au luat micul dejun împreună. Amanda şi Phillip au fost primii care au plecat, şi ea era nerăbdătoare să se întoarcă la birou. John şi Sarah nu m-

au să petreacă weekendul la Paris împreună cu Alex. Liz şi fetele se întorceau acasă, în Connecticut. După aceea Carol avea să-şi facă bagajele şi să se mute la L.A., să lucreze împreună cu mama vitregă şi cu tatăl ei. Abia aştepta să înceapă. Tatăl ei o sunase şi îi făcuse o ofertă chiar când era pe iaht, iar Carole nu ratase ocazia.

La prânz, Olivia a părăsit ambarcațiunea de una singură, fiind dusă la aeroport de o maşină pentru care făcuse în prealabil aranjamentele necesare. S-a întors să mai privească o dată iahtul pe care se simțiseră aşa bine. Acum, că toți plecaseră, i se strângea inima, şi, în timp ce maşina se îndepărta, s-a uitat lung la vas, cu emoție. Acum, după ce petrecuse alături de ei aproape două săptămâni, în mintea ei erau aşa multe întrebări, despre Phillip şi Amanda, despre Alex, despre Liz şi cartea ei.

Fusese atât de prezentă în viața lor de zi cu zi, iar acum se întorcea la existența ei nomadă, îndreptându-se de una singură spre Londra.

Odată ajunsă la aeroportul din Nisa, a făcut formalitățile la ghişeul companiei British Airways şi după o oră a urcat în avion. Cât timp a stat în sala de aşteptare, înainte de îmbarcare, le-a trimis tuturor SMS-uri în care le-a spus cât de dor îi era de ei şi cât de bine se simțise în acea vacanță.

Alex i-a răspuns imediat. Olivia ştia că Liz şi fetele erau deja în avion. Şi Phillip cu Amanda zburau deja. Apoi a trebuit să-şi închidă ea însăşi telefonul şi să-l pună deoparte. Când avionul a decolat în direcția Londra, ea se gândea la ei toți. Când au aterizat pe aeroportul Heathrow, unde a întâmpinat-o şoferul trimis după ea de hotelul Claridge s, devenise serioasă. Maşina a dus-o la hotel, unde Olivia s-a cazat în apartamentul ei obişnuit, decorat în nuanțe intense de corai şi creton înflorat. A tresărit când telefonul a sunat. Era pierdută în gânduri şi voia să comande ceva de mâncare înainte de a pleca să vadă magazinul. A fost surprinsă să audă vocea lui Peter Williams.

— Voiam doar să mă asigur că ai ajuns cu bine la Londra. Cum a fost vacanța?

Peter părea fericit să stea de vorbă cu ea, şi pentru ea era plăcut să audă o voce prietenoasă. Se simțea foarte singură.

— Mai mult decât minunată. Sunt aşa tristă că s-a terminat. Nu-mi place că trebuie să aştept încă un an întreg ca să plec din nou în călătorie cu ei.

— La fel simt şi eu când copiii mei pleacă din Mâine. Nu mai e acelaşi lucru când nu mai locuiesc împreună cu tine. Şi e aşa o binecuvântare că poți să-ți petreci o vreme cu ei, când şi când.

Era exact ceea ce simțea şi ea față de sejurul care tocmai se încheiase.

— Parcă aş fi în sevraj, a recunoscut ea, privind afară pe fereastra camerei de hotel.

Îi era dor de ei toți şi se întreba dacă şi ei se simțiseră la fel în copilărie, atunci când ea era plecată, ca şi cum inimile le erau smulse din trup şi scoase pe nas. Dacă era aşa, atunci considera potrivită pedeapsa de a se simți şi ea la fel.

— Apropo, la mulți ani, cu o zi întârziere. Probabil a fost distractiv să-ți petreci ziua de naştere împreună cu copiii.

— Aşa a fost. Am dansat până la trei dimineața, în Sardinia am stat până la cinci.

— Atunci eşti probabil mult mai tânără decât mine, a zis el glumeț. Ultima dată când am stat treaz până la cinci a fost când mi s-a născut băiatul.

— Şi eu la fel. Dar acum am dansat cu nepoții mei. Pentru ei trebuie să te menții în formă.

— Din fericire, ai mei încă nu sunt destul de mari ca să meargă la dans. Şi, când vor fi, eu o să stau într-un scaun cu rotile, undeva într-un azil.

— Sper că nu, a zis Olivia, râzând de el.

— Nu vreau să fiu eu mesagerul veştilor proaste, dar presa a făcut iar valuri în legătură cu chestiunea exploatării

copiilor în fabricile din Asia.

— Ştiu. Am primit o informare de la birou, acum două zile, şi le-am spus să-ți trimită şi ție o copie. Ştiu ceva ce noi nu am aflat?

Vocea îi era îngrijorată. În timpul călătoriei, încercase să nu lase aceste chestiuni să o necăjească, dar era un lucru pe care voise întotdeauna să îl țină sub observație. Iar dacă aveau să fie nevoiți să facă schimbări majore, voia să fie pregătită. Interviul pe care îl dăduse înainte de călătorie mersese bine, dar presa era întotdeauna impredictibilă, şi ştiau amândoi că simpatia publicului se putea schimba rapid.

— Nu cred. Aş zice că le place să tulbure apele, să vadă ce iese la suprafață. Nu cred că a apărut ceva nou. Țările acelea vor reprezenta întotdeauna o problemă în privința drepturilor omului, dar nu avem nicio dovadă solidă că în vreuna dintre fabricile noastre sunt nereguli.

— Vreau doar să fiu sigură.

— Ştiu. Suntem cât se poate de siguri. Dacă se schimbă ceva, o să te anunț. Cât timp rămâi la Londra?

— Până mâine.

— Şi eu mă reîntorc mâine. Săptămâna viitoare ne întâlnim la birou. Călătorie plăcută înapoi spre casă!

— Mulțumesc, Peter. Foarte drăguț din partea ta că m-ai sunat.

Se simțise singură la sosirea în Londra. Acum, în absența copiilor, revenirea la viața reală i se părea dură.

Îi era dor şi de Joe. Fusese plăcut să audă vocea familiară a lui Peter.

— Vreau să verific stadiul renovării magazinului din Londra.

— Mi-am imaginat că asta faci acolo. Sper ca revenirea ta să nu fie prea dură.

— Să sperăm că nu. Bucură-te şi tu de ultimele zile de vacanță.

— Mersi.

Au închis, apoi şi Olivia şi-a comandat un castron cu supă. Nici măcar nu-i era foame. Nimic nu părea să aibă farmec acum, fără copiii ei.

O oră mai târziu, era gata să plece la magazin. A simțit o strângere de inimă când a văzut vechiul şi familiarul loc şi şi-a petrecut după-amiaza privind cum se făcea renovarea şi s-a întâlnit cu noul director al magazinului. A doua zi el avea să o ducă să vadă noile depozite din afara Londrei, iar apoi ea urma să ia avionul spre casă.

La ora opt seara, când s-a întors la Claridge s, era prea

obosită ca să mai comande cina. Tocmai împlinise şaptezeci de ani, un fapt pe care încerca să-l ignore şi care părea greu de crezut, dar în seara aceea se simțea de o sută. Tot ce ar fi vrut era să se întoarcă pe iaht şi să ia de la capăt călătoria. Sau, şi mai bine, să dea filmul înapoi până la începutul vieții ei şi, de astă dată, să facă lucrurile altfel. Dar filmul nu se putea derula înapoi. Nu putea decât să meargă înainte şi să facă tot ce putea mai bine. Felul în care avea să se continue povestea depindea de Sophie şi de Alex şi apoi de copiii lor. Ea nu era decât o verigă din lanț. Ea şi Joe începuseră ceva, iar nepoții lor, sau copiii acestora, aveau să încheie. Şi deocamdată tot ce putea face era să meargă şi să continue ridicarea imperiului pentru ei. Nu avea altceva de făcut.

Capitolul 11

Când Liz s-a întors la casa din Connecticut, aceasta era atât de goală şi de tăcută, încât părea teribil de deprimantă. La fel ca mama ei, şi ei îi plăcuse să fie alături de fiicele sale, şi era dureros că nu le mai avea alături. A căutat în frigider, dar era gol. Şi-a făcut o cană de supă instant, şi-a deschis valiza şi a hotărât să se ducă la culcare, Le-a sunat pe Sophie şi pe Carole, dar amândouă erau în oraş cu prietenii lor, fiecare în altă parte, respectiv în Boston şi New York. Viața la care se întorseseră era mult mai interesantă decât a ei. Nu avea nimic altceva de făcut decât să spele rufele adunate în două săptămâni, şi, în timp ce stătea întinsă, cu cana de supă în mână, şi-a amintit de manuscrisul din geantă. L-a scos şi s-a uitat la el. A văzut o mulțime de locuri unde ar fi vrut să facă modificări. S-a trezit întrebându-se dacă Sarah nu avea! dreptate. Poate că mama ei fusese pur şi simplu amabilă. S-a simțit copleşită din nou de îndoieli.

În seara aceea a adormit prea devreme, din cauza diferenței de fus orar, aşa că a doua zi dimineață s-a trezit de la ora şase şi a recitit manuscrisul. Nu ştia dacă avea

curajul să-l sune pe agentul ei, şi la ora nouă era cu nervii la pământ. Decisese să amâne până a doua zi, dar a primit un mesaj de la mama ei. Nu scria decât atât: „Ți-ai sunat agentul? Fă-o! Cartea e grozavă! Te iubesc, mama”. Când l-a citit, Liz a zâmbit şi, scrâşnind din dinți, s-a hotărât să sune.

Se aştepta să audă vocea familiară a agentului ei şi a tresărit când i-a răspuns o voce masculină cu accent britanic.

— Charles Halpern este? a întrebat ea politicos, iar vocea britanică a sunat la fel de surprinsă ca a ei.

— Nu, a auzit în final, după o pauză lungă. A murit acum doi ani. Eu sunt Andrew Shippers. Am cumpărat agenția de la el când s-a îmbolnăvit. Cu ce vă pot ajuta?

Amândoi continuau să se surprindă reciproc.

— Numele meu este Elizabeth Grayson. El mă reprezintă... hm... mă reprezenta, de fapt. Îl sunam pentru o... în fine... ăăă... în legătură cu o carte.

— Nu pari foarte sigură, doamnă Grayson. Eşti sigură că e o carte? a zis el râzând, şi Liz a simțit cum fața îi devine roşie ca focul.

Era mai greu decât îşi închipuise şi era şi aşa destul de stresată şi fără toată complicația asta cu agentul care

murise şi vânduse agenția altcuiva.

— Păi, de fapt nu sunt, adică, nu-s sigură că e o carte. Nu ştiu ce este. Urma să-l întreb pe el.

— Înțeleg, a zis noul agent, deşi, de fapt, nu înțelegea.

Ea nu era sigură dacă era o carte pentru copii, o carte pentru adulți sau vreun soi de fantezie care se situa undeva între cele două categorii.

— Ai vrea să mi-o arăți mie?

Ea nu prea voia, dar, dacă dădea acum înapoi, ar fi părut nepoliticoasă.

— Eu... păi... e un fel de carte fantastică mai ciudată. Cumnatei mele, care predă literatura la Princeton, nu i-a plăcut deloc. Şi pe urmă a citit-o mama mea, şi ei i-a plăcut foarte mult. Ea a zis că ar trebui să te sun, aşa că am făcut-o. Dar asta era când credeam că eşti Charlie Halpern. Acum, că eşti altcineva, nu cred că mă reprezinți, nu?

Părea total derutată.

— Pot să o fac, dacă vrei, de vreme ce el te reprezenta, şi eu am cumpărat agenția de la el. Bineînțeles, dacă vrei să o duci altcuiva, înțeleg, şi nu ai niciun fel de obligație față de mine.

— Mulțumesc.

Liz nu ştia ce voia să facă. Se simțea teribil de speriată şi

de confuză.

— Şi, cu tot respectul cuvenit față de cumnata ta care predă literatura la Princeton, a continuat el, profesorii de universitate nu sunt, în general, cei mai buni judecători ai literaturii comerciale. Aşa că mama ta s-ar putea să fi făcut evaluarea corectă.

— Aşa a spus şi ea. Despre profesorii universitari, la asta mă refer.

— Întocmai. Nu vrei să vii să-mi faci o vizită? Am ceva timp liber în această după-amiază.

— Eu... ăăăă... Nu se aşteptase ca el să-i ofere o întâlnire aşa repede. Tocmai m-am întors din Europa ieri, şi am o grămadă de rufe de spălat. Nu-i venea să creadă că îi spunea aşa ceva. Era dispusă să folosească orice scuză pentru a evita să-i citească cineva cartea, ca eventual să-i displacă la fel de mult cum îi displăcuse lui Sarah. S-a hotărât însă să-şi adune curajul şi să meargă să-l cunoască pe agent. Dacă nu, mama ei avea s-o bată la cap până accepta. Bine, nu contează. La ce oră, azi după-amiază?

— E prea târziu la ora patru?

— Nu, e în ordine. O să fiu acolo... Ah... sediul este acelaşi?

— Da, tot acolo. Aştept cu nerăbdare să te întâlnesc la ora

patru, doamnă Grayson, a zis el pe un ton oficial.

— Liz. Spune-mi Liz.

— Bine, atunci ne vedem după-amiază.

S-a simțit ca o toantă când a reluat întreaga conversație în mintea ei şi s-a vârât în aşternuturi cu un geamăt. Era mai dificil decât se aşteptase, acum că era implicat şi cineva necunoscut.

La ora unu, s-a dat jos din pat, a făcut un duş, s-a îmbrăcat cu o pereche de blugi albaştri şi nişte sandale şi la ora două şi jumătate s-a suit în maşină, cu manuscrisul, şi a plecat în oraş. A ajuns la vechea adresă a lui Charlie Halpern cu zece minute mai devreme şi cu un nod în stomac de mărimea unui pumn. Abia dacă mai putea respira. A parcat, a aşteptat zece minute şi apoi a luat liftul, întrebându-se cum arăta noul agent. Charlie avea şaptezeci şi ceva de ani şi fusese întotdeauna foarte proiector, ceea ce ei îi convenea. Persoana care îi luase locul avea vocea unui adult. Accentul britanic îl făcea să sune oficial şi sobru, şi Liz era convinsă că n-avea să-i placă deloc ceea ce scrisese ea. Nu părea genul căruia să-i placă scrierile fantastice, şi, dacă putuse stabili o întâlnire aşa de rapid, probabil că nu era nimic de capul lui.

A păşit în biroul mare din clădirea de pe Madison Avenue,

unde era sediul agenției. Charlie avusese aceeaşi secretară vreme de mulți ani, cu care Liz suspectase întotdeauna că se culca, dar nici ea nu mai era. Liz s-a aşezat în sala de aşteptare, şi o clipă mai târziu a apărut un bărbat foarte chipeş, îmbrăcat în blugi, o cămaşă impecabilă în dungi şi pantofi imaculat lustruiți. Părea cam de vârsta ei. Şi era aşa frumos, că Liz nu-şi găsea cuvintele. Rămase mută pe scaun, strângându-şi manuscrisul la piept.

— Tu trebuie să fii Elizabeth Grayson, a zis el pe un ton plăcut. Liz.

A invitat-o cu un gest să intre în birou. Liz, incapabilă să se mişte, rămăsese țeapănă pe scaun, cu privirea înspăimântată. Bărbatul şi-a dat seama că avea să fie dificil.

— Şi acesta trebuie să fie manuscrisul care nu i-a plăcut cumnatei tale. Mi-ar plăcea să arunc o privire.

La aceste cuvinte, Liz s-a ridicat şi l-a urmat în tăcere în birou. A observat că zugrăvise întregul birou şi pusese mochetă nouă. Pe pereți atârnau tablouri noi, scene de vânătoare din Anglia, iar el avea un somptuos birou dublu. Pentru ea exista un fotoliu confortabil, din piele, aşezat în fața lui, de partea cealaltă a biroului. Liz şi-a spus că bărbatul era prea arătos ca să fie agent. Probabil era vreun soi de escroc sau vreun playboy care nu are nimic altceva de

făcut. Ea stătea şi se uita la el suspicioasă cum întinsese o mână ca să ia manuscrisul pe care ea încă îl ținea strâns la piept. Apoi şi-a dat seama cât de nevrotică părea.

— Îmi cer scuze. Este doar ciudat să discut cu un alt agent, a zis ea, întinzându-i manuscrisul.

Arăta puțin cam zdrențuit după călătoria dus şi întors în Europa, îndesat în geanta ei, dar lui nu părea să-i pese în timp ce-l răsfoia.

— Sunt convins că aşa e. Charlie a vândut multe dintre lucrările tale? a întrebat-o el candid.

— Doar nişte povestiri şi ceva poezie. Am scris două romane, dar n-au fost bune de nimic.

— Tot cumnata ta ți-a spus asta? a întrebat el, cu un aer amuzat.

Arăta foarte britanic şi părea să se amuze din te miri ce.

— Nu, nu ea. Charlie a zis că nu sunt cele mai bune lucrări ale mele, şi avea dreptate. Nu ştiu ce părere ai dumneata despre asta de acum. Probabil mama a fost pur şi simplu drăguță cu mine.

— E posibil. O s-o citesc şi o să-ți spun ce cred. Dacă îmi laşi numărul de telefon şi adresa de e-mail, n-o să trebuiască să caut prin dosare. Asistenta mea e bolnavă şi lipseşte.

Liz i-a scris ambele informații pe o bucată de hârtie, apoi n-a mai ştiut ce să facă. Şi-a dat seama că era foarte nervoasă şi că probabil lui îi părea mai mult decât uşor sărită de pe fix. Era îngrozită de ce avea el să spună despre carte. Probabil că Sarah avusese dreptate.

— Cumnata ta s-ar putea să fie geloasă, i-a sugerat el. Cartea ar putea fi foarte bună.

Încerca să o liniştească, dar observa cât era de stresată.

— Nu ştiu. Să vedem ce crezi dumneata după ce-o citeşti.

— O fac cu plăcere, a zis el zâmbindu-i, şi ea s-a gândit că părea un tip de pe coperta revistei GQ.

Nu-şi putea imagina cum de era agent literar. La cum arăta, trebuia să fie mai degrabă actor în filmele englezeşti. Aducea oarecum cu Hugh Grant, dar arăta chiar mai bine.

— Eşti de mult agent? l-a întrebat Liz cu vocea gâtuită, mai degrabă un orăcăit.

— Am lucrat cu Richard Morris, din Londra, timp de cincisprezece ani. Pe urmă am început pe cont propriu şi m-am mutat aici. A fost o mişcare inspirată. Charlie avea un grup de clienți foarte drăguți, şi am mai adăugat şi eu câțiva în ultimii doi ani. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut până acum. Dar sunt foarte bucuros să-ți citesc cartea.

— Mulțumesc... îți mulțumesc... domnule Shippers...

— Andrew. A afişat uluitorul lui surâs englezesc, şi ea s-a ridicat din fotoliul de piele, gata să se retragă. O să vorbim despre carte după ce am s-o citesc.

— Am mai modificat câte ceva, a zis ea stresată.

Bărbatul a condus-o înapoi prin sala de aşteptare şi i-a deschis uşa. În loc să aştepte liftul, Liz a tulit-o pe scări în jos şi s-a oprit în Madison Avenue, de-a dreptul zăpăcită.

S-a dus la maşină şi i-a trimis imediat mamei sale un mesaj: „Am făcut-o. Tocmai am plecat din biroul agentului. Fostul a murit. Unul nou. Englez. I-am lăsat manuscrisul. Pe curând. Cu drag, Liz". A inspirat adânc, apoi le-a telefonat fiicelor ei. Carole era la o firmă de transport, lua cutii în care să-şi împacheteze lucrurile pentru L.A., iar Sophie era la Boston, se pregătea de cursuri. Lui Liz nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să plece acasă.

S-a întors în Connecticut, încercând să-şi spună că acea carte nu era chiar aşa importantă pentru ea. Iar dacă lui n-avea să-i placă, mai devreme sau mai târziu ea o să scrie altceva. În plus, agentul arăta prea bine. Ultimul lucru de care avea nevoie era un agent literar care să arate ca o vedetă de cinema. Sigur i-ar distrage atenția dacă ar fi să lucreze cu cineva ca el. S-a dus acasă, şi-a despachetat valiza şi a spălat trei ture de rufe. A ieşit să-şi cumpere de

mâncare şi şi-a pregătit drept cină o omletă cu salată verde. Era cu totul altceva față de servirea elegantă şi de mâncărurile delicioase de pe iaht.

Era jenant de dificil să se obişnuiască din nou cu viața reală. Se simțea precum Cenuşăreasa după ce caleaşca s-a transformat la loc în dovleac, iar vizitiul şi lacheii, în şoareci. La ora nouă; a adormit îmbrăcată şi cu toate luminile aprinse şi s-a trezit a doua zi dimineață, când a sunat telefonul. O clipă a crezut că era tot pe vas, apoi realitatea a lovit-o în plin. Era acasă.

— Bună dimineața, sper că nu e prea devreme.

La telefon era Andrew Shippers.

— Nu, deloc. De obicei sunt trează de mult la ora asta. Acum încă îmi revin de pe urma diferenței de fus orar.

— Ei bine, am veşti bune pentru tine. Cumnata ta habar nu are despre ce vorbeşte. Mama ta, da. Aseară ți-am citit cartea, şi este pur şi simplu genială. Este una dintre cele mai bizare, mai delicioase şi mai strălucite scrieri din câte am citit în ultima vreme.

— Cum?... Aşa ai făcut?... Aşa este?

Simțea că mai avea puțin şi izbucneşte în lacrimi. Şi se bâlbâia la fel ca atunci când se aflase în biroul lui. Doar că acum zâmbea, şi pe obraji i se prelingeau lacrimi de bucurie

şi de uşurare. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi păsa de cartea asta, şi ceea ce tocmai auzise de la el venea ca un dar sau ca un câştig la loterie. Era aşa entuziasmată, că îi venea să strige.

— Dumnezeule mare... ți-a plăcut?

— La nebunie. Şi dacă nu-mi permiți să te reprezint, o să vin la tine acasă şi o să te urmăresc. Vreau să vând eu cartea asta.

— Dumnezeule mare, a repetat ea. Da, desigur. Vinde-o! Vreau să mă reprezinți. Chiar crezi că o să vrea cineva să o cumpere?

— Sunt convins. Dacă mi-o trimiți pe e-mail, o voi da imediat pe mâinile cui trebuie. Singurul lucru care poate încetini puțin treaba este faptul că lumea e în concediu. Dar în câteva săptămâni vor reveni toți la muncă. Mă gândesc la câțiva editori care vor fi numai potriviți pentru această carte.

— Cred că o să leşin, a zis ea, cu glasul gâtuit.

— Te rog să n-o faci. Ține-ți firea, şi eu am să revin cu un telefon peste câteva săptămâni.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult, domn... ăăă... Andrew... Îți mulțumesc, şi succes cu ea!

Agentul se întreba dacă ea era mereu aşa agitată sau dacă avea legătură cu el şi cu cartea. Înțelegea cât de

personal era ceea ce scrisese. Era o lucrare superbă, izvorâtă direct din sufletul ei. Era convins că avea să se bucure de succes cu cartea asta. De luni de zile, poate chiar de ani, nu mai vânduse ceva care să-i placă atât de mult.

După ce a terminat convorbirea, Liz a format numărul mamei ei. Calculase că ea trebuia să fi revenit la New York în seara anterioară. Şi avea dreptate. Olivia era în biroul ei, se uita peste nişte grafice şi e-mailuri. I-a răspuns după primul apel.

— Doamne, mamă, i-a plăcut... la nebunie...

— Cui? a întrebat Olivia, nedumerită preț de un moment. Apoi a înțeles. I-a plăcut? Agentului? Ce-a zis?

— Că ai avut dreptate. Crede că este „strălucită" şi că poate să o vândă. Nici măcar nu vrea să schimb ceva.

— Mă bucur aşa tare, a zis Olivia, zâmbind cu toată gura. Sunt foarte mândră de tine.

— Mulțumesc, mamă. Cum a fost restul călătoriei tale?

— A fost bine. Mi-a fost grozav de dor de voi toți. M-am întors aseară, târziu. Ție cum îți merge?

— Fantastic. O să vând o carte.

Imediat ce a rostit cuvintele, şi-a dat seama că ăsta era următorul motiv de griji. Dacă agentul se înşela şi nimeni nu avea să-i cumpere cartea?

— Trebuie să sărbătorim, a zis mama ei cu generozitate.

— Nu înainte să o vândă.

Au mai stat de vorbă câteva minute, apoi Olivia a trebuit să preia un apel din Europa. Magazinul lor din Madrid era în plin proces de renovare şi ceva nu mergea bine. Cu o zi în urmă, un instalator sudase o țeavă prost şi distrusese noul plafon.

— O să te sun peste câteva zile, a promis Liz şi, după ce a închis, s-a hotărât să meargă în Long Island, să-i facă o vizită lui Maribelle. Voia să-i povestească despre carte. Apoi le-a sunat pe Sophie şi pe Carole. Îi era foarte dor de amândouă. Ştia că urma să fie şi mai rău când Carole avea să se mute în L.A. Dar, indiferent ce urma să se întâmple, ea avea un agent nou căruia îi plăcuse cartea ei. Singură, aşa cum era, a început să danseze prin cameră.

Într-o dispoziție sărbătorească, a plecat să-i facă o vizită bunicii sale. Când Liz a ajuns la ea, Maribelle stătea într-un patio însorit. Vorbea cu două doamne mai în vârstă, şi se amuzau toate trei. Maribelle le desfăta cu istorioare nostime. A ridicat ochii, surprinsă, dar totodată încântată să o vadă pe Liz. Le-a prezentat-o celorlalte femei, apoi ea şi Liz au plecat împreună, să stea în livingul frumos mobilat al aşezământului. Avea propriul ei apartament, dar îi plăcea ca

în timpul zilei să stea cu ceilalți în încăperile comune. Îi plăcea aşezământul ăsta! pentru că îşi putea petrece timpul în compania altor oameni, dar că, dacă simțea nevoia de puțină singurătate, se putea retrage la ea în apartament. În cea mai mare;! parte a timpului, lua mesele în sufragerie. Nu-i mai plăcea să gătească, niciodată nu-i plăcuse cu adevărat. Gătise pentru copii, când erau mici, dar Olivia angajase repede o bucătăreasă. Considera că mama ei făcea şi-aşa destule, fără să mai fie nevoită să se ocupe şi de gătit.

Liz îşi amintea din copilărie că bunica ei gătea senzațional, ceea ce însemna, printre altele, spaghete cu perişoare şi sos dintr-un borcan, hamburgeri, chiftele şi gofre pe care le punea la toaster. Abia când a crescut şi-a dat seama că aptitudinile culinare ale bunicii nu erau cu nimic superioare alor ei – sau poate chiar mai puțin remarcabile. Bunica ei avea alte calități, mai impresionante. Avea o minte ageră, un suflet cald şi un minunat simț al umorului, le era neobosit dedicată fiicei sale, ginerelui şi nepoților ei. Liz nu-şi putea aminti vreun moment în care să o fi văzut pe bunica ei înfuriindu-se. Întotdeauna dădea explicații simple, le cerea lucruri rezonabile şi singurul fapt pe care nu îl tolera era ca ei să se poarte rău unii cu alții sau să o critice pe mama lor, pe care o descria ca fiind o

sfântă față de copiii ei. La fel făcea şi tatăl lor. Uneori, ei toți, copiii, considerau enervant acest lucru.

— Lizzie! a exclamat Maribelle, apoi şi-a pus brațele în jurul ei şi a îmbrățişato. Ai bătut tot drumul din Connecticut ca să mă vezi?

— Bineînțeles! îmi era dor de tine.

Liz era sinceră când spunea asta. Întotdeauna îi era dor de ea. Bunica sa fusese una dintre temeliile pe care se clădise viața ei. Ea fusese unul dintre cei trei părinți adorați ai ei.

— Ce vacanță minunată ați avut cu toții! Mama ta mi-a povestit despre ea. M-a sunat aproape în fiecare zi. Mi-aş fi dorit să fiu acolo când ați dansat toți!

Bunicii ei îi plăcuse întotdeauna să danseze, şi încă o mai făcea, deşi cu rare ocazii, chiar dacă nu în cluburi de noapte precum Billionaire sau Jimmyz. Bunica ei dansase întreaga noapte la toate nunțile lor. Era o persoană veselă, căreia îi plăcea să se distreze şi care vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor. Olivia de la ea moştenise această trăsătură, alături de caracterul hotărât până la încăpățânare şi perseverența, pe care le luase de la tatăl ei.

Chiar şi la nouăzeci şi cinci de ani, Maribelle era o femeie cu ținută elegantă. La fel ca fiica ei, avea părul alb ca neaua

– iar la ea devenise alb de la douăzeci şi ceva de ani, aşa cum păţise şi mama ei, o trăsătură pe care nu o moştenise niciunul dintre nepoţi. Părul alb şi ochii ei albaştri îi dădeau însă un aspect de zână bună. Avea un ten impecabil, mâini frumoase, o fire blândă şi era întotdeauna imaculat aranjată. În tinereţe fusese neobosită, se cocoţase în copaci împreună cu băieţii, îi ajutase pe ei toţi la teme, le purtase de grijă când erau bolnavi. Nu avuseseră niciodată în viaţa lor o bonă şi nici nu fuseseră îngrijiţi vreodată de o persoană străină. Bunibelle le făcuse pe toate.

Iar undeva de pe la cincizeci sau şaizeci de ani, timpul pur şi simplu o sărise. Se schimbase foarte puţin de atunci şi arăta acum aproape la fel cum arătase întotdeauna. Părea puţin mai mică de înălţime şi un pic mai fragilă, dar era în continuare plină de viaţă, agilă şi energică. Dacă i s-ar fi permis, era în stare să-şi facă singură curăţenie în apartament. Era în continuare complet lucidă şi le dădea sfaturi sănătoase când i le cereau, Era realistă, cu spirit practic şi generoasă din fire. Încă citea ziarele în fiecare zi, precum şi orice altceva îi cădea în mână, iar pe la optzeci de ani luase lecţii de utilizarea computerului. Nu avea nimic demodat, cu excepţia moralei. Valorile ei erau foarte limpezi, dar avea în acelaşi timp o perspectivă raţională asupra

lucrurilor. I-a sfătuit să urmeze calea cea mai rezonabilă, încercând pe cât posibil să nu îi afecteze negativ pe cei implicați. Înțelegea Ş nuanțele vieții şi ce anume trebuia făcut uneori pentru a ajunge la un compromis. Nu judeca niciodată, şi le spusese că iertarea era întotdeauna răspunsul potrivit. Aplicase toate aceste principii şi în viața ei personală. Nu purtase pică celor care o răniseră sau o dezamăgiseră. Iar pe Bunibelle nu o puteai prosti. Când erau copii, fusese aproape imposibil să o păcălească.

— Ne-am distrat nemaipomenit, Bunibelle, i-a confirmat Liz, aşezată lângă ea în living, în timp ce li se servea ceaiul de pe o tavă mare, de argint. Tu ce-ai mai făcut?

— Am jucat ieri poker cu nişte prieteni, şi am câştigat douăzeci de dolari, a zis ea chicotind, cu ochii străluci tori. Săptămâna trecută am fost la un minunat concert de Mozart, dar nu am reuşit să conving pe nimeni să meargă cu mine. Ori de câte ori Maribelle avea nevoie, Olivia îi asigura o maşină cu şofer. Cei mai mulți dintre prietenii mei pur şi simplu nu iubesc muzica clasică, Nici nepoților ei nu le plăcea, cu excepția lui Phillip. Cass a venit să mă vadă când voi toți ați fost plecați. Mi se pare îngrozitor de slabă, dar pare fericită. Mi-a adus cele mai recente CD-uri ale tuturor clienților ei. Unele dintre ele sunt chiar bune.

Lui Maribelle îi plăcea să joace cărți şi să parieze, şi împreună cu unii dintre prietenii de la aşezământ organizase o excursie în Atlantic City. Era mereu ocupată, implicată în ceva şi gata de o mică trăsnaie.

— Într-o bună zi o să fii dată afară de aici pentru că ai transformat locul într-un cazinou, a prevenit-o Liz, chicotind.

— De fapt, sunt foarte înțelegători în privința asta, a asigurat-o Maribelle. Marțea joc bridge cu directorul.

Avea mintea ascuțită precum o săgeată şi era interesată de ce se întâmpla în viața fiecăruia dintre ei. Liz i-a povestit despre noul ei manuscris şi despre reacția noului agent.

— Nu cred că Sarah vede dincolo de genul de literatură ce se predă în facultate. Anul trecut i-am recomandat trei cărți, şi nu i-a plăcut niciuna dintre ele. Faptul că nu i-a plăcut cartea ta este un semn bun, a zis Bunibelle înțelept. Mama ta mi-a spus că i-a plăcut. Trebuie să-mi trimiți şi mie o copie pe e-mail. Pot să o descarc la mine în computer.

Liz o privi de-a dreptul uimită. Nu ai fi zis că vorbea cu o femeie care se apropia de suta de ani. Maribelle adora să aibă cele mai noi gadgeturi.

Au petrecut împreună două ore minunate, s-au pus la curent cu evenimentele, au vorbit despre excursie, iar

Maribelle a zis că Olivia urma să vină s-o vadă în weekend.

— Continuă să muncească prea mult, dar cred că asta o s-o țină mereu tânără. Nu are rost s-o laşi mai încet – mintea îți încetineşte şi ea. Şi acum ce ai de gând să mai scrii? a venit întrebarea ei, cu real interes.

Liz nu se gândise la asta. Îi luase trei ani pentru a scoate o carte, chiar dacă o scrisese în doar şase săptămâni. Bunibelle nu era niciodată în repaus şi nu fusese niciodată leneşă, nici fizic, nici intelectual. Era un exemplu pentru ei toți, iar Liz ştia că mama ei semăna foarte mult cu bunica. Nu şi-o putea imagina pe mama ei încetinind ritmul. Încetase să se mai aştepte la asta cu ani în urmă. Acum, la şaptezeci de ani, nu era cu nimic diferită de cum fusese la patruzeci sau la cincizeci. La fel ca mama ei. Nici unuia dintre ei nu-i venea să creadă că mama lor tocmai împlinise şaptezeci de ani. Pe iaht nu făcuse mafe caz de asta, fusese o aniversare ca oricare alta. Olivia spusese că nu-i plăcea cum sună cifra, dar era clar că nici nu arăta de atât. Şi era la fel de imposibil de crezut că Maribelle avea nouăzeci şi cinci. Toți erau convinşi că avea să atingă fără probleme suta de ani. Pentru ea timpul încremenise. Erau gene bune pe care să le moştenească.

Liz îi adusese o stivă de reviste noi. Maribelle era abonată

la unele dintre ele, cum ar fi Time, Newsweek şi Fortune, dar îi plăceau şi revistele străine de modă, şi Liz îi adusese unele din călătorie. Citea The New York Times şi The Wall Street Journal în fiecare zi. Întotdeauna îi avertizase pe cei de o vârstă cu ea să nu înceteze să se țină la curent cu ştirile, şi sfatul nu era rău. Maribelle se bucura şi de o sănătate bună. Viața se schimbă radical dacă eşti bolnav. În plus, făcea controale în mod regulat şi unul general în fiecare an. Propria ei bunică trăise până la o sută doi ani, surprinzător de sănătoasă, iar ea părea să fi moştenit vitalitatea acesteia.

— Spune-le fetelor că le iubesc, a zis când a condus-o pe Liz la maşină. Avea mersul sigur, spatele drept şi postura perfectă pe care o învățase ca tânără fată. Ştiu că o să-ți fie dor de ea, dar cred că Los Angelesul o să fie un loc bun pentru Carole. Şi-a făcut o grămadă de iluzii despre tatăl ei, cred că o să revină cu picioarele pe pământ dacă o să se convingă ea singură de realitate – şi nu cred că la New York e fericită. Scena artistică de acolo e prea mult pentru ea.

Bunica ei analizase perfect situația, şi Liz nu putea decât să fie de acord cu ea. Era tristă să o vadă pe Carole plecând, dar într-un fel se simțea uşurată. Fiica ei cea mică părea puțin dezorientată, aşa cum fusese şi ea însăşi.

— Şi nu uita să-mi trimiți cartea, i-a reamintit ea.

— Nu uit, Bunibelle, promit. Încearcă să te porți frumos şi nu-ți tapa prietenii de aici de prea mulți bani. Eşti un rechin la jocul de cărți, a acuzat-o Liz, şi amândouă au râs.

Ea îi învățase toate jocurile de cărți când erau copii, şi acum nepoților ei le plăcea să joace cărți la fel de mult ca ei. Cass fusese mereu cea mai bună, şi îi bătea pe toți ceilalți. Şi Olivia era destul de pricepută, chiar dacă nu-i plăcea să joace la fel de mult ca mamei sale. Pe iaht jucase în fiecare zi cu Alex, dar pentru ea era doar un mod de petrecere a timpului, nu o pasiune. Pentru Bunibelle era aproape un viciu, numai că nu devenise niciodată cartoforă – pur şi simplu îi plăcea jocul.

— Ai grijă de tine, a zis Bunibelle şi a sărutat-o la despărțire. Afară era cald, şi Liz i-a spus să se întoarcă în sălile cu aer condiționat. Şi apucă-te de o carte nouă, a îndemnat-o bunica ei, agitând un deget spre ea. Ai făcut treabă bună cu asta. Acum trebuie să treci la ceva nou.

Liz a salutat şi s-a urcat în maşină, apoi, când a demarat, i-a trimis în zbor un sărut şi a urmărit-o în oglinda retrovizoare, în timp ce Maribelle se întorcea în clădire, cu pasul sigur. Era una dintre cele mai mari binecuvântări din viața lor, un model puternic pentru ei toți. Femeia pentru

care timpul încremenise.

Capitolul 12

Prima zi a Oliviei după vacanță a fost incredibil de agitată. Era de aşteptat. Ținuse situația sub control cu ajutorul faxurilor, al e-mailurilor şi al telefoanelor ocazionale date de pe iaht, dar era altceva să fie prezentă la birou. Întotdeauna erau o mulțime de lucruri de făcut. Şi băieții simțeau la fel. Abia dacă îl văzuse în treacăt pe Phillip de când se întorsese de la Londra, iar John îşi mai luase câteva zile libere, ca să meargă la Paris cu Sarah şi cu Alex.

În câteva locuri exista amenințarea declanşării unor greve, aveau probleme cu construcțiile noi, şi o nouă linie era gata să intre în producție. În plus, Olivia nu scăpa de sub observație chestiunea drepturilor omului, în India, o ploaie musonică provocase o inundație care le distrusese şase depozite, şi un mic cutremur le avariase serios magazinul din Mexic. Din fericire, nimeni nu fusese rănit. Când se întâmplau astfel de lucruri în zone unde îşi desfăşurau ei afacerile, făceau donații masive şi le trimiteau ajutoare în medicamente, acolo unde era nevoie. De ani întregi, Olivia făcea donații foarte generoase, adeseori anonime. Nu avea nevoie de publicitate, voia doar să ofere

ajutor, îndeosebi copiilor aflați în pericol. Cu ani în urmă, crease un motto pe care încerca să îl respecte mereu: „Clienții noştri sunt prietenii noştri”. Nu era, aşadar, un gest prietenesc să-şi înşele clienții, să vândă mărfuri de calitate îndoielnică sau să exploateze copii pentru a menține prețurile mici. Înaltele ei principii morale se aplicau şi când venea vorba despre afaceri.

Olivia citea un raport privind un posibil proces la magazinul lor din Stockholm. O femeie refuzase serviciul de livrare şi urcase singură o masă de sufragerie, patru etaje, târând-o pe scări. Îşi paradise mijlocul şi amenința să-i dea în judecată pentru că spunea că masa era mai grea decât ar fi fost normal. Era un proces închipuit, şi evident femeia spera într-un aranjament, dar provoca atâta agitație în jurul ei, încât departamentul juridic adusese cazul în atenția Oliviei. Aceasta nu prea ştia cum să acționeze. Se gândea să-i ofere cadou şi cele opt scaune care se potriveau cu masa. Era genul de reclamație care cerea o astfel de rezolvare. Femeia era ori săracă, ori zgârcită din moment ce refuzase să plătească pentru livrare. Olivia tocmai îşi nota soluția, când în biroul ei a intrat Peter Williams. A ridicat ochii spre el şi i-a surâs. Era bucuroasă să-l vadă şi în acelaşi timp uşor amuzată de povestea cu procesul. Femeia

îi scrisese ei personal, susținând că folosirea unui material lemnos de calitate făcea ca masa să devină prea grea şi periculoasă pentru a putea să fie cărată de clienți. Când o făcuseră, nu avuseseră în vedere că ar putea fi cărată patru etaje pe scări. Masa era produsă la una dintre fabricile lor din India, şi Olivia cunoştea modelul. Era o masă foarte aspectuoasă, la un preț incredibil de mic, un model proiectat de John.

— Am nimerit prost? a întrebat-o Peter, gata să plece dacă ea era prea ocupată.

Olivia a clătinat însă din cap şi s-a lăsat pe spătar, zâmbind.

— Nu, citeam despre amenințarea cu proces de la Stockholm. Nu are cum să fi fost prea amuzant să târască masa aia cale de patru etaje. Mă gândesc să-i oferim scaunele care merg la ea. Apare menționat faptul că nu le-a cumpărat.

— Dacă o faci, ai grijă să-i fie livrate, altfel o să mărească miza procesului, a spus Peter râzând. Am văzut şi eu cazul. Nu cred că ne va da în judecată cu adevărat.

Dar erau alții care o făcuseră sau aveau să o facă. Peter o consiliase întotdeauna bine. Avuseseră un caz de rănire la cap, cu o bibliotecă prăbuşită peste cineva în timpul unui

cutremur. Oamenii nu o fixaseră de perete, deşi în instrucțiunile însoțitoare se menționa acest lucru, dar Olivia plătise oricum, ca să nu fie acționați în justiție. Plăteau sume astronomice la asigurări, pentru a acoperi situațiile neplăcute reale, şi, atunci când era rezonabil, cădeau la înțelegere, pentru a arăta că le pasă. Nu încercau să rănească pe nimeni sau să profite de cineva, nici măcar atunci când clienții lor erau neglijenți.

— Arăți nemaipomenit, a zis Peter, privind-o admirativ.

Olivia părea sănătoasă, bronzată şi relaxată. Se vedea că sejurul pe iaht alături de copiii ei îi priise. Aşa se întâmpla întotdeauna când mergea cu ei în vacanță. Şi Peter arăta bine după timpul petrecut în Mâine. Venise acasă cu o săptămână mai devreme decât trebuia. Spusese că avea multe de făcut. Şi amândoi ştiau că se apropia o grevă la magazinele lor din Spania, care probabil nu avea să poată fi evitată. Guvernul local înrăutățise situația, şi, odată declanşată, greva urma să-i țină ocupați. În depozitul lor din Dakota de Sud avusese loc un incendiu provocat. Era dificil să controlezi toate astea, dar amândoi reuşeau. Trebuia să ai capul limpede şi o judecată zdravănă, să fii în stare să iei decizii rapide şi inteligente, ca să eviți ca o situație nefavorabilă să devină şi mai gravă.

— Îți mulțumesc, Peter, a zis Olivia când el s-a aşezat în fața ei. Cum a fost în Mâine?

Peter avea ochii de aceeaşi culoare cu ai ei, şi, pentru o clipă, a observat cum o umbră a trecut peste ei.

— La fel ca întotdeauna. Eu şi Emily nu aveam prea multe să ne spunem. Am plecat odată cu copiii. M-am simțit bine, dar mă bucur că sunt acasă. Ea o să mai rămână acolo câteva săptămâni, până de Ziua Muncii. Dar tu? Nu mai ai alte planuri de călătorie pentru luna august?

Dezvăluise puțin mai multe decât de obicei despre mariajul lui, dar Olivia ştia oricum. Îi mărturisise totul cu ani în urmă. Relația lor se răcise la scurt timp după naşterea copiilor, când descoperise că soția lui era alcoolică. De ani tot promitea să se trateze, dar nu o făcea niciodată. Nu se schimbase nimic, iar acum aveau o căsătorie de formă. El mersese ani de zile la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi şi în final renunțase să o mai implore să nu mai bea. Renunțase şi la mariajul lor. Olivia o cunoscuse pe soția lui, era o femeie amabilă, inteligentă, dar o răvăşise patima aceea care încă ardea necontrolat, ca un incendiu forestier. Peter nu mai ieşea cu ea în lume. La cei şaizeci şi trei de ani ai lui, deşi însurat, era de ani buni singur, din punct de vedere emoțional. Se îngropase în muncă, aşa cum

făcuse şi Olivia.

— Nu mai plec nicăieri, decât dacă se iveşte pe undeva vreo problemă care necesită prezența mea, a răspuns Olivia la întrebarea lui. Am prea multe de făcut aici. Nu vreau să plec în vreo călătorie înainte de septembrie.

— Sună destul de rezonabil, a zis el, apoi s-a uitat cu ezitare la ea, şi au schimbat o privire plină de tandrețe. Cina, sâmbătă?

Era o formulă familiară pentru amândoi. Olivia a încuviințat cu o uşoară înclinare a capului, şi şi-au zâmbit Linul altuia.

— Perfect. La Bedford?

A fost rândul lui să încuviințeze din cap. Pe urmă ea s-a ridicat şi a ocolit în tăcere biroul. Programul se terminase, asistenta ei plecase acasă, clădirea era cufundată în linişte şi Olivia se simțea mai relaxată decât de obicei, după vacanță. Purta o rochie vaporoasă de vară, şi Peter nu-şi putea lua ochii de la ea, în timp ce se apropia. Apoi s-a aplecat cu delicatețe şi l-a sărutat.

— Mi-a fost dor de tine. Întotdeauna îmi este, a şoptit ea.

Voia ca el să ştie asta, deşi nu aştepta nimic în schimb. Niciodată nu aşteptase. Înțelegea perfect situația lui. El avea să rămână pentru totdeauna acolo unde era, cu Emily care

urma să bea liniştită până avea să se bage în mormânt.

Peter s-a ridicat atunci şi a făcut ceva ce nu făcuseră niciodată la birou; dar acum erau singuri. A cuprins-o în braţe şi a sărutat-o, apoi a oftat. Era tare bine să o ţină în braţe.

— Mi-ai lipsit îngrozitor, a recunoscut el.

O lungă clipă au rămas îmbrăţişaţi, sărutându-se, pierduţi în tandreţea momentului. Apoi au auzit amândoi un zgomot în încăpere.

Buzele lor s-au despărţit, au întors capul şi l-au văzut în acelaşi timp. Era Phillip, care stătea în prag, cu o stivă de hârtii în braţe şi cu o expresie îngrozită pe chip. Arăta ca şi cum fusese lovit de o ghiulea. Peter şi Olivia s-au îndepărtat discret unul de altul – el a privit-o cu un aer serios şi a plecat. Nu i-a adresat niciun cuvânt şi, când a trecut pe lângă Phillip, în prag, l-a salutat din cap.

— Mă scuzi, Phillip, a fost tot ce a spus, iar Phillip s-a repezit furios la mama lui.

Peter n-ar fi vrut să o lase singură cu el, dar s-a gândit că era mai înţelept aşa. Era mai bine ca ea să rezolve situaţia singură cu fiul ei.

— Tocmai am fost martorul unui moment de nebunie sau ce? a întrebat-o fiul ei, în timp ce Olivia se aşeza tăcută la

birou.

Exact în clipa în care se petrecuse situația stânjenitoare şi ei fuseseră descoperiți, ea luase decizia să nu se scuze în fața lui. Era destul de matur ca să afle adevărul. Ea şi Peter erau de zece ani amanți.

— Phillip, nu e vorba despre nicio nebunie. Şi nu te priveşte. Aşa cum nici eu nu mă bag în viața ta personală. Suntem amândoi maturi.

— Ce, acum ai aventuri cu angajații? Ce rahat mai e şi ăsta? Dacă v-a văzut cineva?

— Credeam că suntem singuri. Şi Peter nu este un angajat, este avocatul nostru. Iar ceea ce fac eu, personal, nu este problema ta. Îmi pare rău dacă te-a deranjat, dar te asigur că am fost discreți.

Tremura ca reacție la tonul lui acuzator, dar nu lăsa să se vadă asta. Trebuia să ia atitudine chiar acum față de această situație şi nu-i plăcuse ceea ce spusese Phillip. Absolut deloc.

— Discreți? Eşti nebună sau doar lipsită de morală? E un bărbat însurat, cu zece ani mai tânăr decât tine, şi, dacă presa află de chestia asta, o să pari ridicolă. Dacă lumea află că te culci cu el, acest lucru va invalida toate pozițiile noastre juridice. Şi e un bărbat însurat, pentru numele lui

Dumnezeu! Asta făceai de erai mereu plecată, atunci când eram noi mici? Despre asta era vorba? Tata ştia? Şi tot rahatul tău despre moralitate – ce glumă! Cum îndrăzneşti să ne ții nouă morală, când tu ți-o tragi cu bărbați însurați, şi poate că ai făcut-o tot timpul.

— Încetează! a zis Olivia pe un ton imperativ şi s-a ridicat de pe scaun.

Simțise imediat că Phillip se folosea de situație ca pretext pentru a da glas supărărilor lui din trecut.

— L-am fost credincioasă tatălui tău în fiecare clipă a căsătoriei noastre, şi el a ştiut asta. Am plecat mereu ca să pot construi această afacere pentru noi toți, şi tatăl tău a ştiut şi asta. El a vrut să o fac. El respecta ceea ce făceam, chiar dacă tu nu o faci. Iar eu l-am respectat pe el. Phillip, tatăl tău este mort de paisprezece ani. Eu lucrez cu Peter Williams de mai demult. Când a murit tatăl tău, Peter a fost bun cu mine, şi ne-a dat sfaturi valoroase în toți aceşti ani. Şi, dacă vrei să ştii, deşi nu e treaba ta, după ce tatăl tău a murit, au trecut patru ani înainte de a începe relația cu Peter. El e singur, la fel ca mine, şi e cu şapte ani mai tânăr ca mine, nu cu zece. Soția lui e alcoolică, şi au o căsătorie formală. De zece ani suntem foarte discreți. Nimeni nu a aflat de asta, în afară de tine. Nu va afecta afacerea noastră

pentru că eu nu voi permite acest lucru, şi nici Peter. Şi ai dreptate într-o singură privință. Nu suntem un exemplu perfect de moralitate absolută. Dar suntem oameni în carne şi oase, cu vieți reale, cu copii adulți, care au treizeci, patruzeci de ani. Eu sunt singură, el îşi respectă soția. Nu recomand acest gen de situație, dar se întâmplă. Eu port o mare responsabilitate, care apasă exclusiv pe umerii mei, şi dacă bunătatea lui Peter Williams mă ajută să o duc, atunci acesta este un compromis pe care am decis să îl fac. Mi-a luat mult timp să ajung la această decizie, dar am făcut-o. Nu este ideală, sunt de acord cu tine. Dar suntem oameni, şi idealul nu este întotdeauna posibil de atins. El nu are să-şi părăsească vreodată soția, din respect pentru ea, şi nu ne afişăm flagrant. Phillip, sunt bătrână. Muncesc mult, aşa cum am făcut mereu. Şi, dacă relația asta ne oferă amândurora puțină mângâiere, atunci aşa să fie. Nu tu eşti cel care poate decide ce este bine şi ce nu pentru mine. Poți să iei aceste decizii în ceea ce te priveşte. Cu toții facem compromisuri. Tu ai hotărât că îți e de ajuns să fii însurat cu o femeie care se comportă ca un aisberg şi care îți oferă infinit prea puțin confort, din câte văd eu. Iar eu am o aventură de zece ani, cu un bărbat însurat. I-am fost credincioasă tatălui tău până în ultima clipă a vieții lui şi

ani după aceea. Îi sunt şi acum, în toate aspectele importante. L-am iubit când trăia şi încă îl iubesc. Însă este numai şi numai treaba mea, nu a ta, dacă asta este ceea ce aleg eu să fac. A mea. E un compromis, dar uneori alegem să facem compromisuri. Nu îți datorez niciun fel de explicații şi nu am de gând să mai discut despre acest lucru cu tine. Nu încerca să ponegreşti felul în care m-am purtat când eram căsătorită cu tatăl tău – nu ține. Şi dacă nu-ți place ceea ce fac eu acum, atunci îmi pare rău. Dar atât. Discuția încetează chiar acum.

Fiul ei stătea de partea cealaltă a biroului, acolo unde se aflase Peter o clipă mai devreme, şi tremura de furie.

— Rămân la ceea ce am spus mai înainte. Eşti o ipocrită. Nu ştiu dacă i-ai fost credincioasă tatii, sper că aşa a fost, de dragul lui. Dar nu eşti o sfântă, mamă. Eşti amanta unui bărbat însurat. Nu-mi pasă dacă nevastă-sa e alcoolică, nu are nicio importanță. El lucrează pentru noi. Te culci cu un angajat. Aşa că să nu-mi ții mie prelegeri.

Nu negase ceea ce spusese ea despre Amanda, dar nu-şi putea lua gândul de la Peter. Şi era revoltat că mama lui avea o aventură amoroasă. Olivia nu putea să nu se întrebe dacă pentru el avea vreo importanță că Peter era însurat – poate că pur şi simplu nu suporta ideea că mama lui avea o

relație cu alt bărbat decât tatăl lui. Era foarte radical în gândire, aşa cum fusese şi ea întotdeauna, dar situația se schimbase de-a lungul anilor, iar ea şi Peter împărtăşeau o iubire calmă.

— O să uit absolut tot ce ai spus. Nu sunt mândră de ce fac, dar nici nu mi-e ruşine. Asta este. Suntem doi oameni care au nevoie unul de celălalt şi care poartă pe umeri povara lumii. Muncim din greu şi ne oferim reciproc un strop de mângâiere. Ne ajută să depăşim zilele dificile, şi sunt destule din astea în afacerea noastră, în orice afacere. Nu facem rău nimănui. Îmi pare rău dacă asta te supără, dar suntem oameni în toată firea. Chiar şi tu. Ai patruzeci şi şase de ani, şi, da, am lipsit mult în perioada când tu erai copil. Nu am fost prezentă lângă voi. Mi-aş fi dorit să fiu, dar n-am fost. Au fost alte lucruri pe care am considerat că trebuie să le fac, aşa cum a crezut şi tatăl tău. Poate că am greşit amândoi, întotdeauna o să regret momentele pe care le-am ratat. Dar acum s-a terminat, Phillip. Nu putem aduce anii aceia înapoi. Nu pot schimba ce am făcut, oricât de tare mă doare că te-am rănit. Am însă dreptul la puțin confort în viața mea, fie că-ți place, fie că nu.

— Ai şaptezeci de ani, pentru Dumnezeu. Eşti femeie bătrână. Ce înseamnă asta, să te regulezi în dreapta şi-n

stânga, la vârsta ta?

— Nu mă regulez în dreapta şi-n stânga, cum spui tu. Şi nu te priveşte pe tine ce fac, câtă vreme conduc aşa cum trebuie afacerea şi nu fac pe nimeni de râs – nici pe tine, nici pe mine. Şi nu o fac. În rest, Phillip, decizia îmi aparține. Nu există drept de vot în chestiunea asta. Asta nu este o şedință de consiliu, este viața mea, şi aici nu-ți cere nimeni părerea.

Phillip a privit-o cu o furie nestăpânită şi, fără să mai rostească vreun cuvânt, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din cameră. Făcea spume din pricina a tot ceea ce-i spusese mama lui.

Când s-a aşezat la loc pe scaun, după plecarea lui, Olivia tremura. Nu acesta era felul în care voise ca Phillip să afle despre legătura ei cu Peter. De fapt, nu voise să ştie nimeni. Dar el aflase, şi ea trebuia să se obişnuiască de-acum cu asta. Şi-a reamintit brusc de ceea ce simțise ea când îşi dăduse seama că mama ei era amanta lui Ansei Morris. Urâse acel lucru, i se părea profund greşit. O considerase pe mama ei o „femeie decăzută”. Dar ea avea treisprezece ani, nu patruzeci şi şase. Descoperise aventura mamei ei exact ca Phillip. Îi văzuse într-o zi sărutându-se, şi pe urmă mama ei recunoscuse. Îi spusese că se simțea singură şi că el era

un om bun. Dar nu se măritase niciodată cu el, nici măcar la sfârşit, când el rămăsese văduv, în ciuda evidentei iubiri dintre ei.

Olivia nu crezuse niciodată că oamenii căsătoriți pot avea o relație extraconjugală. Credea în căsătorie şi-n fidelitate, dar tot aşa crezuse şi Maribelle. Aceasta îi fusese fidelă unui bărbat însurat, pe care îl iubise şi care, la rândul lui, o iubise. Nu mai existase nimeni altcineva, nici măcar după ce Ansei murise. Iar Olivia fusese credincioasă celor doi bărbați din viața ei. Lui Joe, toată căsătoria lor, iar acum lui Peter, de zece ani încoace. Nu avusese o existență neprihănită, dar era o viață bună şi rațională, date fiind circumstanțele. Nu îi plăcea, dar putea să găsească justificări în sinea ei şi chiar asta făcea. Nu spusese niciodată nimănui despre Peter şi nici nu avea de gând să o facă, deşi se gândise adeseori să-i mărturisească mamei sale. Undeva în adâncul sufletului ei ştia că îi datora scuze acesteia pentru modul cum o privise la treisprezece ani. Pe atunci nu înțelesese cât o protejase Ansei pe mama ei şi cât de mult o iubise. Maribelle avusese nevoie de el, exact aşa cum ea avea nevoie de Peter, chiar dacă el era însurat cu altcineva şi aşa avea să rămână.

Se întreba de ce mama ei nu se măritase cu Ansei, nici măcar după ce soția lui murise, dar nu avusese niciodată

curajul să o întrebe. El murise la scurt timp după divorț, la mai puțin de un an – poate că pur şi simplu nu apucaseră. Dar, indiferent de motive, fuseseră motivele ei personale. Maribelle era o femeie bună şi onorabilă. La fel era şi ea, indiferent de ceea ce credea Phillip. Îi părea rău pentru el şi pentru gândirea lui îngustă, pentru catalogările dure, pentru resentimentele pe care le purta de ani de zile. Era incapabil să accepte sau să creadă că oamenii se străduiau cât puteau, chiar dacă nu erau perfecți. Şi el se mulțumise cu o soție care, în opinia Oliviei, nu-l iubea şi era incapabilă de iubire. Phillip avea o viață tristă. Mama lui prefera propriile ei compromisuri, nu pe ale lui, prefera iubirea unui bărbat însurat, care se purta frumos cu ea şi pe care îl respecta. Nu aveau nevoie de căsătorie, şi se iubeau unul pe celălalt. Olivia nu intenționa să-i îngăduie lui Phillip să strice această relație cu ideile lui radicale despre ce este drept şi ce nu. Ea avea dreptul să decidă pentru ea însăşi în legătură cu ceva atât de personal.

L-a sunat pe Peter pe mobil, tremurând toată, şi el i-a răspuns imediat, cu o voce îngrijorată.

— Cum eşti?

— Sunt bine, a zis ea ferm.

Hotărâse să fie aşa, în ciuda izbucnirii fiului ei, în ciuda

acuzațiilor şi a părerii lui despre ea. Ce conta era felul în care se considera ea însăşi, şi Olivia ştia că făcuse cum putea mai bine pentru toți cei în cauză.

— O să-i treacă. E o persoană foarte rigidă şi are o căsnicie lipsită de iubire. Asta îl face dur şi irațional față de toți ceilalți. Şi are o mulțime de resentimente față de mine şi de ranchiune peste care nu poate trece. De fapt, nici măcar nu are legătură cu tine. Şi-a găsit pur şi simplu încă un motiv ca să rămână supărat pe mine.

Olivia îl cunoştea foarte bine.

— Îmi pare rău că te-am abandonat. M-am simțit foarte prost că am plecat, dar am considerat că preferi să nu fiu de față când vorbeşti cu el.

— Ai intuit bine, a confirmat ea. Ai procedat cum trebuia.

— Ce-a spus?

— O mulțime de lucruri foarte urâte. Voia să ştie dacă l-am înşelat pe tatăl lui, şi bineînțeles că nu am făcut-o. Poate a fost bine să audă asta. Şi este destul de matur ca să afle ce se întâmplă între noi. Are aproape cincizeci de ani – la vârsta lui, ar trebui să fie capabil să accepte slăbiciunea morală a celorlalți. Dacă nu poate, n-o să fie niciodată în stare să-şi ierte nimic. Cineva a spus odată că să fii adult înseamnă să fii în stare să-ți accepți părinții aşa cum sunt.

Problema este că majoritatea dintre noi nu ne maturizăm în sensul acesta. Vrem ca părinții noştri să fie perfecți şi să ne împlinească idealurile. Copiii noştri vor să-i iertăm necondiționat pentru greşelile lor, dar ei nu vor să ne ierte nimic. La un moment dat asta nu mai merge. Pe Phillip îl aşteaptă câteva lecții dure de viață. Cass e la fel. Nu mi-a iertat niciodată nimic, mai ales faptul că nu am fost de față când a murit tatăl ei. Şi eu mă învinuiesc pentru asta şi am petrecut ani în şir gândindu-mă că poate ar fi supraviețuit dacă eu eram acolo. Dar nu e adevărat, şi altele sunt greşelile pe care le-am făcut. Însă relația noastră nu este una dintre ele. Peter, nu facem rău nimănui, atâta vreme cât căsătoria ta rămâne intactă. Tu nu o răneşti pe Emily, şi chiar cred asta.

— Este alcoolică de peste treizeci de ani, a zis el trist. Nu furăm nimic de la ea. Căsătoria noastră se încheiase cu mult înainte de a apărea tu.

Aşa îi spunea el întotdeauna, şi ea îl credea. Acum părea însă îngrijorat pentru Olivia din pricina felului în care fiul ei o atacase. Era greu de îndurat să fii criticat de propriii copii, şi lui Peter îi părea rău pentru ea. Ai lui nu ştiau nimic despre faptul că el avea o relație cu Olivia, chiar dacă înțelegeau că părinții lor erau căsătoriți doar de formă. Fiica

lui îl îndemnase cu ani în urmă să divorțeze, dar el se simțea răspunzător pentru Emily, iar fiul lui se făcea că nu observa, dar ştia în ce stare era mama lui. Îşi distrusese familia atunci când copiii erau mici, se îmbăta la evenimentele şcolare sau nu apărea ori îşi pierdea cunoştința când ei aveau prieteni în vizită. Toată viața lor îi făcuse să se simtă stânjeniți, şi îl respectau pe tatăl lor pentru că rămăsese alături de ea. Într-un fel, era mai uşor pentru ei. El era întotdeauna acolo să o îngrijească, aşa că nu le revenea lor sarcina asta.

— Vrei să vin acolo în seara asta? a întrebat-o el blând, şi Olivia a zâmbit.

— Da, vreau, a răspuns ea cu sinceritate. Nu doar din pricina a ceea ce s-a întâmplat. Mi-a fost dor de tine cât am fost plecată.

De obicei petreceau o noapte sau două împreună în fiecare săptămână. Nu avea ce să-i explice lui Emily. Ea habar nu avea dacă el era acasă sau nu. De douăzeci de ani aveau dormitoare separate şi angajaseră o menajeră care o supraveghea. El nu-i dădea niciun fel de explicații, doar pleca, putând fi contactat în orice moment pe telefonul mobil.

— Şi mie mi-a fost dor. Vin la ora opt.

Era deja şase şi jumătate. Amândoi mai aveau câte ceva de terminat la birou, iar lui avea să-i mai ia o oră ca să ajungă la Bedford. Olivia urma să ajungă cam tot atunci. Nu avea vreo angajată care să locuiască împreună cu ea. Şi nimeni nu ştia niciodată când Peter îşi petrecea noaptea acolo. Era perfect pentru ei. El pleca întotdeauna înainte de sosirea menajerei. Olivia ştia că aceasta bănuia ceva, dar nu avea idee cine era musafirul ocazional nocturn. Timp de zece ani, reuşiseră să păstreze discreția totală, până în acea seară. Fusese un ghinion că Phillip îi descoperise, dar nu era o tragedie. Era un semn că şi ea era om. Acum mai rămânea de văzut dacă Phillip avea să fie uman şi matur.

— Ne vedem la opt, a zis Olivia. Să conduci cu grijă! Te iubesc, Peter, a mai zis, şi el a surâs.

— Şi eu te iubesc. Pe curând, a răspuns Peter, după care a închis.

Olivia şi-a lăsat pe birou dosarele neterminate. Era obosită. Fusese o zi lungă, iar altercația cu Phillip o epuizase. Poate nu o arăta, că prea îi spunea toată lumea acelaşi lucru, dar în seara asta simțea fiecare minut din cei şaptezeci de ani ai ei.

După câteva clipe, şi-a luat poşeta şi servieta şi a stins luminile din birou. Abia aştepta să-l vadă pe Peter.

Phillip a aşteptat să ajungă în maşină înainte de a-l suna pe fratele lui. Ştia ce trebuia să facă în legătură cu ceea ce descoperise. Considera că şi ceilalți ar trebui să afle. Ştia că Liz era impresionabilă şi că ea ar fi considerat aşa ceva emoționant sau romantic. El nu vedea lucrurile aşa. Cu Cass nu mai vorbise de ani de zile. Voia însă să-i spună lui John. Era convins că acesta avea să fie la fel de indignat şi de furios ca el. Iar Phillip nu credea că Olivia îi fusese fidelă tatălui lor. Acum se întreba dacă nu cumva acesta era motivul pentru care Cass nu semăna cu ei, ceilalți copii. Poate că de aceea Olivia nu fusese niciodată acasă. Poate că de ani întregi avea aventuri extraconjugale. Cine ştie ce se petrecuse de fapt? I se făcea greață când se gândea cum dăduse de ea sărutându-se cu Peter. Păreau pasionali. Lui Phillip i se întorcea stomacul pe dos când îşi amintea. Când a plecat spre casă, era deja ora şapte, adică ora unu noaptea la Paris, l-a telefonat lui John la Ritz, unde era cazat cu Sarah şi Alex. Fratele lui i-a răspuns cu o voce somnoroasă.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat John grăbit.

La urma urmelor, bunica lor avea nouăzeci şi cinci de ani, iar mama lor avea acum cu zece ani mai mult decât vârsta la care murise tatăl lor. Îi era mereu teamă să nu li se

întâmple ceva lor, soției ori fiului său. Dar aceştia din urmă erau cu el, la Paris, aşa că ştia că nu putea fi vorba despre ei. Dar la fel de posibilă era şi o criză în afacerea lor.

— Ai pățit ceva? Eşti bine? a întrebat John.

S-a ridicat în capul oaselor în pat şi a aprins lumina. Sarah dormea dusă.

— Nu, nu sunt. Şi nici tu n-o să mai fi când o să-ți spun ce se întâmplă.

— La naiba! Bunibelle sau mama?

Phillip îi confirma cele mai mari temeri, şi nu sesizase furia din vocea fratelui său.

— Mama noastră. Are o relație amoroasă cu Peter Williams. Se întâmplă de zece ani – sau cel puțin aşa spune ea. Cine ştie de câtă vreme durează ori dacă nu l-a înşelat pe tata înainte de asta, când nu era niciodată acasă.

Erau multe informații de asimilat dintr-odată, şi John încerca să pătrundă înțelesul a tot ce i se spunea.

— Mama are o relație amoroasă?

I se părea incredibil.

— Da, într-adevăr, a confirmat Phillip, cu o voce de înmormântare.

— De unde ştii?

— I-am găsit încolăciți la ea în birou, când am intrat peste

ei, acum o oră.

— Făceau sex în biroul ei?

John părea perplex.

— Nu, se sărutau, a precizat Phillip.

Ar fi făcut infarct dacă îi găsea în timpul unei partide de sex.

— După aceea ea a recunoscut în fața mea relația dintre ei. El a plecat, iar noi doi am avut o discuție despre asta. Şi el e însurat, dacă îți aduci aminte.

— Da, îmi amintesc. Dar e un tip de treabă totuşi. Cel puțin nu e vreun vânător de zestre cu treizeci de ani mai tânăr decât ea.

John ştia că mama lor era prea rațională pentru aşa ceva, dar era, într-adevăr, surprins să audă că avea o relație amoroasă. Credea că nu-i păsa decât de munca ei. I se părea oarecum drăguț să afle că nu era aşa şi că, la urma urmelor, era şi ea om. Tatăl lor plecase dintre ei de aproape cincisprezece ani – comemorarea urma să aibă loc în curând. Era greu să fii atâta timp singur.

— E o chestie serioasă?

— Sigur că e serioasă. El e însurat. Ce poate să fie mai serios decât o relație cu un tip însurat? Şi care durează de zece ani? Imaginează-ți dacă află presa despre asta.

— Presei nu-i pasă cu cine se culcă mama, a răspuns John rațional. În secțiunea de afaceri din The New York Times nu se relatează despre relațiile amoroase. Ea are dreptul să facă întocmai ce doreşte. Phillip, are dreptul să fie fericită. Duce şi-aşa o povară mare pe umerii ei. De când a murit tata, nu mai are pe nimeni care să o susțină. El o ajuta foarte mult, şi apoi s-a trezit singură-singurică.

— Prostii! Ne are pe noi, a zis Phillip pompos, în timp ce John medita la ce spusese.

— Nu chiar. Noi lucrăm cu ea, dar nu o sprijinim. Când treburile neplăcute iau amploare, la ea ajunge totul şi ea rezolvă lucrurile de una singură. Te-ai luat zdravăn la ceartă cu ea pe tema asta?

John bănuia că aşa se întâmplase şi îi părea rău pentru ea. Phillip era întotdeauna foarte critic în privința ei, asemenea lui Cass. Niciunul din ei nu-i iertaseră nimic din trecut, şi întâmplarea aceasta era exact genul de muniție pe care Phillip ar fi folosit-o împotriva ei, ca să demonstreze toate vechile lui teorii despre cât de rea era ea.

— Da, aşa am făcut, a recunoscut Phillip, fără urmă de remuşcare.

— Şi chiar ai acuzat-o că l-a înşelat pe tata? O relație în care s-a implicat la patru ani după ce el a murit nu prea

este dovada infidelității din timpul mariajului lor.

John părea supărat când i-a pus fratelui său mai mare această întrebare. Mama lor nu merita să fie condamnată pentru că avea o relație discretă. Iar faptul că de zece ani Olivia întreținea cu Peter o relație amoroasă de care ei nu ştiuseră absolut nimic era o dovadă că fuseseră, într-adevăr, discreți.

— De fapt, chiar de asta am acuzat-o. Şi îmi demonstrează că nu are pic de simț moral, ceea ce aruncă o umbră peste absolut totul.

— Dar e o prostie, a zis John, enervat pe fratele lui. Cât de imoral este ca doi oameni de şaizeci de ani – şaptezeci acum, în cazul ei – să aibă o relație? Şi ce dacă el e însurat? Asta e un ghinion pentru ei, dar nu are nicio legătură cu viața ei alături de tata, Phillip. Ei doi s-au iubit nebuneşte, şi mama a fost îndrăgostită până peste cap de el. Noi am ştiut întotdeauna asta. Iar dacă acum are pe altcineva în viața ei, eu sunt fericit pentru ea. Nimeni nu vrea să moară singur.

— Dar nici în brațele bărbatului alteia. Ar trebui să ştie atâta lucru.

Phillip avea standarde foarte înalte în privința ei, mai mult decât John.

— E şi ea om, pentru numele lui Dumnezeu. Încă arată nemaipomenit. Pare mai tânără decât vârsta pe care o are. De ce nu? De ce să nu aibă şi ea parte de puțină mângâiere în viața ei şi de puțină iubire? Este evident că el n-are să-şi părăsească soția, dacă au de zece ani o relație şi încă e însurat.

Era un punct de vedere lucid şi în acelaşi timp omenos, pe care Phillip nu-l împărtăşea.

— Vorbeşti exact ca ea, a spus Phillip furios. Ce v-a apucat pe toți? Nimeni din familia asta nu mai are principii? Presupun că tu crezi că bunica noastră ar trebui să facă nebunii în Long Island, ca să nu fie obligată nici ea să moară singură?

Era furios pe John pentru că nu i se alătura în bătălia virtuții ofensate. El o transformase într-o cruciadă, dar John nu voia să se înroleze.

— Las-o baltă, a spus John, cu voce obosită – dormea când îl sunase fratele lui. E viața ei, nu a noastră. Fiecare dintre noi ne descurcăm cum putem mai bine. Are şi ea dreptul să facă propriile greşeli, dacă despre aşa ceva este vorba, deşi eu nu sunt convins. Singurul lucru de care sunt convins este că nu e treaba noastră. Atâta vreme cât nu ne face de râs, pe noi sau pe ea, şi nu şi-o trage pe jos, în

birou, cu uşa deschisă, sau în timpul şedinţei de consiliu, nu am nevoie să ştiu de asta, şi nici tu nu ar trebui să ai. S-a întâmplat să afli din greşeală – ai deschis o uşă şi ai văzut ceva ce nu trebuia. Nu are nicio legătură cu noi. Sau cu tata. Acum închide uşa şi uită totul. Nu vei face decât să provoci probleme inutile pentru toată lumea dacă faci mare caz de treaba asta.

— Observ că tu i-ai moştenit simţul moral – sau lipsa lui, a comentat Phillip cu răceală.

— Nu suntem noi în măsură să-i judecăm simţul „moral" sau să decidem cu cine ar trebui ea să aibă o relaţie ori dacă ar trebui sau nu să o aibă. Şi nici nu ni-l vâră pe Peter pe gât. O respect pentru că a păstrat tăcerea în legătură cu acest subiect. Şi cred că ar trebui să renunţi. Nu faci decât să te necăjeşti inutil, şi pe ea la fel. Găseşte-ţi altceva asupra căruia să-ţi reverşi furia. Acum eu mă bag la somn din nou. E aproape ora două noaptea. Duminică o să mă întorc acasă, dar nu am de gând să-ţi ţin isonul. Şi dacă, la şaptezeci de ani, mama are o aventură fierbinte sau o idilă, bravo ei! a mai spus John pătimaş.

— Eşti la fel de nebun ca ea, a replicat Philip şi i-a trântit telefonul în nas, fără să mai spună nimic.

Se aşteptase ca fratele lui să-i împărtăşească opinia şi

indignarea. Nu fusese pregătit ca el să o susțină. În timpul acesta, John stătea întins în gâtul lui de la hotelul Ritz, se gândea la asta şi zâmbea. Îi plăcea de Peter Williams. Iar pe mama lui o iubea, şi, dacă Peter o făcea fericită, atunci la naiba! S-a răsucit în pat şi a cuprins-o pe Sarah cu brațul. Nu era sigur dacă să-i spună, dar ştia că, dacă se hotăra s-o facă, ea avea să fie de acord cu el. Considera că Phillip greşeşte profund în situația respectivă, aşa cum o făcea şi în multe alte privințe.

Capitolul 13

Peter a ajuns la Bedford la opt şi jumătate în loc de ora opt. Traficul fusese foarte aglomerat, era vineri seara şi lumea ieşea din oraş pentru weekend. Olivia îl aştepta cu un platou de mezeluri şi o salată, alături de o sticlă cu vin rece. De cum a intrat, a cuprins-o în braţe şi a sărutat-o.

— Ce mai zi! a spus el, cu un aer preocupat şi epuizat.

Încă mai era supărat că Phillip dăduse peste ei şi că o atacase verbal pe mama lui.

— Îmi pare aşa rău, draga mea. Eşti bine?

— De fapt, mă simt perfect, a zis ea, privindu-l surprinsă în timp ce-i turna un pahar de vin.

Au ieşit pe veranda casei, care dădea spre grădina frumos aranjată, şi s-au aşezat. Era o casă drăguță. Era destul de mare, dar nu enormă. Olivia se mutase în ea după moartea lui Joe, când copiii plecaseră care încotro, iar mama ei se mutase la aşezământul pentru persoane în vârstă. Era o casă pe care o putea întreține uşor, minunat decorată cu antichități rafinate şi tablouri pe care ea şi Joe le adunaseră de-a lungul anilor. I se potrivea, şi Peter întotdeauna se simțea confortabil aici. Casa lui avea acum aspectul trist al

unui loc unde oamenii au fost nefericiți şi rupți de lume pentru mult timp. Nu-i plăcea să se ducă acasă, dar aici, cu ea, se simțea întotdeauna bine. Casa era caldă şi primitoare, la fel ca Olivia.

— Nu ştiu cum a ajuns Phillip să se transforme în poliția moralității. Cred că are o căsătorie nefericită. Amanda este o parvenită – şi e foarte rece. Cred că nu s-ar fi căsătorit niciodată cu el dacă nu ar fi fost bogat şi nu ar fi urmat să conducă într-o bună zi afacerea noastră. Probabil că abia aşteaptă să mă retrag sau să mor. Nu a fost prea amuzantă în călătorie. Nu e niciodată amuzantă. Şi cu el este ca un sloi de gheață. Pe el nu pare să-l deranjeze.

Olivia îşi dorea mai mult de atât pentru Phillip, dar el hotăra. El făcuse alegerea, şi părea mulțumit cu ea.

Nici Peter nu o plăcea prea tare pe nora lui, dar era de aceeaşi părere ca Olivia. Era problema fiului său, şi, dacă pentru el era bine, Peter nu mai avea nimic de zis. Nu se amesteca niciodată. Din fericire, îl plăcea mult mai tare pe ginerele lui, şi, drept urmare, îşi petrecea mult mai mult timp cu ei. Îşi iubea copiii, dar aceştia erau pe cont propriu, maturi şi la casa lor. Acum Olivia era bucuria din viața lui, chiar dacă petreceau împreună mai puțin timp decât i-ar fi plăcut lui. Erau însă amândoi foarte ocupați şi profund

îndrăgostiți de munca lor, iar ea încă mai călătorea foarte mult. Peter se întreba dacă avea s-o lase vreodată mai uşor. Probabil că nu. Ar fi fost nefericită să facă asta. După atâția ani, ajunsese să o cunoască bine şi o iubea exact aşa cum era. Nu-şi putea aminti de vremurile când o iubise pe Emily şi fusese fericit cu ea, dar ştia că existase un astfel de moment.

Au luat o cină liniştită, în bucătărie, şi au vorbit despre Phillip şi despre multe alte lucruri. Peter plănuia să-şi petreacă weekendul cu ea, aşa că nu aveau de ce să se grăbească. Duminică dimineață el avea să plece să joace golf, şi Olivia se ducea să o vadă pe Maribelle, pentru prima dată de când se întorsese din călătorie.

Liz o sunase pe mama ei după ce o vizitase şi îi spusese că bunica era fericită şi că arăta foarte bine. Olivia era întotdeauna recunoscătoare pentru acest lucru. Mama ei era unul dintre stâlpii din viața ei, iar în ultimii zece ani şi Peter devenise la fel. Îi dădea sfaturi bune şi profesional, şi pe plan personal, şi era bun şi inteligent. Aveau interese care se armonizau perfect, timpul pe care îl petreceau împreună era mereu plăcut şi plin de tandrețe şi amândoi acceptaseră că nu puteau să fie tot timpul împreună. Era suficient. Olivia nu dorea să se mărite din nou, iar Peter

spusese de la început că nu avea să divorțeze. Considera că nu ar fi corect să o facă. Emily! era o femeie bolnavă, şi, atât timp cât continua să refuze tratamentul – şi era deja clar că avea s-o facă mereu –, situația urma să rămână neschimbată. Dar el şi Olivia petrecuseră multe momente fericite în ultimii zece ani. Au fost de câteva ori în vacanță, au făcut uneori călă■torii de afaceri amândoi şi erau împreună în unele; weekenduri şi câte o noapte sau două în timpul săptămânii, când ea era în localitate. Olivia nu cerea mai mult de atât, ceea ce făcea ca lucrurile să fie uşoare pentru Peter. Nu îl presa absolut nimic să schimbe situația, şi fiecare era o bună companie pentru celălalt. Râdeau mult şi se simțeau bine în pat, ceea ce i-a surprins pe amândoi. Viața lor amoroasă era la fel de activă şi de interesantă ca la început.

Ajunseseră să înceapă aventura amoroasă din întâmplare, când se aflau într-o călătorie. Amândoi plecaseră la Chicago în ultimul moment, ca să aplaneze o grevă, şi totul se dusese de râpă. Rămăseseră blocați acolo timp de trei săptămâni, timp în care sindicatele refuzaseră să dea înapoi, dar reuşiseră în final să negocieze o înțelegere paşnică. La sfârşitul primei săptămâni, ajunseseră împreună în pat, după o zi deosebit de stresantă, şi îşi dăduseră seama că se

îndrăgostiseră. Se simțiseră minunat împreună, în ciuda grevei. Lucrau deja cot la cot de aproape cinci ani şi se cunoşteau destul de bine. Faptul că la amiciția lor s-au adăugat sexul şi iubirea le-a sporit prietenia. Aveau un profund respect reciproc, iar Peter considera cu adevărat remarcabil tot ce realizase Olivia. Nu se amesteca niciodată în deciziile ei, dar o ajuta să le ia în mod obiectiv şi o susținea şi după aceea, aproape la fel cum o făcuse şi Joe. Amândoi bărbații îşi dăduseră seama de geniul ei şi nu i se puseseră niciodată în cale, fără a se teme totuşi să-i spună ce gândeau, întotdeauna le asculta sfatul şi ținea cont de el. Într-un fel, Peter luase rolul din punctul unde îl lăsase Joe, deşi era diferit, pentru că nu era măritată cu el şi nu aveau copii împreună. Asta le dădea o oarecare libertate, şi respectau independența celuilalt. În acest moment din viața lor, pentru ei era aranjamentul perfect, tot aşa cum fusese relația cu Joe în tinerețea ei. Acum era un alt capitol din viața lor, mai aproape de sfârşitul cărții, deşi genele lui Maribelle îi lăsa pe amândoi să spere că aveau să fie împreună pentru mult timp.

Nu vorbiseră niciodată despre căsătorie, pentru că nu era o opțiune pentru ei. Emily avea şaizeci şi doi de ani, şi era posibil să trăiască la fel de mult ca ei, dacă nu chiar mai

mult, mai ales că era mai tânără decât Olivia. Avea totuşi o sănătate precară, rezultat al anilor în care abuzase de alcool, şi era bolnavă de inimă. Olivia nu se aşteptase însă niciodată să devină soția lui. Se mulțumeau să fie amanți, şi secretul legăturii lor le condimenta relația într-un fel tandru.

În seara aceea s-au dus devreme la culcare şi au făcut dragoste pentru prima dată de la plecarea ei în vacanță. A fost la fel de minunat ca întotdeauna, şi după aceea s-au întins leneşi în enorma ei cadă, şi Olivia i-a povestit despre călătorie. Lui Peter i s-a părut că a fost perfect. Banii pe care îi strânsese el în toată viața lui nu reprezentau decât un crâmpei din averea pe care o acumulase ea, dar Peter ducea o viață îndestulată, făcuse investiții sigure şi îşi permitea să fie generos cu Olivia. Îi oferise o brățară de aur, pe care ea o purta întotdeauna şi despre care copiii ei nu ştiau că era de la el. Le spusese că şi-o cumpărase ea singură, la fel ca perechea de cercei cu bumbi de diamant, pe care Peter i-o dăruise de curând, la aniversarea a zece ani. Oliviei îi plăceau foarte mult. Singurele bijuterii pe care ea le purta acum erau de la el, împreună cu un inel de la Joe şi cu verigheta ei. Cei doi bărbați pe care îi iubise fuseseră buni cu ea în nenumărate moduri.

A doua zi, au cumpărat împreună de mâncare, au

ascultat muzică, au făcut o lungă plimbare şi au stat tăcuți să citească, vreme de câteva ore. Apoi s-au dus din nou la culcare. Peter i-a mărturisit că se gândea încontinuu la ea şi că voia tot timpul să se culce cu ea, şi declarația a făcut-o pe Olivia să izbucnească în râs.

— Probabil ai un soi de fetiş cu femeile în vârstă, l-a tachinat ea. Dar mă bucur pentru asta.

Olivia era într-o formă bună şi avea un trup încă frumos, dar la şaptezeci de ani nu ai cum să arăți ca la douăzeci. Iar Peter ar fi putut să aibă orice femeie îşi dorea. Bărbații de vârsta lui se căsătoreau mereu cu femei tinere şi îşi întemeiau noi familii, dar Peter găsise în ea tot ce-şi dorea. Ea era singura femeie cu care fusese de la căsătoria lui cu Emily, cu treizeci şi şase de ani în urmă. Îşi erau credincioşi unul celuilalt, aşa cum le fuseseră credincioşi şi partenerilor lor de viață, şi împărtăşeau multe idei comune.

Duminică dimineață au făcut iar dragoste, înainte ca el să plece să joace golf cu nişte prieteni. Olivia îi promisese lui Maribelle că aveau să ia prânzul împreună, şi, după ce l-a sărutat pe Peter şi şi-a luat rămas-bun, s-a suit în maşină şi s-a dus în Long Island, cu gândul la el. Fusese un weekend minunat. Aşa era întotdeauna. Uneori se întreba dacă nu era aşa bine tocmai pentru că ştiau că nu puteau obține mai

mult, aşa că apreciau ceea ce aveau. Nu era între ei niciun fel de luptă, aşa cum se întâmplă uneori în cuplu. Ei nu se certau niciodată. Doar se distrau bine împreună – şi, pe nesimțite, trecuseră astfel zece ani.

Când Olivia a ajuns la Maribelle, aceasta tocmai termina o partidă de cărți. Jucase bridge toată dimineața şi poker cu o noapte înainte.

— Mamă, o să devii o cartoforă, a tachinat-o Olivia când au intrat în apartamentul lui Maribelle, ca să ia prânzul în tihnă. Mamei ei îi plăcea să fie singură cu Olivia, fără ca prietenii ei să se tot oprească din cinci în cinci minute la masa lor din sufrageria principală. Toată lumea voia să vorbească cu Olivia. La fel dorea şi Maribelle.

— Am aflat de excursie de la Liz, i-a spus aceasta voioasă. Se pare că a fost fabuloasă. Am căutat şi eu iahtul pe internet. Ce ambarcațiune superbă! Şi proprietarul este o persoană foarte interesantă.

Când nu juca o partidă de cărți, Maribelle naviga pe internet şi le spunea apoi celorlalți ce aflase.

Olivia o asculta zâmbind. Pe mama ei o interesa absolut tot ce avea legătură cu viața şi orice privea persoanele tinere şi preocupările lor. Citise cartea lui Liz şi îi plăcuse. Era de acord cu agentul şi cu mama lui Liz şi îi spusese acesteia că

ar putea fi un bestseller de proporții. Olivia aprecia înțelepciunea mamei ei, pe lângă faptul că era o femeie plină de viață şi că avea o perspectivă pozitivă asupra lucrurilor.

— Am avut o săptămână foarte interesantă, i-a zis ea lui Maribelle, hotărâtă să-i spună despre izbucnirea lui Phillip şi despre cum aflase el de relația ei cu Peter.

— Aşa e întotdeauna la tine, i-a răspuns Maribelle, fără să observe în privirea fiicei sale că mai era ceva ce voia să-i împărtăşească.

— Acum câteva zile m-am certat foarte rău cu Phillip, i-a mărturisit Olivia, cu voce şoptită.

— Nu e ceva nou, a comentat mama ei.

Phillip fusese dintotdeauna genul furios, şi vârsta nu-l schimbase în bine. Nu se prea domolise de-a lungul anilor.

— De data asta a fost ceva mai puțin obişnuit, a recunoscut Olivia, oftând, apoi a dat drumul mărturisirii.

E ceva ce nu ți-am spus niciodată. Nu credeam că are importanță şi am considerat că „discreția este partea cea mai bună a nobleței", cum spuneai tu, şi că aşa ar fi bine să procedez.

— Bunica mea m-a învățat asta. A fost o femeie foarte înțeleaptă şi a trăit foarte mult. Aşadar, în legătură cu ce ai păstrat tu discreția?

Maribelle era curioasă, deşi avea de ani de zile o bănuială, dar se dovedise suficient de înțeleaptă ca să nu întrebe.

— De zece ani, eu şi Peter Williams suntem iubiți. Am fost însă foarte discreți. Ne întâlnim o dată sau de două ori pe săptămână. E un om foarte bun şi se poartă minunat cu mine. îl iubesc, deşi altfel decât l-am iubit pe Joe, evident. Eu şi Joe ne-am căsătorit pentru vecie şi avem împreună copiii. Acum nu e acelaşi lucru.

Olivia voia să fie sigură că mama ei ştia acest lucru, din respect pentru Joe.

— Nici nu mă aşteptam să fie la fel. Erai o copilă când te-ai măritat cu Joe. Şi el era tot un copil. V-ați maturizat împreună. Nu e acelaşi lucru în cazul relațiilor de maturitate, dar asta nu înseamnă că voi doi nu vă iubiți. Doar că altfel. Lumea aici se căsătoreşte des. Tuturor le place ideea de dragoste, la orice vârstă. Luna trecută s-a căsătorit un cuplu, ea are nouăzeci şi unu de ani, iar şi el, nouăzeci şi trei. Nu se aşteaptă să trăiască o veşnicie, dar au vrut să se căsătorească. Iubirea e altfel la fiecare vârstă, dar tot iubire este.

— Ei, aşa stau lucrurile şi cu noi, de zece ani. Joe era mort de aproape cinci ani când noi am început relația. Nu am considerat că trădez în vreun fel memoria lui Joe.

— Erai încă tânără atunci când a murit el. Şi o femeie la cincizeci şi cinci sau şaizeci de ani are nevoie de iubire, a spus Maribelle cu înțelepciune.

— Tu erai şi mai tânără când a murit Ansei, i-a reamintit Olivia, dar nu ai mai avut pe nimeni altcineva. Aveai patruzeci de ani.

— Da, dar după aceea am fost foarte ocupată cu voi toți. Am fost fericită aşa. Uneori iubirea înseamnă să nu fii singur la bătrânețe. Eu n-am fost niciodată singură. Tu, Joe şi copiii mi-ați asigurat compania de care aveam nevoie. Nu am mai avut timp şi loc pentru nimeni altcineva.

A rostit vorbele râzând, şi amândouă ştiau că erau adevărate.

— Ei, în fine, am ajuns să am o relație cu Peter. Acum, ca să-ți spun povestea până la capăt, el e însurat şi nu are de gând să schimbe asta. Mi-a spus încă de la început acest lucru. Întotdeauna a fost foarte cinstit cu mine. Soția lui suferă de o formă gravă de alcoolism, şi el consideră că nu poate să o părăsească. Cu zece ani în urmă, încă mai credea că ar putea-o convinge să meargă la dezalcoolizare şi să renunțe la băutură. Dacă ar fi reuşit, ar fi părăsit-o, dar ea nu vrea să înceteze cu băutura, şi acum Peter consideră că e prea bătrână ca să

O mai părăsească, iar eu nici nu-i cer asta. Aranjamentul nostru mi-a convenit întotdeauna. Nici nu vreau să mă mărit din nou, sunt mulțumită cu viața mea şi sunt fericită cu el. Pentru mine nu a fost niciodată o problemă de morală. El îşi respectă soția rămânându-i alături, nimeni nu ştie de relația dintre noi, aşa că nu rănim pe nimeni. La modul absolut, nu este o situație ideală şi niciuna morală, dar eu m-am împăcat cu ideea asta cu mult timp în urmă, înainte chiar de a începe relația. Lucrurile sunt aşa cum sunt.

— Atunci, ce s-a schimbat acum?

— Phillip ne-a surprins împreună, săptămâna asta. Ne sărutam la mine în birou, după orele de program. A fost o prostie, recunosc. N-am mai făcut asta niciodată până acum, dar nu ne mai văzuserăm de dinainte de vacanța mea, aşa că ne-am lăsat puțin luați de val, şi Peter m-a sărutat chiar când Phillip a intrat. A luat-o razna. Mi-a spus că sunt amanta unui bărbat însurat, cea ce este adevărat, desigur, şi a zis că sunt lipsită de principii. M-a acuzat că l-am înşelat şi pe tatăl lui când eram tineri, de vreme ce sunt o persoană evident imorală. A ținut-o tot aşa, iar şi iar. De atunci nu a mai dat niciun semn. I-am spus că nu e treaba lui, atât timp cât eu păstrez discreția. M-a acuzat şi că sunt o ipocrită, a zis că e imoral să ai o relație cu cineva însurat,

şi toate astea sunt corecte. Dar Peter este un sprijin minunat pentru mine şi o mare alinare. Şi da, nu e corect faptul că e însurat. Dar uneori realitatea nu se ridică la nivelul aşteptărilor.

Olivia a privit-o trist pe mama ei. Încă era supărată de ceea ce-i spusese Phillip, dar nu avea nicio intenție să renunțe la Peter, chiar dacă era un bărbat însurat. Era însă supărător faptul că fiul ei o considera o impostoare din punct de vedere moral.

Maribelle clătina din cap în timp ce o asculta şi se uita compătimitor la fiica ei.

— Realitatea nu se ridică niciodată la nivelul aşteptărilor. Oricum, nu în cea mai mare parte a timpului.

Pe de o parte, există absolutul şi lucrurile în care credem, iar pe de altă parte sunt aspectele aflate în zona incertă, şi nu putem face decât aşa cum ştim noi mai bine în situația dată. Şi eu am fost în aceeaşi situație cu Ansei Morris. Nu ştiu câte ştii tu sau ce îți mai aminteşti. Soția lui suferea de depresie acută, deşi pe vremea aceea nu i se spunea aşa. Se chema melancolie. Avusese vreo şase avorturi spontane, născuse câțiva copii morți şi nu reuşiseră niciodată să aibă un copil, iar după aceea se închisese cu totul în ea. Sunt convinsă că pentru amândoi a fost dezamăgitor, dar el şi-a

continuat viața. Ea a devenit o religioasă fanatică, depresivă şi preocupată de chestii supranaturale. Părea că s-a țăcănit uşor, şi aşa a rămas, După aceea abia dacă mai ieşea din casă. Când am apărut eu, ea era de treizeci de ani în starea aceasta, iar el îi fusese tot timpul fidel. În primii ani după ce l-am cunoscut, a fost foarte respectuos, şi am avut o relație strict de angajat şi patron. După aceea, relația dintre noi s-a schimbat, a devenit mai apropiată. El ştia că financiar mă aflam într-o situație dificilă şi mi-a tot mărit salariul.

Eu am încercat să-i dau sfaturi de ordin financiar, ca să justific acele majorări. Am încercat să-l ajut să schimbe lucrurile şi să-i ofer un punct de vedere mai tineresc. Sugestiile mele erau foarte modeste în comparație cu ceea ce ai făcut tu, dar au fost bune, şi el s-a arătat recunoscător. Vreme de câțiva ani, am colaborat foarte strâns, apoi ne-am dat seama că ne îndrăgostiserăm unul de celălalt. Mi-a spus că nu avea s-o părăsească niciodată pe soția lui, îi era teamă că ea s-ar fi sinucis dacă o făcea, şi cred că era posibil. Era grav bolnavă psihic. La început m-am simțit teribil de vinovată pentru că mă încurcasem cu el, dar nu făceam rău nimănui. Eram precauți, respectuoşi şi discreți. El se purta minunat cu tine. Pur şi simplu nu vedeam de ce să mă fi lipsit de iubirea lui doar pentru că nu se potrivea

moravurilor în care fusesem educată. Şi întotdeauna îmi spunea că avea să se însoare cu mine dacă ajungea să trăiască destul de mult cât să o facă, dar până la urmă nu s-a întâmplat. Nu, nu a fost o relație ideală. Ar fi fost mai respectabil să fim căsătoriți. Dar ne iubeam unul pe celălalt ca şi cum am fi fost. Era cu treizeci de ani mai mare decât mine, şi în unele privințe mi-a fost ca un tată, dar şi ca un soț. A avut mai multă grijă de mine decât oricine altcineva, şi uite ce a făcut pentru mine, până la urmă. Oare a fost aşa greşit? A rămas însurat până când soția lui a murit de gripă. A fost bun cu ea până în ultima clipă.

— De ce nu te-ai măritat cu el după ce i-a murit soția? întotdeauna m-am întrebat asta.

Era prima dată când mama ei i se confesa în felul acesta. Olivia aşteptase până când împlinise şaptezeci de ani ca să-i pună mamei sale întrebările care o bântuiseră toată viața. Durase ceva timp, iar acum Maribelle era cât se poate de directă cu ea.

— Urma să o facem. Dar el a vrut să aştepte un an de la moartea soției lui. Fixaserăm chiar şi data. Îmi dăduse un inel şi ne consideram logodiți, chiar dacă nu spuseserăm nimănui, nici măcar ție. Apoi el a murit, la şapte luni în urma ei, aşa că nu ne-am mai căsătorit. Dar oricum l-am

iubit.

Olivia o privea gânditoare. Mama ei tocmai îi limpezise un mister. Apoi a privit spre mâna mamei sale, a văzut inelul şi a înțeles ce reprezenta. Era o verigă cu trei mici diamante pe ea. Mama ei îl purtase aproape toată viața. Când a văzut că Olivia se uita la el, Maribelle a încuviințat din cap, cu un aer melancolic, gândindu-se la bărbatul care i-l dăruise.

— Da, ăsta e inelul. Nu l-am mai scos niciodată de pe deget.

— Eu credeam că pur şi simplu îți plăcea situația aşa cum era şi de aceea nu te-ai măritat cu el. N-am avut niciodată curajul să te întreb.

— Sigur că nu-mi plăcea. În vremurile alea, nu era un lucru respectabil să fii amanta unui bărbat însurat, şi nici acum nu este. Dar uneori nu ai de ales. Dacă el ar fi avut o căsnicie adevărată, ar fi fost cu totul altă poveste, şi nu aş fi făcut-o niciodată. Dar n-a fost aşa. Soția lui era nebună cu acte. Şi se pare că şi prietenul tău este într-o situație asemănătoare. Aş fi preferat să fiu măritată cu Ansei? Bineînțeles. Dar am acceptat situația, la fel cum o faci şi tu. Probabil că şi tu ai prefera să fii măritată, a zis ea simplu, dar Olivia a scuturat din cap.

— De fapt, nu, n-aş prefera. Ce puțin aşa cred. Îmi plac

lucrurile aşa cum sunt. Mi-ar plăcea şi mai mult dacă el n-ar fi însurat. Dar căsătorită am fost cu Joe. Nu sunt sigură că mai am nevoie de aşa ceva la vârsta mea.

— Ei, la vârsta mea eu sigur nu mai am nevoie, a zis Maribelle râzând, deşi cea mai în vârstă persoană de aici care s-a căsătorit avea nouăzeci şi şase de ani. S-a însurat cu o tinerică de optzeci şi doi. Cred că au mai trăit trei ani împreună, dar fac pariu că au fost ani de fericire. Şi, dacă nu s-ar fi căsătorit, oare ar fi fost „imorali”? Aşa am fost? Tehnic, da, şi la fel eşti şi tu. Dar detaliile tehnice nu înseamnă viața adevărată. Viața înseamnă oameni, deciziile pe care le iau şi ce consideră ei că trebuie făcut.

Atâta vreme cât nu e nimeni rănit, eu n-am nicio problemă de imoralitate.

Mama ei tocmai o eliberase.

— La fel consider şi eu, a zis Olivia cu o expresie tristă, dar fiul meu nu e de aceeaşi părere. El lucrează în domeniul absolutului. Tehnic.

— Phillip a dus o viață lipsită de griji. E momentul să se maturizeze şi el şi să înceteze să te mai judece. Sunt prea mulți ani de când stă supărat pe tine. Trebuie să încerce să înțeleagă ceea ce faci şi de ce şi să-şi dea seama că ai o relație discretă cu un bărbat însurat care nu-şi poate părăsi

soția alcoolică. Ar fi cu mult mai imoral din partea ta dacă l-ai face să iasă din această căsătorie. Eu am avut întotdeauna ca punct de referință dacă este cineva afectat sau nu. Fiecare are propria busolă pentru moralitate şi toți facem compromisuri, şi fiecare îşi asumă responsabilitatea. Phillip trebuie să dea dovadă de mai multă compasiune. De unde ştie el că n-ar face la fel dacă ar fi în locul tău? Asta înseamnă realitatea. Cu toții ne înfuriem pe părinții noştri. Cred că o vreme şi tu ai fost supărată pe mine din cauza lui Ansei, şi acum, poftim, s-a întors roata, anii au trecut, Joe nu mai este, şi ai găsit un bărbat care te face fericită şi care se întâmplă să fie însurat cu o alcoolică. Ce diferență este între asta şi ceea ce am făcut eu cu Ansei? Mai devreme sau mai târziu, facem cu toții aceleaşi lucruri ca părinții noştri, oricât de mult i-am critica, pentru că până la urmă suntem cu toții ființe omeneşti şi avem cam aceleaşi slăbiciuni. Până la urmă, facem cu toții aceleaşi greşeli sau unele asemănătoare. Şi din toate astea avem de învățat că trebuie să fim iertători şi să nu ne pripim cu judecata. Fiecare dintre copiii tăi va ajunge să facă unele dintre greşelile tale. E în firea omului. Aşa că de ce te-ar judeca pe tine aşa aspru? „Căci doar prin mila Domnului exist" este adevărul adevărat. Cine poate spune că Phillip nu va face acelaşi

lucru într-o bună zi? Viața este lungă. La şaizeci de ani, tu ai făcut ceva asemănător cu ceea ce făcusem eu când eram mai tânără. Şi poate că, într-o bună zi, Phillip va înțelege că nu eşti imorală, ci umană, la fel ca el.

Pe măsură ce o asculta, Olivia simțea cum o inunda un val imens de uşurare. Şi ea gândise mai mult sau mai puțin aceleaşi lucruri, dar faptul că Maribelle le exprimase aşa succint, din perspectiva unei alte generații, făcea ca totul să pară mult mai limpede.

— Mamă, îți mulțumesc, a spus ea, aplecându-se să o sărute. Mă bucur că am vorbit despre asta.

Primise răspunsuri la întrebări pe care şi le pusese o viață întreagă şi lămurise câteva chestiuni importante. Crezuse că pe mama sa nu o interesa căsătoria şi că era un soi de libertină, dar se dovedise că ea şi Ansei fuseseră logodiți şi speraseră să se căsătorească, numai că el murise înainte de a o face. Mama ei era o femeie la fel de supusă convențiilor ca oricine altcineva, care se străduise să facă astfel încât să îmbine realitatea şi simțul moral, ceea ce nu fusese întotdeauna o sarcină preauşoară.

— Îmi pare bine că ai adus vorba, a răspuns Maribelle, pe un ton împăcat, jucându-se pe deget cu inelul primit de la Ansei.

Logodnicul ei fusese un om bun, la fel ca tatăl Oliviei, deşi el şi mama ei fuseseră căsătoriți mult prea puțin, înainte ca el să moară pe front. Maribelle fusese împreună cu Ansei mulți ani, la fel cum era Olivia acum cu Peter. Zece ani nu însemnau o nimica toată. Maribelle a repetat ceea ce spusese mai devreme.

— Phillip trebuie să se maturizeze. Viața are felul ei de a ne face să ne maturizăm, indiferent dacă noi vrem sau nu asta. Aşa a făcut cu noi două, a zis ea, zâmbindu-i fiicei sale. Şi trebuie să înceteze să se mai lamenteze de cât de mult ai fost plecată pe când el era copil. I-a fost foarte bine. Şi, dacă tu nu ai fi dezvoltat afacerea aşa cum ai făcut-o, el n-ar mai avea slujba pe care o are acum. În viață nu poți avea totul. Şi, parte din timp, ai fost şi tu lângă el, iar în rest ne-a avut pe mine şi pe Joe. Liz şi John au înțeles asta. Cu vremea, va trebui să priceapă şi Phillip.

— Mi-aş dori să ajungă şi Cass să înțeleagă, a spus Olivia melancolică – relația cu fiica ei cea mică fusese grav afectată, şi era mare păcat.

— O s-o facă. Cea mai mare problemă pe care o aveți voi două este că ea îți seamănă aşa tare. Şi se împotriveşte mereu. Este tânără, dar este o femeie minunată, aşa cum eşti şi tu.

— Abia dacă o cunosc. Cel puțin pe tine vine să te vadă.

— De câte ori poate, a adăugat Maribelle zâmbind.

Acestea fiind spuse, Olivia s-a ridicat. Stătuse destul de mult şi nu voia să o epuizeze pe mama ei, chiar dacă asta era ceva greu de realizat. Probabil o reținuse de la jocul de cărți.

— Îți mulțumesc, mamă, a spus Olivia şi a îmbrățişat-o cu căldură.

— Lasă-l pe Phillip să se potolească şi să fiarbă în suc propriu. O să-şi dea seama până la urmă. Iar mai devreme sau mai târziu viața îi va da un şut în fund.

— Sper să ai dreptate. Nu pot să sufăr să-l văd cu Amanda. E o femeie atât de rece.

— Este ceea ce şi-a dorit, i-a reamintit Maribelle. Trebuie să-şi dea seama singur că merită mult mai mult decât atât.

— Mă întreb dacă are s-o facă vreodată.

— Poate că da, a răspuns Maribelle şi a ieşit să o conducă pe Olivia.

Cele două femei s-au îmbrățişat din nou, apoi Olivia s-a urcat în maşină, şi i-a făcut cu mâna, iar mama ei i-a zâmbit larg. Arăta ca o femeie împăcată cu ea însăşi, iar acum şi Olivia era la fel. În drum spre casă a zâmbit tot timpul.

Capitolul 14

În seara zilei când a fost s-o vadă pe mama ei, Olivia s-a trezit gândindu-se la Cass mai mult decât de obicei.

Acum era mai puțin preocupată de Phillip şi de reacția lui față de relația ei cu Peter. Şi, aşa cum spunea mama ei, Phillip trebuia să se maturizeze şi să dea dovadă de empatie şi compasiune.

Cass apărea însă constant în gândurile ei. La ora şapte a hotărât să-i trimită un e-mail şi să-i spună cât de tare îi lipsise în vacanță. Era adevărat, Oliviei îi era mereu dor de ea şi îşi dorea să îi fie aproape.

E-mailul nu avea decât câteva rânduri, atât cât să-i spună că se gândea la ea, că îi era dor şi că fusese pe la Maribelle, care se simțea foarte bine. A apăsat pe tasta de expediere, dar nu se aştepta să şi primească vreun răspuns. A fost surprinsă când a primit un mesaj înapoi, câteva minute mai târziu – căci la Londra era miezul nopții. Cass îi spunea că în săptămâna următoare avea să vină la New York, cu afaceri, aşa că se putea întâlni cu mama ei, să ia prânzul împreună. O dată sau de două ori pe an reuşeau să facă asta. Întâlnirile nu țineau locul unei relații adevărate,

dar le permiteau să păstreze oarecum legătura, căci Cass nu îndrăznise niciodată să se îndepărteze întru totul. Olivia era recunoscătoare pentru asta.

Olivia i-a răspuns imediat că era bucuroasă să o vadă, la orice moment şi-n orice loc convenabile pentru ea.

Cass a propus un restaurant în Soho şi a precizat ziua şi ora, iar mama ei i-a răspuns instantaneu: „Voi fi acolo. Cu toată dragostea, mama".

Era tot ce puteau să facă deocamdată.

Restaurantul pe care îl propusese Cass era o braserie franțuzească, cu mâncare de tip bistro. Era la modă şi foarte căutat, şi, când a intrat, Olivia a văzut că locul era înțesat. A zărit-o însă imediat pe fata ei, la o masă din fund, îmbrăcată cu o jachetă de piele neagră. Avea fața alungită şi colțuroasă, o piele ca de porțelan şi ochii mari, verzi. Părul, castaniu-închis de felul lui, era de mult timp vopsit negru, cu o tentă albăstruie, tuns scurt şi dat cu gel. Arăta ca una dintre starurile rock al căror agent era. Avea buzele date cu un ruj de un roşu aprins şi arăta foarte modern şi şic. Când mama ei s-a apropiat de masă, Cass s-a ridicat. Purta o fustă mini şi tocuri înalte, şi nu încăpea îndoială că era o fată frumoasă. Câteva persoane au întors capetele să o privească. Aşa cum făcea şi Olivia în lumea ei, Cass emana

încredere în sine şi forță. Era una dintre cele mai de succes producătoare muzicale din lume, foarte respectată în domeniul ei. A întâmpinat cu răceală privirea mamei sale, dar i-a îngăduit acesteia să o sărute pe obraz.

— Îți mulțumesc mult că ai vrut să te întâlneşti cu mine la prânz. Eşti foarte ocupată, probabil, a zis Olivia.

Simțea cum inima îi bătea cu putere şi ar fi vrut să-l îmbrățişeze pe cel mai mic dintre copiii ei. S-a stăpânit cu greu, căci Cass nu fusese niciodată afectuoasă cu ea.

— Şi tu eşti ocupată, a zis fata respectuoasă. Îți mulțumesc că ai venit aici. Toate întâlnirile mele au loc în zona asta. Nu mai ajung niciodată în zona rezidențială. Mâine plec la L.A. Danny începe un turneu acolo, la Rose Bowl. După aceea merge la Vegas.

Vorbea despre el ca şi cum ar fi fost un prieten oarecare, în ciuda faptului că avea doar douăzeci şi patru de ani şi era una dintre cele mai de succes vedete rock din lumea muzicală. Cass era cea care îi construise cariera, şi, cu cinci ani în urmă, se mutaseră împreună. De fapt, el se mutase la ea. Cass avea o casă în cartierul Mayfair, pe care Olivia nu o văzuse niciodată. Când se întâlneau la Londra, Cass propunea diverse restaurante, în loc să o invite acasă la ea. Era felul ei de a o ține la distanță. Olivia nu-l întâlnise

niciodată pe Danny Hell. Din ce văzuse prin presă despre el, era un băiat frumos, şi împreună făceau un cuplu senzațional.

— Trebuie să fie emoționant pentru tine când el e în turneu. Nici nu pot să-mi imaginez ce înseamnă să organizezi ceva de genul ăsta.

Cass făcea asta de câteva ori pe an, pentru alți clienți, în timp ce Olivia o privea, şi-a dat seama că Maribelle avea dreptate. Amândouă începuseră nişte afaceri uriaşe încă din tinerețe şi se bucuraseră de un succes extraordinar, doar că în domenii diferite. Însă puține femei ar fi putut să o facă. Singura diferență dintre ele era că fiica ei nu era căsătorită şi nu avea copii. La vârsta ei, Olivia avea deja un soț şi trei copii, ceea ce adăugase şi mai multe responsabilități care apăsau pe umerii ei.

— E o nebunie, dar îmi place, a zis Cass zâmbind, referindu-se la turneu.

A comandat o omletă din albuş de ou şi alte câteva feluri de mâncare sănătoasă din meniu. De ani de zile era vegetariană. Şi avea o siluetă incredibilă. Olivia a comandat o salată, mult mai interesată de fiica ei decât de mâncare.

Cass a întrebat-o despre afacerea ei şi despre croaziera cu iahtul. Nu a întrebat nimic despre frații şi sora ei. Se

îndepărtase şi de ei şi întotdeauna îi spunea bunicii că sunt cu toții marionetele mamei lor, lucru pe care Maribelle îl nega de fiecare dată. Olivia i-a pomenit despre cartea lui Liz, şi Cass s-a bucurat pentru sora ei mai mare. Ştia că Liz se chinuia de ani buni să scrie. Şi întotdeauna a considerat că era păcat că John renunțase la visurile lui de a deveni un artist plastic pentru a se băga în afacerea mamei lor. Dintre toți, cel mai puțin îl respecta pe Phillip, pe care îl considera îngâmfat şi snob, iar pe Amanda o ura. Când ea plecase de acasă, erau cu toții căsătoriți. De atunci nu-şi mai văzuse nepoții şi nepoatele şi nici nu avea vreo dorință să o facă. Întotdeauna susținuse că nu-i plăceau copiii. Îi aduceau aminte de propria copilărie – şi aceea nu era o amintire plăcută pentru ea.

În timpul mesei de prânz, au discutat îndeosebi despre lucruri neutre şi despre politică. Cass încă mai avea bani din fondul pe care Olivia îl înființase pentru ei, dar era total independentă financiar şi nu avusese nevoie de banii mamei sale. La patruzeci şi patru de ani, Liz era încă absolut dependentă de acest fond al ei şi nu fusese în stare să se întrețină singură, ceea ce după părerea lui Cass era patetic. Considera dezgustător şi faptul că băieții lucrau pentru mama lor. Era critică la adresa tuturor – opinii pe care i le

împărtăşea fără reţineri bunicii, nu şi mamei ei. Au vorbit o vreme şi despre Maribelle, care era un subiect sigur.

Întâlnirile lor erau întotdeauna stresante pentru că rămâneau atât de multe nespuse, iar furia lui Cass faţă de mama ei era mereu resimţită, chiar dacă nerostită. Nu era nevoie să spună nimic, o făcuse în repetate rânduri în trecut, şi nimic nu se schimbase. Trecutul nu se putea schimba.

În final, exact înainte de sfârşitul prânzului, Olivia a îndrăznit să-i pună o întrebare personală:

— Eşti fericită?

Cass a ezitat înainte de a-i răspunde, ceea ce a îngrijorat-o pe mama ei.

— Aşa cred. Nu am habar. Nu ştiu sigur dacă sunt o persoană fericită. Am o sumedenie de incertitudini, iar asta mă face, probabil, să fiu bună în ceea ce fac. Era o perfecţionistă, la fel ca mama ei. Niciodată nu fac presupuneri şi nici nu consider că vine ceva de-a gata. Verific absolut totul.

Când a auzit-o, Olivia a surâs.

— La fel fac şi eu. Sunt o fanatică a detaliilor.

Acesta fusese unul dintre acele rare momente în care discutaseră despre ele însele şi despre stilul lor de-a munci.

Acum, când afacerea lui Cass era în plină dezvoltare, avea mai multe în comun cu mama ei şi, prin urmare, mai multe să-şi spună una alteia.

— Controlez personal totul cu minuțiozitate, a mărturisit Cass, dar sunt o mulțime de detalii la care trebuie să fiu atentă.

Mărturisirea ei i-a dat curaj Oliviei, şi aceasta s-a hatrdat să mai pună o întrebare. Poate că sosise timpul.

— Ce fel de om e Danny?

— Nebun, tânăr, incredibil de talentat, gălăgios, răsfățat, minunat.

Vorbea despre el ca despre un copil, ca şi cum ar fi fost bebeluşul, nu bărbatul ei. Olivia presupunea că era şi una, şi alta.

— E amuzant să fii cu el, asta când nu face o criză sau nu mă scoate din minți. Este greu pentru vedetele rock să se poarte ca nişte oameni normali. Se aşteaptă de la ei să se dea în spectacol, aşa că exact asta fac. Şi el o face. Din plin.

— Şi nu te deranjează?

Olivia era fascinată de viața fiicei ei, pentru că era aşa diferită de propria ei experiență.

— Uneori, dar mă descurc. Când întrece măsura, mă iau de el. El este alternativă mea la a avea copii, a zis zâmbind.

Din felul în care arăta atunci când vorbea despre el, Olivia înțelese că fiica ei îl iubea. Erau împreună de când el avea nouăsprezece ani, şi Cass, douăzeci şi nouă. Faptul că nu avusese familia în preajmă şi fusese pe cont propriu o făcuse să devină mai matură. Pe Olivia o surprindea faptul că era mult mai matură decât frații ei mai mari.

— Tot mai eşti fericită că nu ai copii? a întrebat-o Olivia cu tristețe.

Avea sentimentul că îi afectase iremediabil personalitatea, la fel ca în cazul lui Phillip, de vreme ce niciunul din ei nu voia să aibă copii. Ei i se părea o imensă pierdere pentru fiica sa. Cass nu îi spusese mamei sale că făcuse mai multe avorturi şi că intenționa să facă de fiecare dată când metodele ei contraceptive aveau să dea greş sau când ea avea să facă vreo greşeală.

— Foarte fericită.

Ştiau amândouă care era motivul şi nu abordau subiectul. Pentru ele, era un teritoriu periculos, un soi de câmp minat. Toate vechile resentimente ale lui Cass erau îngropate acolo, foarte aproape de suprafață.

Olivia a achitat nota când a văzut că fiica ei se uita la ceas. Au ieşit amândouă din restaurant, şi Cass i-a mulțumit pentru masa de prânz.

— Succes cu turneul, i-a urat Olivia şi a sărutato.

Cass a privit-o intens o clipă, ca şi cum încă încerca să-şi dea seama cine era.

— Îți mulțumesc din nou că ai vrut să ne vedem, a adăugat Olivia cu tristețe.

Fiica ei a încuviințat din cap, apoi s-a depărtat în grabă, în timp ce Olivia se urca în maşină şi pornea spre zona rezidențială. Avea sentimentul că era legată de copilul ei cel mai mic cu un fir foarte subțire, dar, slavă cerului, încă rezistent.

Când a revenit la birou, Olivia l-a sunat pe Alex. Voia să vadă ce mai făcea. Era acasă cu prietenii, şi părinții lui ieşiseră în oraş.

— Mi-e dor de tine, i-a spus ea. Cum îți merge?

— Bine. Mai am trei săptămâni până începe şcoala.

Era ultimul lui an de liceu. Era nerăbdător să înceapă, deşi era stresat de cererile de înscriere la facultăți. Pe iaht discutaseră despre asta, şi bunica lui încercase să-i dea încredere, dar concurența era dură.

— Să-mi spui dacă vrei să vii în oraş să luăm cina, i-a propus ea.

Lui Alex îi plăcea ideea, dar era prea leneş să o facă.

— O să-ți spun, a răspuns el vag.

Era mai greu să mențină legătura când nu se vedeau în fiecare zi, şi de aceea croaziera pe iaht fusese aşa minunată. În acele câteva zile, Olivia fusese în stare să-şi consolideze legătura cu el.

— Ce-ai zice să le spui părinților tăi, înainte de a începe şcoala, despre ceea ce am vorbit noi doi? E posibil ca astfel anul ăsta să-ți pară mai uşor – un lucru mai puțin de care să te îngrijorezi.

— Sau unul mare în plus când o să-şi iasă din fire.

Era în continuare convins că aşa s-ar întâmpla.

— Cred că ar trebui să ai mai multă încredere în ei.

— Eu îi cunosc. Tata e homofob, iar mama ar refuza să creadă.

Erau afirmații nu prea plăcute despre părinții lui, şi Olivia spera că se înşela.

— Pot să stau şi eu de vorbă cu ei, de față cu tine, dacă vrei, s-a oferit ea din nou, aşa cum o făcuse şi pe iaht.

— Mulțumesc, bunico.

— O s-o faci atunci când o să fii pregătit.

— Mda, pe la nouăzeci de ani.

Alex a izbucnit în râs, şi Oliviei i-a părut rău pentru el. Nepotul ei i-a promis să o sune în curând, apoi au închis. Nu voia să piardă legătura cu el tocmai acum. Erau atâtea

lucruri de care să-şi facă griji, pentru ei toți.

În drum spre casă, s-a gândit la Cass. Olivia şi-a dat seama că putea să ia legătura cu ea pe e-mail sau pe telefon, dar nu ştia unde anume în New York stătea fiica ei şi uitase să o întrebe. Probabil în centru. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le ştia despre ea, ceea ce îi frângea inima. Dar cel puțin luaseră un prânz agreabil. Deocamdată era tot ce aveau.

Olivia ura senzația că pierduse în mare măsură legătura cu copiii ei după ce o luase fiecare pe propriul drum, odată întorşi din vacanța de vară. Fiecare avea viața lui personală, problemele şi bucuriile lui. La fel şi ea. Doar când se reuneau cu toții pentru un timp mai îndelungat legăturile deveneau iar mai strânse, pentru ca apoi, la plecare, relațiile să se răcească din nou şi ea să nu aibă habar ce făceau copiii ei. Fusese mult mai uşor când erau cu toții sub acelaşi acoperiş, ca pe vremea când erau mici. Dar zilele acelea trecuseră, pentru totdeauna. Până şi nepoții ei îşi vedeau de propria viață.

Carole plecase în California cu câteva zile în urmă.

O sunase pe bunica ei ca să-şi ia rămas-bun. Sophie era la Boston şi urma să plece la Cape cu prietenii, până la începerea şcolii. Olivia şi-a dat seama că Phillip nu mai

dăduse niciun semn de la marea lor confruntare de săptămâna trecută. Se întreba când avea să o facă, dacă urma să se mai întâmple vreodată. Nici la serviciu nu-l văzuse. De când se întorsese, treburile o copleşiseră. Spera că el era bine, în ciuda cuvintelor dure pe care i le adresase. Mama ei îi alinase rănile. În seara asta plănuia să se vadă cu Peter. El era oaza de liniște din viața ei. Avea multe să-i povestească, inclusiv despre prânzul luat cu Cass. Nu avea de gând să pomenească nimic despre Alex – făcuse un jurământ. Dar măcar putea să-i împărtăşească grijile ei legate de ceilalți, reuşitele şi necazurile ei personale. Viața ei ar fi fost cu mult mai grea fără el. Asta nu înțelegea Phillip, spre deosebire de mama ei.

Capitolul 15

Phillip fusese îngrozitor de prost dispus de la scandalul cu mama lui. Când ajunsese acasă, vorbise din nou cu John, şi se certaseră serios. Aşa că acum era la cuțite şi cu mama, şi cu fratele lui. Însă nu îşi schimbase părerea. John îi spusese că era nebun şi că îi datora scuze mamei sale. Phillip nu avea de gând să-i ceară iertare, nici acum, nici altă dată.

Nici pe soția lui nu o prea văzuse de la întoarcerea din croazieră. Ea se afundase în problemele de la birou: avea trei clienți noi şi se pregătea pentru un proces, în fiecare seară rămânea la birou până târziu, iar el luase cina cu furnizori din afara oraşului, veniți în vizită, în seara aceea, spera să recupereze timpul cu Amanda.

Când a ajuns acasă, şi-a turnat ceva de băut şi s-a aşezat pe canapea să se relaxeze. S-a gândit din nou la mama lui şi la cât de furios era pe ea. Se simțea uşurat că nu se întâlniseră în vreo şedință toată săptămâna. Nu era sigur că ar fi rezistat alături de ea, mai ales dacă era şi Peter prezent.

Încă nu-i spusese nimic Amandei, pentru că nu prea petrecuse timp cu ea. Se întâlneau precum vapoarele care se

intersectează în noapte. Şi era conştient că Amanda nu o plăcea pe mama lui. Nu voia să-i ofere soției noi argumente pentru următoarea lor ceartă, ca ea să-i spună că era marioneta mamei şi că nu era îndeajuns de bărbat, la care să adauge şi că mama lui era amanta unui bărbat însurat. Era destul de rău că o ştia el însuşi şi i se părea prea umilitor ca să împărtăşească acest lucru altcuiva, nici măcar soției lui.

Când Amanda a intrat, el tocmai răsfoia nişte documente de la firmă. Ea şi-a aruncat pe jos servieta, a răspuns la telefonul mobil, a deschis o sticlă de vin alb şi abia dacă l-a salutat. Când în sfârşit a făcut-o, avea deja paharul în mână.

— Cum a fost ziua de azi? l-a întrebat ea pe un ton disprețuitor, şi pe chipul ei se citea convingerea că zilele lui nu aveau nicio importanță în comparație cu ale ei, de vreme ce el nu era decât sclavul mamei lui, iar ea era partener într-o firmă importantă.

— A fost o zi OK, a răspuns Phillip, neutru, fără să răspundă provocării. Dar pentru tine?

Intre ei nu exista niciun fel de afecțiune vizibilă. Păreau să fie doi parteneri de afaceri care se întâlnesc după o săptămână lungă de muncă şi îşi compară însemnările.

— A naibii de bună, de fapt, i-a răspuns Amanda zâmbind. Astăzi am primit numirea. De mai bine de doi ani trăgea sforile pentru asta. Ai în fața ta viitorul judecător federal în funcție! a zis ea victorioasă.

Phillip i-a zâmbit şi s-a ridicat să o sărute.

— Felicitări!

Era fericit pentru ea. Îşi dorise cu atâta ardoare postul, încât de luni de zile nu vorbise decât despre asta.

— Mulțumesc. Trebuie să recunosc, e destul de impresionant, dacă îmi este permis să spun chiar eu asta. Amanda nu avea pic de modestie, dar tocmai acesta era unul dintre lucrurile care îi plăcuseră întotdeauna la ea. Era o femeie puternică, şi nu îşi cerea scuze pentru faptul acesta. Cred că va trebui să facem nişte schimbări pe aici. Vreau să încep să primesc lume, persoanele potrivite, desigur. Cred că trebuie să reamenajăm livingul, casa din Hamptons trebuie renovată, eu am nevoie de o garderobă nouă, iar ție îți trebuie o barcă mai mare.

Soția lui planificase totul. Nu avea de gând să fie o judecătoare federală de doi bani. Era pregătită să facă valuri serioase şi voia să devină una dintre cele mai puternice femei din sistemul juridic. Visa ca într-o zi să devină judecătoare la Curtea de Apel.

— Şi cred că trebuie să faci câteva donații semnificative pentru câteva acțiuni caritabile şi politice importante.

— Luați-o mai uşor, doamnă judecător, a zis el, scoțându-şi ochelarii. Ce spui tu presupune o grămadă de bani. Hai să nu cheltuim o avere doar pentru că tu ai fost numită la pupitru. De ce să nu ne bucurăm o vreme de asta?

Nu avea nici cea mai mică intenție să-şi cumpere o barcă mai mare. Îi plăcea foarte mult cea pe care o avea.

— Phillip, acesta e doar începutul. Va fi o ascensiune lentă şi de durată spre vârf.

Sau rapidă, judecând după sugestiile ei, îşi dădu Phillip seama.

— Sunt foarte mândru de tine, să ştii. Când are loc instalarea în funcție?

— Peste şase săptămâni. Vreau să dau o petrecere fabuloasă, a zis ea.

Amanda avea un milion de planuri, toate plătite din buzunarul lui. Ea avea un venit frumuşel, dar nu-l folosea niciodată. Phillip avea categoric mai mulți bani, şi ea considerase întotdeauna că el era cel care trebuia să plătească toate cheltuielile ei. Phillip era dornic să o facă.

— Şi tu de ce ai nevoie de o nouă garderobă, apropo? Oricum o să porți mereu o robă pe deasupra.

O tachina doar pe jumătate, pentru că era adevărat ce spunea.

— O să ieşim în lume mult mai mult decât o facem acum.

Amanda intenționa să exploateze toate relațiile pe care le avea. Numele Grayson era aur curat, iar ea era pe deplin conştientă de acest lucru.

— Cred că trebuie să vorbeşti numaidecât cu mama ta. Ar trebui să îşi dea seama că ar fi cazul să se dea la o parte. Ca judecătoare federală, dă mult mai bine să fiu căsătorită cu un director executiv, nu cu un director financiar. Poate va renunța la funcție, să te lase pe tine să conduci compania, şi ea să rămână doar preşedintele consiliului. Cel puțin poți s-o întrebi, a zis Amanda direct, în timp ce el o privea uluit.

Phillip mai auzise toate acestea, dar îşi dădea seama că soția lui chiar vorbea serios.

— Nu cred că mama are vreo intenție să renunțe la poziția de director executiv în propria ei companie doar ca să-ți propulseze ție cariera, a zis Phillip, cu speranța că ea zisese asta în glumă, deşi nu vedea semne că aşa ar fi. Cred că aici exagerăm puțin.

Soția lui îşi pierduse controlul.

— Phillip, nu poți să fii în continuare un soi de scârța-scârța pe hârtie, când eşti însurat cu o judecătoare federală.

Era ameţită de propria ei importanţă, iar Phillip se trezea rapid din beţie. Cine era femeia aceasta? Se transforma într-un monstru. Sau fusese mereu la fel de hăme-sită după putere ca acum? Nu mai era sigur.

— Aşa mă vezi tu pe mine? Un scârţa-scârţa pe hârtie? Un tip care învârte cifrele, un contabil?

Aceleaşi lucruri le spusese Amanda despre el când erau pe iaht. Cuvintele ei îl emasculau.

— Asta eşti ca director financiar, i-a răspuns ea brutal.

— Poate că nu sunt decât un director financiar, Amanda. Dar la una dintre cele mai mari companii în proprietate privată din lume. Asta înseamnă ceva.

— Este proprietatea privată a mamei tale, a zis ea, răutăcios. La fel cum sunt şi testiculele tale, Phillip. Depinde de tine să schimbi asta.

— Şi să ţi le predau ţie? a întrebat-o el, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Unde te duci? a întrebat ea, cu un aer furios.

— Ies. Cât încă mai am testiculele, dar nu mulţumită ţie, a zis Phillip şi a trântit uşa în urma lui.

Habar nu avea încotro să o apuce. Nu voia decât să fie cât mai departe de ea cu putinţă.

A mers aşa câţiva kilometri înainte de a o lăsa mai încet şi

a-şi veni în fire. La început, fusese atât de furios, încât nici măcar nu putea să gândească. Şi-a dat seama, şocat, că ajunsese tocmai pe Thirteenth Street, înainte de a simți că îşi recapătă stăpânirea de sine. Parcursese mai bine de şase kilometri de când plecase de acasă. Era o noapte caldă, înmiresmată, şi a continuat să se plimbe. A ajuns până în Washington Square, şi o vreme a stat pe o bancă, privind clădirile şi ascultând studenții de la Universitatea New York care se învârteau în jurul său. Apoi s-a ridicat şi s-a mai plimbat o vreme. Nu avea niciun chef să se întoarcă acasă, dar îi era foame şi voia ceva de mâncare. A luat-o pe Bleecker Street şi s-a oprit la o cafenea care avea câteva mese scoase afară. Serveau sandvişuri, hamburgeri şi pizza. S-a aşezat la o masă, printre studenți şi artişti, în mijlocul mulțimii fremătătoare. Se simțea bătrân în comparație cu cei mai mulți dintre ei, dar nu-i păsa.

S-a uitat lung la o fată aşezată la masa de lângă el, care părea concentrată la cartea pe care o citea. Fata bea un cappuccino, şi lângă ceaşcă se afla o salată pe jumătate mâncată. Stătea cu nasul în carte. Phillip a remarcat că era drăguță, avea părul negru, strălucitor, lung până la umeri, cu un aspect îngrijit. Avea ochi mari, căprui şi o expresie inocentă pe chip. Exista ceva încurajator în atitudinea ei, şi,

când a ridicat privirea, i-a surâs, apoi s-a întors la lectura ei. Phillip a comandat un hamburger şi o ceaşcă de cafea şi, când a venit comanda, pur şi simplu a devorat hamburgerul. Era flămând după plimbarea lungă. Fata de lângă el a ridicat din nou ochii din carte şi i-a zâmbit. Arăta ca un copil, şi Phillip a presupus că era studentă la universitate. Toți cei din jurul lor păreau studenți. Se aflau la câțiva paşi de campusul universitar. Dar fata părea mai echilibrată decât ceilalți studenți. Când ea a ridicat privirea, Phillip nu s-a mai putut abține şi i-a vorbit:

— Trebuie să fie o carte bună, a zis el zâmbind.

Nu voia ca fata să creadă că îi făcea avansuri. Era doar prietenos. Toată lumea din preajma lor părea degajată şi relaxată.

— Aşa e.

De astă dată i-a zâmbit şi mai larg, şi el a putut să vadă cât de frumoasă era de fapt. Părea scoasă dintr-o reclamă la ceva frumos, tânăr şi sănătos. Purta jeanşi albi şi un tricou, sandale, iar părul negru lucea de curat ce era. Pe urmă a izbucnit în râs şi i-a arătat ce citea.

— E un ghid al profesorului, dar e unul destul de bun. Predau la clasa a patra. Părea perfectă pentru asta. Peste două săptămâni îmi încep prima slujbă. Am sosit ieri din

Wisconsin.

Părea prea frumos ca să fie adevărat. Arăta ca un înger căzut din cer. Proaspăt ieşită de pe băncile şcolii, profesoară la ciclul primar şi venită direct din Vestul Mijlociu cu doar o zi în urmă. Mai pură de atât nici nu se putea. Phillip spera ca ea să nu fie devorată de marele oraş.

— Azi tocmai mi-am găsit un apartament, a adăugat ea, şi el ar fi vrut să o avertizeze să nu vorbească cu străinii. Mai stau cu încă patru persoane. L-am găsit pe site-ul de mică publicitate.

Era aşa inocentă, ca un copil din reclamă, şi el ar fi vrut să o adopte imediat.

— Ți-ai verificat colegii de apartament? a întrebat-o el precaut, cu un instantaneu instinct protector.

— Sunt la facultate, a zis ea râzând. Fratele meu m-a întrebat acelaşi lucru. Mie nu îmi par criminali în serie. Apartamentul este foarte drăguț, am camera mea, de mărimea unei debarale, şi e foarte ieftin.

— Fratele tău are dreptate, a prevenit-o Phillip. Ar trebui să le verifici cazierul.

S-a simțit deodată recunoscător că nu avea o fată care să semene cu ea. Era destul de bătrân ca să-i fie tată, ceea ce era stânjenitor. Probabil că ei i se părea un bătrân pervers,

şi arăta destul de răvăşit după ce ieşise în trombă din apartament şi mersese câteva ore în pas alert, ca să-şi domolească furia, după cele pe care i le spusese Amanda. Vorbele ei nu fuseseră mai dure ca altă dată, dar de data asta sunaseră mai rău în urechile lui.

— Cred că sunt în ordine. Sunt mai mici ca mine, încă la facultate şi... sunt numai fete. Cât de rele pot să fie nişte fete de nouăsprezece ani?

— Destul de rele, a zis el suspicios.

Era însă uşurat să afle că era vorba numai despre fete. Aşa i se părea mai puțin periculos. Nu ştia de ce, dar brusc era îngrijorat pentru fata aceasta total necunoscută. Părea atât de inocentă şi de dulce.

Chelnerița i-a umplut din nou lui Phillip ceaşca de cafea, şi fata a mai luat o gură din salata ei. De când începuseră să stea de vorbă, îşi închisese cartea.

— Unde o să predai? a întrebat-o el deodată.

— Am primit un post la o şcoală din Harlem, a zis ea, zâmbindu-i iar. Ştiu, ştiu. E periculos. Dar n-o să pățesc nimic. Mi-am făcut practica pedagogică la o şcoală din centrul oraşului Detroit, adică într-un loc chiar mai dur decât ăsta.

Phillip a privit-o îngrozit. Era ca şi cum se pregătea

pentru un accident iminent.

— Cum de te-au lăsat părinții să vii aici? a întrebat el şi ea a râs.

— Părinții mei au murit când aveam opt ani. Locuiesc împreună cu sora mea şi cu soțul ei. Ea are încredere în mine.

— New York-ul este un oraş dur.

— Aşa era şi Detroit. Şi n-am pățit nimic.

— Eşti foarte curajoasă, a zis el, privind-o intens.

Se întreba câți ani avea. Poate că era mai în vârstă decât arăta – sau avea centura neagră la karate. Spera, pentru binele ei, că aşa era. Ar fi vrut să adauge „Sau poate foarte nesăbuită". Dar nu a făcut-o.

— Câți ani ai?

— Douăzeci şi opt. Tocmai mi-am terminat perioada de profesor stagiar după masterat. Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc la New York. Am vrut să fiu actriță, dar am ajuns în schimb să predau. Îmi place. Am fost doi ani şi în Peace Corps, în America de Sud. Fata avea mai multe calități decât părea la prima vedere. Era doar o persoană foarte deschisă şi evident foarte independentă, căreia nu-i era teamă să încerce lucruri noi. Mă gândeam să lucrez un an în India, dar am venit totuşi aici. Sora mea nu era prea fericită să mă

ştie în New Delhi. Îi era teamă să nu mă îmbolnăvesc.

— E logic, a zis Phillip, apoi i-a pus o întrebare ciudată. Întotdeauna eşti aşa prietenoasă cu străinii?

Fata a râs şi a clătinat din cap.

— Nu. Dar tu pari un bărbat cinstit. E multă lume în jur. Nu cred că ai de gând să mă ucizi la o cafenea în aer liber.

— Aş putea fi periculos, a zis el, şi amândoi au râs.

— Chiar eşti?

— Nu.

— Cu ce te ocupi?

Şi ea era curioasă să afle despre el. Când se aşezase la masă, părea supărat, dar acum arăta mai relaxat şi mai prietenos. În plus, părea interesat să discute cu ea.

— Lucrez pentru Fabrica, a zis el simplu, fără să-i spună că el era directorul financiar sau că mama lui era proprietara.

— Au marfă foarte fainã, a spus fata. Sora mea şi fratele meu şi-au cumpărat toată mobila de acolo. Şi tu vinzi mobilă?

— Nu, eu lucrez la sediul central. La financiar.

— Aşa mai merge. M-am gândit eu că eşti avocat sau bancher.

— Atât de înțepat par?

— Nu, a răspuns ea râzând. Dar porți pantofi eleganți şi costum. Probabil ai şi o cravată în buzunar.

Phillip a râs şi a scos cravata. Era bleumarin, de la Hermes. La urma urmelor, poate că nu era chiar aşa nepricepută ia apreciat caracterul cuiva. Şi umblase prin lume.

Au discutat o vreme despre experiența ei în Peace Corps, iar el a recunoscut că urmaşe studiile la Harvard, când ea i-a spus că studiase la Duke. Era o fată inteligentă şi interesantă, şi, deşi părea o nebunie, Phillip voia să o mai vadă. Nu i-a mărturisit faptul că era însurat şi nici ea nu a întrebat. S-a gândit că poate era divorțat, pentru că el îi spusese că avea patruzeci şi patru de ani atunci când îi pomenise despre afacere şi despre Harvard. Nu voia să-i dea întâlnire, ci doar să mai stea de vorbă cu ea şi altă dată.

— Probabil sună aiurea şi sunt sigur că îți poți purta singură de grijă, dar, dacă pot să te ajut în vreun fel, sună-mă.

I-a întins o carte de vizită, pe care scria că era director financiar. Ea nu s-a uitat, ci a luat-o şi a vârât-o între paginile cărții, ca pe un semn de carte.

— Îți mulțumesc, e foarte amabil din partea ta. Îți sunt recunoscătoare, a zis ea, afişând zâmbetul ei larg şi dantura

frumoasă.

— Pot să te sun la un moment dat? a întrebat-o el.

Nu-i venea să creadă că o întreba aşa ceva. Era un bărbat însurat. De ce să o sune? Însă ea a încuviințat din cap zâmbind şi şi-a notat numărul de telefon pe o bucată de hârtie pe care mai apoi i-a întins-o. A fost foarte simplu. Pentru o seară, complet neobişnuită, Phillip s-a simțit din nou ca un puşti, ca un bărbat liber. Se purta de parcă nu avea niciun fel de obligații pe lumea asta, când, de fapt, avea acasă o soție care era pe cale să devină judecător federal şi care considera că el nu se purta ca un bărbat. Apoi şi-a dat seama că nu aflase un detaliu important.

— Cum te cheamă?

Au izbucnit amândoi în râs la întrebarea lui. Stătuseră atâta de vorbă, dar uitaseră să se prezinte. Numele lui era pe cartea de vizită, dar fata nu se uitase pe ea.

— Numele meu este Taylor Dean, a răspuns ea, întinzându-i mâna.

Când Phillip i-a întins-o şi el pe a lui, fata i-a strâns-o cu fermitate, fără a exagera, şi el a observat că avea mâini frumoase.

— Eu sunt Phillip Grayson.

Spera ca ea să nu recunoască numele şi nici să nu-l caute

pe internet. Era sigur că avea să se simtă timorată dacă descoperea cine era. Dar nu exista niciun motiv care să-i dea de bănuit că ea avea să afle.

— Mulțumesc, Phillip, a zis ea şi făcut semn să i se aducă nota.

Phillip avusese însă grijă de asta când se dusese la toaletă, cu puțin înainte. Îl costase zece dolari, ceea ce pentru ea era probabil destul de mult. Când a înțeles ce făcuse, fata i-a mulțumit din suflet, şi amândoi s-au ridicat. Phillip şi-a dat seama că Taylor e înaltă şi are o siluetă minunată. I se părea perfectă.

Au plecat împreună din restaurant, şi ea a luat-o în direcția în care se afla apartamentul pe care tocmai îl închiriase. Phillip şi-ar fi dorit să poată merge cu ea, dar acasă îl aştepta o soție. Iar fata era foarte tânără. Era cu optsprezece ani mai mare decât ea şi era însurat, ceea ce făcea ca întreaga poveste să fie imposibilă. Ştia că probabil nu avea s-o mai revadă şi că, în final, urma să-i arunce numărul de telefon. Şi-l pusese în buzunarul interior al hainei, ca pe o buclă de păr sau un cifru secret. Părea fermecat, la fel ca ea.

— Ai grijă, Taylor, i-a spus el, apoi a chemat un taxi. Succes, a mai adăugat el, cu sinceritate.

Pentru ea, asta însemna că n-avea să mai primească niciun semn de la el. L-a făcut cu mâna în timp ce taxiul pornea, iar Phillip ar fi vrut să sară din maşină şi să o ia după ea.

Tot drumul până acasă s-a gândit la ea, dorindu-şi să fi fost din nou tânăr şi liber. Taylor apăruse în viața lui cu douăzeci de ani prea târziu. De nouăsprezece ani era însurat. Cu douăzeci de ani în urmă, ea nu avea decât opt ani. Era o întorsătură crudă a sorții.

Când a intrat în casă, toate luminile erau stinse. Amanda era în pat şi dormea profund. Nu era niciun bilet, ea nu se sinchisise prea tare, nu scrisese vreo scuză şi nu-l aşteptase.

Phillip şi-a scos hainele şi, grijuliu, a pus numărul de telefon al lui Taylor în portofel. Ştia că nu avea să o sune, dar simpla vedere a numărului urma să-i aducă aminte de fata dulce cu care stătuse de vorbă în seara aceea, profesoara din Milwaukee, care peste două săptămâni avea să lucreze în Harlem. A simțit un nod în gât, în timp ce se dezbrăca şi se băga în pat lângă Amanda. Nu o mai simțea ca pe o femeie, ci doar ca pe o judecătoare cu care trăia şi care nu îl considera îndeajuns de bărbat. A încercat să şi-o scoată pe Taylor din minte şi, în final, a adormit.

Capitolul 16

A doua zi dimineață, când s-au trezit, Amanda s-a purtat de parcă nu se întâmplase nimic. Nu l-a întrebat pe Phillip unde fusese sau ce făcuse. Se comporta de parcă totul ar fi fost firesc şi a vorbit neîncetat despre petrecerea pe care voia să o dea cu ocazia instalării ei în funcție. Iar înainte de asta voia să dea o petrecere la Hamptons, de Ziua Muncii, pentru câteva persoane foarte importante. Era evident că schimba macazul şi se pregătea să intre într-o lume complet nouă. În mod clar simțea că devenise cu adevărat importantă şi se aştepta ca Phillip să-i țină isonul şi să facă tot ce considera ea necesar pentru a se lăuda cu noul ei statut. L-a anunțat şi că urma să apară o mențiune despre numirea ei în ediția de duminică a ziarului The New York Times.

— Şi nu uita să-ți cumperi un costum nou pentru festivitatea de numire în funcție, i-a reamintit ea când se pregăteau amândoi să plece la serviciu.

Ea avea o grămadă de treabă la birou, înainte de a pleca, trebuia să predea partenerilor ei toate cazurile de care se ocupase. Acum se purta de parcă viața lui Phillip era lipsită

de însemnătate şi singura care conta era viața ei.

— Ar trebui să-i comunici şi mamei tale, a zis ea, în timp ce ieşeau din casă. S-ar putea să vrea ea însăşi să dea o petrecere în cinstea mea.

Amanda se aştepta să fie sărbătorită de toată lumea care o cunoştea, şi, chiar dacă nu se dădea în vânt după soacra ei, se gândea că o petrecere găzduită de aceasta ar fi o idee bună şi ar atrage persoane importante. Amanda era acum noua regină a balului, iar Phillip era sclavul ei. Din punctul ei de vedere, le-o luase înainte celor din neamul Grayson, şi asta în stil mare. Aroganța ei i se părea respingătoare lui Phillip, care nu i-a spus că el şi mama lui nu-şi vorbeau în acel moment. Dată fiind legătura ei cu Peter Williams şi felul în care privea Phillip această legătură, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i ceară mamei să dea o petrecere în cinstea Amandei. Pur şi simplu trebuia să mai aştepte.

Când a ajuns la birou, Phillip şi-a verificat mesajele şi e-mailurile, simțind cum portofelul îl arde în buzunarul din spate de la pantalon. Ştia ce se află în el şi ce simțea în legătură cu asta. Până la urmă l-a scos şi a privit bucățica de hârtie pe care i-o dăduse Taylor. Avea o caligrafie clară, şi numărul era uşor lizibil. Nu avea de gând să o sune şi nici nu ştia ce i-ar spune dacă i-ar telefona, dar nu se putea

abține. Era un impuls mai puternic decât el. A format numărul şi a auzit cum telefonul suna. A vrut să închidă, dar nu a putut. Şi nu avea habar ce să spună. Ea a răspuns după al treilea apel.

— Taylor? a rostit el aproape şoptit.

— Da?

Era evident că fata nu avea habar cine era la telefon, dar vorbea la fel de deschis şi de inocent ca în seara anterioară. Încă o vedea cum zâmbea de la masa alăturată.

Arăta la fel de strălucitoare şi de proaspătă ca o nouă primăvară.

— Bună. Phillip Grayson sunt, a zis el, simțindu-se caraghios. Şi acum? Acum ce urma să facă? Nu mai făcuse aşa ceva de douăzeci de ani. Voiam doar să-ți spun că mi-a făcut mare plăcere să te întâlnesc. M-am gândit să sun ca să te salut.

— Ei bine, salut, a zis ea, cu vocea surâzătoare. Şi mie mi-a făcut plăcere. Tocmai îmi deschideam cutiile cu bagaje. Am cărți stivuite până în tavan. Cred că va trebui să mă duc la Fabrică, să-mi cumpăr o bibliotecă.

Râdea, şi Phillip chiar o vedea aievea, înconjurată de cărți.

— Cred că am putea merge împreună, a sugerat el, şi

imediat s-a simțit iarăşi ca un prost.

Numai asta îi mai lipsea: să se afişeze la unul dintre magazine alături de o femeie tânără şi drăguță. Toți angajații ştiau cine era el.

— De fapt, mă întrebam dacă n-ai vrea să iei prânzul cu mine astăzi. Ce părere ai?

Ea nu a avut nici urmă de ezitare, şi asta i-a dat lui Phillip de înțeles că ei nu-i păsa de vârsta lui. Dar tot nu ştia că era însurat.

— Sună nemaipomenit. Unde vrei să ne întâlnim?

Phillip a sugerat un restaurant din West Village, şi au convenit să se întâlnească la ora unu. Fata avea o voce care trimitea cu gândul la o persoană vioaie, tânără şi plină de viață, iar Phillip s-a simțit ca un idiot când a închis. Ce naiba făcea? Habar nu avea. Nu mai făcuse niciodată ceva asemănător, dar se simțea mânat de o forță mai puternică decât el. Trebuia să o vadă din nou.

După aceea i-a cerut secretarei să-i caute catalogul de produse. Voia să îl ia cu el la prânz. Avea s-o ajute să-şi aleagă o bibliotecă apoi urma să i-o trimită. Se simțea protector față de ea şi voia să-i facă viața mai uşoară. Fata trezea în el cele mai bune sentimente. Şi pentru el efortul era minim. Câteva minute mai târziu, secretara îi punea

catalogul pe birou. La prânz, a ajuns cu zece minute mai devreme.

Taylor a păşit în restaurant îmbrăcată cu o fustă de bumbac roz, o bluză albă şi cu părul strălucitor revărsându-i-se pe spate. Arăta ca o tipă din vreo reclamă la şampon şi purta aceleaşi sandale pe care le avusese şi cu o seară înainte. Afară era cald, iar ea arăta proaspătă şi imaculată, în timp ce traversa restaurantul, îndreptându-se spre el, cu zâmbetul pe buze.

— Îți mulțumesc mult că ai venit, a zis Phillip, ridicându-se, în timp ce ea se aşeza de partea cealaltă a mesei din separeu.

— Sunt bucuroasă să scap de harababura din apartament, i-a răspuns Taylor strălucitoare, şi atunci Phillip şi-a amintit de catalog şi i l-a întins.

— M-am gândit că putem alege o bibliotecă împreună, dacă ştii ce dimensiune îți trebuie. E mult mai uşor decât să mergi la magazin. Pot să pun să-ți fie livrată.

Fata a părut mai întâi surprinsă, apoi încântată. Se purta aşa frumos cu ea... Taylor a ridicat ochii spre el şi i-a zâmbit.

— N-o să ai necazuri din cauza asta? l-a întrebat ea cu blândețe şi a râs. Era tânără şi inocentă şi părea sincer

îngrijorată. Bineînțeles că o s-o plătesc.

Nu voia să profite de el.

— Nu, n-o să am probleme. Nu e mare lucru, pe cuvânt. Şi pot să obțin şi un discount serios. Aş vrea să ți-o ofer în dar, dacă îmi permiți.

Taylor se simțea stânjenită, dar nu voia să-i rănească sentimentele.

— Păi, pentru mine e un dar important, a zis ea recunoscătoare, răsfoind catalogul.

A găsit una care avea exact dimensiunile potrivite şi i-a arătat-o lui. Costa nouăzeci şi nouă de dolari, şi Phillip era convins că putea să i-o trimită chiar în acea după-amiază. Au făcut un semn la pagina respectivă, apoi au comandat prânzul. Ea a vrut din nou o salată, şi de data asta a luat şi Phillip una. Când i-a fost servită, nu îi ardea deloc de mâncare. Nu voia decât să stea de vorbă cu ea. Era agitat, palmele îi transpirau, şi la sfârşitul mesei ştia deja că trebuia să fie sincer cu ea.

— Taylor, a zis el, când chelnerița le-a turnat la amândoi cafea frapată. Vreau să fiu sincer cu tine. Cred că eşti cea mai uimitoare tânără pe care am cunoscut-o vreodată. Şi nu am nici cea mai vagă idee ce caut aici. Ştiu doar că trebuia să te văd astăzi. Aseară m-ai dat pe spate.

Nu mai fusese niciodată aşa cinstit, iar tânăra părea impresionată.

— Da? Nu ştiu de ce, eu n-am făcut nimic.

— Ba ai făcut. Eşti ca o gură de aer proaspăt în viața mea. Sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată, dar cu tine mă simt ca un puştan. La tine totul este atât de decent, de sănătos şi de viu. Mi-am dat deodată seama că douăzeci de ani am fost ca mort. Dar trebuie să-ți spun ceva. Nu ştiu ce semnificație are pentru noi, dacă are vreuna. Şi nici încotro o să o apucăm. Sunt însurat. De nouăsprezece ani. Nu avem copii, soția mea nu a vrut. Ea este avocat. E o femeie foarte inteligentă, şi eu am respectat-o întotdeauna. Nu am înşelat-o niciodată, dar, până de curând, nu cred că am fost sincer cu mine în legătură cu relația noastră. Nu o iubesc, nici măcar nu o plac. Nu-mi place să recunosc, deşi este adevărat, că nu sunt sigur dacă ea mă iubeşte pe mine. Nu pot să trăiesc aşa. Nu i-am spus nimic, nu am făcut nimic în sensul ăsta şi nici nu ştiu dacă o voi face. Şi pe urmă, ieri, ai intrat tu în viața mea. Te-am văzut la cafenea, şi acum tot ce îmi doresc este să te revăd. Dar nu vreau să ne târâm reciproc într-o situație nefericită. Crezi că putem pur şi simplu să ne întâlnim la prânz, pentru o vreme, sau să bem o cafea, până când ajung să înțeleg ce-i de făcut? Îți

promit că, dacă e să rămân în situația în care sunt acum, n-o să insist să te mai văd. Doar că pur şi simplu nu ştiu. În momentul de față, nu pot să fiu mai cinstit de atât cu tine.

Taylor s-a gândit îndelung şi apoi a încuviințat din cap. Nici ea nu voia să intre într-o situație încurcată. Nu se întâlnise niciodată cu un bărbat însurat şi nu voia să înceapă acum. Îi plăcea de Phillip, dar crezuse că era un bărbat liber. Cel puțin îi spusese adevărul. Îl respecta pentru asta şi ştia că nu putea să-i fi fost prea uşor să o spună.

— Cred că e în ordine, dacă nu e vorba decât de prânz sau de cină. Îmi placi, a zis ea cu sinceritate, cred că eşti un bărbat bun. Şi nimeni nu ar trebui să fie cu cineva pe care nu-l iubeşte. Meriți să fii fericit la fel de mult ca ■ oricare altul.

— Şi tu la fel, a spus Phillip blând şi i-a luat mâna! într-a lui. Îți promit că o să lămuresc lucrurile cât pot; de repede. Poate că n-o să se întâmple nimic între noi, niciodată, dar sunt recunoscător că te-am cunoscut.

Chipul ei s-a luminat când l-a auzit.

— Şi eu la fel. Şi poate că putem să fim doar prieteni.

Phillip nu a spus nimic, dar el nu asta simțea în prii vința ei. Voia să facă dragoste cu ea şi să o cuprindă în brațe. Nu

simțise niciodată pentru Amanda ceea ce simțea față de fata asta. De parcă în seara dinainte fusese lovit de un fulger.

— Îți dau cuvântul meu, Taylor, că n-o să te târăsc într-o încurcătură. Dacă lucrurile se vor complica, o să dispar.

Ea s-a întristat la auzul vorbelor lui, şi el i-a adus degetele la buze.

— Nu plec nicăieri, a liniştit-o. Decât cu tine.

Phillip avea sentimentul ciudat că providența îi lăsase un dar imens în brațe, şi el nu voia să-l piardă. Simțea că aşa îi era destinul. Când au terminat, el a achitat nota, apoi a privit-o cu o afecțiune sinceră.

— Când pot să te mai văd?

— Nu ştiu.

Taylor se simțea uşor copleşită. El era un bărbat puternic, şi totul i se părea greu de asimilat. I-ar fi plăcut să-i povestească surorii ei despre asta, dar ea nu ar fi fost de acord. Un bărbat însurat? Sub nicio formă! Nici măcar ca prieteni. Dar îşi dădea seama că Phillip voia să-i fie mai mult decât prieten şi se simțea la rândul ei atrasă de el. Era un bărbat foarte frumos, chiar dacă puțin cam solid. Dar ei îi plăceau bărbații de genul lui. Fratele ei era croit la fel şi el era bancher în Milwaukee, avea soție şi trei copii şi era cu zece ani mai tânăr decât Phillip. Sora ei avea patruzeci şi

trei de ani şi avea patru copii.

— Ce zici de prânz, mâine? a întrebat-o Phillip, când plecau de la restaurant. Sau e prea devreme?

Taylor l-a privit tristă.

— Da... nu, s-a corectat ea. Nu ştiu.

Se simțea aşa bine în prezența lui, Phillip era atât de protector, că Taylor deja se îndrăgostea de el, şi de abia se cunoscuseră. Era o nebunie, din partea amândurora. Chiar mai mare din partea lui. El era însurat. Lui Taylor nu i se părea că arăta ca un om însurat, dar aşa era. Cel puțin nu avea copii. Nu voia să strice casa nimănui, dar, într-un fel, asta făcea. Se simțea vinovată şi fericită, şi emoționată în acelaşi timp. Şi era greu să reziste atenției cu care o copleşea Phillip. Li jurase că nu mai făcuse niciodată aşa ceva – şi nici ea. Avusese un prieten timp de patru ani, la colegiu, dar se despărțiseră cu un an în urmă. De atunci nu mai cunoscuse pe nimeni care să-i stârnească interesul.

Apoi Phillip şi-a amintit altceva.

— Care este adresa ta?

— Vrei să vii la mine acasă? a întrebat ea agitată.

Phillip a râs şi şi-a pus brațul pe după umerii ei. I-ar fi plăcut să o facă, dar ştia că asta ar fi pus capăt bunelor lui intenții.

— Nu, bleguțo. Vreau să-ți trimit biblioteca.

A râs şi ea şi i-a notat adresa.

— Să văd ce pot face, verific dacă o avem pe stoc.

Dacă o aveau, urma să aranjeze să-i fie livrată. Era un gest mărunt pe care-l putea face pentru ea, oferindu-i ceva de care avea nevoie, care să o facă fericită.

— Mulțumesc, a zis ea simplu.

Phillip s-a uitat la ceas şi şi-a dat seama că întârziase o jumătate de oră la o întâlnire.

— Mâine, la prânz?

— Eu... ăăă... da! s-a bâlbâit ea.

— La cafeneaua Cluny, a zis el repede, înainte ca ea să se poată răzgândi, şi a sărutat-o uşor pe buze.

A făcut semn unui taxi, care a oprit cu scrâşnet de cauciucuri în dreptul lor, a deschis portiera şi s-a urcat. I-a surâs, şi Taylor l-a privit uluită.

— Ne vedem mâine, la ora unu, a strigat el pe geamul maşinii, în timp ce ea îi făcea cu mâna.

Pe drumul până la firmă a sunat la depozit. Aveau biblioteca. Apoi şi-a sunat secretara, i-a spus să pregătească maşina pentru livrare şi i-a dat adresa lui Taylor. În mai puțin de cinci minute, se rezolvase totul. Apoi i-a telefonat lui Taylor şi i-a spus despre livrare, ca să fie acasă.

— Îmi pare rău că am fost aşa grăbit. Întârziasem la o şedinţă. Mă bucur că ne-am întâlnit la prânz. Nu ştiu ce fac, dar cred că eşti cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o.

— Nici măcar nu mă cunoşti încă, a zis ea, aparent confuză.

— Sper să o fac, a replicat el, şi aşa avea de gând. Ne vedem mâine, Taylor.

S-a grăbit să intre în clădire şi s-a strecurat la şedinţă cu aproape o oră întârziere. Fratele lui, John, era la masa de consiliu, dar mama lui nu. Era o şedinţă despre design şi finanţe, despre costuri de producţie, aşa că ea nu era nevoită să participe. Când au terminat, fratele lui l-a privit circumspect.

— Ai păţit ceva? Arăţi ciudat.

— Mă simt ciudat, a răspuns el, vag. Amanda a fost numită ieri judecător federal. Acum reorganizează lumea întreagă.

— Te-ai potolit în legătură cu mama?

— Poate. Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.

Dar în lumina a ceea ce făcea el cu Taylor – sau era posibil să facă, sau chiar avea să facă, sau măcar voia să facă – obiecţiile lui faţă de Peter William îi păreau ciudate.

Poate că aşa se întâmplau lucrurile de genul ăsta. Nu îşi îngăduise încă să se gândească la asta. Dar cel puțin nu se culcase cu ea. Şi nici nu avea să o facă până nu punea lucrurile la punct.

Când a ajuns acasă în seara aceea, Amanda făcea liste cu petreceri, cu evenimentele sociale la care să participe, cu comitetele din care să facă parte, cu lucrurile pe care voia să le facă el.

— I-ai spus mamei tale? l-a întrebat ea, ridicând ochii de la ceea ce scria.

Phillip a clătinat din cap.

— N-am văzut-o azi.

— Puteai să-i dai un telefon.

Din punctul de vedere al Amandei, asta era o mare veste, şi toată lumea trebuia să o sărbătorească. Le spusese partenerilor şi tuturor celor pe care îi ştia printr-un e-mail.

— Nu am idee unde este, a zis Phillip sincer.

Amanda i-a înmânat o listă cu tot ce trebuia el să cumpere, să semneze şi să facă. Era ditamai lista. Se simțea de parcă s-ar fi înrolat la puşcaşii marini.

A deschis o sticlă de şampanie pentru ea, fiindcă se simțea vinovat pentru prânzul luat cu Taylor. Amanda nu ştia, însă el da. I-a întins un pahar de şampanie, şi ea a

părut încântată.

— Mulțumesc, Phillip.

El a închinat în cinstea ei şi a încercat să şi-o scoată pe Taylor din minte. Imaginea ei refuza să se clintească de acolo.

— Deci unde ai fost aseară? l-a întrebat ea în cele din urmă.

Nu şi-a cerut iertare pentru comentariile făcute. Nu voia decât să ştie unde fusese.

— Am mers pe jos până în Village, am mâncat un liamburger şi m-am întors cu un taxi.

Era adevărat. Ceea ce nu i-a spus era că o cunoscuse pe cea mai încântătoare fată pe care o văzuse în viața lui.

— Îmi pare rău dacă te-am enervat, a admis Amanda, dar e adevărat. Ar da mult mai bine pentru mine, pentru poziția mea, dacă maică-ta te-ar face director executiv. Aş vrea să-i ceri să o facă, a zis Amanda sec.

Nu vedea niciun motiv pentru care Olivia nu putea să se dea la o parte ca să propulseze cariera nurorii ei. Vedea în asta nu neapărat un pas înainte pentru Phillip, cât mai degrabă un avantaj pentru ea însăşi, deşi, evident, şi el avea de câştigat din asta. Ei oricum ieşeau în câştig, iar Olivia era la vârsta potrivită pentru a se retrage.

— Da de ce nu-i ceri chiar tu? a zis Phillip cu răceală. Sunt convins că ar fi interesată să-ți audă ideile.

— Cred că presiunea s-ar cuveni să vină din partea ta. Poate ar trebui să o amenințI că-ți dai demisia.

— Şi pe urmă? Dacă mă lasă să plec? Să întoarcem firma cu susul în jos doar ca să poți tu spune că eşti măritată cu un director executiv? Dacă mă concediază? Atunci o să ai un bărbat şomer. Asta ar da şi mai rău.

Nu glumea decât pe jumătate.

— N-o să te lase să demisionezi, Phillip. Eşti fiul ei.

— Iar mama n-o să cedeze poziția de director executiv, nici măcar pentru tine. Şi ți-am spus că nu vreau funcția ei. A mea e destul de solicitantă. A ei e şi mai şi Nu mă grăbesc să-i calc pe urme, chiar dacă pentru tine asta înseamnă că nu sunt îndeajuns de bărbat. Ea duce pe umeri o răspundere mai mare decât oricine altcineva dintre cunoscuții mei, indiferent din ce corporație, şi o face al dracului de bine. De fapt, sunt convins că eu nu aş putea să o fac. Aşadar, iată că ai o problemă. Dacă rămâi cu mine, nu obții mai mult de un director financiar. Presupun că asta e o veste proastă pentru tine.

Era mult mai dur cu ea decât fusese până atunci şi îşi dădea seama că era timpul să se poarte aşa. Îl insultase

destul până atunci.

— Nu mi-am dat seama că îmi oferi o clauză de opțiune. „Dacă rămân cu tine”. Ăsta e mesajul, Phillip? a întrebat Amanda, cu ochii mijiți.

— Poți oricând să alegi, a răspuns el limpede.

— Mă amenințI?

— Nu, dar nu am de gând să-mi schimb viața, garderoba şi cariera ca să se potrivească toate cu noul tău statut, de judecătoare.

— Este o chestie destul de importantă, a subliniat ea arțăgoasă.

— Şi sunt mândru de tine. Dar n-am de gând să plătesc pentru numirea ta cu bărbăția mea, cum spui tu. E o chestie legată de mine, nu de tine. Asta nu face parte din înțelegere.

— Atunci ce face parte? Eşti dispus să foloseşti banii familiei Grayson ca să faci donații pentru mine şi să mă ajuți în carieră? Măcar atât ai putea să faci, dacă nu vrei să-i ceri mamei tale o funcție mai bună.

— Nu ştiu de câți „bani ai familiei Grayson” pot să dispun. Mama ia deciziile astea, împreună cu membrii consiliului. Şi, dacă nu le place cum sună propunerea, nu aprobă. Nu depinde de mine.

— Exact asta voiam să spun, Phillip. Nu ai niciun fel de influență în consiliu.

Părea de-a dreptul dezgustată de ceea ce auzea de la el.

— Am ceva influență, dar nu prea multă. N-am susținut niciodată că aş avea. Într-o zi o să am, dar nu acum. Eşti puțin cam grăbită. Mama e încă la cârmă, şi-o face foarte bine.

În timp ce vorbea, şi-a dat seama că abia dacă o cunoştea pe Taylor, dar nu şi-o putea imagina întrebându-l câți „bani ai familiei Grayson era dispus să pună la bătaie". Nici peste douăzeci de ani nu putea să şi-o închipuie având o astfel de atitudine. Era absolut uimit de tupeul Amandei.

— Cred că trebuie să mai discutăm despre asta, a zis Amanda, cu răceală în voce.

— Putem să o facem, şi eu, unul, sunt cât se poate de deschis, dar n-o să ajungi nicăieri.

După aceste vorbe, Amanda nu a mai spus nimic. Şi-a terminat paharul de şampanie şi a urcat să facă o baie. În seara aceea luau cina cu unul dintre partenerii de la firma ei. Când au ajuns la restaurant, Amanda l-a făcut să se simtă un nimeni. Pe toți cei de la masă i-a făcut să înțeleagă că ea era vedeta serii. Iar de câteva ori s-a referit la el ca fiind „doar director financiar". Ea s-a distrat foarte bine, dar,

când au ajuns acasă, el fierbea gata să dea în clocot.

— Asta e ce mă aşteaptă de acum încolo? Umilințe de câte ori o să ieşim în lume, pentru că acum ai ajuns sau eşti pe cale să devii judecătoare federală? Dacă aşa stau lucrurile, o să fie puțin cam obositor.

— Atunci n-ai decât să-i ceri maică-tii o slujbă mai bună, a zis ea cu răceală.

Asta însemna război. Amanda era pornită împotriva mamei lui şi îl folosea pe el drept armă de atac. Pentru Phillip situația era dezgustătoare. Ea încerca să-l preseze să solicite poziția de director executiv umilindu-l încontinuu, până când chiar avea să o facă. Phillip nu avea niciun chef să se supună. Amanda nu o ştia, dar tocmai îşi semnase condamnarea la moarte.

În seara aceea, când s-au dus la culcare, el şi-a dat seama că nu mai făcuseră dragoste de când fuseseră pe iaht. Atitudinea ei nu-l făcea să vrea să se culce cu ea. Acum punea totul sub semnul întrebării, cerceta ca la microscop, pentru că întâlnise o fată la cafenea cu doar o seară în urmă, dar şi pentru că Amanda sărise calul de prea multe ori, iar acum devenise chiar mai îngrozitoare. Phillip nu rămăsese surd la îngrijorările mamei lui, pe care i le mărturisise pe iaht. Atunci îl întrebase dacă Amanda

însemna îndeajuns pentru el. Nu ştia. Acum se întreba şi el acelaşi lucru. Nu mai era sigur.

Nu au schimbat niciun cuvânt în seara aceea în pat. Ea nu a încercat să-i facă avansuri şi nici el nu s-a apropiat de ea. Nu voia să-i acorde niciun fel de „recompense".

pentru proastă purtare, şi acum Amanda îl lăsa aşa rece, că nu mai era sigur dacă ar putea avea erecție şi nici nu voia să încerce. Iar Amanda părea mulțumită de felul în care stăteau lucrurile. Lăsase să se înțeleagă că nu mai voia să se culce cu el până când nu obținea o funcție mai bună. Iar el nu avea să se lase şantajat. Ajunseseră într-un impas. Phillip n-a închis ochii toată noaptea şi a plecat la serviciu înainte ca Amanda să iasă de la duş.

Părea destul de încordat când s-a întâlnit la prânz cu Taylor. Seara trecută, petrecută cu Amanda, îl lăsase fără niciun chef. Dar, în clipa când a văzut-o pe Taylor, proasta dispoziție i-a dispărut, şi peste câteva clipe râdea cu ea şi se simțea din nou ca un puştan.

— Eşti nemaipomenit! a zis ea de îndată ce s-au văzut.

— Şi tu la fel.

I-a zâmbit şi a luat-o de mână.

— Nu, vreau să spun, de-a dreptul nemaipomenit, a zis ea, privindu-l cu ochii ei mari. Biblioteca a sosit aseară, la

ora şase. Şi e perfectă. Tipul care a adus-o mi-a şi montat-o şi a pus-o la locul potrivit. Toate cărțile au intrat la fix în ea şi nu mai zac pe jos. Uau! Eşti un vrăjitor, a spus fata, recunoscătoare, iar el i-a zâmbit.

La stilul lui de viață şi la posibilitățile pe care le avea, gestul era complet neînsemnat, şi Phillip era bucuros că îl făcuse.

În timpul prânzului, au vorbit despre copilăria ei, şi ea i-a mărturisit că părinții ei au murit într-un accident rutier, pe când ea avea doar opt ani. Sora ei tocmai se căsătorise, şi Taylor mersese să locuiască cu ea. Stătuse acolo până când plecase la facultate. Fratele ei avea şaisprezece ani pe atunci, şi-a locuit şi el cu ei vreme de doi ani, până a plecat la studii. I-a spus despre cumnatul ei că era un sfânt, pentru că îi suportase pe toți. A mai zis şi că familia ei era foarte unită. Pe urmă a întrebat despre familia lui. Ascultând ce-i spunea ea, Phillip a ajuns să capete o perspectivă oarecum diferită asupra vieții lui. Mama lui fusese mult timp plecată de lânr. Ei, dar nu murise. Ei nu erau orfani, avuseseră o

minunată şi fuseseră răsfățați de tatăl şi de bunica lor. Acum înțelegea că, în comparație cu viața ei, a lui fusese uşoară. Comparația asta l-a făcut să se simtă stânjenit.

— Mama a fost foarte ocupată, i-a explicat el, călătorea mereu cu afaceri, aşa că în cea mai mare parte a timpului am fost crescut de tata şi de bunica. Ea locuia împreună cu noi, şi mama venea acasă între două călătorii. Am două surori şi un frate, şi se pare că sora mea mai mare e de aceeaşi vârstă cu a ta, iar cea mai mică, sora cu care nu am păstrat legătura, e puțin mai tânără decât fratele tău.

— De ce nu ai păstrat legătura cu ea?

Se întristase pentru el, ca şi cum ar fi fost o situație de neimaginat pentru ea, de vreme ce familia ei era aşa de strânsă chiar şi fără părinții lor sau poate tocmai ca urmare a lipsei lor. Phillip se întreba care era varianta corectă.

— Este o poveste foarte lungă. S-a supărat foarte tare când tatăl nostru a murit. A fost furioasă că mama nu a fost de față. Era plecată cu afaceri când a murit tata, aşa că după aceea sora mea s-a mutat la Londra. Avea douăzeci de ani. Mama şi bunica o văd când vine în oraş, şi cred că şi sora mea a întâlnit-o acum câțiva ani. Eu nu am văzut-o de vreo zece ani. Se ține la distanță. Nici nu avem prea multe în comun. Şi uneori familiile sunt complicate.

— Ştiu, a zis ea, privindu-l compătimitor. Eu a trebuit să muncesc după cursuri ca să-mi plătesc facultatea şi masteratul. Banii de pe asigurarea părinților mei s-au

terminat înainte şi i-am folosit ca să plătim facultatea fratelui meu. Dar totul s-a rezolvat, a zis ea, zâmbind se–, nină. Lui i s-a înmuiat inima de mila ei şi s-a simțit ca un puşti răzgâiat peste măsură. Iar cererea Amandei pentru un „angajament financiar din partea familiei Grayson", care să-i susțină cauzele caritabile şi să o propulseze pe scara socială, părea de-a dreptul dezgustătoare. Taylor era autentică. Amanda, pur şi simplu, nu. Iar Phillip fusese norocos întreaga lui existență. Acum era îngrozit la gândul de a-i spune cine era, cât de mulți bani avea şi de ce biblioteca pe care i-o trimisese nu însemna nimic pentru el, totul mulțumită mamei lui. Viața lui Taylor l-a făcut rapid să-şi schimbe perspectiva.

Pe urmă au vorbit despre timpul petrecut de ea în Peace Corps, şi el i-a spus că tocmai a fost în Europa – în Italia şi-n Franța. Nu i-a povestit că fusese pe un iaht de nouăzeci de metri, ci doar că merseseră cu toții într-o vacanță cu familia, mai puțin sora cea mică. Ea a fost impresionată că plecaseră împreună. Erau atât de multe lucruri pe care el nu i le putea spune despre viața lui, pentru că, dacă o făcea, ea ar fi fost şocată de stilul de viață pe care el îl lua drept normal. Şi-a dat seama de asta în timp ce o asculta.

Ea a pomenit şi despre faptul că vorbea cursiv spaniola.

Aproape că o plasaseră într-un program pentru vorbitorii de spaniolă din zona spaniolă a Harlemului. Era entuziasmată de slujba pe care urma să o înceapă şi vorbea mult despre asta.

Phillip era supărat că trebuia să se despartă de ea când prânzul a luat sfârşit. Taylor i-a spus că a doua zi nu se puteau întâlni. Trebuia să meargă la o şedință a profesorilor, la şcoala cea nouă, dar în weekend era liberă. Phillip ardea de nerăbdare să o revadă, dar s-a gândit că trebuia să petreacă sfârşitul de săptămână cu Amanda. Nu ştia ce planuri avea soția lui, deşi era foarte ocupată la serviciu în perioada asta, căci se pregătea să părăsească firma şi îşi preda cazurile colegilor.

— Ce spui de o cină, luni? a întrebat-o Phillip, şi Taylor a acceptat. O să te sun în weekend, dacă pot să scap.

Fata a devenit tăcută, şi el a privit-o. Părea tristă, şi asta l-a sfâşiat ca un pumnal.

— Uneori uit că eşti însurat, a zis ea în şoaptă.

— Şi eu la fel. Am o căsătorie foarte ciudată. Eu i-am permis să ajungă aşa, iar acum nu ştiu dacă să-i pun capăt sau să o îndrept.

— Probabil ar trebui să o îndrepți, dacă poți, a zis ea imparțială.

Nu voia să-i strice mariajul şi îi spusese asta încă din prima zi.

— Nu ştiu dacă vreau să o fac, i-a spus şi el, la fel de sincer.

— Din cauza mea? Sau ai alte motive? a întrebat fata cu delicatețe.

— Şi una, şi alta. Cred că m-am însurat cu persoana nepotrivită. Am impresia că toată lumea a văzut asta, în afară de mine. Răceala ei mi se părea o provocare. Acum îmi dau seama că nu se poate trăi cu ea. E ca şi cum ai trăi într-un iglu. Acum, că văzuse cât de caldă era Taylor, nici nu voia să încerce. O să mă lămuresc cât de curând. Îți promit.

Oricum trebuia să o facă. Nu putea să continue la nesfârşit în felul ăsta, şi pretențiile Amandei deveneau din ce în ce mai exagerate. Taylor nu făcea decât să accentueze lucrurile. Era catalizatorul la care el nu se aşteptase. Dar toate problemele lui cu Amanda erau acolo de multă vreme, chiar dacă el refuzase să le vadă.

Când s-a despărțit de Taylor, a sărutat-o delicat pe obraz şi i-a promis să o sune în weekend, doar ca să o salute. S-a dovedit că Amanda plănuise să meargă la birou şi să lucreze tot weekendul, fără să-i spună şi lui. Sâmbătă după-amiază

i-a telefonat lui Taylor, şi au ieşit să se plimbe în Central Park, s-au oprit la bazinul pentru navomodele, au ascultat mai multe trupe şi s-au aşezat pe iarbă. Taylor adusese o pătură cu ea. Au rămas până la ora şase, întinşi pur şi simplu pe iarbă, discutând şi privind copacii dimprejur. La un moment dat, Phillip s-a întors pe o parte, s-a proptit într-un cot şi s-a aplecat să o sărute. Buzele ei erau aşa moi, că păreau să se topească la contactul cu ale lui. I s-a părut că nu gustase nimic mai dulce în viața lui.

Pe urmă a dus-o în oraş şi au luat cina la Minneta Tavern, un vechi local care îi plăcea lui. La sfârşit, a condus-o la apartamentul ei şi apoi s-a dus şi el acasă. Era ora zece seara, şi a ajuns cu doar cinci minute înaintea Amandei. Tocmai deschisese televizorul, aşa că ea a presupus că asta făcuse toată seara. După orele petrecute cu Taylor şi sărutul din parc, era ca în transă. Când a văzut-o pe Amanda, parcă a turbat deodată. Situația lui devenise peste noapte un coşmar.

— Ai pățit ceva? l-a întrebat ea, privindu-l insistent.

— N-am nimic.

— Pari bolnav.

Amanda observa ceva, dar nu putea să-şi dea seama ce era. Şi nu se înşela. Gândul la ceea ce făcea îi întorsese

stomacul pe dos. Şi nici nu voia să o rănească pe Taylor. Fata nu merita aşa ceva. Lui îi părea rău şi pentru Amanda. Era nesăbuită. Juca un joc cu miză foarte mare şi, dacă avea să facă în continuare presiuni, urma să piardă.

În seara aceea Phillip s-a dus devreme la culcare şi a adormit imediat, epuizat de tensiunea acumulată. Dimineață, când s-a trezit, Amanda plecase deja, fără să-i lase vreun bilet. În ultimele zile fusese complet acaparată de propria ei lume şi nici nu-i pasase de el. Aşteptase mult timp această numire la pupitrul de judecător şi i se urcase la cap. Narcisismul ei era absolut. Nu mai exista nimeni în afară de ea pe întreaga planetă.

Phillip s-a întâlnit din nou cu Taylor în oraş, şi au decis să facă un lucru complet diferit şi amuzant. S-au prefăcut că sunt turişti în New York, ceea ce era adevărat în cazul ei. S-au dus în vârful clădirii Empire State Building, şi acolo Phillip a sărutat-o, cu oraşul la picioarele lor. Apoi au luat feribotul până în Staten Island. El nu se distrase niciodată aşa de bine în propriul lui oraş. Tot ce făcea împreună cu ea i se părea interesant şi nou. Şi, oricât de mult timp petrecea în compania ei, nu se sătura niciodată de ea. Taylor devenise un drog de care era dependent. În decursul unei săptămâni, toată viața lui fusese dată peste cap – la fel şi a

ei. Nici Taylor nu spusese încă nimic familiei. Amândoi păstrau secretul. El pentru că nu avea încotro, şi ea fiindcă ştia că fratele şi sora ei nu ar fi fost de acord. Era o ciudată pentru amândoi – şi chiar periculoasă pentru ea. Ea putea fi uşor rănită – şi amândoi ştiau asta.

În săptămâna ce-a urmat au continuat să se vadă cât de des au putut, mese de prânz, cine, clipe furate. S-au dus din nou în Central Park şi au stat în Washington Square, printre studenți. Au mers şi la cafeneaua unde s-au cunoscut, şi în weekendul următor Amanda a lucrat iar, astfel că el şi-a petrecut fiecare moment al zilei cu Taylor. Idila lor dura de două săptămâni, dar se căutau unul pe altul aproape în fiecare zi, iar Phillip încă nu avea nicio idee cum să procedeze. Amanda părea să nu-şi dea seama de indiferența lui şi de dispoziția lui schimbată. O parte din el ar fi vrut ca ea să-l oprească înainte de a merge prea departe şi să le salveze căsnicia ca să îi dovedească faptul că îl iubea, dar cealaltă parte din el spera să nu o facă. Ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă şi era acaparată de propria ei persoană mai mult ca oricând. Sosise momentul ei de glorie. Şi la birou toată lumea făcea mare caz de asta. Părea să fi uitat de existența lui Phillip. Iar el umpluse acel gol cu Taylor. Fata îi umplea inima, cum

umple aerul un balon, până când a simțit că era pe punctul de a exploda de încântare.

Duminică s-au dus la un târg stradal în Mica Italie, au mâncat înghețată de lămâie şi apoi s-au întors pe jos la apartamentul ei. Ea l-a invitat să-i arate biblioteca, şi el s-a simțit puțin caraghios la gândul de a da ochii cu colegele ei de apartament, toate tinere studente. Dar a fost de acord să urce pentru câteva clipe. Când au ajuns sus, nu era nimeni acasă.

Apartamentul era mic şi însorit, plin cu mobilă veche, găsită pe stradă sau cumpărată de la secondhand. Biblioteca ei de la Fabrică părea regală în comparație cu restul apartamentului, şi Phillip a fost emoționat de simplitatea vieții lui Taylor. Camera ei era impecabil de curată şi de ordonată. Părea camera unei fetițe. Hainele erau în dulap, atârnate cu grijă pe umeraşe, pe birou totul era frumos organizat, iar aşternutul roz fusese adus de acasă. Pe pat avea perne făcute de nepoatele ei. Părul îi mirosea la fel de proaspăt ca întotdeauna, şi lui Phillip îi plăcea să-i adulmece pielea şi să o simtă aproape de el. Taylor purta un maiou, fustă de blugi şi şlapi, iar el era îmbrăcat cu jeanşi. Înainte să-şi dea seama de ce făcea, a lipit-o de el, flămând să o simtă goală în brațele lui, iar ea

nu voia altceva decât să fie a lui.

Cu o lovitură de picior, a închis uşa camerei după ei, pentru cazul în care colegele ei aveau să se întoarcă acasă, şi, după numai câteva momente, dezbrăcați complet, se abandonaseră pasiunii, şi nu s-au mai putut opri decât atunci când trupurile lor au explodat la unison, şi atunci s-au întins gâfâind, îmbrățișați, cu răsuflarea tăiată şi incapabili să se mişte. Phillip nu dorise niciodată o femeie aşa cum o dorea pe ea, iar Taylor i se dăruise complet, până la abandonul de sine. Zăgazurile se rupseseră în sfârşit, şi apele revărsate nu mai puteau îi întoarse. Era aşa îndrăgostit de ea, că nici nu mai putea gândi limpede.

— O, Doamne, a zis el, îndepărtându-se încet de ea şi privind-o drept în ochi.

Erau ochii cuiva care urca încet la suprafață, din străfundurile pasiunii.

— Îmi pare rău... N-am vrut să fac asta.

Dar nu avuseseră de ales, şi amândoi ştiau asta.

— Mie nu-mi pare rău, a zis ea în şoaptă – şi era sinceră – , încercând să-şi recapete suflul. Te iubesc... chiar dacă n-o s-o părăseşti niciodată pe Amanda. Cel puțin vom rămâne cu clipa asta.

Apoi el s-a gândit la altceva.

— Iei anticoncepționale?

Ea a încuviințat din cap, dar amândoi avuseseră încredere să facă sex neprotejat şi niciunul din ei nu era îngrijorat. În relația lor totul părea potrivit. În timp ce Phillip o ținea în brațe, şi-a dat seama de altceva.

— Vreau să am copii cu tine, i-a şoptit el la ureche.

Nu spusese niciodată nimănui aceste cuvinte şi nici nu îşi dorise. Copiii erau singurul lucru pe carr

că nu şi-l doreşte – până acum. Se simțea de parcă pe ea o aşteptase toată viața lui. Iar ceea ce tocmai spusese i-a dat de înțeles ce trebuia să facă.

— Nu am de gând să las lucrurile să meargă aşa prea mult timp. O să aranjez totul cât de curând.

Taylor îl credea. Într-o oarecare măsură, se gândise şi ea că aşa o să facă. Avea deplină încredere în el, la fel cum se întâmpla cu fiecare femeie încurcată cu un bărbat însurat. Dar ea ştia că de data asta avea să fie altfel. Phillip o iubea. Era sigură de asta. Şi ea îl iubea pe el.

În după-amiaza aceea au făcut din nou dragoste, şi Phillip s-a simțit mizerabil când a venit momentul să plece. S-a dus acasă cu senzația că un bolovan îi apasă pe piept, măcinat de sentimentul vinovăției. Nu voise să facă dragoste cu ea

până când nu devenea un bărbat liber. Iar acum totul era mult mai complicat, şi nu avea nicio idee ce şi când să-i spună Amandei. A luat un somnifer înainte ca ea să ajungă acasă, pentru a nu fi nevoit să dea ochii cu ea.

Dar dimineața ea era acolo, cu ochii strălucitori şi emoționată de tot ce făcea, vorbind, evident, numai despre numirea ei. Pe el îl durea capul şi era amețit din cauza somniferului pe care îl luase cu o seară în urmă.

— Ce vrei la micul dejun? l-a întrebat ea, în timp ce îşi pregătea nişte pâine prăjită.

Amanda nu-i pregătise niciodată micul dejun, şi Phillip a fost cât pe ce să rostească: „Un divorț”. Dar nu a avut curajul. Trebuia să se gândească la ce urma să facă. Pe Taylor o cunoştea de două săptămâni şi era pe cale să pună capăt căsătoriei lui de nouăsprezece ani. Era nebun? Greşea? Asta era ceea ce aşteptase? Nu mai ştia. Nu era îndrăgostit de Amanda, dar nici nu se mai simțea întreg la minte. Simțea că în ultimele două săptămâni o luase razna.

— O să mănânc ceva la birou, a zis el şi a plecat din bucătărie.

Ea tocmai bălmăjea ceva când el a ieşit. Prima persoană cu care s-a întâlnit pe coridorul firmei când a ajuns la serviciu a fost mama lui. Era aşa distras, că a trecut pe

lângă ea fără să o vadă. Când l-a strigat, s-a întors la ea, cu privirea pierdută.

— Ai pățit ceva? l-a întrebat îngrijorată. Nu-l văzuse niciodată să arate în felul acesta şi nu mai vorbiseră de la cearta lor. Eşti bolnav?

Era sincer îngrijorată, dar el nu a făcut decât să scuture din cap.

— Nu... nu... Sunt bine... doar o răceală de vară... nimic important.

Apoi şi-a amintit. Dacă n-ar fi fost Taylor, el nu ar fi spus şi nu ar fi înțeles nimic, dar cine era el să arunce acum cu pietre? Iar mama lui era singură, el nu.

— Iartă-mă, a şoptit el posomorât.

— Pentru ce?

— Pentru treaba cu Peter... Nu ştiam... Sunt convins că ştii ce faci.

Acum, Olivia era şi mai îngrijorată pentru el. Phillip, Marele Purtător de Ranchiună al Tuturor Timpurilor, cedase mult prea uşor. Mama lui se întrebă dacă nu cumva existau probleme între el şi Amanda.

— Amanda e bine?

— A primit numirea în funcție ca judecător federal. E în al nouălea cer din cauza asta.

— Felicit-o din partea mea, a zis Olivia, scrutând încă privirea fiului ei după vreo explicație a faptului că arăta aşa nefiresc.

Nu observă însă nimic, şi câteva minute mai târziu el se grăbea spre biroul lui, de parcă îi era frică să stea de vorbă cu mama lui.

Olivia era aşa îngrijorată din pricina lui, încât în seara aceea i-a pomenit lui Peter despre asta. El era convins că exista o explicație simplă şi s-a bucurat să audă că Phillip îşi ceruse iertare. Nu i se părea chiar aşa ciudat, până la urmă.

— Poate e îndrăgostit, a zis Peter, pe jumătate în glumă. S-au văzut şi lucruri mai ciudate de atât.

— Phillip? a întrebat Olivia, râzând la auzul acestei sugestii. Este lucrul de care se teme cel mai mult. Mai degrabă şi-ar lăsa inima smulsă din piept cu o pensetă. Nu sunt sigură că Phillip ar putea îndura să fie iubit. De asta s-a însurat cu Amanda, aisbergul uman. Cred că Phillip se teme de sentimentele lui. Nu vrea să fie rănit sau decepționat, aşa că stă cu ea, total lipsit de sentimente. E incredibil de deprimant.

— Nu poți să ştii, lucrurile se schimbă. Poate că într-o zi o să găsească femeia potrivită şi o s-o lase pe Amanda.

— Mai repede o să-l lase ea pe el, a zis Olivia cu amărăciune, dacă găseşte pe cineva cu mai mulți bani.

Era un lucru neobişnuit pentru ea, dar nu o plăcea deloc pe Amanda. Era urât ce spusese, însă era convinsă că nu se înşela.

A continuat să fie îngrijorată pentru Phillip, dar era foarte ocupată. O grevă declanşată la unul dintre magazinele lor din Texas devenise agresivă, şi exista pericolul să apară acte de vandalism. Au fost obligați să angajeze forțe de pază şi au închis temporar magazinul. Olivia nu era mulțumită. Peter a convins-o să nu se ducă ea personal acolo, căci nu voia să i se întâmple ceva, şi ea a fost pentru prima dată de acord.

Câteva zile mai târziu, Olivia a trecut pe la librărie, să ia câteva cărți pe care le voia Peter. Tocmai citea coperta unui roman ales pentru ea, când a ridicat ochii şi l-a văzut pe Phillip intrând în librărie împreună cu o femeie drăguță. Părea să aibă jumătate din vârsta lui şi îl privea cu adorație. Iar Phillip arăta fascinat. Olivia s-a uitat la ei neîncrezătoare şi s-a retras iute în spatele unui raft cu cărți, ca ei să nu o vadă. Apoi Phillip a sărutat-o. Olivia a înțeles pe dată de ce dăduse el înapoi în chestiunea cu Peter. Se întreba dacă era o relație serioasă sau doar o aventură. Nu avea cum să-şi dea seama şi nu voia să-l întrebe. A aşteptat până când cei

doi au plecat, a plătit şi apoi, de îndată ce a ieşit din librărie, l-a sunat pe Peter şi i-a spus ce văzuse.

— Ți-am spus eu că este îndrăgostit, a zis Peter chicotind.

— Nu ştiu dacă e îndrăgostit sau pur şi simplu are o aventură, dar de abia l-am recunoscut. Arată ca nebun după ea. Ea pare foarte tânără şi e foarte drăguță.

Acum era însă şi mai îngrijorată din cauza lui. Dacă soția lui afla, era posibil ca lucrurile să iasă urât. Şi cu costuri enorme.

— Olivia, e băiat mare, i-a reamintit Peter. O să rezolve el singur treaba asta.

— Presupun că da, dar categoric nu e discret. A sărutat-o în mijlocul librăriei. Oricine putea să-i vadă.

Aşa cum îi văzuse şi ea. Chiar şi Amanda ar fi putut, dacă intra în librărie.

— Poate că are intenții serioase cu ea, a sugerat Peter.

— Nu ştiu ce să-mi doresc, a zis Olivia cu un oftat.

Nu mi-ar plăcea să-l văd trecând printr-un divorț, dar îmi doresc al naibii de tare să nu-şi petreacă restul vieții cu regina ghețurilor. Merită mult mai mult.

— Atunci poate o să primească mai mult, a zis Peter simplu. O să facă exact ceea ce o să i se pară corect. Ei, când vii acasă, pentru cină?

Peter ajunsese la Bedford înaintea ei şi tocmai pregătea cina.

— De îndată ce reuşesc. M-am oprit să iau cărțile pe care le voiai şi aşa s-a făcut că l-am văzut pe Phillip.

Era deja în drum spre casă.

— Bine, lasă-l pe Phillip şi mişcă-ți fundu încoace, femeie. Mi-e dor de tine.

— Bine, ajung cât de curând, a zis ea, zâmbind.

A închis, şi Olivia a intrat pe autostradă. În mai puțin de o oră, era deja acasă. Când a tras maşina pe alee, s-a bucurat să vadă casa luminată, ştiind că Peter o aştepta. Era norocoasă să-l aibă în viața ei şi pe deplin conştientă de asta. Şi pentru fiul ei nu îşi dorea decât ca într-o zi să se bucure de iubirea unei femei cumsecade, mai afectuoasă şi mai blajină decât Amanda. Acum nu putea să facă altceva decât să aştepte şi să vadă ce avea să se întâmple. Viața era chiar mai ciudată decât ficțiunea.

Capitolul 17

Phillip şi Taylor se culcau împreună de o lună, şi el nu ştia dacă era în rai sau în iad, atât de confuz se simțea. Ba chiar îşi petrecuse o noapte cu ea la Piaza. Începuseră să se întâlnească seara prin hoteluri, pentru câteva ore, pentru că el nu voia să se intersecteze cu colegele ei de apartament şi să o compromită şi mai mult. Ea începuse deja noua slujbă şi nu se putea întâlni cu el decât seara. Viața lui semăna cu un număr de acrobație la înălțime, fără plasă de siguranță. Voia să fie cu Taylor şi era îndrăgostit nebuneşte de ea, dar nu avea nicio idee cum să scape din mariaj. Slăbise aproape cinci kilograme, şi mama lui îl urmărea cu mare îngrijorare, de la distanță. După cercetări discrete aflase că sora, fratele şi bunica lui nu ştiau nimic şi nici ea nu a spus ceva. Olivia se întreba ce avea el de gând să facă în legătură cu tânăra alături de care îl văzuse. Peter credea că ar putea fi doar o relație pasageră, dar ei nu i se păruse că aşa stăteau lucrurile. Iar Phillip nu recunoştea nimic. Întârzia la toate şedințele şi a început să se simtă de-a dreptul disperat după ce a ajuns într-o seară acasă şi a găsit-o pe Amanda aşteptându-l în living, cu un aer serios, în clipa în care a

văzut-o, a fost sigur că ea ştia ce făcuse el. Era gata să recunoască totul, când ea i-a înmânat tăcută o scrisoare.

— Ce e asta? a întrebat-o el, cu o expresie de uluială. Nu sunt un copil. Nu trebuie să mă pârăşti la mama.

— Citeşte, i-a cerut ea.

Phillip s-a aşezat şi a citit. Nu îi relata Oliviei despre aventura lui. În esență, o şantaja pe mama lui şi îi dădea un ultimatum. Dacă Olivia nu se retrăgea din funcția de director executiv şi nu îi ceda lui Phillip poziție, Amanda avea să divorțeze de el. Dată fiind noua ei poziție de judecător federal, spunea ea, decisese că nu mai voia să fie măritată cu unul dintre „acoliții" mamei lui. Dacă nu putea fi măritată cu un director executiv, îşi cerea divorțul. Nu se mai purta cu mănuşi. Când a terminat de citit scrisoarea, Phillip aproape că a izbucnit în hohote de râs.

— Doar nu vorbeşti serios cu chestia asta, nu?

Când o văzuse cum îl aştepta, fusese sigur că ea aflase despre aventura lui. Acum era sigur că nu se întâmplase asta. Tot ce voia era să fie măritată cu un director executiv. Poate că nici măcar nu-i păsa că el era îndrăgostit de altcineva. Nu părea să fi observat asta.

— Vorbesc foarte serios. Mi-am dat în sfârşit seama că nu ai de gând să o înfrunți, aşa că am făcut-o eu. Ori te

numeşte director executiv, ori divorțez de tine – şi asta o să vă coste o avere pe amândoi. Ea n-o să vrea asta şi nici ruşinea unui divorț în cadrul familiei. Aşa că amândoi o să avem ce ne dorim. Eu mă aleg cu un soț important, iar tu obții statutul de care ar fi trebuit să te bucuri de mulți ani.

Plănuise totul, în avantajul ei. În orice variantă, ea primea ceea ce voia. Fie statut social, fie bani. Şi nu părea să-i pese cu ce variantă anume se alegea.

— Ți-am spus când ai mai adus vorba despre asta că nu vreau să fiu director executiv. Nu încă. Nu vreau bătăile de cap care vin cu funcția.

— Ea e mai bărbat decât tine, a zis Amanda, privindu-l cu dezgust.

— Probabil că aşa este, Amanda. Şi tu eşti la fel. Problema e că eu nu vreau să fiu însurat cu un bărbat, ci cu o femeie, cu una care nu-mi pune capul sub securea călăului ca să obțină ce vrea sau care e dispusă să o şantajeze pe mama. Nu cred că va fi prea bucuroasă de scrisoarea ta. De fapt, o să te scutesc de neplăcerea de a i-o trimite.

Acum ştia ce voia. Ştiuse tot timpul, doar că nu ştiuse cum să o spună sau să o facă. Însă Amanda tocmai îi dăduse paşaportul care-l ducea spre libertate. Şi el avea de

gând să profite. Găsise femeia de care avea nevoie. Şi nu era vorba despre Amanda. Era sigur de asta. Nu fusese niciodată mai sigur decât în clipa aceea. Nu o iubea pe Amanda şi nici ea nu-l iubea pe el, altfel nu ar fi scris rândurile alea. Era dispusă să-l sacrifice ca să obțină ce-şi dorea. El nu era decât un pion din punctul ei de vedere. Phillip a privit-o la fel de rece.

— Nu te obosi să trimiți scrisoarea. Aleg eu planul B. Vreau să încheiem mariajul nostru. Este decizia mea de astă dată, nu a ta. Am terminat.

Amanda era şocată. Nu aceasta era reacția pe care o aşteptase. Nici pe departe.

— O să te coste mult, a zis ea, aruncându-i o privire sfredelitoare.

— Sunt sigur că aşa o să fie. Putem să rezolvăm totul prin intermediul avocaților. Acum ai ce ți-ai dorit. Eşti judecătoare. Iar eu nu am de gând să fiu cățeluşul tău care face sluj ca tu să dai bine. Nu am de gând să fiu director executiv numai ca tu să ai cu ce să te făleşti.

— Ea o să te țină pe locul doi pe veci.

— Posibil. Poate că eu sunt fericit acolo. Dar nu aşa vreau să preiau funcția de director executiv. Când o s-o fac, va fi pentru că mama mea e gata să renunțe sau pentru că eu voi

dovedi că merit. Nu am de gând să te las să o amenințI ca să renunțe la o funcție pe care o îndeplineşte strălucit, după ce şi-a petrecut cincizeci de ani ca să construiască această afacere. Merită să fie director executiv. E firma ei. Eu încă nu mi-am câştigat acest merit. Sper ca într-o zi să o fac. Dar asta nu e treaba ta, Amanda. Ar fi trebuit să te părăsesc cu mulți ani în urmă. Nu m-ai iubit niciodată.

— Mă confunzi cu maică-ta, a zis ea, printre dinții încleştați.

— Nu, nu te confund. De fapt, mi-am dat în sfârşit seama că ea mă iubeşte. Poate că, atunci când eram mici, a făcut nişte greşeli teribile, dar în sfârşit am înțeles că este. Presupun că uneori în viață trebuie să iei izii dificile şi să faci ceea ce crezi că e cel mai bine la acel moment. Asta faci tu acum. Eşti dispusă să sacrifici căsnicia noastră ca să-ți îmbunătățeşti statutul social. Şi eu sunt dispus să-mi asum responsabilitatea şi să divorțez, mai degrabă decât să mă agăț de ceva care nu a existat niciodată. Tot ce am reprezentat eu pentru tine a fost o treaptă către altceva. Cred că, dacă nu mă chema Grayson, ai fi plecat de mult din viața mea. Sau nici nu te-ai fi măritat cu mine de la bun început. Acum s-a terminat. Ai luat deja tot ce se putea de la mine. Restul va trebui să-l obții prin divorț.

Din fericire, aveau un contract prenupțial foarte bine pus la punct, şi Amanda ştia şi ea asta. Nu avea să se aleagă cu atât de mult pe cât spera.

— Am terminat, a mai spus el în încheiere.

Pentru prima dată se simțea cu capul limpede şi întreg la minte.

— E absurd, a zis ea, ținând încă în mână scrisoarea pe care el i-o dăduse înapoi. Poate că o să fie de acord să cedeze peste un an. Aş fi dispusă să aştept atât, a continuat Amanda, cu un aer panicat.

— Nu înțelegi. Aici nu începe negociere. S-a terminat. Găseşte-ți un alt cal pe care să pariezi. Eu m-am scos singur din cursă.

— N-am vorbit serios când am zis de divorț. Încercam doar să o sperii pe mama ta. Pentru binele tău şi al meu.

— Nu am nevoie de favoruri. Şi eu vorbesc serios. Vreau o viață adevărată, nu farsa asta ridicolă care e mariajul nostru, în timp ce tu calculezi cât poți să scoți din asta şi îmi spui că nu sunt îndeajuns de bărbat.

— Eu încercam doar să te fac să i te împotriveşti mamei tale.

Amanda nu era proastă, îşi dădea seama că îi forțase mâna şi încerca să dea înapoi. Phillip însă nu avea de gând

să o lase. L-o luase înainte. Şi ştia exact pe cine şi ce voia când a ajuns în acest punct. Nu era vorba despre ea, ci despre Taylor. După doar o lună, ştia că ea era iubirea vieții lui şi voia să trăiască alături de ea. Iar ea se băgase în povestea asta pentru că îl iubea, nu pentru că spera să obțină ceva. Nici măcar nu ştia cine era el. îl iubea pur şi simplu. Şi el o iubea şi nu voia să o rănească.

Apoi Phillip a urcat la etaj şi şi-a pregătit o valiză, iar Amanda l-a urmat.

— Ce faci?

Părea nervoasă, însă Phillip nu era. Se simțea mai bine decât o făcuse de luni de zile încoace. Poate chiar de ani.

— Îmi fac bagajele. Poți să rămâi aici până când vom decide cine primeşte casa sau până o scoatem la vânzare.

El fusese cel care o cumpărase, dar era dispus să renunțe la ea. Acum nu-şi dorea decât să plece de acolo.

— Phillip, nu este nevoie să pleci. Putem să rezolvăm totul.

— Nu, nu putem, a zis el şi s-a întors către ea, cu o privire lipsită de orice expresie. Nu vreau să rezolvăm nimic. Vreau să divorțez.

Scrisoarea ei fusese ultima lovitură şi imboldul de care avea nevoie ca să plece. Îi arătase exact cine era ea. Amanda

îşi supralicitase poziția şi îi oferise ce trebuia ca el să renunțe. Phillip şi-a închis valiza şi s-a îndreptat spre scări. Ea a rămas privindu-l de pe palier, şi singurul lucru pe care nu i l-a spus a fost că îl iubeşte. Nici măcar nu i-a trecut prin cap aşa ceva. Şi Phillip a observat. Asta i-a alinat conştiința, şi a plecat liniştit. Ea nu-l iubea şi nu-l iubise niciodată. Era incapabilă de iubire. Iar el încetase să o mai iubească în urmă cu mult timp. Căsătoria lor era moartă.

— Sună-mă când îți vii în fire, a strigat Amanda după el.

Nu s-a repezit pe scări să-l implore să nu plece. O femeie care îl iubea ar fi făcut-o.

— Nu-ți face iluzii, a şoptit el, apoi s-a întors să o mai privească o dată în postura de soție a lui. Adio, Amanda!

Apoi a deschis uşa de la intrare şi a păşit afară, luând-o încet în urma lui. Întreaga scenă durase o jumătate de oră. Fără vărsare de sânge. Nici măcar nu duruse, pentru că mariajul lor nu mai avea rădăcini viabile. Tot ce ținea de el era mort.

A chemat un taxi şi i-a dat şoferului adresa cunoscută din centru. Când au ajuns, i-a întins acestuia o bancnotă de douăzeci de dolari şi i-a cerut să-l aştepte. Şi-a lăsat bagajul în maşină şi a alergat sus pe scări. Una dintre fete i-a deschis uşa. A zis că Taylor era la ea în cameră, dar că nu

se culcase încă. Phillip a ciocănit la uşă şi a intrat nepoftit. În clipa în care l-a văzut, Taylor a zâmbit. Tot chipul i s-a luminat, a sărit din pat şi s-a aruncat de gâtul lui.

— Ce cauți aici? l-a întrebat.

Nici măcar nu a avut timp să se îngrijoreze. Phillip a sărutat-o şi a strâns-o în brațe.

— Am părăsit-o. O să divorțăm, a zis el zâmbind, şi Taylor a făcut ochii mari.

— Aşa, pur şi simplu? Ce s-a întâmplat? Acum o oră am vorbit cu tine şi nu se schimbase nimic.

— Mi-a dat în cap de prea multe ori. Avea de gând să o şantajeze pe mama şi să-i dea un ultimatum. Asta mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu. Căsătoria noastră era moartă de ani de zile. Îi mai zisese asta, dar acum era convins. O să vorbim mai târziu despre asta. Mă aşteaptă un taxi jos. Fă-ți bagajul.

Taylor era perplexă.

— Unde mergem?

— La Piaza. M-am mutat de acasă. Putem să stăm acolo câteva zile, până pun totul la punct. Ia-ți suficiente lucruri pentru mai multe zile.

— Nu e prea scump? a întrebat ea, îngrijorată. Nu trebuie să faci asta pentru mine. Poți să stai aici.

— Te iubesc, dar nu vreau să împart aceeaşi baie cu cinci femei. Şi cred că nici ele nu ar fi prea încântate să mă ştie aici.

l-a luat valiza şi i-a pus-o pe pat, a deschis-o şi i-a arătat cu degetul spre ea.

— Fă-ți bagajul. Te aştept în maşină.

Apoi a sărutat-o din nou, şi după cinci minute ea cobora, cu valiza în mână şi cu rucsacul plin cu manuale. Totul se întâmplase aşa repede, că nu mai ştia ce să creadă. Dacă el avea să se întoarcă la soția lui? Dar nu părea probabil să o facă. Părea calm, puternic şi hotărât, mai hotărât decât îl văzuse de săptămâni încoace. Acum decizia fusese luată. Şi Phillip ştia că era decizia corectă. Iar Taylor era femeia potrivită.

Taxiul i-a dus la hotel Piaza, şi Phillip s-a înregistrat la recepție. A luat un apartament, şi, când au intrat, Taylor a rămas cu gura căscată privind în jurul ei.

— Phillip, asta e curată nebunie. Ce căutăm noi aici?

O să ajungi la sapă de lemn.

Ştia că el avea o slujbă bună şi purta costume elegante, dar asta era prea mult.

— Nu, n-o să ajung.

Îl uluia în continuare faptul că ea nu-i căutase niciodată

numele pe internet. Nu ştia despre el decât că era director financiar la Fabrică. Nu voia să ştie mai mult de atât. îl iubea.

— În câteva zile o să găsesc un apartament. Până atunci putem sta aici.

A comandat la room-service pentru amândoi, şi Taylor s-a dus să facă o baie. Când mai stătuseră acolo înainte, luaseră o cameră simplă. Nici măcar nu-şi putea închipui cât avea să-l coste apartamentul. Nici nu voia să ştie.

După câteva minute, Phillip i s-a alăturat la baie, şi s-au cufundat împreună în cada luxoasă. Lui Phillip tot nu-i venea să creadă că pusese punct vieții lui cu Amanda. Nu că ar fi făcut-o intenționat, dar ea îl ajutase, făcuse să-i fie totul mai uşor. Iar faptul că plecase

I se părea cel mai corect lucru. Nu era trist. Era uşurat. Nu simțea nimic pentru Amanda. Ultima lună, în care se iubise cu Taylor şi locuise cu Amanda, fusese o periadă nebună. Şi pentru Taylor fusese greu, să nu ştie a avea să-l piardă sau nu.

— Divorțul s-ar putea să mai dureze, a prevenit-o el. Chiar şi cu contract prenupțial, o să fie o luptă urâtă.

— Pot să aştept, a zis Taylor în şoaptă. Eu nu mă grăbesc deloc.

— Dar eu da, a zis el şi i-a zâmbit. Te-am aşteptat o viață întreagă. De ce ți-a luat aşa mult?

— Am fost ocupată.

I-a surâs la rândul ei, şi el a sărutat-o, apoi au ieşit din cadă. La scurt timp, a venit şi mâncarea comandată. Phillip ceruse sandvişuri pentru amândoi. Le-au mâncat îmbrăcați în halatele pufoase, au stat de vorbă şi au râs ca nişte copii. Şi acesta era doar începutul. Aveau o viață întreagă înaintea lor. În noaptea aceea, în vreme ce stăteau întinşi în pat, Phillip, cu brațele în jurul ei, s-a gândit la toate lucrurile pe care voia să le facă împreună cu ea. Voia să-i împărtăşească şi să-i arate atât de multe. Taylor nu era doar iubirea vieții lui, ci devenise şi cea mai bună prietenă a lui. Îi povestise despre mama şi despre bunica lui, despre fratele şi surorile sale. Ştia că aveau s-o îndrăgească numaidecât cu toți. Dar cel mai mult conta că el o iubea şi, poate şi mai tare, că şi ea îl iubea. În noaptea aceea, a privit-o cum doarme alături şi a înțeles că i se oferise un dar neprețuit.

Capitolul 18

A doua zi dimineață, Phillip a intrat în biroul mamei sale şi a aşteptat până când aceasta a terminat discuția telefonică. Părea ocupată, dar el nu avea nevoie decât de câteva clipe.

Olivia se simțea uşurată să vadă că fiul ei arăta mai bine decât atunci când îl văzuse ultima oară. Nu mai avea aerul acela sălbatic din ultima lună.

— Voiam doar să-ți spun că aseară am părăsit-o pe Amanda, a zis el încet.

Un timp, Olivia nu a spus nimic.

— Eşti împăcat cu decizia asta?

Era singurul lucru care o interesa. Voia ca el să fie fericit. Şi cu Amanda nu fusese niciodată aşa – sau, oricum, nu de foarte multă vreme. Era lihnit din punct de vedere emoțional fără ca măcar să-şi dea seama de asta.

— Da, sunt bine. Trebuia să o fi făcut acum mulți ani, a zis el, răspunzând la întrebarea mamei lui.

— Ce s-a întâmplat?

Olivia presupunea că avea o oarecare legătură – sau totul – cu fata cu care îl văzuse la librărie.

— Voia ca tu să mă faci director executiv.

— Acum? a întrebat Olivia surprinsă.

— Acum. Aşa cum s-ar cuveni statutului ei de judecător federal. Simte că trebuie să fie măritată cu un director executiv.

— Ei, într-o bună zi o să fii, a zis Olivia, calmă.

— Mai e mult până atunci, sper, i-a răspuns Phillip, şi vorbea serios. M-a pus să aleg între asta şi divorț. Aşa că am ales varianta numărul doi. Divorțul. Nu am nimic împotrivă. Dar probabil mă va costa o grămadă.

— Dacă nu mă înşel, ai un contract prenupțial foarte bun, a replicat Olivia, stând pe gânduri.

— Probabil o să încerce să îl desființeze. Doar este avocat.

— Asta n-o s-o ajute prea tare, a răspuns Olivia, părând uşor enervată.

Apoi nu a rezistat să nu-l întrebe ceea ce ea ştia deja, dar el nu mărturisise nimănui deocamdată. Se întreba dacă avea să recunoască.

— A mai existat şi un alt motiv?

— Mai multe. Căsătoria noastră era moartă. Amanda nu m-a iubit niciodată. Iar eu nu o mai iubesc, a zis, inspirând apoi adânc. Şi am cunoscut pe altcineva. Acum o lună. S-a întâmplat foarte rapid.

Olivia era impresionată că Phillip fusese sincer cu ea. Nu se aşteptase.

— Cine e? l-a întrebat, evident interesată.

— O fată pe care am cunoscut-o la o cafenea, acum o lună. Este profesoară la clasa a patra în Harlem.

Tocmai s-a mutat aici, din Milwaukee. E minunată, şi o iubesc. Şi ea mă iubeşte pe mine. Are douăzeci şi opt de ani. Şi habar nu are cine sunt.

Olivia a zâmbit.

— Se pare că ai pornit cu dreptul. E foarte tânără.

— Mă face şi pe mine să mă simt tânăr, a zis el, uitându se împăcat către mama lui.

Olivia nu-l văzuse niciodată astfel.

— Vreau să am copii cu ea.

Uluită, Olivia l-a fixat cu privirea.

— Înseamnă că e formidabilă. Nu credeam că o să te aud spunând vreodată asta.

— Nici eu.

— Oricum, nu te grăbi. Va trebui să aştepți pronunțarea divorțului. Ăsta e un lucru bun. O să vă dea răgazul să vă cunoaşteți mai bine. Mie o să mi-o prezinți? înainte de a începe să faci copii cu ea.

Phillip a râs, şi mama lui i-a zâmbit.

— Da, când lucrurile se vor aşeza. Nu vreau să o copleşesc.

— Din câte îmi spui, deja ai făcut-o, a zis Olivia, zâmbind. Unde stai?

— La Piaza, până când o să lămuresc lucrurile.

— Poți să stai cu mine, la Bedford, dacă vrei, s-a oferit mama lui.

— Mulțumesc. Cred că prefer să stau în oraş.

Phillip nu suporta să facă naveta, dar i-a apreciat oferta amabilă.

— O să mă gândesc însă la propunerea ta. Apoi, ezitant, a adăugat: Mamă... îmi pare sincer rău pentru ce am spus despre tine şi Peter. Am întrecut măsura. Cred că viața mi-a plătit-o imediat. Nici nu terminasem bine cu reproşurile la adresa ta, că m-am şi îndrăgostit nebuneşte şi am devenit la rândul meu un bărbat însurat care are o aventură. E ciudat cum ajungi uneori să faci exact aşa cum ai zis că n-o să faci niciodată. Ironia sorții. Cu atât mai mult când e ceva ce tu credeai că au făcut greşit părinții tăi. Atunci se întâmplă şi mai rapid.

Phillip a surâs în timp ce Olivia chicotea.

— Viața are obiceiul să ne joace tuturor astfel de feste.

Şi ea blamase relația mamei ei cu Ansei Morris, şi

patruzeci şi cinci de ani după aceea făcuse acelaşi lucru cu Peter. Iar acum Phillip, cu tânăra de care este îndrăgostit.

— Nu merită să fii prea moralist. Până la urmă, ajungi să-ți înghiți propriile cuvinte.

— Şi multă umilință. Îmi pare sincer rău!

— Nu-i nimic, a zis ea, ridicându-se şi venind să-l îmbrățişeze. Mie îmi pare rău pentru problemele cu Amanda şi divorțul, dar sunt fericită pentru tine. Meriți lucruri mai bune decât ai primit.

— Acum cred că le-am găsit.

— Să sperăm că aşa e. Doar să ai răbdare. Să nu faci nimic pripit.

Cel puțin legal, nici nu putea. Şi aşa lucrurile se schimbaseră cu mare viteză. Pe parcursul unei singure luni, se îndrăgostise, începuse o relație amoroasă şi o părăsise pe Amanda. În mod clar se aflase pe banda de viteză.

— Abia aştept să o cunosc. Cum o cheamă? a întrebat mama lui.

Olivia nu i-a spus că deja o văzuse şi nici nu avea de gând să o facă.

— Taylor.

— Frumos nume.

A plecat din biroul mamei sale şi s-a întors într-al lui.

Olivia a revenit la treburile ei, cu zâmbetul pe buze. Era ciudat cum se aranjaseră lucrurile. Crezuse că el nu avea să o părăsească niciodată pe Amanda. Cu două luni în urmă, fuseseră împreună pe iaht, iar acum ea era de domeniul trecutului. În viață pur şi simplu nu ştii ce se poate întâmpla.

Capitolul 19

La două zile după ce a mers la New York să se vadă cu noul ei agent, Andrew Shippers, Liz a început să lucreze la un nou plan, pentru o carte nouă. Nu era sigură unde avea să o ducă, dar deja lucra la ea de trei săptămâni când agentul i-a telefonat şi a rugat-o să vină în oraş, să-l întâlnească.

— S-a întâmplat ceva rău? a întrebat Liz, şi din ton i se simțea nervozitatea.

Poate că el hotărâse să nu-i mai reprezinte cartea, editorii o consideraseră slabă, aşa cum făcuse şi Sarah, şi el nu voia să-i dea vestea asta prin telefon.

— De ce presupui că e de rău? a întrebat-o agentul, intrigat de felul ei de a fi.

Liz i se părea o persoană extrem de nervoasă. Fusese aşa stresată atunci când făcuseră cunoştință, încât crezuse că avea să se prăbuşească la el în birou.

— Pentru că mă aştept mereu să se întâmple lucruri rele, a zis ea simplu, şi răspunsul ei a fost aşa onest, că pe agent l-a pufnit râsul.

— Păi, ce-ar fi să te mai aştepți şi la lucruri bune? Poate

că am o veste minunată să-ți dau, a zis el, cu un accent britanic pronunțat.

Liz îşi amintea cât de chipeş părea Andrew când păşise la el în birou. Nici pentru asta nu fusese pregătită.

— Ai ceva minunat să-mi spui?

— Vino să ne vedem, a zis el cu hotărâre.

— Când?

— Mâine e bine pentru tine?

— Nu. Până atunci o să o iau razna. Ce zici de azi? Plec imediat.

Andrew a surâs când a auzit-o.

— Elizabeth, eşti incredibil de talentată. Dar eşti şi incredibil de nevrotică. Ai încercat cu acupunctură sau cu yoga?

— Cu amândouă. Urăsc acele şi, când am încercat să fac yoga, mi-am luxat gâtul şi am făcut o întindere de muşchi la bazin.

— Atunci cu diazepam. Clordelazin. Gaz ilariant. Ceva. Bine, vino la ora cinci. Poți să aştepți până atunci?

— Nu am încotro. Dar cred că rezist până la cinci.

Nu l-a presat să-i spună la telefon despre ce era vorba, pentru că era evident că el nu avea de gând să o facă. Era un tip foarte încăpățânat.

Liz a hotărât să se îmbrace elegant pentru întâlnire. Voia să arate bine. S-a îmbrăcat cu o fustă scurtă, neagră – pe care a împrumutat-o din dulapul lui Sophie – şi o bluză sexy, tot neagră, de la Carol. Pantofii cu toc erau ai ei. În orice moment putea să dispună de trei garderobe, grație hainelor pe care fetele le lăsaseră acasă. Şi-a pus o pereche de cercei lungi, iar la ora patru s-a îndreptat spre uşă ca să plece în oraş. Îşi amintise să treacă pe la benzinărie, ceea ce nu prea se întâmpla, şi după o oră parcă în fața agenției. Ajunsese exact la timp şi se tot întreba care erau veştile bune, dacă ele chiar existau. Poate că agentul glumise doar şi nu voise să anuleze contractul cu un client prin telefon sau să-i spună că toți editorii din oraş îi refuzaseră cartea. Numai că trei săptămâni nu erau de ajuns pentru acest lucru. Nu avea nici cea mai mică idee ce avea el să-i spună.

Secretara a condus-o în biroul lui, unde Andrew o aştepta. Citea nişte contracte, aşezat la birou, şi, când ea a intrat, le-a pus pe masă.

— Arăți minunat, a zis el, în timp ce ea se aşeza. Şi eşti calmă. Ai luat un diazepam?

— Nu, doar o jumătate de sticlă de votcă, în timp ce conduceam. Fiindcă agentul părea îngrijorat, Liz a izbucnit în râs. Glumeam.

Liz părea mult mai calmă decât fusese prima dată când o întâlnise sau decât în acea dimineață, la telefon. Era doar o persoană temătoare, dar nu complet nevrotică. Era uşurat să constate asta. Şi, indiferent cum ar fi fost, era o femeie senzațional de talentată. De asta era sigur.

— Deci care sunt veştile bune? l-a întrebat ea, privindu-l drept în ochi.

Andrew încerca să uite că era o femeie atrăgătoare. Era vorba despre afaceri aici. Şi Liz îşi spunea acelaşi lucru în privința lui. Era aşa frumos, iar ea trebuia să se comporte de parcă nu observa asta.

Agentul a trecut direct la subiect.

— Doi editori îți vor cartea. S-au luptat în oferte. Iar eu prefer una dintre edituri, consider că e mai bună pentru tine. Ți-au oferit un avans de cinci sute de mii de dolari, doar pentru drepturile pentru America de Nord. Drepturile internaționale rămân la tine, ceea ce înseamnă că le putem vinde separat. Îți vor cu disperare cartea. Varianta cartonată, un prim tiraj masiv, pe urmă ediție broşată. Şi mi-am luat libertatea de a o arăta şi unui agent pentru drepturi de ecranizare, cu care lucrez în L.A. Acesta crede că poate să o vândă pentru un film. Chiar acum o prezintă în fața a doi producători. Unul deja a spus că îi place foarte

tare. Mâine aştept un semn de la el. Astea sunt veştile bune, a încheiat Andrew, în stilul lui britanic.

De partea cealaltă a biroului, Liz se uita la el cu gura căscată.

— Cinci sute de mii de dolari? Sunt nebuni?

— Presupun că asta înseamnă că accepți. Și poți să-i spui cumnatei tale universitare că astea sunt sumele la care se vând în ziua de azi „cărțile proaste". Adică, literatura comercială, cartea despre care editorii susțin că va deveni bestseller. Editura speră să vândă un milion de exemplare.

— Cred că o să leşin, a zis Liz, aproape convinsă că aşa avea să se întâmple.

— Să n-o faci. Urăsc femeile care au nevoie de săruri. Când eram mic, bunica mea leşina mereu. Asta m-a traumatizat profund.

— Atunci o să am nevoie de diazepam sau de votcă.

— Perfect. Atunci hai să mergem la hotelul Carlyle să bem ceva. S-a ridicat şi şi-a luat de pe fotoliul unde îl aruncase sacoul de în cu o batistă de mătase la buzunarul de la piept. Era marca Hermes. Andrew se îmbrăca minunat. Cred că avem motive serioase să sărbătorim. De aceea n-am vrut să-ți spun prin telefon. Nu voiam să leşini de una singură, în bucătărie. Puteai să te loveşti la cap. Foarte periculos.

Loviturile la cap. Treburile de genul ăsta.

— Stai o clipă. Mai spune-mi o dată. Vorbeşti serios, nu? Nu glumeşti.

— Nu glumesc. Eşti pe cale să devii o persoană foarte bogată.

El nu ştia că Liz era deja bogată. Nu cunoştea legătura ei cu Olivia Grayson şi, chiar dacă ar fi ştiut, nu i-ar fi păsat. În Anglia, propria lui familie avea destui bani. El era oaia neagră, care evadase şi se distra făcând pe agentul literar la New York, mai ales cu contracte precum acesta. Fusese cea mai uşoară vânzare făcută vreodată de el.

Liz l-a urmat afară din agenție, în jos pe scări şi s-a oferit să îl ia cu maşina. Preț de clipă, Andrew a ezitat.

— Să am încredere în tine la volan? Dacă mergi cu mine, nu poți să foloseşti alternativă la săruri.

— N-o să am nevoie. Pe cuvânt. Află că sunt un şofer foarte bun.

— Bine, a zis el şi a urcat în maşină.

Pe drum i-a mai spus şi alte detalii despre contract. Totul suna fabulos pentru Liz.

— Ar trebui să primim contractele cam într-o săptămână, i-a explicat agentul.

Liz a găsit un loc de parcare pe Madison Avenue, au intrat

în hotel şi s-au dus la Bemelmans Bar. Ea nu mai fusese acolo de ani buni. Era un loc drăguț şi civilizat unde să bei ceva.

Andrew a cerut whisky cu apă minerală, iar ea, un pahar de şampanie.

— Îți mulțumesc, a zis Liz cu sinceritate. Îți mulțumesc pentru că mi-ai obținut un contract aşa minunat. Chiar nu credeam că o să poți să-mi vinzi cartea. Am crezut că voiai să îmi spui că nu mă vrei de clientă şi că n-ai dorit să mă anunți asta la telefon.

— Uite aşa îmi place mie, a zis el, ridicând paharul în cinstea ei. O femeie veselă, plină de optimism.

Şi el era mulțumit de contractul obținut, iar cartea îi plăcea nespus.

— Spune-mi, a continuat, cum ai ajuns să fii aşa nesigură pe tine? Ai fost răpită de țigani când erai mică şi ai fost bătută zdravăn?

Liz a râs de o astfel de idee.

— Nu, sunt nesigură din fire. Provin dintr-o familie cu membrii ultraperformanți şi de succes, iar eu am fost toată viața o ratată. De fapt, nu am reuşit niciodată cine ştie ce, până acum.

— Nu e adevărat, i-a amintit el. Nuvelele tale sunt

excelente. Le-am citit pe toate săptămâna trecută.

— Îți mulțumesc mult că ai făcut-o. Am scris însă şi două romane îngrozitoare, pe care Charlie nu le-a putut vinde.

— Ah, mulțumesc că mi-ai amintit. Şi poeziile tale sunt foarte bune.

El chiar îi citise lucrările. Liz era uluită.

— Acum, povesteşte-mi despre familia ta superperformantă. Apropo, şi pe mine familia mea mă face să mă simt nesigur. Aşa că am fugit în America şi m-am făcut agent literar. Asta i-a enervat la culme.

— Păi, hai să vedem. Mama are succes în afaceri. E strălucită, de fapt.

— În ce domeniu?

— A transformat un magazin cu produse de uz casnic pe care bunica l-a moştenit de la iubitul ei într-o afacere plină de succes. Fratele meu mai mare este licențiat la Harvard şi lucrează pentru mama. Celălalt frate al meu este un artist plastic foarte talentat şi lucrează şi el tot pentru mama. Soția lui este cea care predă la Princeton şi căreia nu i-a plăcut cartea mea. Sora mea cea mică este un producător muzical de succes la Londra. Cele două mariaje pe care le-am avut au eşuat amândouă şi am două fiice minunate. Aste e toată povestea. E greu să te ridici la nivelul lor.

— Tocmai ai făcut-o, i-a reamintit el. Este cel mai mare avans pe care l-am obținut eu vreodată pentru un roman de debut. Şi sunt convins că romanul o să aibă un succes uriaş. Asta ar trebui să-i pună pe toți la locul lor. De ce au eşuat căsătoriile tale? În zece cuvinte sau mai puțin?

— M-am măritat cu un pilot de curse francez, când aveam douăzeci de ani. A murit într-o cursă, înainte de a se naşte fiica noastră. E vorba despre fata mea Sophie. Pe urmă m-am căsătorit cu un actor oarecum faimos, Jasper Jones, şi am divorțat în mai puțin de un an. S-a încurcat cu una dintre partenerele lui de scenă. În urma relației, am avut-o pe fiica mea Carole. Asta e.

— Cel puțin te-ai căsătorit cu persoane interesante. Eu m-am însurat că o femeie foarte plicticoasă, pe care am cunoscut-o la facultate. A fugit cu cel mai bun prieten al meu. Ea s-a îngrăşat, şi el acum e chel, şi, din nefericire, sunt foarte fericiți, ceea ce demonstrează că urâții merită unii pe alții. Şi nu m-am recăsătorit. M-am lecuit. Am trăit împreună cu o femeie vreo şase ani, dar nu ne-am căsătorit niciodată. Pe urmă ea s-a călugărit, aşa că pot spune că am băgat cel puțin o femeie la mănăstire. Cred că a fost un gest cam dur, dar ea era o tipă plăcută. De atunci nu am mai căutat decât atee. Tu eşti credincioasă?

— Uneori. Atunci i-a trecut ceva prin minte. Asta este o întâlnire? Sau m-ai scos în oraş în calitate de agent al meu?

— Nu sunt sigur. Tu ce crezi? Ce variantă ai prefera? Eşti o femeie foarte frumoasă, chiar dacă eşti puțin nevrotică şi foarte nesigură, aşa că oricare din variante e bună pentru mine.

— Eşti însurat?

— Nu, nici n-o să mai fiu vreodată.

— Trăieşti cu cineva?

— Din păcate, nu. Sunt foarte dezordonat, aşa că nu vrea nimeni să trăiască împreună cu mine, şi mai am şi un câine care sforăie.

— Ai vreo relație?

— Nu, de o vreme. Sunt pe uscat.

— OK, atunci poate că e o întâlnire.

— Sunt de acord. Acum, că am lămurit şi chestia asta, putem începe cu dreptul. Vrei să luăm cina?

— În seara asta? a întrebat Liz, tresărind.

— Sau altă dată, dacă acum ai alte planuri.

— Nu am. Doar că nu mă aşteptam să iau cina.

Nici să aibă o întâlnire. Dar îl plăcea pe Andrew. Mult. Şi mai era şi senzațional de frumos.

— Uneori e bun şi câte un element-surpriză. Sushi?

— Sună minunat. Ce fel de câine ai?

— Un buldog englezesc. Îl cheamă Rupert. După unchiul meu, că seamănă cu el.

— Şi lasă-mă să ghicesc. Presupunea că era aristocrat şi observase că purta un inel cu emblemă. Eton şi Cambridge?

— Eton, Oxford, Cambridge. Bun, ai prins-o pe asta. Am urât perioada la Eton. A fost foarte ne-englezeşte din partea mea. Tot timpul am luat bătaie. Eram mic de înălțime pe atunci, abia târziu m-am înălțat. M-au trimis acolo când aveam şapte ani.

— Ce groaznic! Urăsc sistemul englezesc.

— Şi eu la fel. De aceea n-am făcut niciodată copii. Unul dintre numeroasele motive. De ce să-i faci, dacă vrei să-i trimiți de lângă tine când sunt practic în scutece?

— Sunt de acord cu tine.

— Fraților mei le-a plăcut. Tuturor.

— Care sunt celelalte motive pentru care nu ai făcut niciodată copii?

— Îți amintesc mereu tot ce ai greşit, te învinovățesc pe veci pentru toate greşelile tale şi te urăsc pentru tot ceea ce faci.

— Parcă ai vorbi despre fratele meu mai mare, a zis Liz, râzând. Încă e furios pe mama pentru că nu a fost îndeajuns

de mult timp prezentă în viața noastră când eram copii, pentru că era ocupată cu munca.

— Şi tu o urăşti?

— Nu, eu o iubesc. A făcut cum a putut mai bine, şi bunica este cea care a avut grijă de noi – şi să ştii că a fost nemaipomenită.

— Femeile sunt mult mai iertătoare. Dacă tot e să aibă copii, omul ar trebui să aibă numai fete. Eu vin dintr-o familie cu cinci băieți. Ce fac fetele tale?

— Una îşi termină masteratul în informatică la MIT şi pe urmă o să lucreze pentru mama. Iar fiica mea cea mică tocmai s-a mutat la L.A. Ca să lucreze cu tatăl ei şi cu mama vitregă, amândoi producători de film.

— Actorul e acum producător?

Îşi amintise, ceea ce însemna că era atent la ce spune ea.

— Da, este. Sau, mai bine zis, nevastă-sa e. El lucrează pentru ea.

— Iar mama ta se pare că a angajat toată familia. Bine că nu ți-a oferit şi ție o slujbă, altfel n-ai mai fi avut timp să scrii cartea.

— Acum lucrez la una nouă, dar încă sunt într-o fază incipientă.

Andrew părea încântat să audă de asta, apoi a plătit

pentru băuturi şi a dus-o la un restaurant de sushi unde mâncarea a fost delicioasă. Au vorbit timp de câteva ore despre industria de carte, despre cum au ajuns să fie implicați şi despre copilăria lui în Anglia. Andrew i-a povestit despre familia lui presupus excentrică şi a făcut-o să râdă. S-au simțit foarte bine împreună, şi, după cină, Liz l-a dus cu maşina până la apartamentul lui. Locuia în Dakota, în cartierul Central Park West, o clădire veche şi renumită, în care stăteau tot felul de celebrități. Liz ştia că el nu avea cum să-şi fi cumpărat un apartament acolo din veniturile de agent.

— M-am simțit foarte bine, i-a zis el înainte de a coborî din maşină. Mă bucur că am decis să fie o întâlnire. Ar fi fost păcat să pierzi o seară ca asta cu un simplu agent.

Liz i-a zâmbit. Îi plăcea cu adevărat.

— Îți mulțumesc mult că mi-ai vândut cartea.

— Am făcut-o cu plăcere. Oricând, cu mare drag. Dă-i bătaie cu lucrul la cartea nouă. O s-o vând şi pe ea. Fac orice pentru comision.

I-a făcut apoi cu mâna şi a intrat în clădire, cu un aer foarte elegant şi foarte britanic. Liz se simțise foarte bine.

Pe urmă a deschis radioul şi s-a îndreptat spre casă, într-o dispoziție nemaipomenită.

Primul lucru pe care l-a făcut a doua zi dimineață a fost să o sune pe mama ei şi să-i spună despre carte.

— Doamne, mamă, a vândut-o pentru cinci sute de mii de dolari! Editorilor le-a plăcut foarte tare! Şi încearcă să vândă şi drepturile de ecranizare.

— Ți-am spus că e bună. Şi mie mi-a plăcut. Acum s-o laşi pe Sarah să fumege.

— Credeam că se pricepe.

— Nu se pricepe decât la cărțile academice. Sunt foarte, foarte mândră de tine.

— Mulțumesc, mamă. Trebuie să-i spun şi lui Bunibelle. Şi ei i-a plăcut. Apropo, aseară am luat cina cu agentul meu.

— Cu cel nou?

— Da. E englez şi e foarte drăguț. M-a scos la un pahar, la Carlyle, şi pe urmă am fost şi am mâncat sushi.

— A fost o întâlnire?

— Am decis să fie întâlnire. Am votat pentru asta.

— Ei, asta e interesant.

— Şi am început să lucrez la o carte nouă.

— Ai numai veşti bune, a zis mama ei, bucuroasă pentru ea. Crezi că o să mai ieşi cu el din nou?

— Aşa sper. Dar poate n-o să mă mai invite.

— Fac pariu că o s-o facă.

— Locuieşte în clădirea Dakota.

— Atunci probabil are foarte mare succes sau foarte mulți bani.

— Cred că are bani. E foarte aristocrat şi foarte britanic. A studiat la Eton, Cambridge şi Oxford.

— Păi, vezi ce se întâmplă. Şi felicitări pentru carte!

— Mulțumesc, mamă, că ai avut încredere în mine.

— O meriți. Doar că înfloreşti mai greu.

Lui Liz i-a plăcut remarca mamei ei. Înflorea mai târziu, dar nu era o ratată. Schimba radical modul în care se vedea pe sine.

Andrew a sunat-o în acea dimineață, mai târziu, şi i-a spus că se simțise foarte bine în compania ei. I-a zis să îl anunțe când mai vine în oraş ca să ia din nou cina împreună.

— De ce nu vii tu aici? Nu faci decât patruzeci de mi-nute cu trenul. Sau, dacă preferi, poți să vii cu maşina.

— Mi-ar face plăcere. Ce faci în weekendul ăsta?

— Nimic, a zis ea, cu sinceritate.

— Sâmbătă e bine?

— De ce nu vii pe după-amiază? Putem să stăm la soare şi pe urmă să ieşim la cină.

— Sună minunat. Dă-mi pe e-mail detalii despre cum ajung şi vin cu maşina.

— Poți să-l aduci şi pe Rupert, dacă vrei.

— Nu-i place căldura şi are rău de maşină. O să vă fac cunoştință data viitoare.

Liz era nerăbdătoare să-l revadă. Cartea ei se vânduse pentru o sumă exorbitantă. Acum lucra la una nouă şi! avea întâlnire cu un bărbat foarte prezentabil. Lucrurile mergeau în mod clar spre bine în viața ei.

Şi întâlnirea lor de sâmbătă a decurs foarte bine., Andrew a sosit la ora trei, au stat în patio, au băut ceai rece şi au discutat. Nu avea veşti despre contractul de ecranizare, dar i-a spus că oricum era prea devreme. Chestiunile de genul ăsta necesitau mai mult timp până să se materializeze. Ea i-a povestit despre ideea noii sale cărți, şi el a spus că îi plăcea foarte tare. La cină au mers la un mic şi elegant restaurant italienesc. El i-a spus poveşti amuzante şi a făcut-o să râdă toată seara. Nu a plecat înapoi spre oraş decât aproape de miezul nopții, şi, când a condus-o până la uşă, a sărutat-o. Liz nu se aşteptase la asta, dar Andrew era frumos şi sexy, şi sărutul a fost memorabil.

— Mă bucur că am hotărât că astea sunt întâlniri, a zis el după aceea şi a sărutat-o iar. S-ar putea să devină un

obicei, a prevenit-o Andrew şi a urcat în maşină. Ea i-a făcut cu mâna în timp ce el se îndepărta. Nu încăpea îndoială că Andrew Shippers era ceva minunat ce apăruse în viața ei.

Capitolul 20

Olivia se bucura de o duminică liniştită la Bedford, după ce Peter plecase să joace golf, aşa cum făcea mereu, când a primit un telefon de la Alex. După voce, ai fi zis că a plâns.

— Ei, am avut dreptate.

— În legătură cu ce?

— Le-am spus. Tata a luat-o razna. Şi mama nu se mai oprea din plâns. Mi-a zis că sunt poponar.

Alex începuse să plângă, iar Olivia era şocată.

— Doamne, îmi pare rău!

— Am să plec. Am vrut doar să te sun şi să-ți spun ce s-a întâmplat.

— Acum unde sunt ei?

— Au ieşit. S-au dus să ia prânzul cu prietenii.

— Alex, tu unde te duci?

Era groaznic de îngrijorată din cauza lui şi dureros de dezamăgită de fiul ei.

— Poate o să mă duc la un prieten.

— De ce nu vii aici? Poți să stai cu mine câteva zile. Dar Olivia ştia că el începuse deja şcoala. Poți să-ți iei câteva zile libere de la şcoală?

— Mă las de şcoală.

Asta chiar era o treabă serioasă.

— Să nu faci vreo prostie. Ai tăi o să se potolească.

— Nu-mi pasă. Îi urăsc. Şi ei mă urăsc pe mine.

— Nu te urăsc. Nu înțeleg.

— Nu vor să înțeleagă. Tata zice că îi e ruşine de mine. De faptul că sunt gay. Zice că este ceva în neregulă cu mine.

— Cum poate să spună ceva aşa stupid?

Alex plângea iar.

— Ia trenul şi vino la New York. O să ne întâlnim acolo. Te aduc eu aici.

— Bunico, nu trebuie să faci asta.

Părea pierdut şi distrus. Olivia ar fi vrut să-l strângă de gât pe John, să-l zgâlțâie zdravăn, şi pe Sarah la fel.

— Vreau să o fac. Doar să mă suni şi să-mi spui cu ce tren vii.

Alex i-a telefonat o oră mai târziu, şi ea i-a spus să lase un bilet pentru ai lui, în care să le spună că venea la ea. Alex i-a promis că aşa avea să facă. Imediat ce au terminat de vorbit, Olivia şi-a luat geanta şi cheile de la maşină şi s-a grăbit să plece ca să-l întâlnească în New York.

Alex a coborât din tren cu un aer abătut. S-a repezit spre ea, a îmbrățişat-o şi a izbucnit în lacrimi. L-a ținut strâns în

brațe, în timp ce el plângea, şi ea la fel. Apoi s-au dus la maşină şi s-au întors la Bedford. Când au ajuns, Alex s-a trântit pe un scaun, cu o mină tristă, şi au vorbit toată după-amiaza. El a zis că îşi urăşte părinții şi şcoala şi că nu mai voia să meargă la facultate, iar băiatul pe care îl plăcea era atras de altcineva, şi poate că nici nu era gay, nu mai era sigur. Totul era tare complicat şi o povară imensă pe umerii unui băiat de şaptesprezece ani. Olivia voia să-i sune pe John şi Sarah, dar, cum ştiau unde era Alex, aştepta ca ei să dea un semn. Însă asta nu s-a întâmplat.

În seara aceea a pregătit cina pentru Alex şi l-a culcat în camera de oaspeți. Tot ce putea să facă era să-i spună cât de mult îl iubea şi că avea să-i fie alături.

La miezul nopții a sunat-o Liz.

— Nu vreau să te îngrijorez, a zis ea, pe un ton foarte serios. Dar am primit un telefon de la John şi Sarah. Alex a fugit de acasă. S-au certat pe un ştiu ce subiect, şi, când s-au întors acasă, el plecase. Liz ştia cât de apropiat era băiatul de bunica lui. N-au vrut să mă lase să-ți telefonez, dar eu m-am gândit că ar trebui să ştii.

— Alex e la mine, a zis Olivia în şoaptă. Ți-au spus de ce s-au certat?

— Nu. Ceva legat de şcoală, cred, a spus Liz, părând

surprinsă. De felul lui e un copil aşa liniştit.

— E ceva mult mai serios de atât.

Olivia nu voia să trădeze încrederea lui Alex, dar, de vreme ce el le spusese părinților lui, a decis că poate să-i spună şi ea lui Liz.

— De fapt, e vina mea. Eu l-am îndemnat să fie sincer cu ei. Alex e gay. Şi se pare că John a luat-o razna şi l-a făcut în toate felurile şi i-a spus că îi este ruşine cu el. Eu i-am spus lui Alex să le lase un bilet când pleacă. A zis că aşa are să facă, dar presupun că m-a mințit în privința asta. Mi-a spus că nu mai vrea să se întoarcă acasă.

— Rahat! Cum poate fi John atât de tâmpit? Şi m-au mințit şi pe mine. Dar păreau sincer speriați. Voiau să ştie dacă Alex a sunat-o pe Sophie. Am sunat-o eu s-o întreb, dar nu a făcut-o. Aşa că m-am gândit să-ți telefonez ție. Mă bucur că e cu tine. O să le spun lui John şi lui Sarah.

— Spune-le să nu vină aici. Mai întâi vreau să vorbesc eu cu ei. Alex vrea să renunțe la şcoală.

— Nu se poate, a zis Liz, îngrijorată. O să-şi distrugă şansele de-a merge la facultate.

— Dar ei pot să-i distrugă viața dacă nu tratează cum trebuie situația asta. Poate că deja au făcut-o. Când l-am luat din New York, era terminat.

— Tu l-ai luat din New York? Mamă, ce frumos din partea ta.

— E nepotul meu şi îl iubesc. Nu mă interesează dacă e gay sau nu. Iar John ar face bine să îşi dea şi el seama de asta, şi încă repede.

— Poate mă duc eu mâine să discut cu ei.

— Mi-ar plăcea să faci asta. Pe tine te-a ascultat întotdeauna, a zis mama ei, tristă.

Îi părea foarte rău de Alex.

— O să le spun că e la tine acum.

După zece minute, a sunat-o John.

— Cum a ajuns Alex la tine?

— Mi-a dat telefon, şi eu l-am invitat aici. Eu i-am spus să vă lase un bilet. Îmi pare rău că n-a făcut-o. Era singurul lucru de care îi părea rău, căci altfel era furioasă pe fiul ei. Tu şi Sarah aveți multe de îndreptat şi ați face bine să începeți să vă gândiți la ceea ce ați spus. Are dreptul să fie tratat ca o ființă omenească, de voi amândoi. Şi cu respect.

— Ți-a spus ce s-a întâmplat? a întrebat John, cu voce tremurătoare. L-am surprins sărutând un puşti, lângă piscină. Şi atunci mi-a zis că e gay.

— Dacă îl surprindeai sărutând o fată, ai mai fi fost

furios? Nu, n-ai fi fost. Lui nu-i plac fetele. Este atras de bărbați. Aşa e el.

— La vârsta lui nu ştie cine e.

— Ba ştie. Aşa cum şi tu ştiai când erai de vârsta lui. Ce-ar fi dacă ți-aş spune că mie mi-a fost ruşine de tine pentru că te simți atras de femei? Ai fi vrut?

— Alex nu e gay.

— Ba este gay, a zis Olivia cu tărie. Avea un ton care îi făcea şi pe bărbații cei mai tari să tremure. Nu glumea. Era o leoaică şi îşi apăra nepotul. Ce drept ai tu să-i spui cum este? El ştie cel mai bine.

— Mamă, cum ai ajuns să te amesteci în chestia asta?

— Mi-a spus în vara asta. Şi eu l-am încurajat să vă mărturisească ție şi lui Sarah. I-am zis că o să-l înțelegeți. El era convins că n-o să fie aşa. Şi mi-e ruşine că a avut dreptate în ceea ce te priveşte. Dacă aş fi avut cea mai mică idee că aşa o să te comporți, nu l-aş fi încurajat să vă spună. Te iubesc, John, dar sunt foarte dezamăgită de tine. Alex are nevoie de sprijinul nostru, al tuturor. Dacă familia lui nu-l susține, cine se facă?

— Nu am de gând să-i sprijin aventurile cu băieți la mine în casă.

— Atunci n-ar trebui să locuiască la tine în casă, pentru

că e gay şi pentru că are dreptul să o facă.

— Ce-o să creadă lumea?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi din Evul Mediu. Dacă n-o s-o faci, vor crede că eşti un ticălos absolut, şi ar avea dreptate. Şi Sarah? Şi ea este la fel de ruşinată ca tine?

— E distrusă. De când ne-a spus Alex, nu s-a mai oprit din plâns.

— Nici el, şi el are mai multe motive decât voi. Tatăl lui e un idiot. Sarah ce motiv are să fie distrusă?

— Mai întâi, ea nu poate să facă alți copii, aşa că nu o să aibă nepoți. E devastată.

— S-ar putea să aibă nepoți. Foarte multe persoane gay au acum copii, ai lor sau adoptați. Şi nu asta contează acum. E vorba despre Alex, nu despre ea. Cu toții aveți nevoie de consiliere, ca să puteți face față decent, de dragul lui Alex.

— De când ai devenit tu aşa modernă?

— De când mi-a spus. Şi ascultă ce-ți spun: nu-l las să se întoarcă acasă până când voi doi nu vă veniți în fire şi nu-l tratați aşa cum trebuie.

John era şocat.

— Şi, dacă nu vă convine, puteți să mă dați în judecată. Nu-l trimit acasă dacă nu vă schimbați atitudinea. O să-l

distrugeți definitiv.

— E deja distrus.

— Atunci are nevoie de ajutorul vostru mai mult ca oricând.

— Cum o să meargă la şcoală dacă el e în Bedford? Nu ar fi trebuit să plece de acasă.

— Spune-le că e bolnav. Alex vrea să renunțe la şcoală.

— Nu poate să facă asta, a zis John revoltat.

— Aşa i-am spus şi eu. Dar nu-l trimit acasă până când nu vă veniți în fire. Aşa că deocamdată rămâne aici.

— O să te sun mâine, a zis John şi a închis telefonul.

Cel puțin ştiau că era în siguranță şi că nu se pierduse.

Când s-a trezit a doua zi dimineață, Alex arăta în continuare deprimat. Bunica lui i-a pregătit micul dejun. Olivia a anunțat la birou că avea să lucreze de acasă în ziua aceea. Iar Liz s-a dus să-i vadă pe John şi pe Sarah. După aceea i-a povestit mamei sale că nu au făcut decât să plângă. Amândoi rămăseseră acasă, şi ea le-a propus consilierea de specialitate. Înainte ca Liz să plece, Sarah a telefonat cuiva de la universitate şi a stabilit o întâlnire cu consilierul pentru a doua zi.

În seara aceea Olivia l-a dus pe Alex la film şi apoi la cină, în Bedford. I-a făcut bine să iasă, şi, când au ajuns acasă,

băiatul arăta mai bine. Dar nu a primit niciun semn de la părinții lui. L-au sunat a doua zi. Fuseseră la consilier, şi acesta îi programase pentru luna următoare, cu sau fără Alex, în funcție de ce voia şi el. Alex le-a spus că ei erau cei care trebuiau să-şi schimbe atitudinea şi că lui îi era foarte clar acest lucru. John avea o voce de parcă murise cineva. Fiul din închipuirea lui. Cel adevărat era viu şi nevătămat – şi încă avea nevoie de tatăl şi de mama sa.

Olivia a rămas acasă cu Alex încă o zi, apoi l-a invitat pe el să vină împreună cu ea la birou. Avea câteva întâlniri la care trebuia să participe. Ştia că John îşi luase liber o săptămână, aşa că Alex nu avea cum să dea de el. Alex a acceptat bucuros să o însoțească. Iar Phillip a fost surprins să-l vadă la birou.

— Ce mai face taică-tău? A lipsit toată săptămâna.

Lui Phillip i se spusese că fratele lui era bolnav.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut, a zis Alex direct. Eu stau la bunica.

Şi asta era o surpriză. Zilele astea erau cu toții plini de surprize. Phillip i-a spus lui Alex că o părăsise pe Amanda. Apoi Alex i-a mărturisit că e gay şi că tatăl lui nu putea face față acestui fapt, aşa că el se mutase la bunica lui, care nu avea nicio problemă. Phillip părea şocat şi i-a telefonat

fratelui său, ca să discute. În fond, Phillip era de acord cu mama lor şi cu Liz. John trebuia să găsească o cale să accepte adevărul. După aceea l-a scos pe Alex să ia masa împreună. Până la sfârşitul zilei, Alex era într-o dispoziție rezonabilă şi tot drumul până la Bedford a fost foarte vorbăreț. A doua zi a mers iar cu Olivia. John a sunat-o pe mama lui la birou şi i-a zis că el şi Sarah voiau să vină la Bedford sâmbătă. Olivia i-a răspuns să nu vină decât dacă se simțeau în stare să-l susțină pe fiul lor. Consilierul le spusese acelaşi lucru.

Sarah şi John aveau un aer solemn când au ajuns, dar s-au purtat civilizat cu fiul lor. Au existat lacrimi, reproşuri şi întrebări, dar în final John l-a îmbrățişat şi i-a spus lui Alex că îl iubeşte. Era o schimbare vizibilă în ceea ce îi privea. Duminică, Olivia l-a dus pe Alex înapoi la Princeton, cu maşina. Băiatul spusese că urma să se întoarcă acasă şi să vadă cum aveau să meargă lucrurile. Olivia vedea însă că John făcea eforturi. Nu avea să accepte peste noapte, dar Alex aflase că unchiul, mătuşa şi bunica lui îl acceptau aşa cum era, aşa că poate şi părinții lui urmau să o facă, la un moment dat, când aveau să se simtă în stare. Alex era dispus să facă față situației actuale. Luni s-a întors la şcoală şi îi telefona în fiecare zi bunicii. I-a spus că după

două zile petrecute la biroul ei era mai sigur ca oricând că voia să lucreze pentru ea, într-o bună zi.

— Atunci ai face bine să rămâi la şcoală şi să mergi la facultate, i-a zis ea, iar Alex a râs.

Olivia nu a făcut-o. Afacerea era cu mult mai complicată şi mai sofisticată acum.

— Da, ştiu, a răspuns Alex.

I-a povestit apoi că părinții lui se purtau mai bine. Se străduiau. Olivia nici nu le putea cere mai mult, dar măcar depăşiseră momentul. Această situație consolidase legătura dintre ea şi nepotul ei. Ea era apărătorul, protectorul şi aliatul lui.

— Mulțumesc, bunico, a zis el, înainte de a închide. Pentru tot. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Olivia îşi iubea şi fiul, chiar dacă acesta mai avea un lung drum de parcurs până să-l înțeleagă pe Alex şi să-l accepte aşa cum era. Fusese o lecție pentru ei toți – şi mai ales pentru John – că lucrurile nu se petrec întotdeauna aşa cum ne aşteptăm sau cum sperăm. Singurul lucru care conta până la urmă era că îşi iubea fiul şi că Alex era conştient de asta.

Capitolul 21

Avocatul lui Phillip îi zisese, foarte înțelept, că Taylor putea să-şi petreacă nopțile cu el, dar că ar fi fost mai bine să nu se mute împreună. Dacă intentau divorț din cauza incompatibilității de caracter, Amanda nu-l putea acuza de adulter, dar nu avea rost să o irite inutil. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să afle despre Taylor, şi nu era greu de ghicit că furia şi gelozia ei urmau să-l facă să scoată bani grei din buzunar. Faptul că el îşi refăcea atât de repede viața şi că Taylor era cu şaisprezece ani mai tânără decât Amanda avea să stârnească, mai mult ca sigur, ceva agitație. Aşadar, Taylor şi-a păstrat camera din apartamentul situat în Village, dar îşi petrecea aproape fiecare noapte cu Phillip.

Acesta a găsit un apartament mobilat în zona Park Avenue, însorit şi plăcut. La jumătatea lunii octombrie, îşi mutase deja cea mai mare parte a hainelor de acasă în apartament. După cum bănuise, Amanda dorea ca la partaj să-i lase ei casa din New York, dar o voia şi pe cea din Hamptons. Avocatul ei i-a spus că el putea să păstreze barca. Contractul prenupțial stipula că ea nu putea să păstreze niciuna din case, pentru că el le cumpărase pe

amândouă. Avocații lor se luptau pe tema asta. Phillip nu s-a dus la festivitatea ei de învestire, dar i-a trimis flori şi un bilet. Nu era ranchiunos cu ea, ci doar voia să divorțeze. În ciuda termenilor mai modeşti, dar rezonabili ai contractului lor prenupțial, Amanda voia un milion de dolari pentru fiecare dintre cei nouăsprezece ani cât fuseseră căsătoriți. Phillip nu era surprins, dar Olivia s-a albit la față când a aflat. I-a povestit mamei ei că lăcomia femeii era nemăsurată.

Ca de obicei, când Phillip a venit să o vadă, Maribelle i-a oferit tot sprijinul ei. I-a spus că îi părea rău pentru divorț şi l-a întrebat despre noua femeie din viața lui. Le spusese tuturor despre ea, dar nimeni din familie nu o cunoscuse încă. Phillip voia ca lucrurile să se mai liniştească. Tot ce ştiau despre ea era că preda la o şcoală şi că erau împreună de două luni. Fusese o idilă ca un vârtej, care – înțeleseseră cu toții – dusese oarecum la năruirea căsătoriei lui lipsită de sentimente. Erau cu toții nerăbdători să o cunoască. Idila lor era uluitor de surprinzătoare ținând cont de felul lui de a fi. În doar două luni, Phillip părea să se fi înmuiat considerabil şi se purta mult mai frumos cu mama lor. Liz şi Olivia discutaseră mult despre asta. John şi Sarah erau mai puțin interesați, străduindu-se în continuare să asimileze

vestea despre Alex. Maribelle îi povestise lui Cass despre Phillip, când îi telefonase din timpul turneului cu Danny. Erau în Dallas.

Când i-a zis în final cine era mama lui, Phillip mersese cu Taylor la casa din Southampton, obținută printr-un aranjament preliminar cu Amanda. Casa micuță avea mobilă frumoasă, contemporană, şi obiecte de artă scumpe. Taylor nu recunoştea artiştii, dar se vedea că erau obiecte de valoare, alese cu mult bun-gust. Era un loc liniştit, şi au petrecut acolo un weekend odihnitor, s-au plimbat pe plajă şi au gătit împreună. A fost un weekend plăcut.

— Crezi că ai fi divorțat oricum, şi dacă noi nu ne-am fi cunoscut? l-a întrebat Taylor.

Uneori se simțea vinovată pentru viteza cu care se năruise castelul lui de nisip. Şi, chiar dacă el nu se plângea, ea simțea că el ducea o luptă dură pentru proprietăți şi bani.

— Tot ce se poate, a zis el cinstit. Probabil. Eram prea apatic şi poate prea speriat pentru a mă împotrivi felului în care eram tratat. Mă obişnuisem cu situația. Cred că toată lumea vedea ceea ce eu nu eram în stare să văd: cât de rece era ea şi cât de lacomă. Ea nu e o femeie fericită şi e mult prea ambițioasă. Am luat răceala ei ca pe o provocare, şi la

început mi-a plăcut, dar ne-am depărtat unul de celălalt mai mult decât puteam eu înțelege. Ea e mânată de ambițiile ei de ordin social, profesional şi financiar. Iar atitudinea ei față de funcția ocupată de mine ne-ar fi despărțit oricum. În ultimii ani m-a insultat tot mai des şi mai aprig pe tema asta. Din clipa în care ea a luat în vizor funcția de judecător federal, şi-a dorit ca şi eu să devin din ce în ce mai ambițios.

— Dar ce are funcția ta? l-a întrebat Taylor, cu o privire surprinsă, în timp ce stătea întinsă pe nisip, lângă el, şi îl privea cercetătoare în ochi.

Se vedea acolo o jignire profundă despre care nu-i vorbise niciodată, dar care, simțise ea, avea legătură cu el personal, nu cu divorțul. Încă nu se cunoşteau îndeajuns de bine, deşi el simțea că Taylor făcuse dintotdeauna parte din viața lui. Existau însă lucruri pe care el nu i le împărtăşise, şi ea era conştientă de acest lucru. Taylor nu voia să pară prea curioasă, dar Phillip i se dezvăluia pas cu pas. Ea îi vorbise despre toate lucrurile care contau cu adevărat pentru ea, precum şi despre durerile şi supărările ei – cum ar fi pierderea părinților –, dar ea era mai tânără şi o ființă mult mai simplă, în ciuda morții părinților ei, ea înțelesese că viața ei de familie fusese mai fericită decât a lui. Phillip

vorbise mult despre amintirile pe care le avea cu bunica şi cu tatăl lui, dar foarte puțin despre mama sa, iar Taylor şi-a dat seama că părinții lui nu divorțaseră.

— Amanda considera că slujba mea nu e îndeajuns de importantă, i-a explicat el, în timp ce stăteau întinşi pe nisip. Privirea lui era blajină, şi el părea fericit, mai mult decât fusese în ultimii ani – sau poate chiar decât în toată viața lui. Avea convingerea că toate deciziile pe care le luase recent erau corecte. Era minunat să simtă asta. Amanda voia ca eu să devin director executiv, ca să se poată lăuda ea cu asta.

Îi mai pomenise despre acest lucru, dar Taylor nu ştia cât de departe mersese ea în încercarea de a-i forța mâna. Phillip nu voise să-i împărtăşească toate detaliile şi încerca să țină lupta lui cu Amanda departe de ea.

I se părea mai bine aşa.

— Director financiar mie mi se pare că sună nemaipomenit, a zis Taylor, generoasă, şi era evident că el câştiga bine, de vreme ce avea o casă în oraş, una în Hamptons, unde erau acum, şi o barcă. Când era cu el, nu-i lipsea nimic. Era îndrăgostită de el, nu de posesiunile lui. Şi era destul de tânăr ca să recupereze tot ce pierdea, dacă asta era ceea ce îşi dorea. Ei nu-i păsa. Era obişnuită să

trăiască şi cu mult mai puțin şi era fericită aşa cum stăteau lucrurile.

— În plus, nu poți pur şi simplu să intri la şeful tău în birou şi să-i spui: „Bună, eu vreau să fiu director executiv". Trebuie să ajungi la asta cu timpul. Mie mi se pare destul de stupid şi total nerezonabil.

Phillip a zâmbit auzind-o.

— În teorie, aşa e. Totuşi, eu aveam un oarecare avantaj, şi Amanda voia să mă folosesc de el.

— Ce fel de avantaj? a întrebat Taylor degajat.

Nu-şi putea închipui despre ce era vorba.

Phillip a râs.

— Mama e şeful meu. Lucrez pentru ea.

Era prima dată când recunoştea asta în fața ei, dar nu mai putea să amâne acea destăinuire. Taylor trebuia să ştie.

— Da?

Taylor părea surprinsă. Era o fată inteligentă, dar nu avea niciun fel de experiență în ceea ce privea cercurile şi sumele de bani la care el avea acces.

— Şi ea tot la Fabrică lucrează? a întrebat ea inocentă.

Phillip a sărutat-o.

— Nu, ea deține Fabrica. Ea a început afacerea, de la un magazin cu obiecte de uz casnic pe care l-a moştenit bunica.

Mama a început să lucreze acolo când avea doisprezece ani şi l-a transformat în ceea ce este azi, o afacere cu filiale în toată lumea.

Când i-a povestit, aproape că părea mândru. Aproape.

— Chiar aşa? E fantastic! a zis Taylor, cu o expresie uluită. Trebuie să fie o femeie senzațională.

— Aşa spune lumea, a zis el în şoaptă, apoi a recunoscut. Aşa este, dar eu am fost supărat pe ea, când eram mic, pentru că era mereu plecată cu treburi. Un imperiu ca acesta nu se construieşte peste noapte.

— Sunt convinsă că nu. Deci şi fratele tău lucrează pentru ea?

Ştia că ei doi lucrau împreună. Phillip a încuviințat din cap.

— Toată familia munceşte la Fabrică?

Acum era curioasă. Totul i se părea interesant, în frunte cu mama ei. Trebuie să fie o femeie neobişnuită, cu o viziune şi o energie incredibile. Taylor era impresionată, ceea ce îl făcea pe Phillip să se simtă oarecum stânjenit. Nu-i era teamă că ea ar putea fi interesată de banii lui, dar el nu căuta aliați sau fani pentru mama lui. Îi voia pentru el. Întotdeauna şi-i dorise, chiar dacă asta însemna să o blameze pe ea.

— Nu, doar eu şi fratele meu, a răspuns Phillip. El e şeful Departamentului de creație şi design. El proiectează toată mobila aia care îți place aşa mult, cum e biblioteca ta, şi discută cu mama despre noile tendințe. Ți-am povestit despre sora mea din Londra, Cass. Şi despre cealaltă soră a mea, Liz, care a încercat toată viața să devină scriitoare. Acum câteva săptămâni tocmai a vândut un fel de roman fantastic. Bunica s-a retras din afaceri de timpuriu şi a lăsat-o pe mama să conducă totul. Ea a avut grijă de noi, iar tata a fost director financiar, la fel ca mine. El era contabil şi a ajutat-o pe mama cu partea financiară a afacerii. În fond, eu am acum poziția lui, deşi el era cu mult mai deştept şi mai creativ decât sunt eu. Eu doar țin barca pe linia de plutire, dar totul este deja pus la punct. De asta era Amanda aşa supărată, voia ca eu să am o funcție mai importantă. Probabil că eu sunt ca tata. El a fost întotdeauna omul din spatele scenei, şi i-a plăcut aşa. Mama a fost vedeta. Face o treabă excelentă. Tocmai a împlinit şaptezeci de ani, dar nu cred că o să se retragă vreodată. Chiar sper să nu o facă. Nu sunt sigur că aş putea prelua conducerea. Acum este deja o afacere de dimensiuni colosale şi este exclusiv deținută şi condusă de familia mea. Mama nu o va vinde niciodată, şi consider că nici nu ar

trebui să o facă. Dar cred că genetic este înzestrată ca să ne fie în preajmă mult timp de acum încolo. Bunica mea are nouăzeci şi cinci de ani şi este foarte în putere.

Phillip avea o mină mulțumită când îi povestea toate aceste lucruri lui Taylor şi vocea îi devenise mai caldă chiar şi când vorbea despre mama lui. Într-un fel, era mândru de ea, iar pentru Taylor toate acestea reprezentau noutăți.

— Amanda i-a scris un ultimatum, a continuat Phillip, prin care îi cerea să se retragă. Pe mine m-a acuzat că nu sunt îndeajuns de bărbat ca să o înfrunt, aşa că a făcut-o chiar ea. Asta nu ar fi dus la niciun rezultat, dar aş zice că ăsta e motivul pentru care s-a năruit castelul nostru de nisip. Asta şi faptul că te-am cunoscut, evident. Totul s-a petrecut în acelaşi timp. Şi, ca să-ți spun drept, mie îmi place funcția mea şi mi-e groază de ziua când va trebui să fiu eu şeful. Mă sperie de moarte. Dacă fac ceva prost şi stric totul? Eu nu am geniul ei creator şi nici viziunea ei. Eu sunt un om al cifrelor, la fel ca tatăl meu. Un conțopist, cum mi-a spus Amanda.

„Lipsit de bărbăție", a mai adăugat el, în gând.

r m

— Sunt convinsă că o să fii minunat, indiferent ce vei face, a zis Taylor încrezătoare. Dar încă nu ai de ce să-ți faci

griji din pricina asta. Dar ce lucruri senzaționale mi-ai spus despre mama ta, şi chiar şi despre tatăl tău. Mi se pare că au făcut toțul împreună, chiar dacă ea a fost în prim-plan. E nevoie de persoane pricepute la cifre care să-i susțină pe cei creativi – cum e cazul tău şi al fratelui tău.

Mintea ei avea destul de multe de asimilat.

Phillip a încuviințat din nou din cap.

— Mama ne pregăteşte pentru conducere încă de când eram copii. Vrea ca şi nepoții ei să intre într-o zi în afacere. Cred că doi dintre ei s-ar putea să o facă. Sophie, fiica surorii mele Liz, o să lucreze cu noi după ce îşi termină masteratul la MIT, în iarna care vine. Iar puştiul fratelui meu, Alex, la fel, doar că el încă e la liceu, aşa că nu se ştie. Tocmai i-a dat pe spate pe părinții lui când le-a spus că e gay. Mama nu a avut nicio problemă cu asta. Fratele meu, care e cu treizeci de ani mai tânăr decât ea şi ar trebui să fie mai deschis la minte, şi soția lui, profesoară de universitate, mai aveau puțin şi făceau infarct.

— Se pare că ai rude foarte interesante, a zis Taylor, admirativ. Apoi i-a pus o întrebare importantă: Tu încă mai eşti furios pe mama ta pentru că nu a fost mai mult prezentă când erai copil, chiar dacă acum ştii ce înseamnă să conduci o afacere?

— Nu a fost niciodată în preajma mea, a zis el apăsat, apoi s-a corectat. În fine, a fost, dar nu suficient de mult. Cass, sora mea, nu i-a iertat niciodată faptul că era în Filipine, după comenzi de mobilă, când tata a murit ca urmare a unui atac de cord. A durat o zi ca să dăm de ea şi încă două ca să ajungă acasă.

— Probabil că şi ea s-a simțit destul de rău din cauza asta, a zis Taylor rațional, dând dovadă de sensibilitate şi intuiție. Nu se simte vinovată față de voi, pentru perioada copilăriei?

— Cred că acum, da. Dar e puțin cam târziu. Nu mai poți aduce înapoi anii aceia. Acum, că suntem adulți, se străduieşte să ne fie alături şi se poartă frumos cu nepoții ei, mai bine decât s-a purtat cu noi când eram copii. E mai în vârstă acum şi are mai mult timp, deşi tot mai călătoreşte destul de des. Are foarte multă energie. A împlinit şaptezeci de ani în luna iulie. Ăsta a fost motivul pentru care am făcut croaziera cu iahtul.

Îi povestise despre asta atunci când se cunoscuseră, într-o variantă mai modestă, fără să intre în detalii despre Lady Luck.

— În fiecare an facem o excursie de ziua ei. Anul acesta a fost cu totul deosebit – şi aniversarea, şi excursia.

— Cel puțin se străduieşte, a zis ea în şoaptă. Voi vă înțelegeți bine între voi?

— Destul de bine. Cu excepția surorii mele Cass, care nu participă niciodată. Nu am mai văzut-o de ani de zile. Ea s-a rupt de noi toți, cu excepția lui Bunibelle, pe care o vizitează. Iar cu mama se vede de câteva ori pe an, la câte un prânz. Cred că nimeni dintre ai mei nu a plăcut-o pe Amanda, deşi s-au purtat civilizat cu ea. Iar Amanda îi ura pe toți. Nu venea în călătoriile noastre decât fiindcă ştia că trebuia. Sejururile noastre estivale sunt un fel de obligație. Mama ar face un scandal uriaş dacă noi nu am participa.

„Sau s-ar simți foarte jignită", a adăugat el în gând.

Taylor a înțeles cum stăteau lucrurile. Erau o familie solidă, şi ea şi-a dat cu uşurință seama că mama lor era o femeie puternică, o forță de care trebuia să ții cont. Iar vorbele lui Phillip o făceau să pară şi mai dură decât era. Taylor nu se putea abține să nu se întrebe dacă Olivia Grayson era cumva la fel de ahtiată după putere ca Amanda sau era totuşi o ființă cu suflet. Faptul că avea patru copii şi că-şi iubise soțul reprezentau amănunte interesante. Se pare că avuseseră o căsnicie solidă şi că afacerea îi ținuse, într-un fel sau altul, uniți.

— Şi de ce nu mi-ai spus toate astea până acum? l-a

întrebat Taylor încetişor.

— Nu-mi place să fac paradă de treaba asta, a zis el cu sinceritate.

— Ți-a fost teamă că o să umblu după banii tăi?

— Nu, a răspuns el repede, prea repede, pentru ca apoi să mai tempereze ritmul... Da... poate că da... Nu ştiu. Este copleşitor pentru cineva să afle toate astea dintr-odată. E o afacere foarte, foarte mare. Avem peste o sută de magazine, în toată lumea, fabrici, puncte de desfacere, sute de mii de angajați. Dacă stai să te gândeşti, e destul de impresionant. Voiam ca tu să mă vezi pe mine, nu Fabrica.

— E logic ce spui, a zis ea gânditoare. Trebuie să fie nostim să ai atâția bani, a adăugat ea, cu o expresie copilăroasă, apoi a izbucnit în râs.

— Cred că da. Niciunul dintre noi nu face risipă, deşi Amandei cred că i-ar fi plăcut nespus. Trăim mai bine decât alții. John şi Sarah locuiesc într-o casă mică din Princeton, el are o maşină veche de şase ani, şi amândurora le place stilul lor de viață. Liz locuieşte la o veche fermă care o să cadă peste ea la un moment dat. Tot nu reuşeşte să se mobilizeze şi să o repare, şi probabil că n-o să o facă vreodată. Despre Cass nu ştiu cum trăieşte, dar şi-a câştigat singură averea, cam la fel cum a făcut şi mama. Are foarte

mare succes în lumea muzicală. Trăieşte cu un star rock pe nume Danny Devii sau cam aşa ceva.

Starul rock nu făcea parte din universul lui Phillip, şi, când l-a auzit, pe Taylor a buşit-o râsul.

— Danny Hell? Pe bune? E cel mai mare star rock de pe planetă.

— Mda, poate pentru cei care au sub douăzeci de ani. Se pare că sora mea e cea care l-a descoperit. Am citit un articol despre ea anul trecut. Cred că a moştenit de la mama mintea sclipitoare pentru afaceri, deşi lumea muzicală e destul de agitată. Deci tipul ăsta, Danny... e ceva de capul lui?

Phillip era din nou curios în legătură cu sora lui. Nu prea se gândise la ea în ultimul timp. Ea nu mai era prezentă în viața lui de vreo zece ani încoace. Fusese alegerea lui Cass.

— E cel mai tare. O să ajungă la fel de mare ca Mick Jagger într-o zi. Nu a apărut decât când eram eu în facultate, şi asta nu a fost foarte demult.

— Nu-mi aduce aminte, a zis el, privind-o cu sfială şi pe urmă cu îngrijorare. Pe tine nu te deranjează să fii cu un tip aşa în vârstă, ca mine?

El nu uita niciodată că era destul de bătrân cât să-i poată fi tată. Îi despărțeau optsprezece ani, dar ea nu părea

deranjată de asta.

— Tu nu eşti un bărbat în vârstă, şi eu te iubesc. Şi, să ştii, Phillip, că eşti tânăr.

Nu avea decât patruzeci şi cinci de ani – ea era, într-adevăr, mult mai tânără, dar, când erau împreună, Taylor nu se gândea niciodată la diferența de vârstă dintre ei. Iar el părea cu fiecare zi tot mai tânăr, pe măsură ce se obişnuia cu ea şi devenea mai relaxat. Taylor îi oferise o perspectivă cu totul nouă asupra vieții. Era la polul opus față de Amanda.

— Taylor, vreau să ne căsătorim când o să se termine totul, dar s-ar putea să dureze ceva vreme, a prevenit-o Phillip.

Înțelegerile financiare cu Amanda necesitau timp. O avertizase de acest lucru şi înainte, iar deocamdată situația părea să se înrăutățească. O să treacă o vreme până când Amanda urma să accepte nişte termeni mai rezonabili şi să renunțe la pretențiile pe care le avea acum. Îl amenința că o să încerce să invalideze contractul lor prenupțial, dar Phillip ştia că asta era o amenințare fără temei. Ea era avocat, era mânată de o lăcomie fără margini, iar divorțul era marea ei şansă.

— Eu nu mă grăbesc. Nu plec nicăieri, a zis Taylor cu

blândețe, apoi l-a sărutat. Mă bucur că nu mi-ai spus despre toate astea mai devreme. Nu vreau să crezi că sunt lângă tine din cauza stării tale materiale. Nu-mi pasă nici dacă ar fi să trăim într-o magherniță. Vreau doar să fiu cu tine.

Phillip ştia asta fără urmă de îndoială şi nu-şi făcea prea multe griji.

— Ştiu. Şi eu la fel. Vreau să avem copii împreună, a spus el în şoaptă. Era a doua oară când îi spunea asta, şi era cum nu se poate mai sincer. Până acum nu mi-am dorit niciodată copii, pentru că am fost aşa nefericit în copilăria mea. Nu voiam să mai fac şi pe altcineva la fel de nefericit şi cred că, deşi nu mi-am dat seama, Amanda e ca mama mea – în ce are ea rău, în felul ei de a fi mereu ocupată cu afaceri. Cred că mamei i-a plăcut să aibă copii şi cred că ne-a iubit. Amanda e preocupată doar de munca şi de ambițiile ei şi nu cred că e în stare să iubească un copil.

Taylor ar fi mama perfectă pentru copiii lui, pur şi simplu era femeia potrivită pentru el. În ziua când a cunoscut-o, soarta i-a oferit un dar minunat şi o nouă şansă.

— Apropo, câți copii vrei?

El nu se gândise niciodată să o întrebe, dar era evident că

ea îşi dorea copii. Era exact genul acela de femeie, iubea copiii, altfel nu ar fi devenit profesoară la ciclul primar.

— Întotdeauna mi-am dorit patru, a zis ea, visătoare preț de o clipă.

Cu Phillip îşi putea permite să facă atâția. Crezuse mereu că, în realitate, avea să fie nevoită să se mulțumească doar cu unul sau cu doi. Phillip părea surprins.

— N-am putea să începem cu unul şi să vedem cum merge treaba? a întrebat el, cu voce sugrumată.

Taylor a râs şi l-a sărutat far.

— De obicei, vin pe rând, câte unul.

— Nu întotdeauna. Şi eu sunt şi în întârziere.

— O să recuperăm timpul pierdut. Poate rezolvăm cu două seturi de câte doi, l-a tachinat ea.

— Cred că o să leşin, a spus Phillip, prefăcându-se că se prăbuşeşte pe nisip.

Pentru el era absolut uluitor cum cu doar ceva mai mult de două luni în urmă era cu Amanda, iar acum se afla aici, cu această fată nemaipomenită, discuta despre copii şi îşi planifica viitorul, ca şi cum ăsta ar fi cel mai firesc lucru de pe pământ.

— E uluitor cum se schimbă viața, nu-i aşa? i-a spus Phillip, pe un ton serios. Acum crezi că ştii exact ce faci şi

încotro te îndrepți, iar în clipa următoare eşti îndrăgostit până peste cap, şi totul s-a întors cu fundul în sus. Este oarecum plăcut, dacă nu te deranjează zdruncinăturile.

Era mai fericit decât fusese în toată viața lui.

— Fratele meu a zis că la New York se petrec lucruri ciudate, a spus Taylor râzând. Şi avea dreptate.

Le spusese deja alor ei despre Phillip. Le zisese că are o slujbă bună, că e un bărbat minunat, că are patruzeci şi şase de ani şi e pe cale să divorțeze. Erau puțin stresați din pricina vârstei lui, dar erau dornici să-i acorde o şansă, dacă se purta frumos cu ea. Ei nu aveau nicio idee de legătura lui cu Fabrica, pentru că nici ea nu ştiuse nimic, iar acum, că ştia, nu voia să le spună, deocamdată. Voia ca ei să fie impresionați de el şi nu de ceea ce deținea. Averea lui impresionantă ar fi fost greu de ignorat.

Duminică s-au plimbat împreună pe plajă. I-a spus că voia să o ducă undeva, în vacanță, poate în Caraibe, la iarnă, de Crăciun, şi voia să i-o prezinte bunicii lui, înaintea tuturor celorlalți. Pentru Phillip, ea era esența familiei şi ceea ce iubea el cel mai mult pe lume. Lui Taylor i-a descris-o ca pe o bătrânică sclipitoare, căreia îi plăcea să joace cărți. Ea îl învățase să joace poker şi zaruri. Taylor a zis că abia aştepta să o cunoască. El i-a propus să meargă în Long

Island şi să-i facă o vizită, în weekendul care venea. De acum aveau la dispoziție tot timpul din lume şi planuri minunate.

Duminică după-amiază tocmai reveniseră în casă şi îşi spuneau că ar trebui să facă bagajele ca să se întoarcă la New York, când a sunat telefonul lui mobil. Era mama lui, şi i s-a părut că vocea îi suna ciudat. Distantă, înghețată, şocată. Ştia că se întâmplase ceva îngrozitor din clipa în care o auzise vorbind.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el şi s-a aşezat, în timp ce Taylor îi urmărea expresia de pe chip.

Ea ştia cum erau telefoanele de acest gen. Încă îşi amintea chipul surorii ei când au fost anunțați că părinții lor muriseră. Fără să-şi dea seama, şi-a ținut răsuflarea, şi el la fel. Phillip a ascultat îndelung, şi Taylor a văzut cum lacrimile îi izvorau din ochi şi i se rostogoleau pe obraji. S-a apropiat de el, să-l mângâie pe umăr, şi şi-a lipit fața de spatele lui, ca să-i transmită iubire şi sprijin.

Convorbirea cu mama lui nu a durat prea mult. Taylor l-a auzit spunând doar că se întorcea imediat în oraş şi că avea să meargă direct la Bedford cât de repede posibil. Apoi a închis. S-a întors spre Taylor şi a început să plângă dezlănțuit. Vocea îi era gâtuită de suspine.

— Bunica, a explicat el, cu un singur cuvânt. Azi după-amiază a jucat cărți, apoi s-a dus să tragă un pui de somn. După două ore, când au venit să vadă ce face, nu mai era în viață. Murise în somn. Acum n-o s-o mai poți cunoaşte, a zis el, vorbind ca un copil cu inima frântă, aşa cum şi era în clipa aceea.

Era bunica pe care o adorase toată viața lui şi care îl adorase la rândul ei. Taylor şi-a pus brațele în jurul lui, plângând uşor şi ea, în timp ce Phillip îi suspina în brațe. Părea că inima i se rupsese în două, şi chiar aşa se simțea. Bunibelle nu mai era.

Capitolul 22

Şi-au făcut în grabă bagajele şi au încuiat casă, iar Taylor s-a oferit să conducă ea până în oraş. Phillip a lăsat-o, ceea ce nu-i stătea în fire, căci se simțea prea îndurerat. Pe drum nu a scos aproape niciun cuvânt, şi, de câte ori s-a uitat la el, l-a văzut plângând. Întindea brațul şi îl mângâia pe obraz sau pe mână. Nu ştia ce altceva să facă. Era bucuroasă că fusese lângă el când aflase vestea. Îşi amintea de parcă se întâmplase ieri cât de devastată fusese de moartea părinților. Iar bunica lui fusese ca un al treilea părinte pentru el. Scotea acum din el toate lacrimile din copilărie şi se jelea pentru toate ocaziile când făcuse pe durul şi îşi înăbuşise suspinele. Patruzeci de ani de durere şi dezamăgiri se revărsau acum din el ca o maree care înghițea totul, în timp ce Taylor conducea.

— Nu-mi pot imagina viața fără ea, a zis el nefericit. Am vrut să-i fac o vizită săptămâna asta, dar nu am avut timp.

Taylor ştia însă că el o văzuse cu două săptămâni în urmă. Dar întotdeauna omul regretă ultima ocazie ratată, şi ea ştia cât de atent era el față de bunica lui.

— Ai fost norocos că ai avut-o cu tine aşa mult timp, a zis

Taylor cu calm, şi că ea s-a putut bucura de viață până în ultima clipă. Acum e greu pentru voi toți, dar felul în care a plecat dintre noi e plăcut, i-a reamintit ea. Nu a suferit, a fost fericită. A jucat cărți cu prietenii şi s-a dus la culcare.

Era o moarte perfectă, dar care îi şocase pe ei toți. Cu toții crezuseră că Bunibelle avea să trăiască de-a pururi, pentru că ei o iubeau aşa mult.

— Cum se simțea mama ta?

La urma urmelor, Bunibelle era mama ei.

— Cred că era în stare de şoc. Întotdeauna face totul cu noi în ordinea vârstei. Probabil eu am fost primul pe care l-a sunat. Iubito, îmi pare rău că te las singură, dar trebuie să mă duc la Bedford imediat ce ajungem înapoi. Mama spunea că trebuie făcute aranjamentele necesare. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta. Presupun că înmormântarea va avea loc peste câteva zile.

— Nu-ți face griji, a zis ea pe un ton afectuos. Sunt aici dacă ai nevoie de mine. O să fac tot ce vrei tu. Doar că nu vreau să deranjez.

Taylor nu îi cunoscuse încă familia, şi, deşi ştiau cu toții de existența ei, acesta nu era momentul ca ea să-şi facă brusc apariția. Înțelegea perfect acest lucru, şi era o persoană delicată şi afectuoasă.

— Mă bucur că eram cu tine când a sunat mama, a zis el când au ajuns în oraş.

— Şi eu la fel, a răspuns şi ea, apoi l-a întrebat dacă voia să oprească mai întâi la apartamentul lui. Phillip a spus că avea nevoie de nişte haine decente, aşa că ea a condus până acasă şi a spus că urma să ia un taxi după plecarea lui. Nu voia să-l țină pe loc, ştia că era nerăbdător să ajungă la Bedford. Aveau să se adune cu toții acolo, şi ceilalți erau probabil pe drum deja.

— Nu te deranjează să te întorci singură acasă?

Părea neliniştit din cauza ei, dar era îngrijorat şi pentru mama lui. Nici ea nu mai era tânără, şi ăsta era un şoc şi pentru ea. Se gândise la asta pe drumul de întoarcere. La început nu îi păsase decât de pierderea suferită de el, dar acum îşi dădea seama ce însemna şi pentru ea.

— N-am nimic, a zis Taylor în şoaptă. Nu-ți face griji din pricina mea. Ai grijă de tine! Te simți în stare să conduci? Vrei să chem un taxi?

— Nu, este în ordine. Îți mulțumesc că ai condus tu până aici.

Taylor l-a ajutat să-şi împacheteze hainele şi nu a uitat să-i pună şosete şi lenjerie, pantofi şi o curea. Phillip era în stare să plece la Bedford doar cu două costume şi trei

cămăşi, fără nimic altceva. Nu ştia cât timp avea să stea acolo. Presupunea că era posibil să rămână acolo întreaga săptămână, până după înmormântare, şi i-a spus lui Taylor că avea să o anunțe.

— O să-mi fie dor de tine, a zis Phillip trist şi a început din nou să plângă. Iartă-mă că mă port ca un copil, dar am iubit-o foarte tare.

— Ştiu că ai iubit-o.

Îl înțelegea.

Phillip se întreba dacă ar trebui să o anunțe pe Amanda, deşi nu voia să o facă. Avea să-i trimită un mesaj prin care să-i spună de înmormântare, dar nu o voia acolo şi înainte. Îşi dorea să o fi putut lua pe Taylor cu el, dar nu era corect să le-o prezinte tuturor când ei erau absorbiți de durere şi de şocul pierderii lui Bunibelle. Voia ca ei să o cunoască într-un moment fericit, când erau capabili să o aprecieze la adevărata ei valoare. Îi părea rău numai că ea nu avea să o poată cunoaşte pe bunica lui. Era o pierdere imensă pentru toată lumea.

A sărutat-o la plecare, apoi portarul a chemat un taxi care să o ducă în Village, şi Taylor l-a urmărit cu privirea în timp ce maşina lui Phillip dispărea în sus pe Park Avenue. Spera că avea să fie în regulă.

El a sunat-o de pe drum, şi după o oră era deja în Bedford. A ajuns primul, iar mama lui i-a spus că restul erau încă pe drum. Menajera Oliviei venise şi ea să dea o mână de ajutor. Toți copiii şi nepoții ei aveau să stea la ea acasă, îngrămădiți în toate camerele.

Olivia părea să se țină tare, nu plângea, dar se vedea că era tulburată, şi Phillip a observat că îi tremurau mâinile de fiecare dată când lua telefonul să răspundă. Şi pentru ea era un şoc teribil. Toată viața fusese apropiată de mama ei, şi Phillip nu-şi amintea să fi existat vreodată vreo neînțelegere sau vreo ceartă între ele două. Pur şi simplu el nu auzise. Cele două femei fuseseră surprinzător de apropiate pe parcursul tuturor celor şaptezeci de ani câți avea Olivia.

— Cel puțin acum sunt împreună, a spus Olivia cu tristețe, gândindu-se la răposatul ei soț şi la decesul subit al mamei ei din acea după-amiază. Aparent, nu a avut nimic, l-a informat ea pe Phillip în timp ce beau o ceaşcă de ceai. Vorbea ca şi cum ar fi încercat să-şi explice sieşi şi pur şi simplu nu reuşea să înțeleagă cum se putuse întâmpla, chiar dacă mama ei avea nouăzeci şi cinci de ani. Nu era bolnavă, nu a spus nimic nimănui, cum că s-ar simți rău. A jucat bridge cu un grup de doamne şi după aceea a zis că se duce să se întindă înainte de cină, şi asta a fost tot.

Doctorul spune că nu s-a mai trezit. Inima i s-a oprit pur şi simplu.

— Sper că a câştigat ceva parale la cărți, a zis Phillip, încercând să mai destindă atmosfera, şi mama lui i-a zâmbit. Ea m-a învățat tot ce ştiu despre viață, a zis Olivia cu o privire încremenită. S-a purtat întotdeauna minunat cu mine. Chiar şi atunci când eram sărace, a avut grijă să am tot ce îmi trebuia sau îmi doream. Mi-a iertat mereu totul, toate greşelile mele idioate.

Vorbea privindu-l pe Phillip, iar acesta părea cu adevărat îndurerat. Acum înțelegea cât de dur fusese cu mama lui în toți aceşti ani. I se părea mult mai lipsit de importanță acum, când era pus în fața acestei dureri nesfârşite, şi le reamintea tuturor de propria lor condiție de muritori şi de cât de scurtă poate să fie viața, aşa cum se întâmplase în cazul tatălui lui Phillip. Maribelle se bucurase de o viață lungă, trăită din plin, chiar dacă ei speraseră cu toții că avea să atingă suta şi vorbeau adeseori despre petrecerea pe care aveau s-o organizeze de ziua ei la împlinirea a o sută de ani. Aproape că reuşise să ajungă până la nouăzeci şi şase, într-o formă remarcabil de bună.

Liz a ajuns la scurt timp în urma lui Phillip şi a spus că fetele erau şi ele pe drum. Sophie venea cu maşina de la

Boston, iar Carole lua cursa de noapte din L.A. Şi urma să ajungă a doua zi în zori. John şi Sarah, împreună cu Alex, plecaseră din Princeton cu o jumătate de oră în urmă. Familia se aduna laolaltă, aşa cum făcea întotdeauna, la bine şi la rău. Olivia ridicase mai mult decât un imperiu, o adevărată dinastie. În situații ca aceasta, înțelegeau şi ei că aşa era şi se bizuiau unii pe alții ca să poată trece peste momentele grele. Ultima înmormântare căreia îi făcuseră față împreună fusese cea a lui Joe. Moartea lui fusese mult mai zguduitoare, şi furia exagerată a lui Cass față de mama ei o făcuse să fie şi mai dificilă. Phillip a înțeles deodată acest lucru. Moartea lui Maribelle fusese mult mai liniştită. Nimeni nu era furios. Nu exista nimeni pe care să cadă vina. Ea alunecase uşor în neființă, aşa cum şi-ar fi dorit chiar ea să se întâmple, paşnic, după o după-amiază în care a jucat cărți.

— Ai sunat-o pe Cass? a întrebat-o Phillip încet.

Olivia a încuviințat din cap.

— Bineînțeles. O să vină cu avionul, din Dallas. E în turneu acolo cu Danny Hell.

— Am auzit că e foarte bun, a spus Phillip, încercând să-i distragă atenția mamei sale.

— Aşa mi s-a spus, a răspuns Olivia, zâmbind.

Amândoi erau conştienți că era prima dată când Cass revenea în casa părintească după paisprezece ani. Şi a fost nevoie ca Bunibelle să moară ca asta să se întâmple. Olivia ştia că mama ei ar fi fost mulțumită. Nu-şi putea imagina viața fără ea, cum nu putea niciunul dintre ei.

După o oră, au sosit şi Sarah cu John. Alex arăta la fel de devastat ca ei toți. S-a dus la bucătărie cu Liz şi au vorbit un timp. JEl a spus că lucrurile mergeau mai bine cu părinții lui. Încă făceau terapie şi o dată se dusese şi el cu ei, să le explice ce simțea. A zis că erau ceva mai toleranți şi se străduiau din răsputeri, deşi tatăl lui îl întrebase dacă n-ar fi posibil ca într-o zi să se răzgândească şi să nu mai fie gay, ca şi cum ar fi fost alegerea lui. Amândoi au zâmbit.

— Tatăl tău a fost întotdeauna puțin cam obtuz, chiar şi copil fiind. Cred că vorbeşte artistul din el. Pur şi simplu nu înțelege ce se petrece în lumea reală. E cu capul în nori – sau vârât în propriul fund, a spus Liz, şi Alex a izbucnit în râs.

Întotdeauna îi plăcuse felul ei de a vorbi, fără ocolişuri, şi cât de sinceră fusese cu fetele ei. Părinții lui nu erau nesinceri cu el, ci mai degrabă cu ei înşişi. Vedeau lumea aşa cum voiau ei să o vadă şi priveau pe toată lumea de parcă ar fi fost ca ei. Liz avusese parte de câteva şocuri şi

era mai realistă într-ale vieții şi mai cinstită cu ea însăşi. Alex şi-ar fi dorit ca părinții lui să semene mai mult cu ea, dar cel puțin ea era mătuşa lui, iar Olivia era eroina lui. Rezolvase perfect recenta criză cu ai lui, şi îi făcuse plăcere să stea la ea. Îl bucura revenirea la Bedford, dar nu şi motivul acesteia. Toată lumea era tristă că o pierduseră pe Bunibelle, chiar dacă era aşa în vârstă.

Phillip a comandat cina pentru toți, de la un restaurant din apropiere care livra la domiciliu. Cei trei copii ai ei, împreună cu Olivia, Sarah şi Alex, s-au aşezat să cineze în sufragerie. Menajera pusese masa şi a rămas să o şi strângă. Au vorbit despre Maribelle pe toată durata mesei, au spus istorioare amuzante cu ea şi unele dintre lucrurile nesăbuite pe care le făcuse când ei erau copii. Şi de astă dată Olivia a adăugat câteva de la ea, şi toți au râs. Era o uşurare să-şi reamintească de momentele fericite. Au vorbit şi despre Ansei Morris şi despre magazinaşul pe care i-l lăsase moştenire. Crezuseră că el fusese un iubit devotat pe care ea nu îl luase niciodată de bărbat din respect pentru răposatul ei soț. Nu ştiau însă că el fusese însurat în cea mai mare parte a timpului cât fuseseră împreună. Ea nu le spusese niciodată, nu aveau de ce să ştie, iar Olivia nu le-a dezvăluit nici ea. Era un aspect mai delicat al vieții bunicii

lor, despre care ei nu aveau habar – şi anume, faptul că fusese amanta unui bărbat însurat. Olivia s-a trezit gândindu-se că poate acest tip de relație era ceva genetic, de vreme ce şi ea era acum în aceeaşi situație, după ce o judecase pe mama ei toată viața, până la recenta lor discuție care lămurise lucrurile, îi plăcea să ştie că mama ei plănuise să se mărite cu el până la urmă, doar că el murise înainte de a o face. I se părea mai respectabil aşa, deşi ea nu avea nicio intenție să se mărite cu Peter.

Când l-a sunat să-i dea vestea, Peter i-a transmis regretele lui cele mai profunde pentru pierderea suferită şi s-a oferit să vină la ea, dar Olivia a considerat că ar fi bine să nu apară. Acum copiii ştiau de relația lor, dar el era în continuare iubitul ei însurat şi ei nu erau încă atât de apropiați de el pentru a se justifica prezența lui alături de ei. Peter a înțeles situația. Olivia nu a fost nevoită să-i explice.

Sophie a ajuns de la Boston la ora zece, şi până la miezul nopții au stat cu toții treji şi au hotărât să joace cărți, în cinstea bunicii lor. Phillip a venit cu propunerea, şi s-au arătat cu toții încântați. Chiar şi Olivia li s-a alăturat. Au jucat pe bani, aşa cum ar fi făcut şi ea, şi în jurul mesei zarva s-a întețit. A fost o modalitate numai bună de a-şi petrece noaptea, cu gândul la ea. Maribelle ar fi fost de

acord. Între două partide, Phillip a sunat-o pe Taylor. Fata a auzit țipetele din fundal şi a rămas surprinsă.

— Ce se petrece?

— Jucăm cărți în cinstea bunicii. Eu tocmai am câştigat douăzeci de dolari de la sora mea, şi e turbată de furie. Iar nepotul meu a câştigat zece tot de la ea. Nu prea se pricepe la cărți, a zis el, mai plin de viață decât atunci când se despărțiseră. Taylor era bucuroasă că Phillip era cu ei.

— Pare un mod perfect de a vă petrece noaptea. Ei i-ar fi plăcut.

Lui Taylor i se părea un priveghi în stil pur irlandez, chiar dacă ei nu erau irlandezi; ideea era bună. Abia aştepta să-i cunoască pe toți şi spera ca ei să o placă. Phillip a spus că, după ce lucrurile aveau să se liniştească şi vor fi încheiat perioada de doliu, avea de gând să le-o prezinte, poate de Ziua Recunoştinței. Deocamdată, Phillip avea o mulțime de lucruri de făcut, ca să o ajute pe mama lui. Taylor era recunoscătoare că el îi telefonase. I-a spus că era cu gândul şi cu inima alături de el, şi Phillip i-a răspuns că o iubeşte.

În seara aceea, când Olivia a fost gata să meargă la culcare, Liz a condus-o pe mama ei până în dormitor. Părea obosită şi îşi arăta vârsta reală mai mult decât în mod normal. Fusese foarte greu pentru ea. Era sfârşitul unei

epoci.

— Am fost norocoasă că am avut-o lângă mine aşa mult timp, i-a spus ea fiicei sale, îmbrățișând-o.

Se întrebau amândouă cum avea să fie să o vadă şi pe Cass acasă, dar niciuna nu a spus nimic, iar Liz a rămas cu ea până când mama s-a dezbrăcat şi s-a băgat în pat. Apoi Liz s-a întors la ceilalți şi a băut un pahar cu frații ei şi cu Sarah. Alex se dusese şi el la culcare deja, după ce mai stătuse puțin cu Sophie şi o pusese la curent cu tot ceea ce se întâmplase cu el în ultima lună. Ea îi spusese că ştiuse dintotdeauna că el era gay, chiar de când era copil mic. L-a încurajat zicându-i că părinții lui aveau să se înduplece până la urmă. Şi Alex începea să creadă la fel, după începutul agitat.

Cei trei frați au stat şi au băut vin şi după ce Sarah s-a retras la culcare. Îi alina faptul că erau împreună. Liz l-a întrebat pe Phillip despre divorț.

— O să fie mare nebunie, a spus el, resemnat deja. Încep să cred că la ea a fost întotdeauna vorba doar despre bani.

Mama lor ajunsese de mult la această concluzie, deşi nu-i spusese niciodată. L-ar fi rănit prea tare şi ar fi generat şi mai multe probleme între ei doi, dar lui Maribelle nu se ferise să-i mărturisească. Şi Liz tot asta crezuse în fiecare

clipă.

— Cum e noua femeie din viața ta?

Liz era curioasă să afle despre ea şi spera că era mai bună decât Amanda. Dar nici ea nu se descurcase mai bine când venea vorba despre relații.

— E minunată. O să îți placă. N-am considerat potrivit să vină tocmai acum, dar o vei cunoaşte în curând, a promis Phillip.

În final s-au dus cu toții la culcare, trişti, dar recunoscători că se aflau împreună, pentru a se susține unul pe altul.

Liz s-a trezit când Carole a sosit din California. Era devreme, dar a auzit-o când a intrat şi s-a dus să o salute. Sophie li s-a alăturat câteva minute mai târziu. S-au dus la bucătărie să bea cafea, pentru că menajera nu venise încă, apoi a apărut şi Olivia, cu un aer obosit, dar cu chipul proaspăt şi părul pieptănat, în halat de satin.

Într-o jumătate de ceas, se adunase toată familia. S-au trezit devreme şi au discutat cu însuflețire la micul dejun. Deodată, s-a auzit soneria. Liz s-a dus să deschidă, şi Cass a păşit înăuntru. Cele două surori s-au privit şi s-au îmbrățişat. Liz nu o mai văzuse de ani de zile.

— Uau! Ce frumoasă eşti! a exclamat ea, şi Cass a început

să râdă. Purta pantaloni mulați, din piele neagră, o bluză fără mâneci, jachetă de piele şi pantofi cu toc înalt. Părul îi era negru şi aranjat cu țepi. Eşti o bunăciune! a continuat Liz, şi Cass a râs iar.

Se bucurau să se vadă, şi au intrat împreună în bucătărie. Pentru o clipă, totul s-a oprit şi toată lumea s-a zgâit la ea. Olivia a fost prima care s-a ridicat şi a îmbrățişat-o. Apoi conversația s-a reluat în jurul mesei, fiecare s-a ridicat să o salute, bucuroşi cu toții să o vadă. Fiica risipitoare se întorsese.

Cass s-a aşezat cu ei la masă, a mâncat o felie de pâine prăjită şi le-a povestit despre turneul cu Danny Hell. Întâmpinaseră o mulțime de probleme minore, dar totul mergea bine, până când primise vestea despre Bunibelle. Era la fel de tulburată ca ei, dar către finalul micului dejun parcă nici nu fusese plecată vreodată. Nu mai părea furioasă, ci doar tristă din cauza bunicii ei. Bunibelle fusese centrul existenței lor.

În după-amiaza aceea a fost la fel de greu pentru toți. Olivia făcuse toate aranjamentele, cu ajutorul lui Liz şi al lui Phillip. Trupul mamei ei fusese dus la o capelă funerară din Bedford, şi, dacă doreau, membrii familiei puteau să o vadă. Olivia ceruse însă un sicriu închis, în după-amiaza aceea

mergeau cu toții la capelă, să-şi aducă omagiul. Phillip se oferise să ducă hainele pe care Olivia le ceruse pentru ea. Ei nu aveau să o vadă, dar Olivia voia ca mama ei să fie îmbrăcată cum se cuvine. Pentru a mai reduce din tensiunea momentului, Phillip a zis că o să pună înăuntru şi un pachet de cărți.

Dar momentul era dureros pentru toți. Au plâns, împrăştiați în jurul sicriului, în capela mică. Peste tot erau trandafiri şi orhidee albe, pe care Olivia le comandase, şi în aer plutea un miros greu de flori. Olivia s-a prăbuşit în brațele lui Liz, în hohote, copleşită de imensa durere a pierderii minunatei sale mame. Apoi a îngenuncheat şi a rostit câteva rugăciuni scurte, dintr-odată acut conştientă de realitatea implacabilă. Bunibelle nu mai era.

Când au revenit acasă, erau toți serioşi şi tăcuți şi au discutat despre ce mai era de făcut. Înmormântarea urma să aibă loc peste două zile, şi au decis să rămână toți împreună, la Bedford. Phillip, John şi Olivia au făcut o teleconferință cu cei de la birou, şi totul era sub control. Era un moment de familie, şi niciunul dintre ei nu voia să plece înainte de înmormântarea lui Maribelle.

În seara aceea, după serviciu, Peter a venit să o vadă pe Olivia.

— Cum rezişti?

Peter era îngrijorat din pricina ei. Ştia că şocul fusese îngrozitor şi pierderea era imensă, mai ales că nu fusese deloc pregătită, pentru că Maribelle nu fusese bolnavă sau slăbită.

— Sunt bine, a zis ea, cu o privire tristă, şi Peter şi-a pus braţul pe după umerii ei, cu blândeţe. Este plăcut să o am pe Cass acasă. Mama ar fi fost încântată. Doar că mi-aş fi dorit să nu fie nevoie să moară ea ca să se întâmple acest lucru.

Olivia a surâs printre lacrimi, şi Peter a ţinut-o de mână, înconjurându-i în continuare umerii cu braţul.

— Olivia, îmi pare tare rău!

— Ştiu.

Peter a bătut-o uşor pe mână. A rămas îndeajuns de mult cât să-i vadă pe toţi şi să le transmită condoleanţele lui. Toţi erau plăcut impresionaţi de el; chiar şi Phillip a fost politicos. Apoi Peter a plecat. În seara aceea au luat din nou cina împreună. Chiar dacă momentul îi era dedicat ei, Olivia a simţit cina şi ca pe o masă de bun venit pentru Cass. Aceasta părea surprinzător de degajată cu fraţii şi cu sora ei, după ce fusese atâta timp departe de ei. S-a pus la curent cu toate noutăţile familiei şi le-a povestit câte ceva

despre viața ei, care era foarte diferită de a lor. Nepoatele şi nepotul ei erau fascinați de ea şi au fost de părere că era foarte cool. Nu îi mai văzuse de când erau copii şi a fost uimită de cât de mari se făcuseră.

A doua zi, au primit la capelă oameni care veneau să-şi exprime condoleanțele. În ziua următoare, a avut loc înmormântarea, care a fost frumoasă, elegantă şi profund tristă. Olivia alesese muzica pe care ştia că şi-ar fi dorit-o mama ei, inclusiv Odă bucuriei a lui Beethoven, care exprima chiar esența ei – uşoară, frumoasă, veselă şi efervescentă. După slujbă, fiecare dintre copiii Oliviei a vorbit despre Maribelle de la amvon. Phillip a fost primul şi a povestit istorioare minunate despre bunica lui, amintiri din copilărie, a mărturisit cum l-a învățat să joace poker când i s-au scos amigdalele, la şase ani. Liz a povestit şi ea minunat despre bunica sa, iar John a explicat cât de tare iubise ea arta şi cum îl încurajase să devină pictor. Apoi a urcat la amvon şi Cass, într-o rochie neagră, simplă, ciorapi negri, tocuri înalte şi o pălărie cu un mic văl negru. Era o apariție uluitoare, cum stătea acolo şi relata amintiri care le-au adus tuturor lacrimi în ochi. Era un orator talentat şi o femeie frumoasă, şi din fiecare cuvânt rostit reieşea dragostea ei pentru bunică şi cât de importantă fusese

pentru ea. Olivia a ascultat-o şi şi-a dat seama că mezina ei crescuse şi devenise o persoană remarcabilă, care avea forța nemaipomenită de a atrage lumea şi a o face să îi acorde atenție. În timp ce îşi asculta copiii vorbind, Olivia a înțeles şi mai bine cât de important fusese rolul matern jucat de Maribelle pentru fiecare dintre ei, când Olivia nu putuse să o facă. Îi ținuse locul şi le dăduse ceva ce Olivia nu ar fi reuşit niciodată să le ofere. Se simțea vinovată şi totodată recunoscătoare. Se simțea mică, insignifiantă şi a înțeles, încă o dată, ce persoană remarcabilă fusese mama ei şi ce pierdere era pentru ei toți. Cât timp familia a stat la capelă în spatele sicriului, în sunetul muzicii lui Beethoven, toată lumea fost cu ochii în lacrimi.

Pe urmă s-au dus la cimitir, unde a avut loc o slujbă la care nu a participat decât familia. S-au întors apoi acasă, unde se adunaseră două sute de persoane, pentru a-şi oferi condoleanțele şi sprijinul. În cea mai mare parte a timpului, Peter a stat în preajma Oliviei, fără să se amestece prea tare, iar ea i-a fost recunoscătoare pentru prezența lui liniştitoare. Copiii ei s-au reîntâlnit cu oameni pe care nu-i mai văzuseră de ani întregi, iar Cass a fost întâmpinată cu bucurie de toți cei care o cunoşteau. Amanda fusese şi ea la funeralii, îmbrăcată într-un costum sobru şi negru, marca

Chanel, dar avusese inspirația să nu vină şi acasă. Când o condusese la ieşire, Phillip îi mulțumise pentru participare, iar ea se arătase mişcată de slujbă. Până la urmă s-a dovedit că putea fi şi ea umană.

Când în sfârşit a plecat toată lumea, membrii familiei s-au prăbuşit pe fotolii. Erau secătuiți. Avuseseră câteva zile cu emoții intense, cu funeralii minunate pentru mama, bunica şi străbunica pe care au iubit-o atât de mult cu toții. Pe afişul care anunța funeraliile era o fotografie frumoasă a lui Maribelle, în care râdea, arătând veselă şi jucăuşă, aşa cum fusese întotdeauna. Toți arătau epuizați. Liz a organizat o cină copioasă cu paste, oferite special pentru ei de către firma de catering folosită în seara aceea. După funeralii, se serviseră şampanie şi gustări, dar acum Phillip recunoştea că îi era foame.

— Hai să ne schimbăm de hainele cernite, a propus Olivia. Trebuie să ne înveselim puțin. Bunibelle n-ar fi vrut să fim aşa trişti.

Peter plecase odată cu ceilalți, iar Phillip vorbise de zeci de ori cu Taylor în ultimele câteva zile. Acum abia aştepta să o vadă. Plecau cu toții dimineață, după o ultimă noapte petrecută împreună, iar a doua zi Olivia, Phillip şi John aveau să meargă la birou, iar Cass, Sophie şi Carole plecau

înapoi în oraşele de unde veniseră. Se bucuraseră de timpul petrecut împreună.

Cina din acea seară a fost caracterizată de exuberanța şi de voioşia care o caracterizaseră pe Maribelle. Pastele au fost delicioase, iar vinul şi conversația au curs fără oprire.

Au închinat toți în amintirea lui Maribelle, apoi Phillip a ciocănit cu o linguriță în pahar, spunând că avea de făcut un anunț. Toate capetele s-au întors spre el, întrebându-se despre ce putea fi vorba. Phillip era uşor amețit de vin, dar aşa erau cu toții. Ultimele câteva zile fuseseră tensionate, iar acum aveau toți nevoie să mai uite de durere.

— Sunt îndrăgostit de o femeie minunată şi mă voi însura cu ea după ce obțin divorțul.

Toată lumea a înălțat ovații, iar Liz a spus cu glas tare:

— Adio, Amanda!

Au râs cu toții, apoi a fost rândul Oliviei să ia cuvântul. Şi-a amintit deodată de vremurile când ei erau copii şi o anunțau lucruri îngrozitoare exact în timpul mesei. A avut instantaneu sentimentul că mamei ei i-ar fi plăcut asta şi li s-ar fi alăturat şi ea cu cine ştie ce anunț neobişnuit. Erau o familie plină de viață, animați cu toții de acest moment şi de dragostea pe care şi-o purtau.

— Eu mi-am vândut cartea pe o sumă uriaşă, a anunțat

Liz, şi Sarah a reuşit să se abțină să nu-şi dea ochii peste cap, deşi pentru o clipă a părut sfâşiată. Şi cred că am început o relație cu agentul meu literar, deşi nu sunt pe deplin sigură de asta. Tipul e englez, foarte chipeş şi aristocratic. Dar sunt sigură că am vândut cartea! a zis ea, şi toți au început să râdă.

Faptul că nu era sigură dacă avea sau nu o relație cu Andrew era tipic pentru ea.

— Să ne spui când o să fii sigură, a strigat Phillip de pe partea cealaltă a mesei, şi iar au râs toți, cu ea, nu de ea.

În toată viața ei, Liz fusese rareori sigură de ceva.

Alex a intrat şi el în joc atunci, şi-a privit familia pe rând şi a rostit, cu o voce cât se poate de clară:

fjk

— Şi eu sunt gay. Şi chiar sunt sigur de asta, a zis el râzând.

Până şi mama lui a zâmbit, toți ceilalți au chicotit, şi amândouă verişoarele lui, care stăteau la dreapta şi la stânga lui, l-au bătut pe umăr pentru că a fost atât de curajos şi a recunoscut. Nimeni de la masă nu părea supărat din cauza lui, nici măcar părinții lui, şi Alex era mulțumit.

Apoi Cass i-a lăsat pe toți cu gura căscată. Revenirea ei la

matcă fusese călduroasă şi destul de surprinzătoare. Ar fi putut să vină direct la înmormântare şi să plece imediat după aceea. În schimb, stătuse cu ei trei zile, la fel ca toată lumea. Şi părea să-i fi făcut plăcere. Petrecuse ore lungi de vorbă cu sora şi cu mama ei, încercase să-şi cunoască mai bine nepoatele şi nepotul şi reacționase prietenește când cei doi frați ai ei o tachinaseră, aşa cum făceau întotdeauna.

Anunțul lui Cass le-a bătut pe toate celelalte.

— O să am un copil. Sunt însărcinată. Tocmai am aflat. Şi să ştii că o să păstrez copilul. Şi nu mă mărit cu Danny Hell. El este tatăl. O să nasc în iunie. Şi eu sunt foarte sigură.

O clipă, s-au holbat cu toții la ea cu gurile căscate, apoi conversația în jurul mesei a explodat, toți au felicitat-o şi mama ei a privit-o cu un zâmbet prelung, aprobator. Nu-i păsa că nu avea să se căsătorească – se adaptase vremurilor moderne. Era doar fericită că fiica ei se vindecase de rănile copilăriei îndeajuns cât să-şi dorească un copil.

— Sunt încântată, a zis Olivia, cu voce limpede şi puternică, a ridicat paharul în onoarea fiicei ei şi i-a trimis un sărut în zbor.

— Iar eu, în calitatea mea de cea mai mare dintre nepoți, a zis Sophie, preluând cuvântul, declar că noi vă iubim, dar

credem că sunteți toți puțin săriți de pe fix. Ar trebui să ne serviți drept modele, dar unchiul Phillip divorțează şi se recăsătoreşte cinci minute după aceea, mama nu-şi poate da seama dacă are o relație cu agentul ei sau nu, ceea ce e destul de tipic pentru ea şi înseamnă că probabil are. Totodată, mătuşa Cassie face un copil şi nu se mărită, iar copilul se va naşte probabil direct tatuat. Oamenilor, sunteți formidabili, şi vă iubim. Vă mulțumim că sunteți familia noastră.

Au râs în hohote, şi toți au început să vorbească deodată cu Cass despre copil şi au felicitat-o din nou. Olivia se întreba ce o făcuse să-şi schimbe părerea şi să decidă să aibă un copil, dar, indiferent despre ce era vorba, părea să fie un lucru bun pentru ea şi ştia că bunica ei ar fi fost încântată.

Ca un omagiu final adus lui Maribelle, au jucat cu toții cărți până la trei dimineața, au băut mult vin şi apoi s-au dus la culcare fără prea mare tragere de inimă.

A doua zi dimineață, la micul dejun, deveniseră un grup foarte sobru, pregătiți cu toții să-şi reia viața, dar, în felul ei dulce-amărui, realitatea vieții le oferise trei zile pe care le petrecuseră împreună într-un mod minunat, fericit şi trist deopotrivă. Înainte de a se despărți, Olivia i-a invitat pe toți

să se reîntoarcă de Ziua Recunoştinței. Anul acesta avea să fie trist fără Maribelle, dar Olivia voia să fie din nou toți împreună.

— Asta înseamnă să vă aduceți şi partenerii, a precizat ea. Phillip, poți să o aduci pe Taylor. Liz, dacă te hotărăşti că eşti într-o relație cu agentul tău, poți să îl aduci şi pe el. Ia tu, Cassie dragă, m-ai bucura nespus dacă l-ai aduce pe Danny. E tatăl viitorului meu nepot, la urma urmelor, a adăugat ea cu lacrimi în ochi, şi Cass a îmbrățişat-o la despărțire.

— Mamă, îți mulțumesc, pentru tot.

— Eu îți mulțumesc. Şi să ai grijă de tine şi de copil.

— O să am. Sper doar să nu-i distrug viața, lui sau ei. Sunt la fel de ocupată cum erai şi tu.

— Tu n-o să faci aceleaşi greşeli pe care le-am făcut eu, a zis Olivia cu blândețe. O să fii o mamă minunată.

Cassie a îmbrățişat-o din nou, apoi s-a urcat în limuzina care aştepta ca să o ducă la aeroport. Echipa ei ajunsese la Houston, şi ea urma să se întâlnească acolo cu Danny.

Conveniseră toți să se reîntoarcă de Ziua Recunoştinței, şi nu mai erau decât «aşe săptămâni până atunci. Când toată lumea a plecat, Olivia s-a suit în maşină şi s-a dus la birou. Se simțea de parcă lipsise un an întreg. Şi deja îi era dor de

mama ei. Avea aşa multe să-i spună. Se întâmplaseră atât de multe în ultimele câteva zile, dar avea sentimentul că mama ei deja ştia şi n-ar fi fost deloc surprinsă. Era vorba despre copiii pe care ea îi crescuse ca să fie independenți şi să-şi urmeze imboldul inimii, să-şi folosească mintea şi să fie întotdeauna cinstiți şi curajoşi. Erau aceleaşi lecții pe care i le dăduse şi Oliviei, şi îi fuseseră şi ei de folos.

Capitolul 23

Săptămânile dinainte de Ziua Recunoştinţei au fost pline pentru ei toţi. Phillip a ţinut permanent legătura cu avocaţii lui pentru a găsi o soluţie la pretenţiile din ce în ce mai iraţionale ale Amandei. Aceasta încă mai ameninţa că avea să încerce să anuleze contractul lor prenupţial, deşi avocaţii lui susţineau că nu avea nicio şansă. Ea folosea însă ameninţarea în încercarea de-a mări suma pe care urma să o primească. Phillip îi cedase în final casa de la oraş, tocmai ca lucrurile să avanseze. Oricum nu voia să locuiască acolo cu Taylor, dar a păstrat casa din Hamptons pentru el. Avocaţii i-au spus că divorţul avea să dureze cam un an. Între timp, el şi Taylor erau foarte fericiţi. Totul mergea minunat între ei.

John a participat la expoziţia de artă de la Princeton la scurtă vreme după funeraliile lui Maribelle, şi la vernisaj i-au fost alături şi Liz, Phillip şi Olivia. Alesese unele dintre cele mai bune lucrări ale lui, şi la sfârşitul serii se vânduseră toate.

După ce s-a întors de la înmormântarea bunicii ei, Liz a luat de câteva ori masa cu Andrew Shippers. Alternau

venirile ei în oraş, pentru cină, cu vizitele lui la ferma din Connecticut, pe care el o ajuta s-o refacă. Lui îi plăcea să lucreze la casă împreună cu Liz, atunci când îşi petrecea weekendurile acolo. Alunecau încet spre un tip de relație care le convenea amândurora. Şi veştile de la fete erau foarte bune. Sophie era încântată de faptul că îşi dădea licența şi se muta înapoi în oraş, iar Carole lucra la cel mai recent film al tatălui ei şi se hotărâse să rămână în L.A. În sfârşit se regăsise pe sine şi se integrase în peisaj. Îşi descoperise locşorul ei, şi se părea că în ultimele trei luni se maturizase foarte mult.

Relația pe care Liz o dezvolta cu Andrew era interesantă şi amuzantă pentru amândoi. Erau exact de aceeaşi vârstă şi aveau aceeaşi zi de naştere, ceea ce, insista Andrew, era un semn că le fusese menit să fie împreună. Pentru prima dată în viața ei, Liz se simțea plină de încredere şi sigură pe ea şi nu avea sentimentul că făcea o greşeală. Vânzarea cărții îi crescuse stima de sine ca scriitoare, iar faptul că era cu Andrew îi dădea încredere în ea ca femeie. În săptămâna care a precedat Ziua Recunoştinței, agentul de drepturi de ecranizare cu care Andrew discuta de luni de zile i-a dat, în final, marea veste. Voiau să facă un film după cartea ei. Andrew a aşteptat până în weekend ca să-i spună, şi Liz s-a

pus pe țipat când a auzit. Lucra intens la noua ei carte şi acum mai vindea şi drepturile de ecranizare. De îndată ce Andrew i-a spus, s-au dus în pat şi au făcut dragoste, ceea ce se şi întâmpla de obicei imediat ce bărbatul sosea la fermă. Partidele de sex erau extrem de reuşite, dar Liz se şi îndrăgostise de Andrew.

La final, Andrew s-a proptit într-un cot şi a privit-o, încântat de ceea ce vedea. Nu mai fusese niciodată atât de fericit cu nimeni; aveau aşa multe în comun şi împărtăşeau interesul pentru lumea literară.

— Spune-mi un lucru, a zis el. Tu te culci cu mine doar pentru că ți-am vândut cartea, iar acum şi drepturile de ecranizare, şi pentru că, mulțumită mie, o să fii foarte, foarte bogată? Sau pentru că mă găseşti irezistibil?

O tachina, aşa cum o făcea tot timpul. Lui Liz îi plăcea şi asta la el.

— Din ambele motive, a zis ea, zâmbind larg. Azi, probabil datorită filmului, dar de obicei pentru carte şi pentru bani. Şi, a mai adăugat ea, să fie sigură, datorită faptului că eşti un meşter grozav şi n-o să laşi casa asta să se năruiască în jurul meu.

— Bine spus. Recunosc, talentele mele de tâmplar sunt excelente. Nu m-am gândit la asta, deşi nu sunt foarte sigur

că-mi place ideea că te culci cu un meşter. Ai mai făcut-o şi înainte?

— Niciodată, a răspuns ea râzând, dar tu chiar eşti bun.

— Sunt, e drept. Deci, ia spune-mi, cât de tare o să mă urască membrii familiei tale, când o să-i întâlnesc, de Ziua Recunoştinței? La câte interogatorii voi fi supus? La destule, îmi închipui. Din partea lor, sunt abia ieşit din puşcărie, ceea ce ar putea să fie uşor neliniştitor pentru ei.

Erau împreună de trei luni, şi Andrew o cunoscuse pe Sophie, când aceasta venise acasă în weekend, dar nu şi pe Carole. Sophie îl plăcea, iar Carole era sigură că avea să fie de aceeaşi părere, după câte auzise despre el.

— Familia mea o să te adore, l-a liniştit Liz.

Andrew nu era niciodată nesigur, dar nu în legătură cu familia ei era el neliniştit. Ştia absolut totul despre Fabrică şi despre istoria ei remarcabilă şi era curios să o cunoască pe mama lui Liz. Credea că aceasta ar trebui să scrie o carte despre ea, deşi Liz i-a spus că n-ar face-o niciodată. Era mult prea discretă ca să scrie despre propria ei viață. Andrew i-a zis că în cazul acesta ar trebui să o facă ea, dar Liz credea că mamei ei nu i-ar plăcea nici asta.

— În plus, iubitul surorii mele o să te eclipseze, a zis ea, revenind la discuția despre Ziua Recunoştinței. Are douăzeci

şi patru de ani, e star rock şi în iunie ei doi o să aibă un copil.

— Ce gaşcă de oameni fascinanți sunteți voi toți, a zis Andrew, intrigat de ea şi de ceea ce îi povestise despre viața şi tinerețea ei. Abia aştept să-i cunosc, deşi sunt dezamăgit că voi fi eclipsat de starul rock. Poate că ar trebui să-mi fac un tatuaj, a zis el, mustăcind.

A tras-o pe Liz către el, şi au început să râdă deodată, apoi a sărutat-o şi au făcut iar dragoste. Liz râdea mult în prezența lui şi îi plăcea că avea simțul umorului.

Când s-au reunit în weekendul de Ziua Recunoştinței, a fost la fel ca la înmormântarea lui Maribelle, dar fără tristețea de atunci. Erau fericiți că se adunaseră laolaltă şi îi simțeau lipsa, dar au sporovăit încontinuu, şi casa a fost plină până la refuz. Era prima dată când o întâlneau pe Taylor, şi toți erau interesați să o cunoască. La început, tânăra s-a simțit puțin copleşită, dar a fost amabilă cu toată lumea şi era evident că era îndrăgostită nebuneşte de Phillip. Nu s-a dezlipit de el, şi mai tot timpul s-au ținut de mână. După ce a discutat cu ea o vreme şi s-au plimbat împreună prin grădină, Olivia s-a reîntors radiind şi era evident că îşi dăduse acordul. Taylor era tot ceea ce nu fusese Amanda şi tot ce-şi dorise Olivia pentru fiul ei.

Liz şi Andrew au fost următorii sosiți din oraş, iar el i-a fermecat pe toți cu inteligența lui sclipitoare şi cu simțul umorului. I-a încântat cu povestiri despre îngrozitoarele weekenduri de vânătoare din Anglia şi despre tinerețea lui irosită. Şi i-a asigurat pe toți că Liz era o scriitoare foarte, foarte talentată şi că într-o zi avea să ajungă celebră. Pentru Olivia, vorbele lui sunau ca o muzică divină.

Iar hitul weekendului a fost Danny Hell. Era amuzant, obraznic şi scandalos şi avea un pronunțat accent cockney pe care Andrew îl imita perfect, astfel că au vorbit amândoi în neştire într-un argou pe care nimeni altcineva nu l-a înțeles. Danny era tânăr, talentat şi pe val, şi era evident înnebunit după Cass. A spus că era încântat de copil şi a cântat la chitară cu cei tineri, în timp ce adulții se uitau la ei uluiți. A fost un moment absolut perfect, iar Cass l-a urmărit pe Danny ca o cloşcă. Cass şi mama ei au avut parte de câteva clipe de linişte împreună, şi ea a surprins-o pe mama ei când a rugat-o să fie prezentă când avea să nască.

— Să-ți spun cinstit, mamă, mi-e frică de mor. De naştere şi de tot restul. Danny îmi tot spune că totul o să fie bine, dar ce ştie el? Nu are mai mult de doisprezece ani, a zis ea, privind-o cu ochii umezi.

Olivia era profund impresionată şi a strâns-o tare în braţe.

— Are dreptate, o să fie bine. Şi m-aş simţi onorată să fiu acolo.

Nu-i venea să creadă că, după atâta timp, Cass voia ca ea să fie prezentă la naşterea copilului. Mai bine de atât nici nu se putea. Iar Maribelle avusese dreptate: totul se rezolvase până la urmă.

— Am să vin să te văd şi înainte. Este un castel în Provance pe care în primăvară vreau să-l inspectez, pentru vacanţa de vara viitoare. O să avem nevoie de un loc foarte, foarte mare anul acesta, cu toate feţele astea noi.

Se aştepta ca Liz să-l aducă pe Andrew, dacă acesta voia. Taylor avea să fie cu Phillip, în locul Amandei, iar Cass avea să li se alăture, în sfârşit, împreună cu Danny, cu copilul şi cu o bonă.

— O să mai vin în New York de câteva ori înainte să nasc, i-a spus Cass, apoi s-au întors la ceilalţi, încântate de planurile făcute.

Cass se simţea mult mai liniştită în privinţa naşterii, acum când ştia că mama ei avea să fie acolo. Dar era în continuare îngrozită că nu o să înveţe niciodată cum să fie mamă. Partea cu travaliul şi naşterea i se părea cea mai

uşoară.

Olivia i-a povestit lui Peter totul când l-a sunat să-i ureze sărbători fericite. Avea o mulțime de noutăți despre familia ei şi i-a descris pe nou-veniți, inclusiv pe exuberantul şi exoticul Danny Hell, care, în fond, nu era decât un copil adorabil. Înțelegea de ce Cass se îndrăgostise de el, deşi era greu să ți-l imaginezi în postura de tată. Cass trebuia să fie suficient de matură pentru amândoi, ceea ce o speria şi mai tare.

Peter era cu familia lui în weekend, aşa cum făcea întotdeauna de sărbători, şi pentru Olivia asta era partea neplăcută a faptului că avea o relație cu un bărbat însurat. Nu aveau sărbători împreună, dar ea era ocupată şi fericită cu propriul ei clan.

— Aş vrea să vin să te văd luni, a zis el, înainte de a termina de vorbit, şi vocea îi suna oarecum oficial.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Olivia îngrijorată.

— Nu, vreau doar să petrec o seară în tihnă cu tine, după ce pleacă toată lumea. Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine, a răspuns ea, în şoaptă.

Peter era întotdeauna prezența nevăzută din încăpere. Ştiau toți că exista, dar el nu era niciodată acolo când veneau ei.

— Pe luni, atunci, a zis el şi a închis.

Olivia s-a întors la copiii şi la nepoții ei. Danny şi Andrew cântau un cântec cockney, pe care ea îl suspecta că ar fi de-a dreptul grosolan. O amuza să-i vadă braț la braț pe aristocrat şi pe băiatul cockney de un succes nebun, în timp ce toți ceilalți se distrau copios. O făcea să-i fie iar dor de mama ei. Nu şi-a dat niciunul seama când a trecut weekendul. Avuseseră două zile foarte reuşite, şi, la plecare, au căzut de acord că noii participanți îi dăduseră savoare. Toată lumea era fericită pentru Phillip şi au fost încântați de Taylor, iar Andrew şi Danny au cucerit pe toată lumea, de la mic la mare. Andrew reuşise în sfârşit, să o cunoască pe Carole. Petrecuseră două ore bune vorbind despre afacerea cu filme, despre care ea învăța foarte multe lucruri. Îşi găsise în sfârşit locul.

Când au plecat, Olivia a rămas în prag şi le-a făcut cu mâna, mai fericită ca oricând pentru planurile lor de vară şi pentru copilul care avea să vină pe lume cu şase săptămâni înainte, dacă sosea la vreme. Din păcate, fiecare dintre ei îşi făcuse planuri pentru Crăciun, aşa că Olivia nu avea să-i vadă laolaltă şi atunci. Liz şi Andrew stabiliseră să închirieze o casă în Stowe, împreună cu John şi cu Sarah, iar Alex şi Sophie mergeau cu ei. Carole rămânea în California, cu tatăl

ei. Phillip o ducea pe Taylor în Saint Barthelemy, iar Cass şi Danny rămâneau în Anglia de Crăciun – nu mai fuseseră acasă de luni întregi, iar Cass voia să o lase mai uşor. Dar în vara următoare aveau să fie iar cu toţii împreună, şi Olivia ştia că până atunci o să se mai vadă cu ei şi separat.

— Deci cum ţi s-a părut? a întrebat-o Phillip pe Taylor în maşină, în timp ce se întorceau în oraş.

— Incredibil. Ai o familie senzaţională, a zis ea, şi Phillip îşi dădea seama că era sinceră.

— Puţin sărită de pe fix, poate, dar se pare că ne înţelegem bine. Iar acum, că s-a întors şi sora mea Cass, mama pare cu adevărat fericită.

Îi părea rău că bunica lui nu apucase să o vadă întoarsă acasă. Dar mai ştia şi că moartea lui Maribelle o adusese pe Cass înapoi – asta şi copilul ei cu Danny.

— Mi-a plăcut foarte tare iubitul ei, a recunoscut Phillip.

— Şi mie. Şi Andrew este drăguţ. Sora ta chiar pare să-l placă.

— Cred că era momentul să găsească şi ea pe cineva ca lumea, a zis el, apoi s-a întors către Taylor cu o privire recunoscătoare. Aşa cum am găsit eu.

S-a aplecat şi a sărutat-o, şi au continuat drumul reamintindu-şi de momentele cele mai importante din

weekend.

Olivia a făcut şi ea acelaşi lucru în seara aceea, în pat, gândindu-se la ei toți şi simțindu-le tuturor lipsa. Fără ei, casa era ca un cavou. Era bucuroasă că a doua zi avea să-l vadă pe Peter.

Capitolul 24

Aşa cum a promis, Peter a sosit imediat ce Olivia s-a întors de la serviciu, dar părea neobişnuit de sobru, iar

Olivia s-a simțit brusc îngrijorată. Simțise de la telefon, cu două zile în urmă, că era ceva în neregulă, dar el negase. După recenta pierdere a mamei sale, care le reamintise că erau muritori, era îngrijorată ca nu cumva Peter să fie bolnav.

Au stat puțin de vorbă despre o situație îngrijorătoare apărută la birou, un incendiu la depozitul din Noua Zeelandă, dar apoi Olivia nu a mai suportat tensiunea.

— Peter, te simți bine?

— Da, chiar mă simt, a zis el zâmbind. Foarte bine.

— Pari aşa serios, a continuat ea, în timp ce Peter îi zâmbea, luându-i mâna într-a lui.

— În weekendul acesta s-a întâmplat ceva neaşteptat, şi vreau să vorbesc cu tine despre asta, dar nu voiam să o fac prin telefon.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Absolut deloc, a liniştit-o el, deşi era el însuşi puțin surprins. Emily a decis să meargă la dezalcoolizare. Cred că

au convins-o copiii. Trebuia să o fi făcut de mult, şi ar fi minunat pentru ea să reuşească să se lase de băutură. Pot să spun fără exagerare că i-a distrus viața – pe a ei şi pe a noastră – şi a avut un impact serios asupra copiilor. Am discutat despre asta de Ziua Recunoştinței, după ce copiii au plecat. Este foarte hotărâtă. A ales şi clinica, şi se pare că e una foarte bună. Au o rată foarte mare de reuşite, şi Emily e pregătită să rămână acolo atât cât va fi nevoie.

— Mă bucur pentru ea, a zis Olivia, calmă.

Ştia ce agonie fusese pentru el faptul că soția lui bea. Şi se întreba în tăcere ce avea să însemne pentru ei această schimbare. Poate dacă soția lui urma să nu mai bea, el avea să vrea să pună capăt relației lor. Dacă era aşa, ea nu avea niciun drept să obiecteze şi nici nu ar fi făcut-o. La urma urmelor, Emily era soția lui, şi Olivia nu avea nicio pretenție în ceea ce-l privea. Era un bărbat însurat. Acceptase faptul că nu avea niciun drept asupra lui.

un

— Se vede treaba, a continuat Peter, că vrea să limpezească totul. Este convinsă că una dintre cauzele pentru care bea e faptul că e nefericită în căsnicie, şi cred că are dreptate. E un viciu, dar noi nu am fost niciodată fericiți, nici măcar la început. Nu am fost potriviți unul

pentru celălalt. Acum simte că vrea să reducă pierderile. Vrea să intenteze acțiune de divorț. Şi eu am fost de acord. Cred că va fi o mare binecuvântare pentru amândoi.

— Dumnezeule, a zis Olivia, uluită. Nu se aşteptase niciodată la asta, nici într-o mie de ani. Ei, asta zic şi eu surpriză. Chiar crezi că vorbeşte serios?

— Absolut. Deja îşi sunase avocatul când mi-a spus mie. Şi suntem pe deplin de acord în legătură cu divorțul şi cu partajul. Cred că totul se va rezolva cât se poate de repede. Şi asta, a continuat el, privind adânc în ochii ei albaştri, înseamnă că voi fi în curând un bărbat liber.

Înainte ca ea să-l poată opri, s-a pus dinaintea ei, în genunchi. Nu mai văzuse asta de când Joe o ceruse de soție, cu patruzeci şi şapte de ani în urmă.

— Peter, ce faci? l-a întrebat ea, perplexă, complet nepregătită pentru toate astea.

— Te cer de soție, Olivia, a zis el, privind-o cu ochii plini de iubire.

Pentru a doua oară în viața ei, era cerută în căsătorie de un bărbat adevărat.

— Vrei să te măriți cu mine? Aş fi profund onorat şi am să încerc să te fac fericită pentru tot restul zilelor mele.

— Sunt sigură că aşa ai face, a zis ea, cu un nod în gât.

Dar, Peter, am şaptezeci de ani. Sunt prea bătrână ca să mă mai mărit.

Nu se gândise la acest lucru nici măcar ca la o posibilitate îndepărtată şi nici acum nu o făcea. Fiecare îşi avea propria viață şi nu existase nicio speranță să se căsătorească, atât timp cât Emily trăia.

— Aşa cum spun, foarte deştept, francezii, dragostea nu are vârstă. Olivia, vrei să te măriți cu mine? a întrebat el din nou, şi ea şi-a lăsat capul în mâini, apoi s-a uitat iar la el.

— Peter, te iubesc sincer, dar nu pot. Nu m-am gândit niciodată să mă recăsătoresc. Nu m-am gândit că ai să divorțezi.

— Nici eu, a zis el, sincer. Şi nici ei nu-i sădise această speranță. Era un bărbat prea cinstit. Emily îmi oferă acum un dar extraordinar. De ani de zile nu ne mai iubim. O ştie şi ea la fel de bine ca mine. Nu ne este bine împreună, nu ne-a fost nicicând. Nu acelaşi lucru pot spune despre mine şi tine. Cred că suntem fericiți împreună şi că ne potrivim foarte bine.

— Şi eu cred la fel. Dar de ce trebuie să ne căsătorim? De ce nu putem să ne păstrăm relația exact ca acum? Să ne petrecem noaptea împreună de câte ori acest lucru este posibil?!

Peter stătea în fotoliu acum, se ridicase din genunchi şi se uita la ea. Lucrurile nu merseseră aşa lin cum se aşteptase el. Îşi imaginase că ea avea să se arunce de gâtul lui sau sperase că aşa avea să facă, după toți aceşti ani în care se iubiseră în secret. Olivia s-a întrebat brusc dacă aşa s-o fi simțit mama ei când soția lui Ansei murise, dar mama ei îi spusese că ea şi Ansei se logodiseră. Ea nici măcar asta nu voia să facă. Îl iubea pe Peter, dar s-ar fi simțit infidelă față de Joe dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva. Şi chiar nu voia să fie măritată. Se simțea bine aşa cum erau. Peter avea un aer cât se poate de surprins şi era profund dezamăgit de răspunsul ei.

A râs trist ca reacție la vorbele pe care ea tocmai le rostise.

— Tu te simți prea bătrână ca să te mai măriți. Eu mă simt prea bătrân ca să mai am aventuri amoroase. Vreau să fiu acasă, în patul meu, alături de femeia pe care o iubesc. Poată că întâlnirile ocazionale sunt captivante, dar nu pot spune că mă caracterizează. Niciodată n-au făcut-o.

Olivia ştia că el şi Emily se căsătoriseră de foarte tineri şi făcuseră o greşeală imensă. Nu voia să facă şi ea o greşeală. Şi asta considera că s-ar întâmpla dacă se căsătorea, cel puțin din punctul ei de vedere. Olivia se întreba dacă el avea

să-şi caute pe altcineva, şi gândul că asta s-ar putea întâmpla i se părea dureros, dar nu într-atât încât să o facă să se mărite.

— Atunci, ce e de făcut? a întrebat ea tristă.

— Presupun că o să continuăm ca până acum, a răspuns Peter, cu un aer resemnat. Nu am de gând să te pierd şi nu plec nicăieri. Te iubesc. Dar nu consider relația noastră un cumul de simple întâlniri. Eşti femeia pe care o iubesc. O să rămân cu tine cât de des o să îmi permiți. O să-mi caut un apartament în oraş. Emily e de părere că ar trebui să vindem apartamentul. Cred că are dreptate – e un loc deprimant, care a fost martor la prea multe momente de nefericire. O să-mi iau ceva mic, doar pentru mine. Poți sta şi tu cu mine dacă îți place, dacă vrei să rămâi în oraş peste noapte, şi eu o să rămân aici ori de câte ori ai să mă primeşti.

Era un bărbat înțelept, şi ea îl iubea foarte mult.

— Peter, nu te merit, a zis Olivia, zâmbindu-i cu toată fața. Te iubesc, într-adevăr. Doar că nu vreau să mă căsătoresc. Dar, dacă aş vrea, tu ai fi cel ales. Îți jur!

El o credea şi nutrea speranța că, până la urmă, ea ar putea să se răzgândească. Olivia ştia că nu avea să se întâmple. Era sigură de asta.

Au mai vorbit puțin despre divorțul lui. Era o întorsătură uluitoare. Şi lucrurile aveau să devină cu mult mai simple. O să se poată afişa împreună în public, el urma s-o poată însoți în diverse locuri, aveau să poată călători împreună şi, în sfârşit, să-şi petreacă vacanțele împreună. El era un bărbat liber.

Pe urmă, după ce au lămurit totul, s-au dus în dormitorul ei. După toți aceşti ani împreună, Peter tot nu putea să se țină departe de trupul ei, aşa că au făcut dragoste, pentru a celebra nu logodna lor, aşa cum sperase el, ci libertăți care iubirea lor o câştigase.

Apoi ea a rămas întinsă lângă el, privindu-l şi mângâindu-l blând, încercând să găsească o explicație pentru faptul că nu voia să se mărite cu el, deşi îl iubea atât de mult.

— Poate că pur şi simplu îmi place mai mult să trăiesc în păcat, a zis ea, şi Peter a izbucnit în râs şi a tras-o mai aproape de el.

— Eşti o femeie rea, Olivia Grayson, a tachinat-o el, şi Olivia a chicotit răutăcios.

Se simțea mai tânără după ce făcea dragoste cu el.

— Da, a zis ea veselă, cred că sunt.

Era singura explicație pe care putea să o găsească pentru că nu se mărita cu el. S-a trezit întrebându-se dacă

Maribelle ar fi fost de acord cu decizia ei. Un lucru era sigur: lumea se întorsese cu susul în jos. Fiul ei cel mai mare divorța şi se recăsătorea, ceea ce o umplea de mulțumire. Liz „credea” că avea o relație, dar nu era chiar sigură. Cass făcea un copil fără să fie căsătorită, cu un star rock, iar nepotul ei era gay. Iar ea tocmai alesese să continue să trăiască în păcat, după ce se iubise zece ani cu un bărbat însurat. Lumea se schimbase, nu încape îndoială.

Capitolul 25

Pentru că toți copiii şi nepoții Oliviei aveau planuri pentru Crăciun şi amândoi copiii lui Peter mergeau la socrii lor, au hotărât să-şi petreacă împreună Crăciunul, în linişte, la Bedford. Nu mai petrecuseră niciodată până atunci o sărbătoare împreună, aşa că o aşteptau cu nerăbdare. Olivia ştia că prezența lui avea să alunge o parte din durerea absenței lui Maribelle. Încă simțea în fiecare zi lipsa mamei sale şi întindea mâna după telefon cel puțin o dată pe zi, ca să o sune, apoi îşi amintea că nu mai era acolo. Ştia că avea să simtă pe veci lipsa înțelepciunii şi a dragostei ei, a felului ei de a fi, blând şi senin. Aveau să o păstreze cu toții în suflet pe tot parcursul vieții lor. Oferise aşa mult pentru atât de mulți oameni.

Oliviei i se părea o idee bună să petreacă alături de Peter Crăciunul şi Anul Nou, iar acesta era încântat. Ani de zile, avusese parte de sărbători groaznic de deprimante, din cauza dependenței de alcool a soției sale. Acum ea era deja la dezalcoolizare şi părea să se simtă mai bine, iar divorțul era în curs.

Olivia făcuse din vreme cumpărăturile pentru Crăciun, la

fel ca întotdeauna. Plănuia să ia cina împreună cu toți copiii ei – înainte ca unii să plece în Vermont, şi Phillip în Caraibe –, ca să le ofere darurile, iar acum, pentru că Peter era liber, plănuia să-l invite şi pe el. Organizase totul.

În prima săptămână din decembrie, şi-a făcut mamografia anuală. Întotdeauna o îngrozea asta şi se temea că la vârsta ei fulgerul ar putea să lovească oricând. Ruleta rusească a vieții. Margaret, asistenta ei, îi reamintise de programare cu o zi în urmă şi, în dimineața când s-a dus la control, Olivia şi-a repetat că nu avea de ce să se teamă. Maribelle nu avusese niciodată probleme de acest gen – de ce ar avea ea?

A recunoscut-o pe specialista în ecografii din anii trecuți şi totul a decurs fără probleme. Nu era niciodată plăcut, dar nici nu era prea dureros, şi Olivia îşi reamintea cât de caraghioasă era, în fiecare an, fiindcă îşi făcea atâtea griji. Tocmai se îmbrăca, când femeia care-i făcuse ecografia a revenit în sala de examinare.

— Doamnă Grayson, ați putea veni un moment în cabinet? a întrebat ea, ținând dosarul radiografiilor Oliviei din anii anteriori. Se supunea în fiecare an, cuminte.

— E ceva în neregulă?

Olivia a simțit un fior pe şira spinării.

Femeia nu a spus nici da, nici nu. A surâs doar şi a zis că

medicul dorea să o vadă câteva minute. La auzul cuvintelor acelea, Oliviei i-a înghețat sângele în vine. Era prea mult. Mai întâi şi-a pierdut mama, acum sănătatea începea să o lase. Iar Maribelle fusese sănătoasă tun, toată viața ei. Olivia voia să creadă că asta reprezenta un fel de garanție pentru ea, dar acum, brusc, nu mai era aşa sigură.

A păşit în cabinetul medicului, complet îmbrăcată, de parcă hainele erau un fel de armură protectoare, dar se simțea vulnerabilă şi speriată. Doctorul avea fixate pe ecranul luminos de pe perete mai multe radiografii care îi arătau sânul frontal şi din profil. Pentru ea nu reprezenta decât o masă cenuşie. El i-a indicat o pată pe care ea nu o văzuse la început, ceva mai închisă la culoare decât restul.

— Nu-mi place deloc pata asta, a zis el încruntat. Ar putea să fie începutul unei mici tumori. Aş vrea să facem o biopsie.

— Acum?

Era îngrozită şi simțea că ar fi vrut să o ia la sănătoasa afară din cabinet, dar picioarele îi deveniseră nesigure şi voia să urle. Cu toate astea, părea perfect calmă. Nu era însă deloc aşa. Era panicată.

— Ați putea veni mâine, dacă doriți. Dar cred că ar trebui să o facem imediat.

— Credeți că e cancer? a întrebat ea cu voce guturală.

— Ar putea fi o mică tumoare malignă.

Doctorul îi confirma cele mai rele temeri. Olivia ştia că una din opt femei făceau cancer mamar, şi, brusc, a încremenit. Dacă era şi ea una dintre acestea?

— Şi dacă e aşa?

— Depinde de ceea ce vom descoperi. Adesea, când e vorba despre faze incipiente, putem rezolva cu o lumpectomie şi fără alt tratament. Dacă e într-un stadiu mai avansat, putem discuta despre chimioterapie şi radioterapie sau despre un tratament hormonal. Nu există antecedente de cancer mamar în istoricul familial, din câte văd, aşa că să sperăm că e un stadiu incipient şi că lumpectomia va fi de-ajuns.

— Sunteți sigur că e vorba despre cancer?

Pentru o femeie care conducea un imperiu, părea deodată mică şi lipsită de apărare.

— Nu, de aceea vrem să facem biopsia, a zis el ferm. Mâine e bine pentru dumneavoastră?

„Nu, niciodată nu e bine, pentru mine”, ar fi vrut ea să spună, dar ştia că trebuia să fie responsabilă. S-a simțit dintr-odată îngrozită să facă față de una singură acestei situații. Nu voia să-i sperie pe copii, aşa că s-a gândit să-l

sune pe Peter, dar tocmai îi refuzase cererea în căsătorie şi nu avea niciun drept să-l împovăreze cu ameninţarea unui cancer, dacă nu voia să fie soţia lui. Nu era problema lui, ci doar a ei. A acceptat ora propusă de doctor şi a plecat din cabinet ca în ceaţă. Specialista în ecografii o aştepta afară, cu zâmbetul ei senin.

— O să fie bine, a spus ea.

Îi venea uşor să spună asta, doar nu era sânul ei. Femeia i-a explicat că aveau să facă o mică incizie, sub anestezie locală, să preleveze un mic fragment, să-l analizeze şi, dacă era necesar, după rezultat, urmau s-o opereze ca să înlăture tumoarea. Şi avea să fie bine. Ţaca-paca, dar ea era teribil de îngrozită.

S-a întors la birou, dar se simţea de parcă o lovise trenul. Margaret a văzut-o când a intrat şi i s-a părut cam abătută.

— Totul a decurs bine? a întrebat femeia.

— Perfect, a răspuns Olivia, afişând un zâmbet larg şi complet fals.

Pe drum spre birou se hotărâse să nu spună nimănui şi, dacă lumpectomia avea să fie necesară, intenţiona să meargă tot singură. Nu voia să bage groaza în copii, la aşa puţin timp după moartea bunicii lor. Ar fi prea mult pentru ei, a decis Olivia. Asta însemna că trebuia să se descurce de

una singură. Refuza să-i spună lui Peter şi să profite de bărbatul pe care îl iubea, dar cu care nu voia să se mărite.

A petrecut o noapte îngrozitoare, privind în gol, aşteptând să se ducă la biopsie, care nu a fost deloc o nimica toată. A fost înspăimântătoare şi dureroasă, anestezicul nu şi-a făcut complet efectul, iar incizia era mai mare decât îşi imaginase. I-au spus că o să preleveze suficient material pentru a se asigura că nu ratau nimic. După aceea, sânul a durut-o îngrozitor. Plănuise să se ducă apoi la birou, dar, în schimb, s-a întors acasă şi i-a spus asistentei ei că are gastroenterită. A rămas în pat tot restul zilei, simțindu-se groaznic, şi, când Peter i-a telefonat să-i spună că voia să vină la ea în seara aceea, i-a răspuns că făcuse gastroenterită şi că nu voia să i-o transmită şi lui. În viața ei nu se simțise atât de singură. A sunat-o Liz, şi Olivia a ascultat-o cum îi povesteşte entuziasmată despre Andrew şi despre cartea ei. Era ca şi cum ar fi auzit-o de pe altă planetă. Se simțea departe de toată lumea şi foarte, foarte speriată. Pentru prima dată devenise conştientă de faptul că era muritoare. Decesul mamei ei favorizase această revelație. Iar acum, dacă avea cancer? Dacă urma să moară? Copiii ei ar fi zdrobiți; ştia că într-o zi avea să i se întâmple, dar nu chiar atunci. S-a întrebat deodată dacă

luase cea mai bună decizie în privința lui Peter, ceea ce părea patetic. Nu voia să fie cu el din frică sau de nevoie. Se simțea slabă, mică şi speriată. A fost la un pas de a-i telefona ca să-l roage să vină la ea, dar nu a făcut-o. S-a străduit să fie curajoasă.

Îi spuseseră că avea să primească rezultatele biopsiei în cinci până la şapte zile.

A doua zi după biopsie, Olivia s-a întors la birou – şi a urmat cea mai lungă săptămână din viața ei. Lui Peter i-a spus că i-a fost rău peste weekend şi l-a evitat, apoi şi-a petrecut zilele singură, în teroare. În marțea următoare, a primit un telefon de la medic. A anunțat-o că sunt „veşti bune", ceea ce pentru Olivia suna cam incert. Era vorba despre un cancer în fază incipientă, şi, dacă nu fuseseră afectați noduli limfatici şi zona era bine delimitată, doctorul era convins că o puteau extrage cu o mică incizie, ca să scape cu o lumpectomie. A sugerat ca intervenția să fie făcută cât mai repede posibil. Apoi, la o săptămână, urmau să primească rezultatele, după care să determine dacă avea nevoie de chimio sau de radioterapie – sau, poate, de niciuna din ele. Ei i se păreau veşti proaste. Crăciun fericit!

A convenit să facă intervenția în vinerea aceea, ca că se poate reface peste weekend în urma operației. De luni într-o

săptămână urma să se vadă cu copiii, pentru cina cu ocazia Crăciunului, aşa că trebuia să fie într-o formă decentă. Doctorul a spus că avea să fie foarte bine până atunci, după zece zile de convalescență.

Pentru a înrăutăți lucrurile, Peter a trecut pe la biroul ei şi i-a spus că spera să-şi poată petrece weekendul cu ea. Părea tare entuziasmat când i-a spus asta. Era sincer fericit că îşi recăpătase libertatea şi că asta nu putea fi decât benefic pentru ei doi. Putea să fie cu ea oricât de des îşi doreau.

— Nu se poate. Am de lucru, a zis ea, concis, fără să ridice privirea de la birou.

Îi era frică să se uite în ochii lui, de teamă că el i-ar putea vedea groaza din privire. Când în sfârşit a ridicat ochii, a observat că Peter părea jignit.

— Eşti supărată pe mine? a întrebat el blând.

— Nu, sigur că nu, a zis ea, silindu-se să-i zâmbească. Iartă-mă! Nu eram atentă. Pur şi simplu nu m-am simțit prea bine. Problemele cu stomacul m-au ținut deoparte, şi acum am un munte de hârtii de rezolvat peste weekend. Trebuie să revizuiesc rapoartele de vânzări pentru sfârşitul anului.

— Eşti sigură?

Olivia vedea că el nu o credea – şi pe bună dreptate.

— Absolut. Promit să mă revanşez weekendul următor. Iartă-mă că sunt aşa plicticoasă.

Era al doilea weekend în care ea îl evita. Peter nu părea suspicios, ci doar rănit.

— Aş putea să vin şi să citesc cât timp lucrezi, a sugerat el, cu privirea plină de speranță.

— M-aş simți prea vinovată, a zis ea, simțindu-se ca un monstru.

Nu voia ca el să o vadă în suferință sau să ştie că avea cancer, chiar dacă era „doar" în fază incipientă. Era micul ei secret păcătos. Şi nu voia ca el să-i vadă slăbiciunea. Voia să o vadă puternică, întruchiparea femeii independente pe care o credea el – aşa cum fusese înainte de biopsie. Peter a plecat din biroul ei cu un aer trist.

Zilele până la intervenția chirurgicală au părut fără sfârşit, iar seara de dinainte a fost un coşmar. Peter i-a telefonat, dar ea nu a răspuns. Nu avea încredere în ea însăşi că nu o să-l implore să vină la ea şi să o însoțească la spital pentru a face operația.

A sosit la spital la ora şase dimineața, aşa cum i se ceruse. I-au făcut analizele, i-au pus o perfuzie şi la ora şapte şi jumătate era dusă în sala de operații, copleşită de

un sentiment de panică. Nu fusese niciodată atât de înspăimântată în toată viața ei. Câteva minute mai târziu, era anesteziată.

S-a trezit la terapie intensivă, cu o senzație teribilă de greață. Era amețită, şi, când au dus-o în salon, durerea de la sân i s-a părut insuportabilă, l-au făcut o injecție împotriva durerii, iar chirurgul a venit la ea şi i-a spus cât de bine decursese intervenția. Tumoarea fusese foarte mică, bine delimitată, iar raportul patologic arăta că avea nodulii limfatici curați, aşa că nu avea nevoie de tratament. Nu trebuia decât să facă câte un control la fiecare şase luni, pentru a se asigura că tumoarea nu se refăcea. Mamografiile erau suficiente.

Pe urmă i s-a spus că în următoarele două săptămâni nu avea să-şi poată folosi brațul stâng, până se vindeca rana. Medicul uitase să menționeze acest lucru mai devreme, dar, din fericire, ea era dreptace. A rămas în patul de spital tot restul zilei, amețită din pricina durerii şi a medicamentelor, iar la ora şase au externat-o. Aranjase să vină o maşină cu şofer ca să o ducă la Bedford. Când a ajuns, casa era pustie.

Peter a sunat exact în clipa în care a intrat. A trebuit să se aşeze pe un scaun, de amețită ce era, şi şi-a dat seama că fusese o prostie să vrea să stea singură. S-a hotărât să se

ducă direct în pat, fără să mai ia cina. Nu-i era foame. Îi era greață de la medicamentele analgezice, sânul o durea cumplit şi avea şi o migrenă.

— Unde ai fost toată ziua? a întrebat-o el, şi din voce i se simțea neliniştea. Te-am tot sunat, şi tu nu m-ai căutat înapoi. Margaret a zis că nu te-ai dus la birou.

— Este păcătoasa aia de gastroenterită. Mă simt mizerabil.

Aşa şi părea, după voce.

— Doamne, ai o voce îngrozitoare. Vin să te îngrijesc.

— Nu, nu veni. E contagioasă.

— De ce am sentimentul că m-ai ocolit toată săptămâna?

De fapt, erau aproape două săptămâni de când aflase de pata de pe mamografie, şi de atunci îl tot evitase.

— Pentru că eşti paranoic şi te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Vreau să te văd.

Părea îngrijorat şi insistent, şi ea nu era în stare să-l liniştească.

— Îți promit că în câteva zile o să fiu mai bine. Şi de luni într-o săptămână o să iei parte la cina cu copiii.

— Nu am de gând să aştept până atunci ca să te văd.

Părea îngrozit de idee, dar adevărul era că Olivia voia să aibă suficient timp ca sânul să i se vindece şi să primească

raportul patologic, înainte de a petrece timp cu el.

— Dacă vrei, pot să stau cu tine săptămâna asta, s-a oferit el.

Pe Olivia nu a lăsat-o inima să-i spună că nu putea să o facă. Atunci el ar fi ştiut că era ceva cu adevărat grav, dar ea nu avea să scape oricum de bandaje până luni – de fapt, urma să le aibă toată săptămâna. Doctorul îi mai spusese că sânul avea să mai fie sensibil câteva săptămâni şi că urma să-i rămână o mică adâncitură în locul de unde extirpaseră tumoarea. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să fie nevoită să-i explice lui Peter. Dar nu deocamdată. Nu acum, când se simțea aşa rău şi aşa neînsemnată, şi o durea atât de tare şi sânul. Era o latură a ei pe care nu voia să i-o vadă nimeni. Latura ei fragilă, umană. Era obişnuită să-şi afişeze în fața tuturor forța, nu slăbiciunea.

— Să-mi spui dacă vrei să vin în weekend, a zis el cu speranță înainte de a încheia convorbirea, apoi ea s-a târât pur şi simplu în pat, a mai luat un analgezic şi, în sfârşit, a adormit.

Weekendul i s-a părut lung şi singuratic. A avut vreme de îndelungi introspecții, în timp ce a stat întinsă şi a îndurat durerea. Făcuse în viața ei tot ce îşi dorise. Crease o afacere de succes pe care să le-o lase copiilor ei. Le asigurase o viață

fără griji. Trăise cât să-şi vadă nepoții, cărora avea să li se alăture şi copilul pe care Cass urma să-l nască în iunie. Îşi crescuse copiii cum ştiuse mai bine. Iubise doi bărbați minunați. Dar acum, când trecea în revistă toate acestea, nu i se păreau de-ajuns. Nu avusese timp să se joace, să se relaxeze şi să se distreze. Fusese atât de ocupată cu munca, încât în cea mai mare parte a vieții ei adulte, dacă nu cumva în toată viața ei, afacerea avusese întâietate. Singurele momente când lua o pauză erau cele două săptămâni din fiecare vară, petrecute cu copiii. Şi-a dat seama că acum voia să o lase puțin mai moale, nu prea mult, dar îndeajuns cât să se bucure de viață şi să petreacă timp alături de Peter. Bărbatul acesta însemna mai mult decât voise ea să recunoască. Şi nici nu trebuia să se mărite cu el, dar măcar puteau petrece mai mult timp împreună. Nu voia să moară singură, într-o casă goală şi tăcută. În weekendul acela a înțeles acest lucru, în timp ce asculta tăcerea. Nu se simțise niciodată în viața ei mai singură.

Pe parcursul acelui sfârşit de săptămână şi-a sunat toți copiii şi, în final, pe Peter. Se simțea ceva mai bine, dar nu îndeajuns. Fusese o perioadă deprimantă, dar îi oferise un soi de revelație. Îşi dăduse seama că nu avea să trăiască o veşnicie. Nu mai avea încă o sută de ani la dispoziție. Avea

câți îi era dat să aibă, dar voia să îi petreacă bine, mai bine decât o făcuse până atunci, să se distreze mai mult, să fie mai blândă şi să se desfete cu dragostea bărbatului care o iubea.

— Mi-e dor de tine, i-a spus ea când l-a sunat.

De astă dată fusese ea cea dintâi care a făcut această mărturisire.

— Şi mie mi-e dor de tine. M-am simțit foarte singur tot weekendul.

Îi făcea bine să audă asta.

— Şi eu la fel.

— Te simți mai bine? a întrebat-o îngrijorat, aşa cum era de zile bune.

— Puțin, a răspuns Olivia, cu sinceritate.

Sânul nu o mai durea chiar aşa tare, dar organismul ei avusese de trecut peste un hop. Ştia că trebuia să-i spună în sfârşit ceva, doar că încă nu avea habar ce anume. Adevărul sau măcar o parte din el. Nu se hotărâse deocamdată. Voia să-i spună despre epifania pe care o trăise, dar nu înainte să se simtă mai bine. Reuşise să treacă de una singură peste acest obstacol, dar nu era convinsă că voia să o facă din nou şi nici de ce fusese nevoită să îndure toate astea. Şi-a dat seama că era în

ordine să-şi împărtăşească problemele cu altcineva, mai ales dacă persoana respectivă o iubea. Şi ea ar fi făcut-o pentru el.

În noaptea aceea s-a gândit la Peter, dorindu-şi ca el să fi fost acolo în weekend, lângă ea, cât timp dormea. Îşi dorea să-i fi îngăduit sau, mai degrabă, simțea că ar fi putut să o facă. S-a întrebat deodată dacă pentru ea conta atât de mult să se arate mereu puternică, să nu lase niciodată garda jos, să conducă imperiul cu mână de fier. Pentru prima dată în viața ei, nu voia altceva decât să fie femeie. Îi era de-ajuns.

Capitolul 26

Săptămâna cât a aşteptat raportul patologic a fost o tortură, şi rezultatele au sosit vineri. Erau cât de bune putea spera să fie. Margini bine delimitate, fără implicarenodulilor limfatici şi fază incipientă a cancerului n-ai avea anevoie de tratament. Se simțea profund uşurată. Acum nu mai trebuia să se preocupe decât de o posibilă recurență, ceea ce, spera ea, nu avea să se întâmple.

În săptămâna aceea, Peter nu putea să-şi petreacă timpul cu ea. Pleca la Boston, pentru ziua de naştere a fiicei lui. Olivia era liberă până la revenirea sa, pentru cina de Crăciun de luni, cu copiii ei. Îl evitase zile la rând, şi Peter părea descurajat. Iar ea se simțea singură fără el. A sunat-o însă des pe durata weekendului.

— Abia aştept să te văd mâine, a zis el, sincer.

Olivia ştia că intenționa să rămână la ea după cină.

Poate că avea să-i spună atunci. Era prima dată când Peter participa la un eveniment în familie alături de copiii ei şi era un moment important pentru ea şi Peter, crucial în relația lor. După Ziua Recunoştinței, îi spusese lui Phillip că Peter divorța, şi fiul ei se bucurase pentru ea, chiar dacă ea

îi mărturisise că nu voia să se căsătorească. Era oricum mai bine dacă el era liber. Iar acum puteau să-şi petreacă sărbătorile împreună. Crăciunul avea să fie primul eveniment petrecut astfel.

— Ei, să te faci bine până mâine, i-a spus Peter pe un ton ce suna plin de romantism, iar Olivia aproape că a gemut.

Brațul îi era în continuare imobil. Apoi a început să râdă. Poate că el avea dreptate şi erau prea bătrâni pentru o asemenea aventură, mai ales dacă trupul ei avea de gând să o lase baltă şi începea să se deterioreze. De această dată reparațiile fuseseră ceva mai dure. Era invidioasă pe sănătatea perfectă pe care mama ei o avusese până la nouăzeci şi cinci de ani. Ea nu fusese la fel de norocoasă, trăgea ea concluzia după această confruntare cu cancerul. Ştia că era mai norocoasă decât majoritatea, dar tot trăsese o sperietură. Experiența asta o făcuse să se simtă mai smerită.

Când a venit în sfârşit seara de luni, masa era aranjată superb, casa era plină de flori, bradul de Crăciun fusese instalat şi Olivia se simțea mai bine. Purta o jachetă de satin roşu şi pantaloni negri la dungă, combinați cu o bluză albă de mătase. Toată lumea era îmbrăcată festiv. Taylor venise împreună cu Phillip, Andrew cu Liz, iar Peter stătea în

dreapta ei la masă. Toată lumea înțelesese deja care era rolul lui în viața ei. Timp de ani întregi, nu avuseseră nici cea mai mică bănuială, dar acum ştiau. Iar Phillip le spusese tuturor că Peter era în divorț. Totul era absolut respectabil.

Taylor arăta ca o fetişcană, într-o rochie de lână albă, cu picioarele ei lungi, iar părul negru, lung i se revărsa pe spate. Sarah găsise într-un magazin vintage o ciudată creație de macrameu de care era foarte mândră, iar Liz arăta minunat. Andrew purta un costum închis la culoare şi arăta elegant şi aristocratic. Înainte de cină, Olivia le-a împărțit darurile. Fiecare urma să primească cu această ocazie câteva cadouri pe care le alesese ea însăşi cu grijă. În timp ce le înmâna fiecăruia, vedea cum Peter o urmărea cu o privire întrebătoare. S-a uitat la ea cu şi mai mare atenție când a văzut-o că ea primea darurile cu o singură mână.

— Te-ai lovit la braț?

O văzuse mişcându-l stângaci, folosindu-se doar de mâna dreaptă. Nimeni altcineva nu observase.

— Nu, n-am nimic, a mințit ea, dar chiar se simțea mai bine.

Toată lumea era bine dispusă. Taylor era peste măsură de entuziasmată de plecarea la Saint Barthelemy cu Phillip, iar

ceilalți erau încântați de casa pe care o închiriaseră în Stowe şi de faptul că aveau să schieze împreună. Liz îl prevenise pe Andrew că ea era o schioare foarte proastă, şi el îi răspunsese că nu-i păsa şi că el, unul, prefera activitățile de după schi, nu pantele înghețate. Alex plănuia să participe la câteva concursuri de schi şi era un schior formidabil, iar John avea de gând să picteze, cât timp Sarah era la schi.

Au fost serviți cu un curcan delicios şi cu tartă tradițională cu prune şi cremă aromată ca desert, ceea ce i-a reamintit Oliviei de cinele de Crăciun din tinerețea lor, când toată lumea se aduna în jurul mesei, iar

Ti

Maribelle le pregătea curcanul. În ultima vreme, Olivia apela la o firmă de catering pentru asemenea momente, şi preparatele erau delicioase.

Când copiii şi nepoții au plecat, încărcați de daruri, ea se simțea tare obosită. Păstra cadourile primite pentru a le deschide în dimineața zilei de Crăciun. Ea şi Peter plănuiau să facă în acea zi schimb de cadouri. După ce a plecat toată lumea, Peter şi-a pus brațul în jurul ei şi i-a propus să se retragă în dormitor, iar Olivia a ştiut că venise momentul adevărului. În pat nu mai putea să-l păcălească, fiindcă avea să vadă bandajele.

A revenit în dormitor în halatul de casă şi, cu un oftat, s-a întins pe pat. Ultimele trei săptămâni fuseseră foarte stresante pentru ea şi încă se simțea zdruncinată din cauza asta. Peter era deja în pat, şi Olivia vedea din privirea lui că îşi dorea un moment intim cu ea. S-a uitat la el cu o expresie serioasă şi s-a întins să-l ia de mână.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Eşti însărcinată? Perfect, o să te iau de nevastă. O să facem o nuntă-surpriză, a zis el zâmbind, şi Olivia a izbucnit în râs.

— Nu chiar. Nu, de fapt am avut câteva săptămâni de coşmar.

— Am simțit eu bine. La telefon vocea ta suna teribil, a replicat Peter, deloc surprins.

— Când mi-am făcut mamografia anuală, au descoperit un mic nodul. Era malign, cancer în stadiul unu. Doctorii cred că au extirpat tot, aşa că acum sunt bine. N-am vrut să-ți faci griji. Vinerea trecută mi-au făcut o lumpectomie şi, să-ți spun cinstit, toată săptămâna am fost terminată. M-am speriat înfiorător, dar, într-un fel, asta m-a făcut să mă dezmeticesc. Nu sunt încă gata să mă retrag din afacere şi probabil n-o să fiu niciodată. Cel puțin aşa sper. Dar nu mai vreau să mă forțez la fel de mult. Vreau să-mi rezervtimp ca

să miros florile, cum se spune. Împreună cu tine, dacă nu ai nimic împotrivă. Şi m-am mai gândit la ceva. Eu tot nu vreau să mă mărit. Iar tu nu vrei să avem doar întâlniri ocazionale. Cred că mi-ar plăcea să încercăm să trăim împreună, dacă te atrage ideea. Ai putea să te muți aici, dacă doreşti.

Olivia l-a privit tandru. Peter era încremenit.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta, despre lumpectomie? a întrebat-o furios, iar ea a rămas şocată. La dracu'! Am ştiut că ceva nu e în ordine. Nici măcar la telefon nu mi-ai răspuns. Ce crezi că sunt eu, vreun soi de amant de vreme bună? Te iubesc. Vreau să fiu lângă tine şi la bine, şi la rău. Nu vreau să treci de una singură prin aşa ceva. Olivia, nu e nevoie să fii aşa vitează. Sunt aici pentru că te iubesc, nu doar ca să mă simt bine. Şi, te previn, o să fiu foarte, foarte supărat pe tine dacă mai faci vreodată ceva de felul ăsta şi treci prin asemenea calvar fără să-mi dai un telefon. De fapt, vreau să fiu aici, să fac parte din decor, ca să nu mai fie nevoie să mă suni.

— M-am simțit ca o proastă că n-am făcut-o. Am fost deprimată. Şi speriată. La început, am fost atât de şocată, că nu am ştiut cum să reacționez. Pe urmă am fost prinsă în mijlocul evenimentelor şi am mers pur şi simplu înainte. Îți

promit că n-o să mai fac niciodată aşa ceva. Dar ce părere ai despre cealaltă idee a mea, să locuim împreună?

Peter s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o.

— Mă văd obligat să accept, altfel n-o să ştiu niciodată ce mai pui la cale. Nu pot să am încredere în tine. Încă nu reuşise să treacă peste veştile aflate şi tot mai era supărat. Nu pot să cred că ai îndurat toate astea fără să îmi dai un telefon.

— Ştiu. A fost o tâmpenie, a recunoscut Olivia imediat, plină de regrete.

— Da, aşa a fost. Şi aş fi încântat să locuim împreună, Olivia. Şi cred că nu trebuie să fim căsătoriți. Mă gândisem doar că ar fi mai frumos. Presupun că sunt de modă veche. Dar, dacă preferi să trăim ca un cuplu de libertini şi asta n-o să-i supere pe copiii tăi, atunci nu am nimii împotrivă. Unde trebuie să semnez?

Zâmbea, şi s-a aplecat iar să o sărute. Pe urmă şi-a amintit de operație şi a devenit îngrijorat.

— Te doare brațul?

— Nu mă voi putea folosi de el câteva săptămâni.

Olivia şi-a deschis atunci halatul şi i-a arătat bandajul. Era mai mare decât se aşteptase el.

— Biata mea copilă, a zis el, înconjurând-o cu brațul şi

trăgând-o mai aproape de el.

Câteva clipe mai târziu, s-au băgat în pat şi au stins lumina.

— Deci, când te muți aici? l-a întrebat ea pe întuneric, chicotind.

— Mâine e prea târziu? Credeam că nu mai ai de gând să mă întrebi odată, a zis el şi s-a întors să o sărute pe întuneric. Olivia, eşti o teroristă, dar te iubesc.

— Şi eu te iubesc, a zis ea, cuibărindu-se lângă el, cu sentimentul că era din nou în siguranță, pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni.

Găsiseră soluția perfectă. Olivia era încântată că aveau să locuiască împreună, şi el la fel.

Următorul weekend l-au petrecut mutând la ea unele dintre lucrurile lui şi aranjându-le prin casă. Se potriveau frumos cu restul, iar Olivia eliberase două dulapuri pentru el. Peter părea să se potrivească perfect în viața şi-n casa ei, ca şi cum fusese acolo dintotdeauna. Era ca în weekendurile lor romantice petrecute împreună, doar că mai bine. Lui îi plăcea mult să gătească, şi, uneori când revenea de la birou, Olivia găsea cina gata pregătită. Au mers împreună la două petreceri de Crăciun, în New York. Ea a luat cina cu el şi cu copiii lui, care s-au purtat călduros cu ea. Odată hotărârea

luată, ea şi-a sunat copiii şi le-a spus că Peter se muta la ea. Nimeni nu a avut nimic de obiectat. Nu le-a spus despre lumpectomie şi nici nu avea de gând să o facă. A vorbit doar despre mutarea lui. Liz avea şi ea veşti.

— Andrew o să se mute cu mine după ce ne întoarcem de la Stowe.

Nu ieşeau împreună decât de patru luni, dar amândoi simțeau că era o mişcare inspirată, iar Andrew o asigurase că avea nevoie de un meseţiaş rezident permanent, ceea ce ei îi sunase foarte bine.

— Iubito, mă bucur pentru tine, a zis mama ei.

— Mamă, cred că Peter e potrivit pentru tine, a zis Liz, grijulie. Poate că o să te facă să o laşi puțin mai încet.

— Şi eu m-am gândit la fel. Doar atât cât să mă mai şi distrez puțin şi să nu mai muncesc tot timpul.

— O meriți.

Muncise aproape neîntrerupt, de la optsprezece ani.

— În martie sau aprilie o să mergem în Provence, ca să verificăm un loc pentru vara viitoare. Şi vreau să o văd pe Cassie înainte de a naşte. Spunea că a început să îi crească burta.

— Mă îndoiesc, a spus Liz. E ca un vrej de fasole de grasă. O să arate caraghios cu burtă.

Olivia era recunoscătoare că fiica ei rămăsese însărcinată şi că ea urma să fie acolo când copilul avea să se nască.

— Trebuie să recunosc, am devenit o familie foarte modernă, a comentat Olivia. Amândouă locuim cu câte un bărbat, fără să fim căsătorite, iar Cass face un copil fără să se mărite cu tatăl acestuia. Nu mi-aş fi putut imagina. Crezi că tu şi Andrew o să vă căsătoriți?

— Cine ştie? a răspuns Liz. E prea devreme să mă gândesc la asta. Dar tu şi Peter?

Era surprinsă că mama ei nu voia respectabilitatea unei căsătorii, dar devenise prea independentă.

— Nu avem nevoie de asta. Poate că la un moment dat o să mă răzgândesc. Dar deocamdată e foarte bine aşa.

— La fel simt şi eu în legătură cu Andrew.

Au mai sporovăit câteva minute, apoi au închis. Olivia a vorbit cu toți înainte ca ei să plece la Stowe şi s-a interesat şi ce face Alex. Acesta i-a spus că lucrurile mergeau bine şi că avea de gând să termine de trimis cererile pentru admiterea la facultate înainte de Crăciun. Stanford era în continuare varianta preferată.

Olivia a vorbit şi cu Cass, la Londra, şi ea i-a spus că era bine şi că se făcea din ce în ce mai mare. Vorbind cu ea, Olivia devenea mai mult ca niciodată un fel de Maribelle.

Îşi deschisese cadourile de la copii în Ajunul Crăciunului şi i se păruseră toate adorabile. Primise numai lucruri care îi plăceau şi pe care le-ar fi ales şi ea însăşi. Până şi Taylor îi dăduse un cadou, o frumoasă lumânare parfumată, iar Alex îi oferise un medalion cu fotografia lui înăuntru. Olivia şi l-a pus imediat şi apoi l-a sunat, ca să-i mulțumească. Băiatul i-a spus că îl alesese chiar el şi îl cumpărase din banii lui.

Ea şi Peter au făcut schimb de cadouri în dimineața de Crăciun. Ea îi cumpărase nişte pulovere, căci ştia că avea nevoie, şi un ceas superb, Patek Philippe. Peter a fost încântat şi imediat şi l-a pus. Apoi a deschis şi Olivia cadoul de la el. Când a văzut ce se afla înăuntru, i s-a tăiat răsuflarea. Era un inel cu safir, superb, de la Tiffany, pe care Peter i l-a pus pe deget.

— Nu e un inel de logodnă, a zis el, precaut. Doar dacă nu cumva vrei tu să fie de logodnă. Deocamdată, e un inel de locuit împreună, dar, în clipa când îți schimbi decizia, o să spun un cuvânt fermecat deasupra lui, fac o magie şi o să se transforme pe dată în inel de logodnă.

A sărutat-o, şi ea i-a surâs.

— Îmi place la nebunie.

Olivia s-a gândit la inelul pe care Ansei i-l dăduse mamei ei, cel pe care aceasta îl purtase de atunci mereu şi care

acum se afla în cutia de bijuterii a Oliviei.

— Nu o să mi-l scot niciodată.

L-a admirat întreaga zi, de fiecare dată când îl zărea pe deget. Era minunat şi însemna foarte mult pentru ea.

Şi Phillip îi cumpărase un inel lui Taylor şi i l-a dăruit în Saint Barthelemy. Îl luase cu el pe ascuns, în buzunar, şi i l-a pus pe deget în dimineața de Crăciun, în cazul lor chiar era un inel de logodnă, şi Taylor a rămas încremenită când l-a văzut. Era cât un far de maşină. Phillip i l-a strecurat pe deget şi a cerut-o de soție.

Ea a acceptat – şi ar fi făcut-o şi fără inel. Acum erau oficial logodiți, şi Phillip a sunat-o pe mama lui ca să-i spună. Olivia i-a felicitat, şi fiul ei i-a spus că spera ca de Crăciunul viitor, după divorț, să aibă loc şi căsătoria.

La Londra, Danny comandase o minusculă chitară electrică, roşie, pentru copilul lor. Era adorabilă şi chiar funcționa. Cass a râs când a văzut-o şi a atârnat-o în camera copilului, l-a mărturisit lui Danny că era cadoul perfect. El a fost încântat şi a spus că aşa se gândise şi el.

Toți au petrecut un Crăciun minunat, fiecare pe unde se afla.

După Crăciun, John a venit cu o surpriză pentru mama lui. Nu era una pe care aceasta să şi-o fi dorit, şi, în primă

fază, a fost un adevărat şoc pentru ea. El şi Sarah discutau de luni de zile despre asta. John a păşit în biroul mamei sale cu o expresie de neliniște pe chip.

— Cum a fost la Stowe?

— A fost fantastic. Mamă, am ceva să-ți spun, a zis el, privind-o de pe cealaltă parte a mesei de lucru.

Nu spusese încă nimănui, în afară de Sarah, nici măcar lui Phillip. Voia ca prima care afla să fie mama lui.

— Îmi dau demisia, a zis el, cu o față tristă. Vreau să îmi dedic tot timpul picturii.

Nu voia să o dezamăgească. Dar îşi dăduse seama că trebuia să urmeze calea care i se potrivea, şi asta nu avea şi nici nu avusese vreodată legătură cu Fabrica. Fabrica era visul ei – şi într-o zi al lui Phillip şi al fiului lui John –, dar al lui, niciodată. El ajunsese să lucreze pentru mama lui ca să le facă pe plac ei şi tatălui său şi pentru că asta se aştepta de la el. Acum acest lucru nu mai era de-ajuns. Îşi dăduse seama de asta în timpul şedințelor de consiliere pentru acceptarea mărturisirii lui Alex. Fiul lui era sincer cu sine însuşi şi le dăduse un bun exemplu. Acum era rândul lui să procedeze la fel.

Olivia a rămas tăcută un timp, gândindu-se la ce-i spusese el. L-a privit îndelung, apoi a încuviințat din cap. Şi

ea învățase lecția aceasta, cum că trebuie să-ți urmezi calea care ți se potrivește. A încercat să-și închipuie ce ar fi spus Maribelle, cu înțelepciunea ei imbatabilă, și a auzit în minte vocea mamei sale.

— Respect ceea ce faci și vreau să fii fericit, a zis ea, zâmbindu-i.

John s-a ridicat și a îmbrățișat-o, și se vedea că se simțea ușurat.

— Nu ești furioasă?

— Cum aș putea să fiu? Ai lucrat aici optsprezece ani. Ți-ai făcut datoria. Dacă tu vrei să fii pictor, atunci asta se cuvine să fii. Dă-mi doar răgazul să găsesc pe cineva care să vină în locul tău, apoi ești liber.

— Bineînțeles, a zis el. Deja am câteva idei.

Se gândea de săptămâni bune la asta.

— I-ai spus lui Phillip?

— Încă nu. Voiam să te anunț pe tine mai întâi. Doar Sarah știe. Nici lui Alex nu i-am spus.

— Îți mulțumesc, a zis ea recunoscătoare, pentru tot ce ai făcut.

L-a condus până la ușă, apoi s-a întors și s-a așezat la birou, cu gândul la el. Avea să fie tristă să nu-l mai vadă la birou, dar John trebuia să facă așa cum considera că era

bine. A privit pe fereastră şi a văzut că începuse să ningă, ba chiar se aşternuse un strat gros de zăpadă. Oraşul arăta foarte frumos. Voia să meargă la plimbare prin zăpadă, cu Peter, şi poate chiar avea s-o facă, după ce ajungea la Bedford, după-amiază. Acum chiar voia să-şi facă timp pentru astfel de lucruri. Să meargă prin ninsoare, să-şi petreacă weekendurile cu Peter, să se ducă la Londra ca să o vadă pe Cass. S-a întors la birou cu un surâs pe față şi s-a apucat iar de lucru, cu senzația persistentă că mama ei ar fi fost mândră de ea. Putea simți acest lucru.

Capitolul 27

În luna martie, Olivia şi Peter au făcut călătoria despre care tot pomenea ea de luni de zile. Ca de obicei, a combinat-o cu afacerile, şi au. Petrecut două zile vizitând depozitul lor din Paris şi încă una la Bordeaux. Apoi s-au dus în Provence, să vadă castelul. Era incredibil şi enorm, în stare foarte bună, avea personal complet şi era loc pentru toată lumea. Grădinile fuseseră proiectate de Le Notre, care făcuse şi grădinile de la Versailles, cu arbori, kilometri de grădini de trandafiri şi un labirint. Fusese palatul de vară al uneia dintre amantele lui Ludovic al XV-lea şi scăpase ca prin minune fără a fi distrus în timpul Revoluției. Actualul proprietar îl restaurase complet şi îl adusese într-un stadiu chiar mai bun decât fusese odinioară. Olivia plănuia să stea acolo o lună cu Peter, iar copiii aveau să vină pentru două săptămâni, dacă nu cumva voiau să rămână şi ei mai mult. Era cea mai lungă vacanță pe care şi-o luase vreodată.

Ea şi Peter şi-au petrecut nopțile acolo, ca oaspeți, şi au fost de acord că familia ei avea să adore acel loc. Olivia îi invitase şi pe copiii lui Peter să li se alăture. Era loc pentru toți, în cele douăzeci sau douăzeci şi cinci de dormitoare,

înşirate pe lungile coridoare.

În weekend au cercetat împrejurimile, încântați de hotărârea pe care o luaseră. De acolo s-au dus la Londra, să o vadă pe Cassie. Era în luna a şasea şi era deja imensă. Aflaseră că aveau băiat. Danny nu îşi mai încăpea în piele de încântare şi voia ca trupa lui să cânte în timpul naşterii, dar Cass se împotrivea. I-a promis că o să-i lase să cânte pentru copil în clipa când aveau să ajungă acasă.

Olivia era fericită să o vadă, şi au mers împreună la cumpărături pentru bebeluş, au luat stive de hăinuțe şi mobilă pentru camera copilului. Danny pusese să i se facă şi un pian minuscul, care să meargă cu chitara.

— Nu sunt sigură că pot să-l fac să se calmeze şi să aibă răbdare până nasc, i-a zis Cass mamei ei. Vrea să vadă copilul, mai ales acum, când ştie că e băiat.

— Nu mai e mult, a spus Olivia, bucuroasă de compania fiicei ei. Încă trei luni.

— Mamă, este aşa înspăimântător. Mă întreb dacă o să fiu vreodată pregătită. Mi-e tare teamă să nu fac ceva greşit.

— N-o să faci.

Cass tocmai împlinise treizeci şi cinci de ani, şi angajaseră o bonă. Olivia i-a povestit despre castelul din Provence. Părea locul perfect pentru ei în vara care venea.

Anul trecut fuseseră încântați de iaht, dar, cu un copil mic, părea prea complicat. Bebeluşul urma să aibă doar şase săptămâni când aveau să se reunească în Provence.

Olivia şi-a petrecut două zile cu Cass, plimbându-se şi făcând cumpărături. A ajutat-o să aranjeze camera copilului. Apoi au mai vizitat vreme de două zile magazinele lor londoneze. Peter avea prieteni la Londra, aşa că şi-a făcut de lucru, iar acasă John îşi instruia înlocuitorul, ca să poată pleca din luna mai. Erau toți ocupați. Alex a sunat-o în timp ce erau în Londra. Fusese admis la Stanford şi era extrem de încântat. Olivia i-a spus că era foarte mândră de el.

Sophie lucra deja la magazinul din New York, în cadrul unui program de training în management. Olivia se gândea să o trimită la Londra peste câteva luni, şi Cass se oferise să o găzduiască la ei, până când îşi găsea un apartament. Toată lumea era ocupată şi avea propriile planuri.

De la Londra, Peter şi Olivia s-au dus la Milano, apoi iar la Paris, cu treabă. Olivia a găsit totul în ordine, aşa că s-au întors la New York.

Următoarele trei luni au trecut extrem de repede, şi Olivia şi-a făcut mamografia de control înainte de a pleca la Londra. Totul era bine. De data asta a mers singură, să

asiste la naşterea copilului lui Cass. După naştere, Peter urma să li se alăture.

Când a ajuns la Londra şi şi-a văzut fiica, Olivia aproape că a izbucnit în râs. Nu mai văzuse niciodată pe cineva aşa mare. Avea o burtă cât toate zilele. Danny abia dacă se mai putea stăpâni. Îşi punea buzele pe burta ei şi vorbea cu copilul încontinuu. Uneori îi cânta sau punea muzică şi jura că fiul lui avea să fie un geniu în sfera muzicii. Cassie părea foarte amuzată de bufoneriile lui. Danny a plimbat-o o după-amiază întreagă pe Olivia în Rollsul lui roşu ca focul, iar ea s-a distrat nemaipomenit.

Copilul era deja cu două zile după termen când Cass a început să aibă primele contracții. Ea era calmă şi împăcată, i-a povestit mamei ce s-a întâmplat, şi, la scurt timp, i s-a rupt apa şi au dus-o la spital. Danny i-a cântat tot drumul până acolo.

— Te iubesc, dar cred că acum ar fi mai bine să taci. Durerile devin tot mai intense, i-a spus Cass între două contracții, şi atunci el s-a conformat şi a luat-o de mână.

— O să fie bine, să ştii, i-a spus el cu voce blândă.

Uneori era aproape un copil, dar, la nevoie, el se purta ca un bărbat adevărat. Olivia i-a urmărit în tăcere, apoi a ajutat-o pe Cass să se aşeze pe scaunul cu rotile de la spital.

Olivia şi Danny au primit halate, pe care le-au îmbrăcat cât timp moaşa a examinat-o pe Cass. Danny s-a întors spre Olivia şi i-a spus:

— Ştiți că o iubesc foarte mult, nu-i aşa? a zis el, iar persoana care rostea acele cuvinte nu era un copil.

Pe cât de jucăuş fusese mai înainte, ca să îi distragă atenția lui Cass, pe atât de serios era acum.

— Da, ştiu.

— Şi pe copil. Aş fi în stare să-mi dau viața pentru ei. Chiar aş face-o. O iubesc pe Cass mai mult decât viața. Ar face orice pentru ea. E o femeie fantastică. Eu aş fi un nimeni fără ea.

— E de-ajuns să vă purtați bine unul cu celălalt, a răspuns Olivia cu blândețe. Asta e tot ce trebuie să faci.

Când a rostit cuvintele astea, s-a gândit la Joe şi la toți copiii pe care i-au avut, care au devenit oameni minunați. Iar acum până şi Cassie revenise la matcă.

— Aşa o să fac, promit, a zis Danny solemn, apoi a sărutat-o pe Olivia, şi ea i-a zâmbit.

— Ştiu, Danny. Acum, hai să mergem să-l cunoaştem pe fiul tău.

— Chiar acum, bunico. Să-i dăm drumul, a zis el, şi a împins-o uşurel spre ieşire.

Când au găsit-o pe Cass, în sala de travaliu, durerile deveniseră foarte puternice. Asistenta i-a spus că ajunsese la dilatație patru. Dar, cum era la primul copil, mai avea încă mult de tras. Multe ore.

În următoarele opt ore, Olivia a privit cum Danny i-a făcut masaj, i-a frecat ceafa, i-a cântat în surdină şi i-a şters lacrimile când plângea şi spunea că nu mai putea suporta. Voise să nască natural, dar s-a răzgândit şi a cerut anestezie epiduralã, însă era prea târziu. Danny stătea de o parte a ei şi Olivia de cealaltă, încurajând-o, iar Danny o ținea pe după umerii arcuiți când îi spuneau că era momentul să împingă. Era deja epuizată şi se uita la mama ei disperată.

— Nu pot, mamă, nu pot... Mă doare prea tare.

Plângea, şi Danny se pierduse cu firea. O implora din ochi pe Olivia să-i ajute, dar ea nu putea să facă altceva decât să o țină pe Cassie de mână. După un minut de repaus, Cassie a început să împingă din nou, când moaşa a zis că se vedea părul copilului. Asta i-a dat lui Cass un nou avânt. Se chinuia mai tare decât văzuse Olivia vreo femeie, iar lacrimile se prelingeau şi pe obrajii ei, şi pe ai lui Danny. Apoi au auzit un țipăt puternic şi un vaiet lung şi firav. Copilul ieşise, şi era un băiețel dolofan, frumos şi vioi.

Danny stătea lipit de Cass şi i-a spus că o iubea enorm. Cass se uita uimită în jur, să-şi vadă copilul, iar Olivia plângea privindu-i pe toți trei. Moaşa l-a lăsat pe Danny să taie cordonul ombilical şi i-a întins lui Cass copilul, apoi i l-au dat şi Oliviei. Ea nu se putea gândi decât la Maribelle şi la cât de mult însemnaseră pentru ea copiii Oliviei. S-a lăsat copleşită de un imens val de bucurie.

— Ai fost fantastică! i-a spus Danny lui Cass, în timp ce fiul lor sugea la sânul ei.

Olivia s-a aplecat şi a sărutato pe fiica ei pe obraz, iar aceasta i-a zâmbit.

— Îți mulțumesc că ai fost aici, mamă. Nu reuşeam fără tine şi fără Danny.

Era sinceră. Olivia a înțeles în clipa aceea că îşi recăpătase fiica pentru totdeauna şi că păcatele îi fuseseră iertate. Era cel mai minunat moment din viața ei, de la naşterea propriilor ei copii.

— Cum o să-l cheme? i-a întrebat Olivia.

Se simțea mai apropiată de Danny decât şi-ar fi imaginat că era posibil. Erau legați pentru totdeauna de ceva ce nu le putea fi luat: acest copil minunat, care dormea liniştit în brațele mamei lui şi care cântărea puțin peste patru kilograme şi jumătate.

— Harry. Harry Hell, a răspuns Danny, şi Cass a încuviințat, mulțumită.

— Sună bine, a zis Olivia, zâmbindu-le şi simțindu-se profund împăcată.

Pentru ea nu avea nicio importanță că nu erau căsătoriți. Legătura lor nu s-ar fi schimbat cu nimic nici dacă erau căsătoriți, şi acum ştia cât de mult o iubea Danny pe Cass. Era tânăr, dar era bărbat. Iar fiul lui avea să-l ajute să se maturizeze.

— Mai vreau să avem încă patru, a zis Danny, şi Cass a gemut cu putere.

— Nu putem să aşteptăm o vreme?

— Sigur, te las o săptămână, şi pe urmă o să te las iar însărcinată, a zis el, cu un puternic accent cockney, şi au râs toți, chiar şi moaşa care îi cosea lui Cass rupturile suferite la naştere. Aceasta era aşa fericită să îşi țină copilul în brațe, că nu mai simțea nimic.

Olivia i-a lăsat câteva minute singuri şi s-a dus să-i telefoneze lui Peter.

— Avem un băiat minunat şi dolofan, i-a spus aceasta mândră. Patru kilograme şi jumătate.

— Ce face Cassie? a întrebat el, sincer interesat.

— Nu am văzut-o în viața mea aşa fericită, iar Danny e

nemaipomenit.

— Ajung şi eu mâine, a replicat Peter. O să iau primul zbor.

— Abia aştept să te văd, a zis Olivia, entuziasmată.

Naşterea nepotului ei, la care asistase, fusese un miracol pe care ştia că n-avea să-l uite niciodată. Era momentul care facilitase vindecarea rănilor, pentru ea şi Cass, şi Olivia îi era recunoscătoare fiicei ei că îi ceruse să fie prezentă.

Când s-a întors în salon, Cass şi Danny îşi zâmbeau radiind de fericire, iar moaşa plecase.

— Ne căsătorim, i-a spus Cass mamei ei.

— Tocmai am cerut-o, i-a explicat Danny.

— Ei, era şi vremea, la naiba! i-a tachinat Olivia, fericită pentru ei. Peter o să ajungă şi el aici, mâine.

Ea intenționa să mai rămână încă o săptămână, până când Cass se instala acasă, şi peste o lună voia să revină, ca să organizeze sejurul la castel, înainte de sosirea tuturor.

— Putem să ne căsătorim în Provence, când suntem toți, împreună? a întrebat-o Cass pe mama ei.

Oliviei îi plăcea ideea, iar Danny s-a arătat şi el încântat.

— O să organizez eu totul, i-a răspuns ea, radioasă. Tu trebuie doar să alegi data.

Tocmai fusese martoră la o naştere şi acum avea să

organizeze o nuntă. Adora faptul că făcea din nou parte din viața lui Cass, într-un fel cum nu mai fusese până atunci. Erau acum mai apropiate ca oricând.

A rămas cu ei încă o oră, până când Cass a fost dusă în salon, apoi s-a întors la hotel. Voia să-i lase singuri, să se bucure de momentul acela. Fusese o zi lungă şi pentru ea. Dar era aşa entuziasmată, că nu putea să adoarmă. După ce Cass o sunase pe Liz ca să-i dea veştile, aceasta i-a telefonat mamei ei să vadă cum mergeau lucrurile, şi au trecut în revistă toate detaliile. Liz era fericită pentru sora ei mai mică şi entuziasmată de căsătorie.

Când Peter a sosit a doua zi, la şase seara, Olivia era încă exaltată. Fusese cu Cass toată după-amiaza, ținuse copilul în brațe şi discutaseră despre nuntă. Harry era un copil nemaipomenit. Iar Danny făcea să curgă valuri de şampanie. Era în culmea fericirii.

De îndată ce a intrat în cameră, Olivia i-a spus lui Peter despre nuntă.

— Mi se pare o idee excelentă, a zis Peter, instalat în apartamentul lor de hotel. E un loc minunat în care să te căsătoreşti.

A privit-o apoi tandru. Trecuseră prin multe împreună de-a lungul anilor şi îndeosebi în ultimele şase luni – episodul

cancerului ei, împăcarea cu Cass, naşterea copilului. Peter se întreba dacă ea avea să fie mai deschisă față de ideea căsătoriei şi spera că da.

— E vreo şansă să ne căsătorim şi noi tot acolo? Poate o nuntă dublă?

Olivia a rămas tăcută un minut şi i-a zâmbit.

— E posibil. Va trebui să mă consult cu cei care se ocupă de catering şi revin cu un răspuns, l-a necăjit ea, iar Peter s-a apropiat şi a luat-o în brațe.

— Fac tot ce vrei tu. Nu te presez.

Voia să se asigure că ea ştia asta, dar Olivia părea mai deschisă la idee şi mai puțin încăpățânată.

— Hai să ne gândim la asta şi să vedem cum ne face să ne simțim acest gând.

Peter a încuviințat din cap şi a sărutat-o iar. Olivia l-a mângâiat, şi safirul de la inelul pe care i-l dăduse a sclipit pe degetul ei. El era pe deplin conştient că încă nu era un inel de logodnă, dar tot spera că într-o zi avea să fie.

Capitolul 28

Ziua când au sosit cu toții la castelul din Provence trimitea cu gândul la reprezentația unui circ, cu toată agitația amplificată de zece ori. Cass şi Danny au sosit primii, cu copilul şi cu bona, iar Olivia i-a instalat în două camere care comunicau, cu o privelişte spectaculoasă asupra grădinilor, plasate nu departe de apartamentul Oliviei şi al lui Peter. Phillip şi Taylor au venit de la New York împreună cu John şi Sarah. Anul acesta Alex a zburat împreună cu Sophie, iar Carole a venit din California. Liz şi Andrew au fost ultimii sosiți, şi după aceea îşi propuseseră să facă o vizită familiei lui, în Anglia. Copiii lui Peter urmau să vină în săptămâna următoare, oferindu-le astfel celor din neamul Grayson ceva timp singuri.

Cina din prima seară a fost un haos desăvârşit, care a încântat-o pe Olivia. Au râs şi au vorbit, cei tineri au jucat cărți. John şi Phillip au jucat zaruri înainte de cină, Cass şi Danny au arătat tuturor copilul şi, ca să completeze nebunia generală, nunta urma să aibă loc a doua zi, pentru că Danny spusese că era ziua lui norocoasă: era aniversarea primului concert pe care Cass i-l organizase. Dar Olivia avea

totul sub control. A încercat să convingă pe toată lumea să meargă devreme la culcare, însă fără succes. Au rămas treji până târziu, au jucat cărți, au râs şi au băut, în timp ce Cass a alăptat copilul şi Danny a cântat o melodie pe care o compusese pentru el, pe care o numise O, Harry. Peter se uita la ei toți şi se amuza.

— Ei, un lucru e sigur: trupa asta e plină de viață.

Olivia şi-a amintit de vacanțele din vremea când erau mici. Maribelle participa la veselia generală, striga, râdea şi se juca, ba chiar sărea pe paturi împreună cu copiii. Dar acest an era cel mai bun dintre toți. Cass era cu ei, se născuse Harry, toți copiii ei aveau pe câte cineva care îi făcea fericiți şi pe care îl iubeau, şi ea la fel.

La ora trei dimineața, a reuşit să-i convingă să se ducă în camerele lor, ca să nu fie complet extenuați a doua zi. Ea şi Peter s-au retras în final în apartamentul lor. Castelul era perfect pentru ei, cel puțin deocamdată, iar Olivia şi Peter se plimbaseră în tihnă prin grădini, înainte de sosirea celorlalți. Ca întotdeauna, Olivia venise cu o seară mai devreme, de această dată împreună cu Peter. Îl prevenise că avea să fie ultima seară tihnită, iar el îi dăduse dreptate. Viața lui fusese prea mult timp tihnită. Şi, după plecarea tuturor, aveau în plan să mai rămână două săptămâni

singuri. Aşa că Peter era pregătit de distracție.

A doua zi se anunța spectaculos de frumoasă, însorită şi caldă. Florarii au adus tot ce comandase Olivia. Angajase o formație locală, care să asigure un fundal sonor liniştit şi mai târziu să interpreteze muzică de dans. Maestrul bucătar pregătise meniul pe care şi-l dorise Olivia. Fețele de masă erau superbe, iar un baldachin avea să-i protejeze de soare. Căsătoria era fixată pentru ora şapte seara, şi Olivia avea de gând să-şi petreacă ziua verificând toate detaliile. Voia ca totul să fie perfect pentru Cass.

La ora şase, totul era la locul lui. Preotul şi judecătorul de pace din partea locului aveau să sosească dintr-o clipă în alta.

Danny îl rugase pe Andrew să-i fie cavaler de onoare, dacă tot erau concetățeni – şi, în plus, Andrew vorbea fluent dialectul cockney şi putea să-l înțeleagă dacă devenea agitat. Cass o rugase pe mama ei să-i fie martoră, iar Phillip urma să o conducă pe sora lui la altar. Cass îşi cumpărase de la Londra o rochie de mireasă, făcută de un designer renumit, cu două măsuri mai mare decât ar fi purtat în mod normal. Arăta însă foarte elegantă în ea.

Totul era aranjat când Olivia s-a dus să se îmbrace şi ea. Avea o rochie de dantelă, de culoarea şampaniei, cu

ornamente de satin, care îi venea superb şi avea culoarea potrivită pentru mama miresei. În plus, era minunată şi cu un aer romantic.

Cassie a apărut în capătul scărilor împreună cu fratele ei cel mai mare şi a coborât ca o regină scările castelului, a intrat în grădină, urmată de mama ei, care păşea solemnă în spate, la brațul lui Alex. Cassie avea un buchet imens de crini, iar Olivia unul mai mic, de orhidee bej, cam de aceeaşi culoare ca rochia. Ştia că fiica ei purta o jartea albastră şi îi împrumutase inelul lui Maribelle de la Ansei, să aibă şi ceva de împrumut. Danny îi cumpărase o verighetă cu diamante imense, de la Graff s. Chiar înainte ca ea să coboare scările, Olivia a îmbrățişat-o pe Cass şi au schimbat un zâmbet conspirativ.

— Mamă, te simți bine? a şoptit Cass.

— Mă simt perfect, i-a răspuns Olivia, tot în şoaptă.

Cass era singura care ştia ce urma să se întâmple. Olivia arăta superb şi a ezitat doar o fracțiune de secundă când s-a uitat la Peter şi l-a văzut cum o aştepta la altar. Când s-a oprit lângă el, ceilalți au înțeles. A fost o surpriză totală.

Pentru Olivia, albastrul era reprezentat de inelul cu safir pe care i-l dăruise el şi împrumutase de la Liz o agrafă cu perlă, pe care şi-o înfipsese în părul ridicat la spate. Peter

stătea la altar împreună cu Danny şi cu Andrew. Ceremonia a început, cu cele două cupluri aflate împreună în fața grupului. Au schimbat pe rând jurămintele. Peter le spusese copiilor lui ce urma să se întâmple, dar ei au considerat că ar fi mai bine să nu vină, din respect pentru mama lor. Cu toate astea, le transmiteau felicitări şi aveau să li se alăture peste o săptămână, ca să sărbătorească.

Danny şi Cass au fost declarați primii soț şi soție, după care au urmat Peter şi Olivia. Mirii şi-au sărutat miresele în clipa în care toți cei prezenți au ovaționat din suflet, iar judecătorul de pace şi preotul şi-au strâns mâna.

— Am făcut-o! i-a zis Olivia lui Peter, cu răsuflarea tăiată după ce el o sărutase.

— Da, am făcut-o, a răspuns Peter, radios.

Apoi întreaga familie Grayson s-a bulucit în jurul lor, s-au îmbrățişat între ei şi i-au felicitat pe cei doi miri şi pe cele două mirese. Cass şi Olivia s-au uitat una la alta şi amândouă s-au gândit în acelaşi timp la Maribelle, iar Cass i-a pipăit inelul. Ştiau că spiritul ei era acolo, cu ei, aşa că acum erau toți, împreună.

Olivia i-a mulțumit lui Alex că a condus-o la altar. Purta pe sub rochie medalionul pe care i-l oferise el. Mai târziu amândouă şi-au aruncat buchetele spre Taylor.

Exact aşa trebuia să arate o familie şi a lor chiar aşa şi fusese: veselă, exuberantă, iubitoare şi puternică. Uniți la greu şi bucurându-se împreună de vremurile bune. Îşi iertaseră unii altora greşelile şi învățaseră unii de la alții. Familia pe care o crease Olivia era cea mai mare realizare a ei, şi, când s-au uitat cu toții la ea în seara aceea, au înțeles că erau la fel ca ea şi totodată diferiți, unici, independenți şi meniți să fie împreună. Erau parte dintr-un tablou care o avea în centru pe Olivia. Ea era irevocabil parte din ei, tot aşa cum ei erau parte din ea, şi împreună formau un întreg.